STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 03119

ARBEYTER UN FRAYHEYT

Vladimir Ilich Lenin

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ארבייטער און פרייהייט

אַרבייטער און פרייהייט

פון

ניקאָלאַי לענין

איבערזעצט פון

ה. בורגין און מ. אָשעראָוויטש

ארויסגעגעבען פון
אַפּ-טו-דייט פּאַבלישינג קאָמפּאַני,
195 קאַנעל סט., ניו יאָרק
1921

ניקאלאי לענין

אינהאַלט:

זייט

ניקאָלאַי לענין (זיין ביאָגראַפיע אַלס רעוואָלוציאָנער) — 9

פאָררעדע פון ס. נואָרטעוואַ — — — — — — — — — — 23

די יעצטיגע אויפגאבע פון דער סאָוועטען רעגירונג — — 27

א) די נייע פאָרמע פון קאַמף מיט דער בורזשואַזיע — 38

ב) די באַדייטונג פון קאַמף פאר אלגעמיינע קאָנטראָלע 51

ג) העכערונג פון אַרבייטס שאַפונגס־קראפט — — 56

ד) די שטרעבונג צו איבערשטייגענעם — — — — — — 61

ה) אַרבייטס־פעהיגע אָרגאַניזאַציאָנען און דיקטאַטור 67

ו) די ענטוויקלונג פון סאָוועט־אָרגאַניזאַציאָן — — 82

דער מוסר השכל פון דער רעוואָלוציע — — — — — — 93

איינע פון די וויכטיגסטע פראגען פון דער רעוואָלוציע — 119

וועגען „ענטוואַפנונג” — — — — — — — — — — — 134

די אויפגאבע פון פראָלעטאַריאַט אין אונזער רעוואָלוציע — 151

די לאַגע אינ'ם סאָציאַליסטישען אינטערנאַציאָנאַל — — — 163

דער שטאַט און די רעוואָלוציע:

ערשטער קאַפּיטעל—די קלאסען געזעלשאפט און דער שטאַט — — — — — — — — — — — — 177

צווייטער קאַפּיטעל—דער שטאַט און די רעוואָלוציע 202

דריטער קאַפּיטעל—די ערפאהרונג פון דער פאריזער קאָמונע אין 1871טען יאָהר — — — — — — — 214

פערטער קאַפּיטעל — ווי די אָפּאָרטוניסטען האָבען צו־קאַליעטשעט מאַרקס'ן — — — — — — — 244

שלוס־וואָרט — — — — — — — — — — — — 270

ניקאָלאַי לענין

זיין ביאָגראַפיע אלס רעוואָלוציאָנער.

פון ה. יבורגין.

ניקאָלאַי לענין... דאָס איז ניט דער ריכטיגער נאָמען פון פּרעזידענט פון די רוסישע פאָלקס־קאָמיסאַרען. דאָס איז איינער פון די פילע פּסעוודאָנימען (צונעמעניסען), אונטער וועלכע דער פאָטער פון זבאָלשעוויזם איז אין פארשיעדענע צייטען געוועזען באוואוסט.

זיין ריכטיגער נאָמען איז אוליאַנאָוו, — וולאַדימיר איליאיטש אוליאַנאָוו. ער האָט באלאַנגט צו א פאַמיליע מיט רעוואָלוציאָנערע טראַדיציעס. זיין פאָטער, איליא אוליאַנאָוו, פון פּויערשען שטאַנד, איז אפילו געוועזען א טשינאָווניק — דירעקטאָר פון די פאָלקס־שולען אין סימביורסקער גובערניע. אָבער זיין ברודער איז געוועזען א רעוואָלוציאָנער און איז אין 1887 אומגעקומען אויף דער תליה פאַר'ן אנטייל און פארזוך אויפ'ן לעבען פון אלעקסאַנדער דעם דריטען. און דאָס האָט געהאַט א שטאַרקע ווירקונג און געמאַכט א טיעפע איבערקעהרעניש אין די געדאַנקען פון דער פאַמיליע.

לענין איז ניט געוועזען דער פאָטער פון סאָציאל־דעמאָקראַטישען געדאַנק אין רוסלאַנד: דיזע עהרע באלאַנגט צו אן עלטערען דור פון רוסישע רעוואָלוציאָנערען — צו דער „גרופּע פון באַפרייאונג פון ארבייט", וועלכע איז אין 1883 געגרינדעט געוואָרען פון פארשטארבענעם ג. פּלעכאַנאָוו, פּ. אקסעלראד, ל. דייטש, וועראַ זאסוליטש און איגנאַטאָוויטש. אָבער לענין האָט געשפּיעלט די וויכטיגסטע ראָלע אין באַפרוכפּערען דאָס פּראָלעטאַריש־רוסישע פעלד מיט'ן סאָציאל־דעמאָקראַטישען געדאַנק. ער איז געוועזען ענג, זעהר ענג פארבונדען מיט יעדער פאַזע, מיט יעדער שטופּע,

וואָס די רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטישע באַוועגונג האָט דורכ־געמאַכט. און ווענען לענינ'ען קען מען דאַרום ניט רעדען אַנדערש, ווי אין פאַרבינדונג מיט דער ענטוויקלונג פון דער רוסלענדער סאָ־ציאַלדעמאָקראַטישער באַוועגונג.

מיר וועלען זיך ניט פאַרנעמען מיט איינצעלהייטען פון לענין'ס לעבען פריהער אין גימנאַזיע, נאכהער אין קאַזאַנער אוניווערסיטעט, פון וואַנען ער איז אויסגעשלאָסען געוואָרען אַלס רעוואָלוציאָנער. מיר וועלען אָנפאַנגען פון זיין עפענטליכער טעטיגקייט.

צום ערשטען מאָל האָט לענין — אונטער אַנאַנדער נאָמען — געלאָזט פון זיך הערען אין דער רעוואָלוציאָנערער וועלט פון רוס־לאַנד אין 1894 (אפשר 1895). יענע יאָהרען — די ערשטע יאָהרען פון די 90־ער פון פאָריגען יאָהרהונדערט — זיינען געווען אַ אינ־טערעסאַנטע עפּאָכע אין דער היסטאָריע פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג אין רוסלאַנד. דער וואָרט „רעוואָלוציאָנער", אַזוי גוט ווי דער וואָרט „סאָציאַליסט", איז, נאַטירליך, געווען דאַן טריף. און די רעוואָלוציאָנערען פלעגען זיך דאַן רופען „מאַרקסיסטען" און „נאַראָדניקעס" (פּאָפּוליסטען, פאָלקיסטען). די מאַרקסיסטען דאָס זיינען געווען די סאָציאַל־דעמאָקראַטען, און די „נאַראָדניקעס" — די צוקונפטיגע סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, פאָלקס־סאָ־ציאַליסטען, „טרודאָוויקעס", א. ד. גל.

צווישען די „מאַרקסיסטען" און די „נאַראָדניקעס" איז דאַן אָנגעגאַנגען אַ ביטערער קאַמפּף — אין דער ליטעראַטור, נאַטיר־ליך, — איבער דער פראַגע, וועמען עס איז באַשערט אין רוסלאַנד צו זיין דער טרעגער פון סאָציאַליזם. דער „נאַראָדניק" פלעגט טענה'ן: ווערהענד אין מערב איירָאָפּאָ איז דער טרעגער פון סאָציאַליזם דער פּראָלעטאַריאַט, איז אין רוסלאַנד דאָס אוממעגליך. וואָרים רוסלאַנד האָט ניט קיין רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט, ווייל זי האָט גאָר קיין ענטוויקעלטען קאַפּיטאַליזם ניט. דער קאַפּי־טאַליזם איז אַ געהאָדעוועטער, ניט קיין נאַטירליכער. און אויף וויפיעל דער קאַפּיטאַליזם עקזיסטירט שוין, איז ער שעדליך און

פאַרשאַפט נאָר ליידען. רוסלאַנד איז אַן אַגריקולטור־לאַנד, און איהר אַרבייטענדע באַפעלקערונג איז אַ פויערשע. און אַט דיעזע פויערשע באַפעלקערונג איז דער טרעגער פון סאָציאַליזם אין רוסלאַנד, דער נאַטירליכער טרעגער. דער פויער איז שוין יעצט האַלב־סאָציאַליסטיש. ער לעבט אין דער „אָבשטשינאַ“ (פאָלקס־געמיינדע), וואו די ערד איז ניט די אייגענטום פון דעם אָדער יענעם פויער, נאָר פון דער גאַנצער געמיינדע, פון דער גאַנצער „אָבשטשינאַ“. די ערד ווערט פון דער „אָבשטשינאַ“ פאַרטיילט צווישען די פויערים בלויז אויף צו באַאַרבייטען און בלויז אויף אַ געוויסע צאָהל יאָהרען.

דער מאַרקסיסט האָט אויף דעם געענטפערט דעם „נאַראָדניק“:

אידעאַליזיר ניט די „אָבשטשינאַ“ און מאַך ניט קיין אַפּגאָט פון פויער. דער פויער איז אומוויסענד און זשעדנע און האָט קיין שום שייכות ניט צו סאָציאַליזם. די „אָבשטשינאַ“ איז נאָר ווייט ניט קיין שטיק סאָציאַליזם. זי באַשטעהט פון צוויי קלאַסען פויערים: פון „בעלי גוף'ס“, פון וואָהלהאַבענדע, פון עקספּלואַטירענדע פויערים, און פון אָרימע, האַלב־פּראָלעטאַרישע, עקספּלואַטירטע פויערים. די „אָבשטשינאַ“ וואָלט שוין דאַרום לאַנג צעפאַלען געוואָרען, ווען ניט די „בעלי גוף'ס“ און די רעגירונג. די בעלי־גוף'ס זיינען פאַראינטערעסירט אין דעם, אַז אין „אָבשטשינאַ“ זאָלען זיך געפינען אָרימע פויערים, וועלכע זאָלען זיך מוזען צו זיי פאַרדינגען פאַר אומזיסט; די רעגיערונג האָט אויפגעהאַלטען די „אָבשטשינאַ“, דערפאַר, וואָס זי (די „אָבשטשינאַ“). פלעגט טראָגען די פאַראַנטוואָרטליכקייט פאַר די פּאָדאַטקעס פון אַלע מיטגליעדער.

די אָבשטשינאַ איז דאַרום נאָר אַ שטערונג פאַר די ענטוויקלונג פון אַרבייטער־קלאַס, פאַר'ן וואוקס פון קלאַסען־קאַמפף. ווען ניט די „אָבשטשינאַ“, וואָלט דער פּראָלעטאַרישער פויער געקענט פאַרלאָזען דעם דאָרף און געהן אַרבייטען אין דער שטאָדט־פאַבריק, וואו דער קלאַסען־געגענזאַץ טרעט אַרויס בולט'ער.

און עס איז גארניט ריכטיג, אז מיר האבען אין רוסלאנד ניט קיין קאפיטאליזם. אין דער „אבשטשינא" גופא הערשען שוין קאפיטאליסטישע פארהעלטניסע: דער פויער פראדוצירט שוין ניט קיינע פראדוקטען פאר זיין אייגענעם געברויך; אנשטאט דעם, פראדוצירט ער שוין סחורות פאר'ן מארקעט. דער פויער, הייסט עס, איז שוין דורכגעקנאטען מיט קאפיטאליסטישע שטרעמונגען און באגריפע. רוסלאנד ליידעט גאר ניט פון דעם וואס זי איז אריינגעטראגען אין די קאפיטאליסטישע שטופע פון דער ענטוויקלונג, נאר פון דעם, וואס זי איז נאך ניט אוועק ווייט. מיר מוזען זיך „אויסקאכען אין פאבריק קעסעל", מיר מוזען מיט־ווירקען אין דער ענטוויקלונג פון קאפיטאליזם, וועלכער באשאפט א בארען פאר'ן וואוקס פון פראלעטאריאט, וואס איז דער איינ־ציגער טרעגער פון סאציאליזם.

אין 1894 (ארער 1895) איז ערשינען א מארקסיסטישער זאמעל־בוך, וואו דער שטאנדפונקט פון די מארקסיסטען איז קלאר גע־מאכט געווארען. צווישען אנדערע, איז דארטען געווען אן ארטיקעל, וואס האט איבערהויפט געצויגען אויף זיך די אויפמערקזאמקייט אי מיט זיין זאכליכקייט, אי מיט דער רעוואלוציאנערקייט, וועלכע האט געשפריצט פון יעדער שורה. צוליעב אט דעם רעוואלו־ציאנערען אינהאלט פון דיזען ארטיקעל, האט די פאליציי גלייך קאנפיסקירט (פארכאפט) די גאנצע אויפלאגע פון בוך. דער פאר־פאסער פון ארטיקעל איז געווען א מארקסיסט מיט'ן נאמען טולין. און דיזער טולין איז געווען ניט קיין אנדערער, ווי אוליאנאוו — לענין.

אין וועהרענד די רעוואלוציאנערע קרייזען אין רוסלאנד האבען אנגעפירט דעם ליטעראַרישען קאמפף, צי רוסלאנד האט א קאַ־פיטאליזם, ארער ניט, האט אין 1896, אין פעטערבורג, פאסירט א זאך, וואס האט צוגעצויגען די אויפמערקזאמקייט פון דער גאנ־צער וועלט: אין די פעטערבורגער פאבריקען לאַ־פערם, טאראנטאן און אנדערע האט אויסגעבראכען א סטרייק, אין וועלכען עס האבען

זיך באַטייליגט 40 טויזענד ארבייטער! און די סטרייקערס האָבען געקעמפפט ניט בלויז פאַר העכערע שכירות, נאָר אויך פאַר פאָליטישע פרייהייט.

און די אויפערליכע וועלט, וועלכע האָט זיך געהאַט אָנגעהערט פון די „נאַראָדניקעס", אַז רוסלאַנד האָט נאָר „אָבשטשינעס" מיט פויערים, איז געווען איבערראַשט: אויב אין איין שטאָדט קען אויסברעכען אַזאַ סטרייק, הייסט דאָך דאָס, אַז דער קאַפּיטאַליזם האָט שוין ברייטליך אריינגעשפּרייזט אין רוסלאַנד; אויב 40 טויזענד ארבייטער פאָדערען שוין פּאָליטישע רעכטע, הייסט דאָך דאָס, אַז רוסלאַנד האָט שוין אַ צימליך ענטוויקעלטען פּראָלעטאַריאַט.

און די רעוואָלוציאָנערע וועלט האָט זיך געפרעהט און האָט באַוואונדערט דעם סטרייק.

דעם סטרייק האָט אָרגאַניזירט דער זאַגענאַנטער „פאַרבאַנד פאַר די באַפרייאונג פון ארבייטער־קלאַס". און די נשמה פון דעם פאַרבאַנד, אַזוי גוט ווי דער פיהרער פון סטרייק, איז געווען ניט קיין אַנדערער, ווי אוליאַנאָוו־לענין־טולין...

אוליאַנאָוו האָט טייער באַצאָהלט פאַר'ן סטרייק: ער איז פאַרשיקט געוואָרען אויף עטליכע יאָהר קיין סיביר. ער האָט אָבער גוט אויסגענוצט זיין פרייע צייט. ער האָט זיך געשטעלט אין פאַרבינדונג מיט זעמסטוואָס, שטאָדט־פאַרוואַלטונגען און פאַרשיידענע סטאַטיסטישע ביוראָס, און איז אַ פּאָר יאָהר געזעסען על התורה ועל העבודה. און דער רעזולטאַט פון זיין לערנען און ארבייטען איז געווען אַ דיקער וויסענשאַפטליכער בוך: „די ענטוויקלונג פון קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד, פאַרפאַסט פון איליאין.

איליאַנאָוו, הייסט עס, האָט שוין געקראָגען אַ נייעם נאָמען: „איליאין."

איליאינ'ס בוך האָט מיט ציפערן און פאַקטען דערוויזען, אַז

רוסלאנד האָט זיך שוין מיטביידע פיס געשטעלט אויפ׳ן וועג פון דער קאפּיטאַליסטישער ענטוויקלונג.

איבריגענס, דאָס האָבען שוין צוגעגעבען אויך די „נאראָד־ניקעס.״ און זיי האָבען ניט געקענט ניט צוגעבען. פאַבריקען זיינען שוין געווען אין פאַרשיעדענע שטעדט. קאַפּיטאַליסטען האָבען שוין געשפּיעלט אַן אָנגעזעהענע ראָלע. אין דרום־רוסלאנד האָבען שוין די צוקער־פאַבריקאנטען געגרינדעט א טראַסט — א „סינדיקאַט פון צוקער־פאַבריקאנטען״. און אין פאַרשיעדענע אינדוסטריעלע צענטרען זיינען שוין געווען סאָציאַל־דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס.

אין 1898, אין זעלבען יאָהר, ווען עס איז ערשינען איליאין׳ס „ענטוויקלונג פון קאַפּיטאַליזם אין רוסלאנד״, האָט שוין אין מינסק שטאַטגעפונען דער ערשטער צוזאַמענפאָהר פון די רוסלענדער סאָ־ציאַל־דעמאָקראַטען, — דער צוזאַמענפאָהר, אויף וועלכען עס איז געגרינדעט געוואָרען די רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטישע ארבייטער פּארטיי.

יענע יאָהרען זיינען געווען די בליה־יאָהרען פון דער זאָגע־נאַנטער „זובאַטאָווטשינא״. זובאַטאָוו׳ס אַגענטען האָבען אויס־געפאַנגען די פיהרער פון דער נייער פּאַרטיי און זיי אַרעסטירט. דער פאַרטיי־מעכאַניזם איז צופאַלען געוואָרען, אָבער די אידעע פון א פאַרטיי איז געבליבען לעבען. און איבער׳ן גאַנצען לאַנד זיינען שוין געווען אָרגאַניזאַציעס, טיילען פון דער ניט פאַר־איינינטער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער פּאַרטיי.

קיין טאָלק איז אין דער באַוועגונג ניט געווען. פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס האָבען זיך געשטעלט גאָר פאַרשיעדענע אויפגאַבען.

און צו ענדע פון די 90־ער יאָהרען האָט ווידער אויסגע־בראָכען א קאַמפּף אין דער רעוואָלוציאָנערער וועלט פון רוס־לאַנד, — דיזען מאָל שוין אין די רייהען פון די מאַרקסיסטען גופא, אין די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע רייהען.

דער קאַמפּף איז געווען איבער דער פראַגע, ווי, אונטער די

עקזיסטירענדע פּאָליציייאישע פּראָנדלעס, צו ארגאניזירען דעם ארבייטער־קלאַס ?

איין טייל סאָציאַל־דעמאָקראַטען האָט זיך גענייגט צום זאָ־גענאַנטען עקאָנאָמיזם. דער עקאָנאָמיזם האָט געלערנט, אז מען דאַרף דעם ארבייטער אָרגאניזירען פּאָרלויפיג פאר עקאָנאָמישע פאָדערונגען. די שפּראַך פון עקאָנאָמישע פארבעסערונגען איז פאר׳ן ארבייטער זעהר פארשטענדליך. און ווען דער ארבייטער וועט דערזעהן „ממשותדיגע רעזולטאַטען", וועט ער זיך שוין גערנער צוהערען אויך צו דער פּאָליטישער אגיטאציאָן פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע.

מיט אַנדערע ווערטער, דער עקאָנאָמיזם האָט געפּרעדיגט אָפּאָרטוניסטישע טאַקטיק. א טאַקטיק פון באהאַלטען די ריכטיגע פּרינציפּען, די ריכטיגע צוועקען פון דער סאָצאַל־דעמאָקראַטיע און זיך באגנוגענען מיט פאָדערונגען פאר עטליכע סענט העכערע שכירות אָדער א האַלבע שטונדע וועניגער ארבייט.

געגען עקאָנאָמיזם איז אָבער ארויס א גרופּע רעוואָלוציאָנערע סאָציאַל־דעמאָקראַטען, צווישען וועלכע די אָנגעזעהענסטע ראָלע האָט געשפּיעלט אונזער אַלטער באקאַנטער אוליאַנאָוו־לענין־טולין־איליאין, וועלכער איז געלאָפען פון סיביר און זיך באזעצט אין מערב איירָאָפּאַ. צוזאַמען מיט פּלעכאַנאָוו׳ען, אקסעלראָד׳ען, ווערא זאסוליטש, ל. מארטאָוו׳ען, האָט לענין גענומען ארויסגעבען די באריהמטע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע צייטונג „איסקרא", וועלכע האָט געשפּיעלט אזא וויכטיגע ראָלע אין דער אויסארבייטונג פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אנשויאונג פון ברייטע שיכטען אינטעליגענטען און אויפגעקלערטע ארבייטער. און לענין איז געווען איינער פון די טעטיגסטע טוער אין דער „איסקרא".

די „איסקרא" האָט צוקלאַפּט דעם עקאָנאָמיזם און האָט באַ־שאַפען א באָדען פאר די ריכטיגע פאראייניגונג פון די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע קרעפטען אין לאַנד. און דורך איהר מיהע איז אין סטאָקהאָלם אין 1903 צוזאַמענגערופען געוואָרען דער צווייטער

צוזאמענפאָהר פון דער רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע, — דער צוזאמענפאָהר, וועלכער האָט אייגענטליך געטראָגען א כאראקטער פון א גרינדונגס־פארזאמלונג, ווייל די פּאַרטיי איז גלייך נאָכ'ן ערשטען צוזאמענפאָהר צופאלען געוואָרען, — און אויף וועלכען עס איז פאָרגעקומען די שפּאַלטונג פון דער פּאַרטיי אויף „באָלשעוויקעס" און „מענשעוויקעס".

אין דיעזער שפּאַלטונג האָט געשפּיעלט די הויפּט־ראָלע דער־זעלבער אוליאַנאָוו־טולין־איליאַין־לענין.

אום בעסער צו פאַרשטעהן דעם אורשפּרונג פון „באָלשע־וויזם", וועלען מיר געבען א באגריף וועגען א ביכעל, וועלכער איז ערשינען אין 1902 און וועלכער האָט געמאַכט א רושם אין די רייהען פון דער רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. מיר מיי־נען דא דעם ביכעל: „וואָס צו טאָן ?"

דער פאַרפאַסער שטעלט זיך די פראגע, וואָס איז צו טאָן אום די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע באוועגונג זאָל אָננעמען א סיסטע־מאַטישען, ברייטען כאראקטער. און ער קומט צום שלוס, אז עס איז נויטיג צו גרינדען אַן אָרגאַניזאציאָן פון פּראָפעסיאָנעלע רעוואָלוציאָנערען, וועלכע זאָלען זיך אָפּגעבען אויסשליסליך מיט רעוואָלוציאָנערער סאָציאַליסטישער ארבייט.

דער פאַרפאַסער פון דעם ביכעל איז געווען ניט קיין אַנ־דערער, ווי לענין. און דעמזעלבען פּלאַן, וואָס ער האָט אין ביכעל פאָרגעבראַכט, האָט ער דאָס געוואָלט דורכפיהרען אויפ'ן פּאַרטיי־צוזאמענפאָהר, פון וועלכען מיר רעדען דאָ.

עס האָט זיך אויפ'ן צוזאמענפאָהר געהאנדעלט אום דער פראגע, ווער עס זאָל האָבען א רעכט צו רעכענען זיך פאַר א מיטגליעד פון דער רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער ארביי־טער פּאַרטיי. איין טייל דעלעגאַטען, מיט'ן אויבענדערמאָנ־טען ל. מאַרטאָוו'ן אָן דער שפּיצע, האָט פאָרגעלעגט, אז פאַר א מיטגליעד זאָל זיך רעכענען יעדער איינער, וואָס אינדאָסירט די

פּראָגראַם פון דער פּארטיי און לייסטעט איהר וועלכע עס איז שטיצע. דער אנדער טייל אָבער, מיט לענין'ען בראש, האָט גע־פאָדערט, אז פאר א מיטגליעד זאָל זיך רעכענען בלויז אזא, וואָס באלאנגט צו א פּארטיי אָרגאניזאציאָן.

טריי צו זיין מיינונג, אויסגעדריקט אין „וואָס צו טאָן?", פארלאנגט לענין א פּארטיי ניט פון סימפּאטייזער, נאָר פון טעטיגע רעוואָלוציאָנערן: א טעטיגער רעוואָלוציאָנער באנוגענט זיך ניט מיט סימפּאטי, נאָר באלאנגט צו א וועלכער עס איז פּארטיי אָרגאניזאציאָן.

לענין, הייסט עס, האָט געוואָלט באזייטיגען פון דער פּארטיי אַלע זים־זויערע סימפּאטייזערס, האלב־געבאקענע רעוואָלוציאָנערען. זיין אידעאַל איז געווען א פּארטיי פון טוער, פון רעוואָלוציאָנערען.

לענין'ס צד האָט געהאט א מאַיאָריטעט, און פאר מארטאָוו'ס מיינונג האָט געשטימט א מינאָריטעט. מאַיאָריטעט איז אין רוסיש „באָלשינסטוואָ", און מינאָריטעט — „מענשינסטוואָ". האָבען זיך לענין'ס אנהענגער געגומען רופען „באָלשעוויקי" און מארטאָוו'ס — „מענשעוויקי".

איידער מיר געהען ווייטער, וועלען מיר אָנווייזען אויף לענין'ס נאָך א מיינונג, וועלכע איז זעהר כאראקטעריסטיש פאר לענינ'ען און וועלכע ענטהאַלט אָן ענטפער אויף א פראגע, וואָס קומט יעצט אוים צו הערען דאָ אין קאמפף צווישען די „רעכטע" און די „לינקע". לענין, מארטאוו און אנדערע האָבען אויפ'ן צוזאמענפאָהר פאָרגעלעגט א פּראָגראם, וואָס אין איהר „פּרי־עמבעל" איז געווען א פונקט, אז די סאָציאַל־דעמאָקראַטיע זאָל העלפען די בורזשואזיע אָרגאניזירען זיך אין קאמפף מיט'ן צאַריזם. אימיצער האָט א פרעג געטאָן: ווי קענט איהר דאָס העלפען די בורזשואזיע? דורך פּיושאָן?

— עס הויבט זיך ניט אָן, — האָט לענין געענטפערט, — דורך קריטיק.

מאַרטאָוו האָט עס געמאַכט נאָך קלערער:

— דורך בוכטשעס.

דער געדאַנק איז, אַז מיט שאַרפער קריטיק און מיט אומ־אויפהערליכע „בוכטשעס", אַטאַקעס, אין וועלכע זי ווייזט אָן די האַלבקייט, די פייגהייט פון דער בורזשואַזיע, קען די סאָציאַל־דעמאָקראַטיע שטופּען איהר, די בורזשואַזיע, אַלץ לינקער און איהר באַוועגען צו אַ דרייסטערען קאַמפּף.

לענין'ס ענטפער קען מען יעצט געבען אויף צו די יעניגע „רעכטע", וואָס שטעלען יעצט די הארבע קשיא צו די „לינק־פליגלערס":

— אויב איהר ענטזאַגט זיך פון די אימידיאַייט דעמענדס (פּראָגראַם מינימום), טאָ ווי אַזוי וועט איהר אויסקעמפּפען פאַר־בעסערונגען פאַר די אַרבייטער?

דער ענטפער איז לענין'ס — דורך קריטיק, אָדער מאַר־טאָוו'ס — דורך בוכטשעס: וואָס רעוואָלוציאָנערער די סאָציאַ־ליסטישע פּאַרטיי וועט זיין, וואָס רעוואָלוציאָנערער דער אַרבייטער וועט ווערען, אַלץ מעהר בערייט וועט די בורזשואַזיע זיין צו באַוויליגען פאַרבעסערונגען.

נאָר דאָס איז אגב אורחא. לאָמיר זיך צוריקקערען צו לענין'ס רעוואָלוציאָנערער קאַריערע.

אַלזאָ, לענין האָט געזיעגט, און פון צוזאַמענפאָהר זיינען זיך די דעלעגאַטען פאַרנאַנדערגעפאָרען אַלס „באָלשעוויקעס" און „מענשעוויקעס". וואָלט דער גאַנצער אונטערשייד צווישען זיי געווען נאָר די אָרגאַניזאַציאָנס־פראַגע — ווער עס זאָל זיך רע־כענען פאַר אַ מיטגליעד פון דער פּאַרטיי? — וואָלט די שפּאַל־טונג ניט געווען קיין דויערענדע: אויף יעדען צוזאַמענפאָאר זיינען דאָך דאָ מאַיאָריטעטען און מינאָריטעטען, וועלכע פאַרשווינדען גלייך נאָך דער אַפּשטימונג. אָבער אין דיזען פאַל איז אין דער אָרגאַניזאַציאָנס־פראַגע געווען פאַרוויקעלט אַ פּרינציפּיעלע פראַ־

גע — וואָס פאַר א כאַראַקטער די פּאַרטיי זאָל טראָגען: א שאַרף־רעוואָלוציאָנערען אָדער א מעסיגען כאַראַקטער?

לענין האָט געפאָדערט א רעוואָלוציאָנערע, אונקאָמפּראָמיס־ליבע פּאַרטיי; מאַרטאָוו און זאָגאַר פּלעכאַנאָוו, וועלכער איז אויפ׳ן צוזאַמענפאָר געשטאַנען אויף לענין׳ס זייט, איז ניט געווען אַזוי פאַנאַטיש רעוואָלוציאָנער. פּלעכאַנאָוו, צוםביישפּיעל, האָט באַלד נאָכ׳ן צוזאַמענפאָר אָנגעשריבען אין „איסקראַ״ אַן אַרטיקעל וועגען דעם, וואָס מען דאַרף ניט טאָן. דער געדאַנק פון אַרטיקעל איז געווען, אַז יעצט, ווען עקאָנאָמיזם איז באַזיעגט, און די פּאַרטיי איז פאַראייניגט, דאַרף מען אַרויסווייזען מעהר נאָכגעבענדיגע טאָלעראַנץ צו מיינונגען אין דער פּאַרטיי. אַרויס־געהענדיג פון דיזען שטאַנדפּונקט, האָט פּלעכאַנאָוו געוואָלט פּועל׳ן ביי לענינ׳ען, וועלכער איז געווען צוזאַמען מיט איהם און מיט דעם רעדאַקטאָר פון „איסקראַ״, ער זאָל איינגעהן אויף זיין (פּלעכאַ־נאָוו׳ס) טאָלעראַנטע טאַקטיק.

אַזוי ווי מאַרטאָוו, אַקסעלראָד און אַנדערע האָבען צוליעב איהם באָיקאָטירט די „איסקראַ״, און אַזוי ווי א „באָלשינסטוואָ״ האָט ער אויפ׳ן צוזאַמענפאָר געקראָגען דורך א צופאַל — דורך דעם, וואָס פאַר דער אַפּשטימונג האָבען זיך פון צוזאַמענפאָר צוריקגעצויגען די דעלעגאַטען פון „בונד״ און פון „סאָיוז רוסקיך סאָציאַל־דעמאָקראַטאָוו״, — האָט לענין בעסער רעזיגנירט פון דער „איסקראַ״. ער האָט זיך, הייסט עס, איינגאַנצען אָפּגעזונ־דערט פון זיינע פּרינציפּיעלע געגנער, אום — ווי ער האָט זיך אויסגעדריקט — צו פאַרשטאַרקען זיין פּאָזיציע.*)

און פאַר דיזע מעטאָדע האָט זיך לענין געהאַלטען אין זיין רעוואָלוציאָנערער קאַריערע אויך שפּעטער. די מעטאָדע איז באַשטאַנען אין פאָלגענדען: אָפּגרעניצען זיך פון די געגנער אום צו באַשטימען, אין וואָס איהר אונטערשיידעט זיך; און נאָכהער

*) מאַרטאָוו האָט אויפ׳ן שטעל רעזיגנירט.

פאַראייניגען זיך אויף געוויסע תנאים, אָבער ניט צונויפשמעל־צען זיך.

לענין האָט רעזיגנירט פון דער „איסקרא" און האָט געגרינ־דעט א נייעם אָרגאַן „פּראָלעטאַרי", וועלכער איז געוואָרען דער פּאַרטיי־אָרגאַן פון די „באָלשעוויקעס".

די „באָלשעוויקעס" האָבען איבעראַל געגרינדעט זייערע אָר־גאַניזאַציאָנען, וועלכע פלעגען קעמפפען מיט די אָרטיגע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציאָנען. און ווען זיי האָבען דערפיהלט, אַז זיי האָבען שוין „פאַרשטאַרקט זייער פּאָזיציע", האָבען זיי אריבערגעצויגען אויף זייער זייט דעם צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי, און מיט זיין הילפע איינבערופען א צוזאַמענפאָר. דער צוזאַמענפאָר איז געווען א „באָלשעוויסטישער", אָבער אָנגערופען האָבען זיי איהם פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

דיזער צוזאַמענפאָר איז געווען א שטאַרקער קלאַפּ פאַר דער פּאַרטיי אַלס א גאַנצער, און איבערהויפּט פאַר די „מענשעוויקעס". די „איסקרא" איז באַלד אונטערגעגאַנגען, און ביי די „מענשע־וויקעס" זיינען פאָרגעקומען שפּאַלטונגען.

לענין האָט זיך אויפגעהאַלטען אין אויסלאַנד ביז דער רע־וואָלוציאָן פון 1905. דאַן האָט ער זיך צוריגעקעהרט קיין רוס־לאַנד. אָבער טראָץ דער רעוואָלוציאָן האָט ניקאָלאַי'ס פּאָליציי לענינ'ען ניט געוואָלט לאָזען צורוה. האָט ער נאָר איין טאָג פאַר־בראַכט אין רוסלאַנד פריי, לעגאַל, געזעצליך. די איבעריגע צייט האָט ער זיך געמוזט אויסבאַהאַלטען פריהער אין פּעטערבורג, נאָכהער אין פינלאַנד. ווען די קאָנטר־רעוואָלוציאָן האָט גענומען די אויבער־האַנט, איז לענין שיער ניט אריינגעפאַלען אין די הענט פון דער צאַרסקער פּאָליציי. איהם האָט זיך אָבער איינגעגעבען ארויסצופאָהרען אין אויסלאַנד.

פיעלע יאָהרען האָט ער פאַרבראַכט אין אויסלאַנד, יאָהרען פון וואָלגערען זיך, פון עלענד. אָבער די גאַנצע צייט האָט ער געאַרבייט, פיעל געאַרבייט: ער האָט געקירעוועט די טעטיגקיי־

טען פון די „באָלשעוויקעס" אין רוסלאַנד אין די פאַבריקען, אין דער „דומאַ" א. אז. וו. ער האָט געשריבען ארטיקלען אין צייטונגען, פארפאַסט אויך ביכלעך, האָט זיך באַטייליגט אין צוזאַמענפאָרען, אין קאָנפערענצען.

ער האָט פארבראַכט יאָהרען אין שווייצאַריען און פראַנקרייך. אין 1912 אָבער האָט ער זיך באַזעצט אין קראַקאָיו, אום צו זיין נעהענטער צו רוסלאַנד. און דאָרטען האָט ער גענומען ארויסגעבען אַן אָרגאַן פאַר רוסלאַנד.

זיין אָרגאַן האָט ער א נאָמען געגעבען „פראַוודאַ" (וואַרהייט), און דערמיט האָט ער געמאַכט טראָצקי'ן פאַר זיין שונא. טראָצקי איז געווען ניט קיין „באָלשעוויק" און ניט קיין „מענשעוויק". אין פארלויף פון יאָהרען האָט ער געארבייט פאַר א „פרימירעניע", פאַר א שלום מאַכען צווישען די ביידע טיילען פון דער רוסלענדער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע. מיט דיזען צוועק האָט ער אין וויען ארויסגעגעבען אַן אָרגאַן „פראַוודאַ".

קומט גאָר צוגעהן לענין און גיט זיין נייעם אָרגאַן אויך א נאָמען „פראַוודאַ"! טראָצקי האָט זיך געערגערט אין געערגערט. אָבער לענין איז ניט פון די יעניגע, וואָס ווערען נתפעל פון א געגנער'ס פּראָטעסטען.

ווען די וועלט־מלחמה האָט אויסגעבראָכען, און די מוטגע כוואַליעס פון סאָציאַל־פּאַטריאָטיזם האָבען פארפלייצט די סאָציאַליסטישע רייהען פון פארשיעדענע לענדער, האָט לענין פיעל געארבייט אויף צו פארשטעלען דעם וועג די דאָזיגע כוואַליעס.

ער, טראָצקי, און מאַנכע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פיהרער פון אַנדערע לענדער האָבען אין 1915 איינבערופען א קאָנפערענץ פון אינטערנאַציאָנאַליסטען אין צימערוואַלד. די קאָנפערענץ האָט הויך פּראָקלאַמירט די פּרינציפּען פון אינטערנאַציאָנאַל און האָט אויפגעפאָדערט דעם אינטערנאַציאָנאַלען פּראָלעטאַריאַט צו פארוואַנדלען די אימפּעריאַליסטישע מלחמה אין א מלחמה פון אונטערדריקטע געגען זייערע אונטערדריקער.

גלייך ווי דער צאַריזם איז געפאַלען, האָט זיך לענין צוריק־געקערט אין רוסלאַנד. דער פּראָלעטאַריאַט האָט איהם באַלד אנערקענט אַלס זיין אמת'ען פיהרער.

לענין האָט יעצט געהאַט אַ ברייטע פעלד פאַר זיך צו פּרע־דיגען די פאַרוואַנדלונג פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה אין אַ מלחמה פון אונטערדריקטע געגען אונטערדריקער. זיין פּרע־דיגען האָט געפונען אַ גוטען באָדען.

דער רוסלענדער פּראָלעטאַריאַט האָט פון זיך אַרונטערגע־וואָרפען די אימפּעריאַליסטיש־קאַפּיטאַליסטישע קייטען. און לענין איז יעצט דער לייטער, דער גייסט פון דער ערשטער סאָ־ציאַליסטישער רעפּובליק, פון דער סאָוועטען־רעפּובליק אין רוסלאַנד.

ניו יאָרק, אַפּריל דעם 24טען, 1919.

פאָררעדע

פון ס. גוּאָרטעווא.

ווענען „סאָציאַליזם אין דער טעאָריע און אין דער פּראַקטיק" האָט מען שוין אָנגעשריבען אַ היבש ביסעל ביכער, ווענען דער טעאָריע פון סאָציאַליזם האָט מען אפשר געשריבען מעהר ווי ווענען דער פּראַקטיק. אויסער די אוטאָפּישע מעשיות, אין וועלכע עס איז געמאַכט געוואָרען אַ פּאַרזוך פאָראויסצוזאָגען די איינ־צעלהייטען פון די אויפגאַבען, וואָס עס וועט האָבען אַ געזעלשאַפט, וואָס וועט קאָנטראָלירט ווערען פון'ם ארבייטער קלאַס, זיינען זעהר וועניג פּאַרזוכען געמאַכט געוואָרען פאָרצושטעלען מיט אַלע פּרטים דעם תוך פון די פּראָבלעמען, וואָס ס'וועט פאר זיך האָבען אַ סאָציאַליסטישער שטאַאַט, וואָס האַלט זיך אין פאָרמירען.

און דאָס איז גאַנץ נאַטירליך. דער גרונד פּרינציפּ פון מאַרקסיסטישען כאַציאַליזם איז, אַז די באַציהונגען צווישען קלאַסען אין אַ באַזונדער צייט און אונטער באַזונדערע אומשטענדען באַ־שטימען דעם כאַראַקטער פון דער האַנדלונג פון די ארבייטער. מיט אַנדערע ווערטער, איינצעלהייטען פון עקאָ־נאָמישע פּראָבלעמען ווענען אַן איבערבוי אויפ'ן יסוד פון סאָ־ציאַליזם קען מען ניט פאָראויסזעהן.

בלויז איצטער, ווען מיר זעהען מיט אונזערע אויגען ווי עס ווערען געבאָרען פּראָלעטארישע רעפּובליקען, זיינען מיר אומ־שטאַנד ממשות'דיג צו באַגרייפען די אַלע פּלאָנטערס און די אַלע שוועריגקייטען פון די פּאָליטישע פּראָבלעמען, וואָס אַ זיעגרייכער פּראָלעטאַריאַט האָט פאר זיך. אין איהר פּראַקטישען אָנווענדען

דעם סאָציאַליזם ביים איבערבויען די געזעלשאַפטליכע אָרדנונג, שטעלט אונז די סאָוויעטען־רוסלאַנד צו דעם סאָציאַליסטישען געדאַנק מיט דער ערשטער ווירקליכער ליטעראַטור פון סאָציאַליזם אין דער פּראַקטיק, — אַ ליטעראַטור, וואָס איז באַגרינדעט ניט בלויז אויף אַבסטראַקטע טעאָריעס, נאָר וועלכע ווערט לעבעדיג אילוסטרירט דורך ווירקליכע פּאַסירונגען פון לעבען.

אין זיין רעדע פאַר'ן „אַל־רוסישען קאָנגרעס פון ארבייטער און פּויערים דעפּוטאַטען", וואָס איז די ערשטע טייל פון אָט דעם בוך, האָט אונז גענאָסע לענין צוגעשטעלט איינע פון די אינטערעסאַנטעסטע בייטראָגען צו דעם נייעם סאָרט ליטעראַטור, — די ליטעראַטור פון כאַציאַליזם ביי דער ארבייט.

ער ווייזט אָן אויף דריי מדרגות אין דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין רוסלאַנד. די ערשטע אויפגאַבע איז צו איבערציינגען דעם פּראָלעטאַריאַט ווי נויטיג עס איז אַ סאָציאַלע רע־רעוואָלוציע, און אויך זיי ברענגען דערצו, אַז זיי זאָלען זיין ענטשלאָסען איבערצונעמען די מאַכט אין זייערע אייגענע הענט. דאָס איז דערגרייכט געוואָרען אין רוסלאַנד דעם 6טען נאָ־וועמבער, 1917.

די צווייטע אויפגאַבע איז געווען בייצוקומען די רעשטלאַך פון דער אָפּאָזיציע מצד די געוועזענע הערשענדע קלאַסען. אָט די אויפגאַבע, כאָטש טעכניש געענדיגט, אויף וויפיעל די מיליטערישע כוחות פון דער פּראָלעטאַרישער רעפּובליק האָבען מיט נצחון צו־קלאַפּט אַלע זייערע געגנער אין רוסלאַנד, איז נאָך ניט אינגאַנצען געענדיגט. וואָרים די מאַכט פון דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט ליגט ניט בלויז אין איהרע פיזישע כוחות אליין. די טראַדיציעס פון הונדערטער יאָהרען פון דער קאַפּיטאַליסטישער געזעלשאַפט זיינען טיעף איינגעוואָרצעלט זאָגאַר אין די מוחות פון די אַר־בייטער אליין, און אַפילו די אָנהענגער פון דער נייער אָרדנונג זיינען אונבאַוואוסט, אָנגעשטעקט מיט די אַלטע טראַדיציעס. די

פּראָבלעם צו באַפעסטיגען די מאַכט פון׳ם פּראָלעטאַריאַט איז אויך אַ פּראָבלעם אויף איבערצומאַכען די גאַנצע פּסיכאָלאָגיע פון די ברייטע מאַסען פון פאָלק, אויסוואָרצלען פון זייערע מוחות די בורזשואַזנע אמונות און טראַדיציעס, — און דאָס מוז געטאָן ווערען ניט נאָר דורך פּראָפּאַגאַנדע אַליין, נאָר דורך ענטוויקלען די נייע געזעלשאַפט אויף אַזאַ׳ן אופן, וואָס זאָל שאַפען נייע באַגריפען וועגען געזעלשאַפטליכע ווערטען, באַזירט אויף אַ פּי־זישער פאַרשטענדניס פון דעם אינטערעס, וואָס די אַרבייטער האָבען גרינדענדיג אַ רעפּובליק פון אַרבייט.

אַזעלכע רעשטלאַך פון דער מאַכט פון דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט קענען געדויערען לאַנג נאָך דעם ווי דער פּיזישער ווידערשטאַנד פון דער בורזשואַזיע וועט שוין זיין אָפּגעשאַפט. די דאָזיגע אויפגאַבע באַציהט זיך צו דער דריטער פּעריאָדע, וועגען וועלכער געגאַסע לענין רעדט — די פּעריאָדע פון איבערבויען די געזעלשאַפט אויף קאָמוניסטישע יסודות. אויף יעדער שריט פון איהר טעטיגקייט באַגעגנט זיך די אַרבייטער־געזעלשאַפט דערמיט פּנים אל פּנים, און די פּראַקטישע פראַגען זיינען נישט אַזוי גרינג צו לעזען. די פראַגע ווערט שאַרף ווען דער אינדיווידואַליסטיש געזאָנענער פויער לעגט שטערונגען אויפ׳ן וועג, ווען עס קומט צום אויסבייטען דעם איבערפלוס פון זיין תבואה אויף אַזעלכע אַרטיקלען, וואָס די אומענטוויקעלטע פונקציאָנען פון׳ם אינדוסט־ריעלען לעבען אין׳ם אַרבייטער שטאַאַט זיינען אימשטאַנד איהם צו געבען. מיר האָבען אויך שוועריגקייטען צווישען אַרבייטער, וועמען עס קען זיך נאָך אַליץ ניט לעגען אויפ׳ן שכל אַזוי שנעל, אַז די פריהערדיגע באַציהונגען צווישען בעל הבית און אַרבייטער עקזיסטירען ניט מעהר, און אַז איצטער איז אַרבייט אַ פראַגע פון׳ם פּראָלעטאַרישען שטאַאַט, וואָס איז טעאָרעטיש דער אָנ־שטעלער פון אַרבייטער. מיר האָבען אויך שטערונגען דורך דעם, וואָס געוויסע אַרבייטער קענען ניט באַגרייפען, אַז די קאַפּיטאַ־ליסטען האָבען זיי געהייסען אַרבייטען פלייסיג, כדי אַרויסצוקריגען

פון זיי פאר זיך וואס מעהר פראפיטען, און די ארבייטער רעפובליק הייסט זיי ארבייטען פלייסיג, כדי דער גאנצער שטאאט זאל האבען א טובה דערפון. און ווען דער ארבייטער איז ניט גרייט צו באַגרייפען, אז עס איז א גרויסער אונטערשיעד צווישען אט די צוויי זאכען, — דאן קומט די גרעסטע פון אלע אויפגאבען — דאס איבערבויען די געזעלשאפט אויף קאמוניסטישע יסודות בעת עס ווערט אנגעפיהרט אן אמת'ע מלחמה פון די קאפיטאליסטען פון אנדערע לענדער געגען די ארבייטער, און ציהט זייער אויפמערקזאמקייט פון די קאנסטרוקטיווע אויפגאבען, ווייל מען מוז זיך דאך באשיצען. דאן קומט ערשט די לעצטע ריזיגע אויפגאבע, וואס שליסט איין מיליאנען פראקטישע פראגען — און דאס איז, ווען עס קומט איבער א נייעס צו ארגאניזירען די אדמיניסטראטיווע אינסטיטוציעס, אינדוסטריעלע איינריכטונגען, שוהלעס, טעאטערס און מיליאנען אנדערע אינסטיטוציעס, וועלכע די רייכע זיינען געווען אימשטאנד צו פארוואלטען פאר זייערע אייגענע אינטערעסען, מחמת זיי האבען שוין געהאט די ערפאהרונג פון הונדערטער יאהרען; און איצט, ווען די ארבייטער נעמען אט די אלע זאכען איבער, קומט אויס, אז זיי האבען ניט די נויטיגע ערפאהרונג מיט דער טעכנישער זייט און אויך מיט אנדערע זייטען, וואס געהען אריין אין דעם.

דער צוקונפטיגער היסטאריקער וועט מוזען געבען קרעדיט די רוסישע ארבייטער דערפאר וואס זיי האבען ארויסגעוויזען אזוי פיעל איבערנאטירליכע כוחות און זיך געספראוועט מיט אט די אלע אויפגאבען. איין יאהר פון רעוואלוציע און רעוואלוציאנערען איבערבוי אין רוסלאנד האט פאלשטענדיג ארויסגעוויזען וו די ארבייטער זיינען פעהיג צו לעזען אליין די מעהרסטע געזעלשאפטליכע פראגען. גענאסע לענין'ס אפהאנדלונג וועגען די דאזיגע פראגען גיט אונז א בעסערען באגריף וועגען דער ריזיגער ווערט פון דער פיאנערען־ארבייט, וואס די רוסישע רעוואלוציע האט אויפגעטאן אויף דעם געביט.

די יעצטיגע אויפגאַבען פון דער סאָוויעטען רעגיערונג

אין דעם אַרטיקעל גיט דער פּרעמיער פון דער רוסישער סאָוויעט־רעגיערונג אן אָפּשאַצונג פון דער רעגיערונג'ס טעטיגקייט אויפ'ן פּאָ־ליטישען און ווירטשאַפטליכען געביט, באַשפּרעכט די וויכטיגע אויפ־גאַבען פון דער סאָוויעט־רעגיערונג און די פּלענער, ווי אזוי זי האָפט איבערצובויען דעם אינדוסטריעלען לעבען פון לאנד אויף סאציאַליס־טישע יסודות.

לענין וויקעלט פאַנאַנדער די פּראָגראַם, דורך וועלכע די באָלשעוויס־טישע רעגיערונג דענקט פריהער אדער שפּעטער צו פארוואַנדלען רוס־לאַנד אין א סאָציאַליסטישעס, — ריכטיגער געזאָגט, אין א קאָמוניס־טישעס, — לאנד.

דער שרייבער פאַרבאָרגט ניט די שוועריגקייטען, פאַרמאַכט ניט די אויגען אויף די שטרויכלונגען און געפאַהרען וואס שטעהען אין וועג צו סאָציאַליזם. יעדע שורה אָבער פון דעם אַרטיקעל איז דורכגעדרונגען מיט האָפנונג און איבערצייגונג, אַז די סאָוויעט־רעגירונג וועט ביי־קומען די שוועריגקייטען

די יעצטיגע אויפגאַבען פון דער סאָוויעטען רעגירונג

דער שלום־אַפּמאַך, וואָס מיר האָבען געשלאָסען, איז זעהר ניט גינסטיג פאַר אונז. א חוץ דעם, איז דער פריעדען גופא ניט קיין זיכערער. אָבער ווי שלעכט דער אַפּמאַך זאָל ניט זיין, גיט ער פון דעסטוועגען דער רוסישער סאָוויעט־רעפּובליק א מעגליכ־קייט אָנצואווענדען איהר ענערגיע אויף די אָרגאַניזירונג, וועלכע, ווי עס איז לייכט צו פאַרשטעהן, איז די וויכטיגסטע און שווער־סטע אויפגאַבע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן.

דיזע אויפגאַבע איז קלאָר געמאַכט געוואָרן צו די אַרבייטענ־דע און אונטערדריקטע מאַסען אין 4טען פאַראַגראַף פון 4טען טייל פון דער רעזאָלוציאָן, וואָס דער מאָסקווער צוזאַמענפאָהר פון די סאָוויעטען האָט אָנגענומען דעם 16טען מערץ, 1918, — אין דעם פאַראַגראַף, וואו עס רעדט זיך וועגען דער נויטווענדיגקייט פון זעלבסט־דיסציפּלין (פאַר אַרבייטער) און פון בּאַרמלאָזען קאַמף מיט'ן תהו ובהו אין דער דיזאָרגאַניזאַציאָן (פון רוסישען לעבען).

די אונזיכערהייט פון פריעדען, וואָס די רוסלענדער סאָוויעט־רעפּובליק, האָט זיך ערוואָרבען, שטאַמט, נאַטירליך, ניט פון דעם, וואָס זי פּלאַנעוועט יעצט ווידער אויפצונעמען די מלחמה; — א חוץ בורזשואזע קאָנטער־רעוואָלוציאָנערען און זייערע מיטהעלפער (מענשעוויקעס, א. ד. גל.), איז ניטאָ קיין קלאָרער פּאָליטיקער, וואָס זאָל וועגען דעם יעצט טראַכטען. די אונזיכערהייט שטאַמט פון דעם, וואָס אין די אימפּעריאַליסטישע מלוכות, וועלכע ליגען צו מזרח און צו מערב פון רוסלאַנד, — מלוכות וואָס באַזיצען א ריזי־גע מיליטערישע מאַכט, קען צו יעדער צייט נעמען די אויבער־האַנד די מיליטערישע פּאַרטיי. דאָס איז זעהר מעגליך מחמת דעם, ער־שטענס, וואָס דער קאַפּיטאַליזם, אוים האָס צו סאָציאַליסטען, קאָן באַוועגען די מיליטאַריסטען צו מיליטערישע שריטע געגען רוס־

לאַנד ; און צוויטענס, וואָס די דאָזיגע מיליטאַריסטען האָבען סתם חשק צו באַנוצען זיך מיט רוסלאַנד׳ס פאַרלויפיגער שוואַכהייט.

אונטער אַזעלכע אומשטענדען איז אונזער איינציגע ווירקליכע, ניט פּאַפּירענע, גאַראַנטי פון פרידען, די געגענזעצליכקייט צווישען די אימפּעריאַליסטישע מלוכות, — די שטאַרק ענטוויקעלטע געגענזעצליכקייט, וואָס לאָזט זיך פיהלען, פון איין זייט, אין דער אויפלעבונג פון דער מלחמה-טעטיגקייט אין מערב, און, פון דער צווייטער זייט, אין פיעל פאַרשאַרפטען קאַמף צווישען יאַפּאַן און אַמעריקאַ איבער דער הערשאַפט איבער׳ן פּאַסיפישען אָקעאַן און זיינע ברעגען.

עס פאַרשטעהט זיך, אַז זייענדי׳ג באַשיצט פון אַזאַ אונזיכערן שוץ געפינט זיך די סאָציאַליסטישע סאָוויעט-רעפּובליק אין אַ זעהר קריטישער אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע. און אום אונזער רעפּובליק זאָל זיין געגנוג שטאַרק ארויסצואווייזען אַ ווידערשטאַנד, איז נויטיג, דאָס מיר זאָלען אויסנוצען דעם פאַרלויפיגען מאָמענט, וואָס מען לאָזט אונז צורוה, אויף צו היילען די טיעפע וואונדען, וואָס די מלחמה האָט פאַרשאַפט דעם געזעלשאַפטליכען אָרגאַניזם פון רוסלאַנד, אַזוי גוט ווי אויף אָפּצובויען דעם עקאָנאָמישען בנין פון לאַנד. אָהן דעם קען מען גאָר ערנסט ניט רעדען זאָגאַר וועגען דער פאַרגרעסערונג פון אונזער קאַמפּס-פעהיגקייט.

די אָרגאַניזאַציאָנס-פראַגע איז דאַריבער יעצט זעהר נויטיג.

די אָרגאַניזאַציאָנס-פראַגע איז וויכטיג אויך דערפאַר, וואָס כל זמן מיר וועלען איהר ניט לעזען ביי זיך, וועלען מיר דאָך ניט זיין אימשטאַנד ערנסט צו העלפען דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן אין אנדערע לענדער, וואו זי האָט זיך צוליעב די אָדער יענע אורזאַכען פאַרשפּעטיגט.

אויף צו לעזען מיט ערפאָלג די אָרגאַניזאַציאָנספראַגע, איז פאַר אונז פריהער פון אַלעס נויטיג, דאָס די פּאָליטישע ליעדערס פון פאָלק, דאָס הייסט, די מיטגליעדער פון דער רוסישער קאָמוּ־

ניסטען־פּאַרטיי (די „באָלשעוויקעס“), אַזוי גוט ווי די באוואוסט־זיניגע פאָרשטעהער פון די ארבייטענדע מאסען, זאָלען גוט פאַר־שטעהן דעם גרונד־אונטערשיעד וואָס עקזיסטירט אין באצוג צו דער אָרגאַניזאַציאָנס־פראגע צווישען די פריהערדיגע בורזשואזע רעוואָלוציאָנען און דער יעצטיגער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן.

אין די בורזשואזע רעוואָלוציאָנען פלעגט די ארבייטענדע מאַ־סען אויסקומען צו טאָן הויפּטזעכליך די פארניכטענדע ארבייט — די צערשטערונג פון פעאָדאליזמוס (פאַנזשטשיזנע), די אומשטיר־צונג פון טראָנען, א. ד. גל., די בויענדע ארבייט אָבער, די ארבייט פון אָרגאַניזירען אַ נייע געזעלשאפט, פלעגען אויף זיך נעמען די אייגענטום־באזיצער, דאָס הייסט, די בורזשואזע מינדערהייט פון דער באפעלקערונג. די בורזשואזיע פלעגט זיך לייכט ספּראוועז מיט איהר אויפגאבע צו אָרגאַניזירען די אינדוסטריע לויט איהרע אינטערעסען. זי פלעגט זיך ספּראוועז טראָץ דעם, וואָס די קאפּי־טאַליסטישעווירטשאפטליכע אָרדנונג, וועלכע זי האָט אָרגאַני־זירט, האָט זי, אין גרונד גענומען, געבויט אויף אַן אַנאַרכיסטישען אופן, און אויך טראָץ דעם, וואָס די ארבייטער און אָרימערע פּויערים פלעגען נאטירליכערווייזע אַרויסווייזען אַ ווידערשטאַנד צו איהר עגאָאיסטישע אָרגאַניזאַציאָנס טעטיגקייט. און לייכט פלעגט זי זיך ספּראוועז ניט נאָר דערפאַר, וואָס די דאָזיגע ארביי־טער און פּויערים זיינען געווען אונוויסענד און ניט־אָרגאַניזירט, נאָר אויך דערפאַר, וואָס די הויפּט אָרגאַניזאַציאָנס־ארבייט פון דער אַנאַרכיסטיש־געבויטער קאפּיטאַליסטישער געזעלשאפט איז דער מארקעט, וואָס וואקסט ווי דורך אַ נאַטור־קראַפט אין דער ברייט און אין דער טיעף.

ניט אַזוי איז עס אָבער אין אַ סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן. אין יעדער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן — און אויך אין דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן, וואָס האָט זיך דעם 25טען אָקטאָ־בער 1917 אָנגעפאנגען אין רוסלאַנד — איז די הויפּט־אויפגאבע פון פּראָלעטאַריאַט, און פון אָרימען פּויערטום, צו טאָן בויענדע

אַרבייט, צו באַשאַפען אַ סיסטעמאַטישע פּראָדוקציאָן פון לעבענס־מיטלען, אַ סיסטעמאַטישע פּאַרטיילונג פון די פּראָדוקטען, וואָס זיינען נויטיג פאַר דער עקזיסטענץ פון צענדליגע מיליאָנען מענשען. דער ערפאָלג פון אַזאַ רעוואָלוציאָן ווענדעט זיך אָן דער שאַפענדער אַרבייט פון דער מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג, און — פריהער פון אַלעם — פון דער מאַיאָריטעט פון די אַרבייטער. און דער זיעג פון דער רוסישער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן וועט דעריבער ניט זיין פאָלקאָם, פאַר פול, וואו דער פּראָלעטאַריאַט און דער אָרימערער קלאַס פויערים וועלען ניט אַרויסווייזען גענוג באַוואוסטזיניגקייט, אידעאַליזמוס, זעלבסט־אָפּפער און דויערהאַפטיגקייט. מיט דעם, וואָס מיר האָבען באַשאַפען אַ נייעם טיפּ פון אַ שטאַאַט, אַ סאָוויעטען־טיפּ, וואָס גיט די אונטערדריקטע אַרבייטענדע מאַסען די מעגליכקייט טיכטיג צו באַטייליגען זיך אין דער פרייער בויאונג פון אַ נייער געזעלשאַפט, האָבען מיר דורכגעפיהרט בלויז אַ קליינעם טייל פון דער שווערער אויפגאַבע. די הויפּט־שוועריגקייט איז אין עקאָנאָמישע, אַ ווירטשאַפטליכע; אונזער הויפּט־אויפגאַבע איז צו פאַרגרעסערן די שאַפונגס־פעהיגקייט פון אַרבייט, איינצופיהרען אַ גענויע און אַלגעמיינע קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און דער פּאַרטיילונג פון פּראָדוקטען. — קורץ גערעדט, איינצופיהרען אַ סאָציאַליסטישע ווירטשאַפט.

די ענטוויקלונג פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, וועלכע איז יעצט די רעגירונגס־פּאַרטיי אין רוסלאַנד, ווייזט קלאָר, אין וואָס עס באַשטעהט די היסטאָרישע ענדערונג פון יעצטיגען מאָמענט, — די ענדערונג, וועלכע רוקט אַרויס צום פאָדערגרונד נייע אויפגאַבען.

די ערשטע אויפגאַבע פון יעדער וואַקסענדער פּאַרטיי איז צו איבערצייגען די מעהרהייט פון דער באַפעלקערונג, אַז איהר פּראָגראַם און איהר פּאָליטיק זיינען די ריכטיגע, די פּאַסענדסטע. דאָס איז געווען די וויכטיגסטע אויפגאַבע (פון די באָלשעוויקעס)

אין דער צייט פון צאריזמוס, אזוי גוט ווי אין דער קאמפראמיסען־פעריאדע פון די טשערנאווס און די צרעטעלים מיט די קערענסקים און די קישקינס. אבוואהל דיזע אויפגאבע איז נאך ניט אין גאנ־צען פארווירקליכט — און עס איז נאך א פראגע, צו אזא אויפ־גאבע קען אין גאנצען פארווירקליכט ווערן, — האבען שוין די באלשעוויקעס אין דיזען הינזיכט זעהר פיעלעס אויפגעטאן, ווי דאס האט געוויזען דער לעצטער צוזאמענפאהר פון די ראטען פון ארבייטער־דעפוטאטען אין מאסקווא, — דער צוזאמענפאהר, וועל־כער האט זיך אויסדריקליך געשטעלט אויף זייער זייט.

די צווייטע אויפגאבע פון אונזער פארטיי איז געוועזן ארויס־צורייסען פון דער בורזשואזיע די פאליטישע מאכט און צו אונ־טערדריקען רעם ווידערשטאנד פון די אויסבויטער. מיר האבען נאך ניט פארענדיגט דיזע ארבייט. איהר דארפט ניט פארגעסען, אז די מאנארכיסטען מיט די קאדעטען פון איין זייט, און די מענ־שעוויקעס מיט די „רעכטע“ סאציאליסטען־רעוואלוציאנערען פון דער אנדער זייט, האבען נאך ניט אויפגעגעבען זייערע פארזוכע צו פאראייניגען זיך מיט'ן צוועק ארונטערצוווארפען די סאוויעט־רעגירונג. אבער אין אלגעמיין איז שוין דער ווידערשטאנד פון די אויסבויטער געבראכען געווארן אין פארלויף פון דער צייט פון 25טען אקטאבער, 1917, (ווען די „באלשעוויקעס“ האבען געמאכט די איבערקעהרעניש), און פעברואר, 1918, ווען באנאיעווסקי *) האט זיך אנוטערגעגעבען.

און יעצט שטעהן מיר פנים אל פנים מיט דער דריטער אויפ־גאבע, דער נויטינגסטער און כאראקטעריסטישסטער פון דער יעצ־טיגער צייט, דער אויפגאבע צו ארגאניזירען די פארוואלטונג פון רוסלאנד . דאס איז ניט קיין נייע אויפגאבע ; זי שטעהט שוין

---

*) אטאמאן פון די קאזאקען פון דאן־געגענד, באגאיעווסקי, וועל־כער האט ארגאניזירט א ווידערשטאנד פון קאזאקען געגען דער סאוויעט־רעגיערונג.

פאר אונז לאנג, שוין זינט דעם 25טען אקטאבער, 1917. אבער ביז יעצט, כל זמן דער ווידערשטאנד פון די אויסבויטער האט זיך נאך אויסגעדריקט אין א אפענעם בירגער־קריעג, האט די פארוואל־טונגס־פראגע ניט געקענט שפיעלען די ראלע פון די וויכ־טיגסטע, פון די צענטראלע אויפגאבע.

יעצט אבער איז זי שוין געווארן די צענטראלע אויפגאבע. מיר, די באלשעוויסטישע פארטיי, האבען שוין איבער־צייגט רוסלאנד, אז אונזער פראגראם איז די פאסענדסטע. אויך האבען מיר שוין איינגענומען רוסלאנד ביי די רייכע פאר די ארימע, ביי די אויסבויטער פאר די אויסגעבויטעטע. און יעצט דארפען מיר שוין פערוואלטען רוסלאנד. מיר זיינען יעצט אין אן איבערגאנגס־צייט, אין א פעריאדע פון איבערגאנג פון די ערשטע צוויי אויפגאבען צו דער דריטער.

צום ערשטען מאל אין דער היסטאריע פון דער וועלט האט עס זיך א סאציאליסטישער פארטיי איינגעגעבען אריינצוקריגען די מאכט, צו אונטערדריקען די אויסבויטער און צו שטעהן פאר דער אויפגאבע צו פארוואלטען. לאמיר וויזען, אז מיר זיינען ווערט די פליכט, וואס די היסטאריע האט אויף אונז ארויפ־געלעגט; מיר מוזען וויזען, אז מיר זיינען פעהיג צו נעהמען אויף זיך די שווערסטע אויפגאבע פון דער סאציאליסטישער רעוואַ־לוציאן. צו איבערצייגען און צו זיעגען איז נאך ווייט ניט אלעס: עס פאדערט זיך נאך א פעהיגקייט צו טאן ארבייט, צו ארגאניזירען און פארוואלטען דעם געזעלשאפטליכען לעבען לויט אונזער פלאן, לויט דעם סאציאליסטישען אידעאל.

ארגאניזירען דעם עקאנאמישען לעבען פון צעהנדליגע מיליאַ־נען מענשען אויף גאר נייע יסודות איז א שווערע זאך, די שווער־סטע אויפגאבע, — די וושערסטע, אבער דערפאר אויך די דאנק־בארסטע. ווארים בלויז נאך דעם ווי מיר וועלען לעזען די ארגאניזאציאנס־פראגע וועלען מיר ערשט קענען זאגען, אז

רוסלאַנד **איז געוואָרען** ניט נאָר א סאָוויעט־רעפּובליק, נאָר אויך א סאָציאַליסטישע לאַנד.

די שווערע באַדינגונגען פון שלום־אָפּמאַך; דאָס וואָס דער פריעדען איז ניט קיין זיכערער; די שרעקליכע אונאָרדנונג אין ווירטשאַפטליכען לעבען, די אַרבייטסלאָזיגקייט און הונגער, וואָס מיר האָבען איבערגענומען בירושה פון דער מלחמה און פון דער הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע (וועלכע איז געוועזן פאַר־טראָטען פון קערענסקי'ן און זיינע אונטערשטיצערס — די מענ־שעוויקעס און די „רעכטע“ סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען), — דאָס אַלעס האָט נאַטירליכערווייזע פאַראורזאַכט אַן אויסצעהרונג און אַרויסגערופען א מיעדקייט ביי די אַרבייטענדע מאַסען. און עס איז קיין וואונדער ניט, וואָס זיי דורשטען נאָך אביסעל רוהע. די צוריק־אויפבויאונג פון דער פּראָדוקציאָן, פאַרניכטעט פון דער מלחמה און פון בורזשואַזען בעל־הבית'עווען; די היילונג פון די וואונדען, פאַראורזאַכט פון דער מלחמה, פון די מפּלות, פון ספּעקולאַציאָן און פון די פאַרזוכע פון דער בורזשואַזיע צוריק אַוועקצוזעצען ביים רודער די אויסבויטער; די עקאָנאָמישע ווידעראויפלעבונג פון לאַנד; די אויפהאַלטונג פון אָרדנונג; — דאָס זיינען די נויטיגע פּראָבלעמען (אויפגאַבען), פאַר וועלכע מיר מוזען זיך יעצט נעהמען. ווי משונה'דיג דאָס זאָל זיך ניט אויסדרוקען, איז עס אָבער א פאַקט, דאָס צוליעב די אויבענדערמאָנטע באַדינגונגען, וועט די סאָוויעט־רעגירונג אין יעצטיגען מאָמענט זיין אימשטאַנד צו פאַרזיכערן דעם איבערגאַנג צו סאָציאַליזמוס אין רוסלאַנד ערשט דאַן, ווען זי וועט פּראַקטיש לעזען, — טראָץ דעם ווידערשטאַנד פון דער בורזשואַזיע, די מענשעוויקעס און די „רעכטע“ סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען, — אָט דיזע פּשוט'ע אויפגאַבען. די ווירקליכע אומשטענדען פון דער יעצטיגער לאַגע און די עקזיסטענץ פון דער סאָוויעט־רעגירונג מיט איהרע געזעצע וועגען דער סאָציאַליזירונג פון לאַנד, אַרבייטער־קאָנטראָלע, א. ז. וו., האָבען געמאַכט, אַז די פּראַקטישע לעזונג פון די איינפאַכסטע אויפ־

גאַבען און די באַווייטיגונג פון די אָרגאַניזאַציאָנס־שוועריגקייטען, וואָס ליגען אויף׳ן וועג פון די סאַמע ערשטע שריטע צו סאָציאַליז־מוס זאָלען ווערן צוויי זייטען פון דער איין און דערזעלבער מעדאַל.

פיהר די געלד־חשבונות פּינקטליך און געוויסענהאַפטיג, בעל־הבית׳עווע עקאָנאָמיש, גינציג, געה נים ארום לעדיג, גנב׳ע ניט, האַלט אויף דיסציפּלין ביי דער אַרבייט — דיזע שלאַג־ווערטער, וועלכע דער רעוואָלוציאָנערער פּראָלעטאַריאַט פלעגט אויס־לאַכען, ווען די בורזשואזיע פלעגט זיי פּרעדיגען, האָבען שוין יעצט, ווען די בורזשואזיע ליגט שוין ניט אויף׳ן ביינקעל, א פּרינ־ציפּיעלע באַדייטונג. די איינציגע רעטונג פון לאַנד הענגט אָפּ פון דעם, צי די אַרבייטענדע מאַסען וועלען אָפּהיטען די־זע שלאַג־ווערטער. נאָך מעהר: דאָס וואָס זיי וועלען אָפּגעהיט ווערן אונטער א סאָוויעט־רעגירונג, אונטער א י ה ר ע מעטאָ־דען, אונטער א י ה ר ע געזעצע, איז א נויטיגע און ג ע נ י־ג ע נ ד ע באַדינגונג פאַר׳ן זיעג פון סאָציאַליזמוס. דאָס ווילען אָבער ניט פאַרשטעהן די יעניגע וועלכע אונטערשטיצען דיזע שלאַג־ווערטער און באַטראַכטען זיי פאַרעכטליך, פאַר צו „געוויינליכע“, צו „קליינליכע“. אין אונזער אַגריקולטור מדינה, וועלכע האָט ערשט מיט א יאָהר צוריק אומגעשטירצט דעם צאַריזמוס און מיט א האַלב יאָהר צוריק זיך באַפרייט פון די קערענסקיס, איז נאָך, נאַטירליך, געבליבען א היבשע ביסעל פון באַוואוסטלאָזען אַנאַרכיזמוס, וועל־כער איז נאָך גרעסער געוואָרן פון דער פאַרלענגטער מלחמה, און פון אַנגעקליבענעם יאוש און צוועקלאָזען כעס. ווען מיר וועלען נאָך, אויסער דעם, נעמען אין אַנבעטראַכט די פאַררעטערישע פּאָ־ליטיק פון דער בורזשואזיע, פון די מענשעוויקעס, די „רעכטע“ סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און ז. וו., וועט פאַר אונז ווערן פאַרשטענדליך, וואָס פאַר מיהע און אַנשטרענגונג די באַוואוסט־זיניגע אַרבייטער און פּויערים מוזען סיסטעמאַטיש אָנווענדען אום זיי זאָלען אַרויסרופען אַן ענדערונג אין דער שטימונג פון די מאַסען, וואָס זאָל באַוועגען זיי צו רעגולערע, אונאונטערבראָכענער און

דיסציפּלינירטער ארבייט. בלויז אַט די ענדערונג אין דער שטי־מונג פון די פּראָלעטאריער און כמעט־פּראָלעטאריער וועט פאַר־זאָלקאָמען דעם זיעג איבער דער בורזשואזיע, איבערהויפּט איבער דער מעהר צאָהללאָזער פויערים־בורזשואזיע.

די נייע פאָרמע פון קאַמף מיט דער בורזשואַזיע

פאַרלויפיג האָבען מיר נאָר צוקלאַפּט די בורזשואַזיע, אָבער ניט אין גאַנצען באַזיעגט. און מיר מוזען יעצט אָנווענדען אַ פאָלקאָמענער פאָרמע פון קאַמף מיט איהר. אויב מיר האָבען ביז יעצט געקעמפּפט מיט איהר דורך עקספּראָפּריאירען (אוועקנעהמען אייגענטום) קאַפּיטאַליסטען, מוזען מיר זיך יעצט נעמען פאַר די שווערערע פּראָבלעמע פון באַשאַפען אַזעלכע באַדינגונגען, אונטער וועלכע די בורזשואַזיע זאָל גאָר ניט קענען עקזיסטירען. עס פאַר־שטעהט זיך, אַז אָהן אַזעלכע באַדינגונגען קען סאָציאַליזמוס ניט איינגעפיהרט ווערן.

פאַרגלייכענדיג אונזער רעוואָלוציאָן מיט די רעוואָלוציאָנען פון מערב אייראָפּאַ, זעהן מיר, אַז מיר זיינען שוין געקומען צו דער שטופע, וואָס די רעוואָלוציאָנען האָבען דערגרייכט אין 1793 *) און אין 1871 **). מיר זיינען שוין זאָגאַר אַוועק אַ טריט וויי־טער: מיר האָבען אין רוסלאַנד איינגעפיהרט אַ העכערע פאָרמע פון רעגירונג, אַ רעגירונג פון ראַטען פון אַרבייטער־דעפּוטאַטען. אָבער מיר קענען זיך נאָך ניט באַגנוגען מיט דער אויפגעטאָנענער אַרבייט; מיר האָבען ערשט אָנגעפאַנגען די אַרבייט פון פיהרען

---

*) די גרויסע פראַנצויזישע רעוואָלוציאָן. דער קאָמיטעט פון געזעלשאַפטליכע רעטונג, וועלכער האָט פאַרטראַטען די רעוואָלוציאָנערע „יאַקובינער", די „סאַנקיולאַטען" (די אָרימע אַרבייטענדע מאַסען) א. ד. גל., האָבען מיט דער הילף פון טעראָר אונטערדריקט ניט נאָר די העכערע שטאַנדען, נאָר אויך די בורזשואַזיע.

**) פּאַריזער קאָמונע, אין וועלכער דער פּאַריזער פּראָלעטאַריאַט האָט איבערגענומען די רעגיערונגס־מאַכט און גענומען איבערבויען די רעגיערונגס־מאַשין אין די אינטערעסען פון אַרבייטער־קלאַס.

דאָס לאַנד צו אַ סאָציאַליזמוס. און אין דיזען הינזיכט האָבען מיר נאָך ניט אויפגעטאָן עטוואס ממשות'דיגעס.

אויפטאָן ממשות'דיגעס הייסט אָרגאַניזירען אַ ווירקליכע, אַלגעמיינע, גענויע קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און דער פאַרטיילונג פון פּראָדוקטען. און דאָס האָבען מיר נאָך ניט פאַרענדיגט אין יענע אונטערנעמונגען, וואָס מיר האָבען אַוועקגענומען ביי דער בורזשואַזיע. און אָהן דעם קענען מיר ניט פאַרווירקליכען אויך די צווייטע נויטיגע באַדינגונג פאַר סאָציאַליזמוס, נעמליך די פאַרגרעסערונג פון דער שאַפונגס־פעהיגקייט פון ארבייט אויף אַ ברייטען, נאַציאָנאַלען מאַסשטאַב.

זאָגען אַז אונזער אויפגאַבע איז פאָרטצוזעצען דעם קאַמפּף מיט דער בורזשואַזיע, הייסט וועניג געזאָגט. אַבוואָהל די בורזשואַזיע איז נאָך ניט באַזיעגט, קענען אָבער די ווערטער „פאָרטזעצען דעם קאַמפּף" ניט דיענען פאַר אַ שלאַגוואָרט אין דיזען מאָמענט. זיי ענטהאַלטען ניט קיין עצה, ווי אָנצופיהרען דעם קאַמפּף אין יעצטיגען מאָמענט, ווען עס איז נויטיג פאַרלויפיג „אָפּצושטעלען" די אָפענסיווע אויף די בורזשואַזיע, אום גענצליך איהר צו באַזיעגען.

די לעצטע פאָר שורות קלינגען אפשר ווידערשפּרעכליך, משונה'דיג. אָבער זיי ענטהאַלטען די ריכטיגע ווארהייט. מיר וועלען עס ערקלערען דורך אַ משל. מיר וועלען פאַרגלייכען אונזער לאַגע אין דער מלחמה געגען קאַפּיטאַל מיט דער לאַגע פון אַ זיעגרייכער אַרמעע, וועלכע האָט איינגענומען, לאָמיר זאָגען, אַ העלפט אָדער דריי פערטעל פון שונא'ס טעריטאָריע און איז געצוואונגען פאַרלויפיג אָפּצושטעלען די ווייטערע אָפענסיווע, אום צו קאָנצענטרירען די קרעפטען, צו זאַמלען אַמוניציאָן, צו ברייגגען די רעזערווען, צו נעהמען די שריטע, וועלכע זיינען נויטיג אויף די איינגעהמונג פון שונא'ס איבערגעבליבענער טעריטאָריע. ווער עס פאַרשטעהט ניט, אַז פונקט אַזא „אָפּשטעלונג" אין דער אָפענסיווע געגען קאַפּיטאַל איז אין דער יעצטיגער פעריאָדע פאַר אונז

זעהר נויטיג, דער הויבט ניט אָן צו פארשטעהן די יעצטיגע לאַגע.

עס פארשטעהט זיך, אז דעם וואָרט „אָפּשטעלען" ברויכען מיר דאָ ניט אין דעם זינען. בלויז אין א געוויינליכער מלחמה קען מען אויף אַן אמת'ען אָפּשטעלען אַן אָפּענסיווע. אין דער מלחמה אָבער געגען קאַפּיטאַל קען מען ניט אָפּשטעלען אין גאנצען די אנגריפע, מען קען ניט אויפהערען די עקספּראָפּריאציאָן פון קאַפּיטאַל. ווען מיר רעדען פון „אָפּשטעלען" די אנגריפע אויפ'ן קאַפּיטאַל, מיינען מיר נאָר צו זאָגען, אז מען דארף איבערטראָגען דעם שווער־פּונקט, ענדערען דעם הויפּט כאראקטער פון קאמפּף: ביז אהער איז דער שווער־פּונקט געלעגען אין דעם, וואָס מיר פלעגען נאציאָנאַליזירען, סאָציאַליזירען, עקספּראָפּריאירען. יעצט אָבער דארפען מיר שוין שענקען מעהר אויפמערקזאמקייט אויף די אָרגאַניזירונג פון דער קאָנטראָלע אין די אונטערנעמונגען, וועלכע מיר האָבען שוין עקספּראָפּריאירט ביי די קאַפּיטאַליסטען.

אויב מיר וועלען פאָרלויפיג אָנגעהן הויפּטזעכליך מיט ווייטערער עקספּראָפּריאציאָן, וועלען מיר זיכער האָבען א דורכפאַל. וואָרים די ארבייט פון אָרגאַניזירען דעם פּראָלעטאריאט'ס קאָנטראָלע וועט בלייבען הינטערשטעליג, ניט פאָרגעפיהרט אזוי וויט, ווי די „עקספּראָפּריאציאָן פון די עקספּראָפּריאירער". אויב אָבער מיר וועלען זיך יעצט נעהמען הויפּטזעכליך פאר די אָרגאַניזאַציאָנס־ארבייט, וועלען מיר, אָהן צווייפעל, באזייטיגען די שוואַכע פּונקטען און געווים געווינען אונזער קאמפּף געגען קאַפּיטאַל.

באזייטיגען די שוואַכע פּונקטען... הייסט דאָס, אז מיר האָבען געמאַכט פעהלערען? עס הויבט זיך גאָר ניט אָן. מיר וועלען ווידער ברייגגען אַ משל פון אַ ארמיי. כל זמן דער שונא קען אָפּגעשליידערט ווערען דורך קאַוואַלעריע, באַנוצט מען זיך מיט קאַוואַלעריע. אָבער ווען עס ווייזט זיך ארוים, אז אויף צו צוקלאַפּען איהם פאָדערט זיך שווערע ארטילעריע, מוז מען שוין ארויפברייגגען ארטילעריע. מיט דעם, וואָס ווערט אנערקענט,

אז עס פאָדערט זיך שוין ארטילעריע, ווערט גאָר ניט צוגעגעבען, אז די פריהערדיגע זיעגרייכע אטאקע פון דער קאוואלעריע איז געווען א מיסטייק.

דאָס פארשטעהן ניט אונזערע געגנער.

די נאָכשלעפערס פון דער בורזשואזיע מאַכען אונז פאָרווירפע פאר די אטאקעס פון דער „רויטער גווארדיע“ אויף קאפיטאל. זיי מאכען אונז פאָרווירפע, וואָס אנשטאט איינצופיהרען סאָציאליזמוס אויף א פריעדליכען אופן, האָבען מיר געברויכט מיליטערישע מיטלען געגען דער בורזשואזיע. טאקע בלויז דיענער פון קאפיטאל קענען מאכען אזוינע פאָרווירפע. וואָרים די אטאקעס פון דער „רויטער גווארדיע“ אויפ'ן קאפיטאל זיינען ד א ן געווען אונבאדינגט נויטיג צוליעב די דאאמלסדיגע אומשטענדען. ערשטענס, האָט קאפיטאל דאן ארויסגעוויזען א מיליטערישען ווידערשטאנד דורך קערענסקי'ן מיט קאָרנילאָוו'ן, סאווענקאָוו'ען מיט גאָצ'ען (געגעטשקארי וויזט נאָך יעצט ארויס אזא ווידערשטאנד), דוטאָוו מיט באָגאיעווסקי. נו, און א מיליטערישער ווידערשטאנד קען אונטערדריקט ווערען נאָר דורך מיליטערישע מיטלען. די „רויטע גווארדיע“ האָט דארום נאָר מיטגעווירקט אין דער נאָבעלסטער און דער גרעסטער היסטאָרישער אויפגאבע, אין דער אויפגאבע פון העלפען די אויסגעבויטעטע ארבייטער באפרייען זיך פון דער אונטערדריקונג פון די אויסבויטער.

צווייטענס, האָבען מיר דאַן צו פארוואלטונג און אָרגאניזירונגס־פראגען געשאָנקען ווייניגער אויפמערקזאמקייט, ווי צו מיליטערישער אונטערדריקונג פון דער בורזשואזיע איינפאך דערפאר, וואָס די פארוואלטונגס־קונסט איז דאָך ביים פאָלק ניט קיין איינגעבאָרענע זאך, נאָר א פעהיגקייט, וואָס קומט דורך ערפאהרונג. דאן האָבען מיר נאָך די ערפאהרונג ניט געהאט. יעצט האָבען מיר איהר שוין.

דריטענס, האָבען מיר דאן ניט געהאט די ספעציאליסטען אין די פארשידענע צווייגען פון וויסענשאפט און טעכניק, וואָרים זיי

זיינען ענטוועדער נעווען אין די רייהען פון די באגאיעווסקי'ס, אָדער זיי האָבען אָנגעפיהרט א סיסטעמאטישען ס א ב א ט א ז ש.

יעצט האָבען מיר שוין דעם סאבאטאזש צעבראָכען. די רויט־גוואַרדייאישע אַטאַקע אויף'ן קאַפּיטאל זיינען געווען ער־פאָלגרייך, זיעגרייך. ווארים מיר האָבען באַקעמפּפט אי דעם מי־ליטערישען, אי דעם סאבאטאזש־ווידערשטאנד פון קאַפּיטאל.

הייסט דען דאָס, אז א „רויט־גוואַרדייאישע" אַטאַקע אויף'ן קאַפּיטאל פּאַסט זיך אונטער אַלע אומשטענדען, און אז קיין אנ־דערע קאמפּף'ס־מיטלען געגען קאַפּיטאל זיינען גאָר ניטאָ? דען־קען אזוי קענען נאָר קינדער.

מיר האָבען געהאט ערפאָלג דורך לייכטע קאוואלעריע. מיר האָבען אָבער אין אונזער רשות אויך שווערע ארטילעריע. מיר זיינען געווען ערפאָלגרייך דורך מיליטערישע אונטערדריקונג. מיר ווע̇לען אָבער האָבען ערפאָלג אויך דורך פּאַרוואַלטונגס־מע־טאָדען. מיר מוזען זיין אימשטאנדע צו ענדערן די קאמפּפס מע־טאָדען, ווי נאָר די אומשטענדען ענדערען זיך. מיר גיבען ניט אויף די „רויטע גוואַרדיע" מעטאָדע אויף צו אונטערדריקען די סאַווינקאָווס, די געטשקאָרים, אזוי גוט ווי אַלע אנדערע קאָנטר־רעוואָלוציאָנערען. מיר ווע̇לען אָבער ניט זיין אזוי קורצזיכטיג אימער צו באנוצען זיך הויפּטזעכליך מיט דעם זעלבען מעטאָד.

יעצט איז שוין פאר דער פּראָלעטארישער רעגירונגס־מאכט נויטיג צו באנוצען זיך מיט די בורזשואזע ספּעציאַליסטען אויף איבערצואַקערען דעם באָדען אזוי, דאָס קיין בורזשואזיע זאָל שוין אויף איהם ניט וואַקסען.

דאָס איז אן אייגענאַרטיגע עפּאָכע, אָדער ריכטיגער געזאָגט: א אייגענאַרטיגע שטופע פון ענטוויקלונג. און אום פאָלשטענדיג צו באזיעגען קאַפּיטאל, דאַרף מען קענען צופּאַסען די פאָרמען פון אונזער קאמפּף צו די אייגענאַרטיגע באדינגונגען פון אזא ענט־וויקלונגס־שטופע.

אָהן דער מיטווירקונג פון ספּעציאַליסטען אין פאַרשידענע
צווייגען פון וויסענשאַפט, טעכניק און ערפאהרונג, איז דער איבער־
גאנג צו סאָציאַליזמוס אונמעגליך. וואָרים סאָציאַליזמוס פאָ־
דערט א באוואוסטזיניגע מאסען־באַוועגונג צו א העכערער שאַ־
פונגס־פעהיגקייט פון ארבייט אין פאַרגלייך מיט קאפּיטאַליזמוס.
סאָציאַליזמוס מוז דורכפיהרען דיזע פאָרווערטס־באַוועגונג אויף
זיין שטייגער, דורך זיינע אייגענע מעטאָדען, דורך
— לאָמיר עס מאכען נאָך קלאָרער — סאָוועט־מעטאָדען.
אָבער די ספּעציאַליסטען זיינען נויטיגערווייזע בורזשואזיש גע־
שטימט צוליעב דער געזעלשאַפטליכער אומגעבונג, וואָס האָט זיי
געמאכט פאַר ספּעציאַליסטען. (בלויז דורך זייער באַלאַנגען צו
די „העכערע„ קלאַסען האָבען זיי אין דער צארישער רוסלאַנד
געקענט קריגען די נויטיגע בילדונג, די נויטיגע ספּעציאַליטעט).
ווען אונזער פּראָלעטאַריאַט וואָלט באַלד, ווי ער האָט אריינ־
געכאַפּט די מאכט, שנעל געלעזט די פּראָבלעמע פון אָרגאַניזירען
די קאָנטראָלע — (דאָס וואָלט געווען אונמעגליך צוליעב דער
מלחמה און צוליעב רוסלאנד'ס הינטערשטעליגקייט אין באַצוג צו
דער אינדוסטריעלער ענטוויקלונג) — און וואָלט אויפ'ן שטעל
אונטערדריקט דעם סאַבאָטאַזש, וואָלטען מיר דורך די איינגע־
פיהרטע קאָנטראָלע אריינגעקראָגען אונטער אונזער רשות די בור־
זשואזע ספּעציאַליסטען. אָבער אזוי ווי מיט דער איינפיהרונג פון
דער קאָנטראָלע זיינען מיר נאָך ניט אוועק אזוי ווייט, האָבען מיר
נאָך ניט באַשאַפען אזעלכע באַדינגונגען, וואָס זאָלען ברייג־
גען די בורזשואזע ספּעציאַליסטען אונטער אונזער רשות. אמת,
פיעלע סאבאטאזשניקעס קומען שוין אפילו צו אונז, אָבער ווייט
נאָך ניט אַלע.
די בעסטע אָרגאַניזאַטאָרס און די גרעסטע ספּעציאַליסטען
קאָנען אויסגענוצט ווערען פון דער מלוכה ענטוועדער אויפ'ן אַל־
טען בורזשואזען אופן (עס הייסט, פאַר א הויכען געהאַלט), אָדער
אויף א נייעם, פּראָלעטארישען אופן (דורך די באַשאַפונג פון אזעל־

כע באַדינגונגען פון קאָנטראָל, אַז די ספּעציאַליסטען זאָלען זיך מוזען אונטערגעבען).

מיר זיינען געצוואונגען יעצט צו באַנוצען זיך מיט'ן אַלט־בורזשואזען מעטאָד און איינצווילינגען צו צאָהלען אַ הויכען געהאַלט פאַר די דיענסטע פון די גרעסטע פון די בורזשואזע ספּעציאַליסטען, אַבוואָהל פאַר אַ פּראָלעטאַרישער מלוכה פּאַסט עס ניט. מיר האָבען געמאַכט, הייסט עס, אַ קאָמפּראָמיס; מיר האָבען ניט גע־האַנדעלט, ווי די פּאַריזער קאָמונע, וועלכע האָט איינגעפיהרט אַ גלייכען געהאַלט פאַר אַלע אַרבייטער און אָנגעשטעלטע, אום מיט טאַט און ניט בלויז מיט'ן וואָרט צו באַקעמפּפען קאַריעריזמוס.

נאָך מעהר. עס איז קלאָר, דאָס אַזאַ שריט איז ניט נאָר אין אַ געוויסען הינזיכט אָן אָפּשטעלונג פון אונזער קאַמפּף געגען קאַפּיטאַל, נאָר אויך אַ שריט ר י ק ו ו ע ר ט ס פאַר אונז נופא. וואָרים די סאָציאַליסטישע סאָוועט־מלוכה האָט פון אָנ־פאַנג אָן פּראָקלאַמירט און דורכגעפיהרט אין לעבען דעם פּרינ־ציפּ, אַז די פאַרשידענע געהאַלטען זאָלען פאַרקלענערט ווערען און געשטעלט ווערען אויף איין הויך מיט די שכירות פון דורכשניט־ליכען אַרבייטער.

די דיענער פון דער בורזשואזיע און איבערהויפּט די מענ־שעוויקעס און די „רעכטע" סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען, וועלען מסתמא לאַכען פון אונז, ווען זיי וועלען דערהערען, אַז מיר גיבען צו, דאָס מיר האָבען געמאַכט אַ טריט ריקווערטס. אָבער מיר וועלען זיי ניט שענקען אַ ברעקעל אויפמערקזאַמקייט. מיר מוזען שטודירען דעם זעהר שווערען און פאַלסאַם נייעם וועג צו סאָציאַליזמוס, ניט פאַרבאַרגענדיג אונזערע פעהלערען און שוואַ־כע זייטען, נאָר סטאַרענדיג זיך בייצוקומען זיי. ווען מיר וואָל־טען פאַרבאָרגען פון די מאַסען, אַז איינלאַדען בורזשואזע ספּעציאַליסטען פאַר הויכע געהאַלטען איז ניט אין אַנקלאַנג מיט די פּרינציפּען פון קאָמוניזמוס, וואָלט עס געהייסען, אַז מיר זעלבסט לאָזען זיך אַרונטער אויף די שטופע פון בורזשואזע פּאָליטישענס

און נארען אָפּ די מאסען. אָפען צו ערקלערען, ווי אזוי און פאר וואָס מיר האָבען געמאכט א טריט ריקווערטס, און נאכהער עפענט־ ליך צו באַשפרעכען מיטלען, דורך וועלכע מיר זאָלען קאָנען בייקו־ מען די אלערליי שטרויכלונגען, — הייסט ערציהען די מאסען און לערנען פון די ערפאהרונג, וואָס מיר האָבען געהאט, לערנען צוזאַ־ מען מיט זיי, ווי צו בויען דעם סאָציאַליסטישען בנין. אין דער היסטאָריע איז ניט געווען קיין איין זיעגרייכער מיליטערישער קאמפיין, וואו דער זיעגער זאָל ניט האָבען באגאנגען פעהלערען, וואו ער זאָל ניט האָבען געהאט קיינע טיילווייזע נידערלאגען, וואו ער זאָל ניט האָבען געווען געצוואונגען אין געוויסע פונקטען זיך צוריקצוציהען. און דער „קאמפיין" געגען קאפּיטאַליזמוס, וואָס מיר האָבען אונטערגענומען דורכצופיהרען, איז דאָך א מיליאָן מאָל שווערער, ווי דער שווערסטער מיליטערישער קאמפיין. און עס וואָלט געווען נאריש און ניט־העלדיש צו פאלען ביי זיך פון איינצעלנע און טיילווייזע נידערלאגעם.

יעצט לאָמיר באטראכטען די פראגע (פון זיין געצוואונגען צו צאָהלען גרויסע געהאַלטען צו בורזשואזע ספעציאַליסטען) פון א פּראקטישען שטאנדפונקט. לאָמיר זיך פאָרשטעלען, אז די רוסישע סאָוויעט־רעפּובליק האָט אָנגעשטעלט טויזענד ערשטע קלאסנע געלערטע און ספעציאַליסטען פון פארשידענע צווייגען פון וויסענשאפט, טעכניק און פּראקטישע ערפאהרונג אויף אָנצו־ פיהרען די ארבייט פון פאָלק אזוי, דאָס דער ווירטשאפטליכער לעבען פון לאנד זאָל וואָס שנעלער איבערגעבויט ווערען. לאָמיר זיך ווייטער פאָרשטעלען, אז יעדען פון דיזע „סטארס" צאָהלען מיר צו 25 טויזענד רובעל א יאָהר. זאָל זאָגאר זיין, אז מיר צאָהלען יעדען צוויי מאָל אזוי פיעל פּרימיום (ספּעציעלע בעלוי־ נונג פאר גלענצענדע ארבייט און פאר שנעלע דורכפיהרונג פון וויכטיגע אויפגאבען), אָדער אפשר פיער מאָל אזוי פיעל (אין פאל, ווען מען דארף עטליכע הונדערט אויסלענדישע ספעציאַליסטען, וואָס נעמען אימער א גרעסערע געהאלט, ווי רוסישע). דענקט

איהר דען, אז 50 אדער 100 מיליאן איז צו א טייערער פרייז פאר די איבערבויאונג פון דער אינדוסטריע פון לאנד לויט דעם לעצטען ווארט פון וויסענשאפט און טעכניק ? געוויס ניט. די גרויסע מאיאריטעט פון באוואוסטזיניגע ארבייטער און פויערים וועט גוט הייסען דיזע הוצאה, ווארים זיי ווייסען פון ערפארונג, אז אונזער הינטערשטעליגקייט קאסט אונז ביליאנען און אז מיר האבען נ א ך נ י ט רערגרייכט אזא שטופע פון ארגאניזאציאן און קאנטראלע, וואס וואלט געצוואונגען די „סטארס" פון דער בורזשואזער אינטעליגענץ „פרייוויליג" צו באטייליגען זיך אין א ו נ ז ע ר ארבייט.

דער מעדאל האט נאטירליך צוויי זייטען. די דאזיגע הויך־באצאלטע ספעציאליסטען וועלען, אהן צווייפעל, האבען א שלעכטען מאראלישען איינפלוס אי אויף די סאוויעטען (ווארים די שנעלקייט פון דער רעוואלוציאן האט געמאכט מעגליך, דאס א היבשע ביסעל שווינדלער זאלען זיך אנשליסען אן די סאוויעטען. פאר דיזע שווינדלער איז ניט שווער צו ווירקען אויף אונפעהיגע און אונעהרליכע קאמיסארען, זיי זאלען נעמען באבאר), אי אויף די ארבייטער מאסען. אבער אלע דענקענדע און עהרליכע ארבייטער און פויערים מוזען דאך צוגעבען, אז מיר קאנען ניט פטור ווערען פון דער ירושה פון קאפיטאליזמוס מיט איינמאל ; אז די סאוויעט־רעפובליק וועט זיך באפרייען פון דעם „צינז" פון 50 ביז 100 מיליאן רובעל (א „צינז" פאר אונזער הינטערשטעליגקייט אין דער ארגאניזאציאן און אין דער איינפירונג פון א ל ג ע־מ י י נ ע ר פאראנטווארטליכקייט און קאנטראלע, פ ו ן ס א מ ע א ו נ ט ע ן) בלויז דורך ארגאניזאציאן, דורך די פארשטארקונג פון דיסציפלין, דורך די באזייטיגונג פון די יעניגע עלעמענטען, וועלכע האלטען אויף די „טראדיציעס פון קאפיטאליזמוס", ווי לעדיג־געהערס, צ. ב. פאראזיטען און כאבארניקעס. (יעצט איז שוין די ערד, אלע פאבריקען, אלע אייזענבאנען — די „קאזנא" (אייגענטום) פון דער סאוויעט־רעפובליק).

אויב עס וועט די באוואוסטזיניגע ארבייטער און פויערים מיט דער הילפע פון די סאָוויעט־אנשטאַלטען, געלינגען צו אָרגאַניזירען זיך און צו באַשאַפען אַ שטאַרקע דיסציפּלין אין פארלויף פון איין יאָהר, וועלען מיר פון דעם דאָזיגען „צינז" פּטור ווערען שוין באַלד, אין איין יאָהר. וואָס גיכער מיר גופא, ארבייטער און פויערים, וועלען איינפיהרען אַ שטרענגע ארבייטס־דיסציפּלין און אַ העכערע טעכניק, אַלץ גיכער וועלען מיר פּטור ווערען פון אירגענד וועלכע „צינזען" צו די דאָזיגע ספּעציאַליסטען.

ווי מיר האָבען שוין פריהער ערקלערט, איז דער שווער־פּונקט פון אונזער קאַמפּף מיט דער בורזשואזיע, אונזער הויפּט ארבייט אין איצטיגען מאָמענט, ניט די עקספּראָפּריאַציאָן פון די עקספּראָפּריאירער, נאָר די איינפיהרונג פון אַלגעמיינער פאראנטוואָרטליכקייט, די אָרגאַניזירונג פון אַ קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און דער פארטיילונג פון פּראָדוקטען. דאָס מוזען מיר שטענדיג האָבען אין זינען, אום צו קאָנען בעסער פארשטעהן די נויטיגע עקאָנאָמישע און פינאַנציעלע פּראָבלעמען, וואָס זיינען פארבונדען מיט דער נאַציאָנאַליזירונג פון די בענק, מיט דער רעגיערונגס־מאָנאָפּאָל איבער'ן האַנדעל מיט אויסלאַנד, מיט דער רעגיערונגס־קאָנטראָלע איבער דעם געלד־פארקעהר, מיט דער איינפיהרונג פון אַ צופריעדענשטעלענדער (פון אַ פּראָלעטאַרישען שטאַנדפּונקט) סיסטעם פון פּאַדאַטקעס פון פארמעגענס און פון איינקינפטע, אויך מיט דער איינפיהרונג פון אַ געצוואונגענער ארבייטס־דיענסט.

אין באַצוג צו אַט דיזע סאָציאַליסטישע רעפאָרמען זיינען מיר נאָך זעהר הינטערשטעליג. מיר זיינען הינטערשטעליג הויפּטזעכליך דערפאַר, וואָס די סיסטעם פון פאראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע, אין אַלגעמיין, איז נאָך ניט אָרגאַניזירט ווי געהעריג איז. דיזע פּראָבלעמע (פון פאראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע) איז, נאַטירליך, איינע פון די שווערסטע. און נעמענדיג אין

אנבעטראכט די עקאָנאָמישע אונאָרדנונג, ארויסגערופען פון דער מלחמה, וועט די לעזונג פון דער פּראָבלעמע געדויערען אַ היבשע צייט. מען טאָר נאָך דערביי ניט פארגעסען, אז די בורזשואזיע — און הויפּטזעכליך קליין־קאפּיטאל און די דאָרף׳ס בורזשואזיע — שלאָפט ניט. זי פארשאפט אונז פיעל טראָבעל און שטערט אונז איינצופירען די געווינשטע פאראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און פארטיילונג. אַט, צ. ב., זי שטערט די איינפירונג פון דער תבואה מאָנאָפּאָל און געפינט שוין וועגען און מיטלען צו ספּעקולירען. וואָס מיר האָבען פּעראָרדערט דורך דעקרעטען, איז פארווירקליכט געוואָרען נאָך ווייט ניט ווי געהעריג איז. און אונזער איצטיגע אויפגאבע באשטעהט אין דער אנשטרענגונג פון אַלע כחות אום צו פ א ר ו ו י ר ק ל י כ ע ן, דורכצופירען אין לעבען די רעפאָרמען, וועלכע זיינען שוין פּראָקלאַמירט געוואָרען דורך געזעצע, אבער וועלכע זיינען נאָך מיים־טענס אויפ׳ן פּאַפּיער בלויז.

כדי פאָרטצוזעצען די נאציאָנאליזירונג פון די בענק און צו העלפען פארוואנדלען זיי אין צענטערס פון געזעלשאפטליכער בוך־האלטעריי, אונטער סאָציאליזמוס, אין מיטלען אויסצונוצען דעם פאָלקס רייכטימער פאר די אינטערעסען פון דער געזעלשאפט, מוזען מיר פריהער פון אַלעם זעהן צו פארגרעסערען די ברענטשעס פון פאָלק׳ס באנק*), צו פארלייכטערען פאר׳ן פּובליקום די פּראָצעדורע פון מאכען דעפּאָזיטס און פון ארויסנעמען געלד, צו באזייטיגען די „וואָרטענדע ליינס“, צו באשטראָפען כאבאָרניקעס און שווינדלער, א. ד. גל., דאָס זיינען איינפאכע, געוויינליכע זאכען. אָבער מיר מוזען פריהער גרונטיג דורכפירען די איינ־פאכסטע אויפגאבען, ווי געהעריג איז אָרגאניזירען דאָס, וואָס מיר האָבען שוין, — און ערשט דאַן, נאָך דעם זיך נעמען פאר די קאָמ־פּליצירטע, שווערערע אויפגאבען.

---

*) געוועזענער גאסודאַרסטוועני באנק.

אויך מוזען מיר פארבעסערען און רעגולירען די מלוכה־מאָ־נאָפּאָלס (פון תבואה, לעדער א. ז. וו.), וואָס מיר האָבען שוין פּראָקלאַמירט, און דערביי מאַכען פאָרבערייטונגען צו דער פאַר־וואַנדלונג פון האַנדעל מיט אויסלאַנד אין אַ מלוכה־מאָנאָפּאָל. אָהן אַזאַ מאָנאָפּאָל וועלען מיר בשום אופן ניט קאָנען „סעטלען" אונזערע חשבונות מיט'ן אויסלענדישען קאַפּיטאַל. און די מעג־ליכקייט פון סאָציאַליסטישער ארבייט וועט זיין אָפּהענגיג פון דעם, צי מיר וועלען זיין אימשטאַנדע צו באַשיצען אונזער אינער־ליכע עקאָנאָמישע אונאבהענגיגקייט.

אויך זיינען מיר הינטערשטעליג אין באַצוג צו פּאַראַטקעס אין אַלגעמיין און ספּעציעל אין באַצוג צו טעקסעס פון פאַרמעגענס און איינקינפטע. דאָס וואָס מיר לעגען אַרויף „קאָנטריבוציעס" (שטראָף־געלדער) אויף דער בורזשואַזיע, איז אפילו אַ זאַך, וואָס פּרינציפּיעל קאָן דער פּראָלעטאַריאַט געגען איהר גאַרניט אויסזע־צען. אָבער דיזער מיטעל צו קריגען געלד איז מעהר עהנליך צו די מעטאָדען פון איינגעמען רוסלאַנד פון די רייכע פאַר די אָרימע, ווי צו די מעטאָדען פון אָרגאַניזירען און פאַרוואַלטען. אַנשטאַט „קאָנטריבוציעס" מוזען מיר איינפירען סיסטעמאַטישע, רעגולערע שטייער פון פאַרמעגענס און איינקינפטע. דיזע שטייער וועלען דער פּראָלעטאַרישער מלוכה געבען מעהר געלד־מיטלען, ווי די „קאָנטריבוציעס".

מיר טאָרען ניט פאַרנאַכלעסיגען אויך די איינפירונג פון גע־צוואונגענער ארבייטס־דיענסט. אַ סיסטעם פון געצוואונגענער ארבייטס־דיענסט וועט אונז העלפען, פון איין זייט, באַפעסטיגען אונזערע געוואונענע פּאָזיציעס און, פון דער צווייטער זייט, „אַרום־רינגלען" דעם שונא און איהם צווינגען „אונטערצוגעבען זיך". מיר מוזען שוין באַלד איינפירען געצוואונגענע ארבייטס־דיענסט, און פריהער פאַר אַלעס פאַר די ר י י כ ע. די איינפירונג פון אַן ארבייטער־רעעסטער און פון אַ געברויך־רעעסטער (וואָס דער אָדער יענער ניט אויס, וועלכע און וויפיעל פּראָדוקטען ער פאַר־

ברויכט) פאַר יעדען קאַפּיטאַליסט, אריינגערעכענט דעם דאָר־פישען בורזשוא, וועט זיין אַן ערנסטער שריט צו דער פאַלשטענ־דיגער „באַלאַנגערונג" פון שונא און אויך צו דער באַשאַפונג פון אַ ווירקליכער פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און ד׳ער פאַרטיילונג פון פּראָדוקטען.

די באַדייטונג פון קאַמפף פאַר אַלגעמיינע קאָנטראָלע און פאַראַנטוואָרטליכקייט.

די מלוכה, וועלכע איז אין פאַרלויף פון יאָהרהונדערטע געוועזן אַ געצייג צו אונטערדריקען און צו באַרויבען דאָס פאָלק, האָט אונז איבערגעלאָזען בירושה דעם טיעפען האַס און מיסטרויען פון פאָלק צו יעדער זאַך וואָס האָט נאָר צו איהר אַ שייכות. אויסצואוואָרצלען דיזען האַס איז אַ זעהר שווערע אויפגאַבע, וואָס נאָר די סאָוויעטען קאָנען זיך מיט איהר ספּראַווען, אי דאָס ערשט נאָכדעם, ווי זיי וועלען אויף איהר אָפּגעבען פיעל צייט און מיה. דיזע טרויעריגע „ירושה“ איז, נאַטירליך, אַ שטערונג פאַר דער איינפירונג פון אַ מלוכה־קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און פאַרטיילונג, וואָס איז פאַר דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן די וויכטיגסטע אויפגאַבע. עס וועט מוזען נעמען צייט, איידער די מאַסען, וועלכע האָבען זיך דערפיהלט פריי ערשט ווען זיי האָבען אַרונטערגעוואָרפען די הערשאַפט פון די פּריצים און פון דער בורזשואַזיע, וועלען איינזעהן ניט פון ביכער, נאָר פון זייער סאָוויעט־ערפאַרונג, — אַז אָהן אַן אַלגעמיינער פאַראַנטוואָרטליכקייט, אָהן אַ מלוכה־קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציאָן און פאַרטיילונג קאָן זייער מאַכט און זייער פרייהייט ניט אָנהאַלטען לאַנג, און די צוריקקערונג פון קאַפּיטאַליסטישען יאָך וועט מוזען ווערען אונפאַרמיידליך.

די בורזשואַזיע, הויפּטזעכליך די קליין־בורזשואַזיע, איז לויט איהרע געוואוינהייטען און טראַדיציעס געגען אַ מלוכה־קאָנטראָלע; זי שטעהט שטאָל און אייזען פאַר די אונבאַריהרבאַרקייט פון „הייליגען פּריוואַט־אייגענטום“ און פון „הייליגען גייסט פון פּריוואַט אונטערנעמונגען“.

יעצט איז פאַר אונז ספּעציעל קלאָר, ווי ריכטיג עס איז די מאַרקסיסטישע מיינונג, אַז אַנאַרכיזמוס און אַנאַרכאָ־סינדיקאַליזמוס, וועלכע שטעהן שטאָל און אייזען פאַר'ן יחיד און באַשיצען איהם נעגען דער געזעלשאַפט, זיינען ב ו ר ז ו ש א ז ע נייגונגען און שטרעבונגען, וואָס זיינען אין ווידערשפּרוך מיט סאָציאַליזמוס, מיט פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור און מיט קאָמוניזמוס.

אַריינצוהאַמערן אין די מוחות פון די מאַסען דעם געדאַנק, אַז עס איז וויכטיג, דאָס די סאָוויעטען זאָלען איינפירען אַ מלוכה־קאָנטראָל איבער דער פּראָדוקציאָן און דער פאַרטיילונג; אויסצוואָרצלען די פאַרפלוכטע פאַרגאַנגענהייט, וועלכע האָט איינגעוועהנט מענשען צו באַטראַכטען די זאָרג פון חיונה ווי אַ „פּריוואַט" אַנגעלעגענהייט, און קויף און פאַרקויף ווי אַ זאַך, וואָס איז „ניט יענעמס עסק", — דאָס איז די גרעסטע אויפגאַבע פון אַ וויכטיגער היסטאָרישער באַדייטונג, — אַן אויפגאַבע, וואָס קאָן פאַרווירקליכט ווערען בלויז דורך אַ שטאַרקען קאַמפּף פון סאָציאַליסטישער געוויסענהאַפטיגקייט געגען בורזשואַזיש־אַנאַרכיסטישער „פריהייט". מיר האָבען דורכגעפירט אַ געזעץ וועגען דער קאָנטראָלע פון אַרבייטער. אָבער ער איז נאָך ווייט ניט איינגעפירט געוואָרען אין לעבען, און די פּראָלעטאַרישע מאַסען האָבען נאָך ניט פאַרשטאַנען זיין גרויסע באַדייטונג.

אַז אונפאַראַנטוואָרטליכקייט אין דער פּראָדוקציאָן און פאַרטילונג איז געפערליך פאַר די ערשטע שריטע צו סאָציאַליזמוס; אַז זי באַדייטעט קאָרופּציאָן; אַז נאַכלעסיגקייט אין פראַגען פון פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע זיינען אַ דירעקטע הילפע צו די דייטשע און רוסישע קאָרנילאָווס, וועלכע וועלען געוויס קאָנען אומוואַרפען די מאַכט פון די אַרבייטער, אויב נאָר מיר וועלען ניט לעזען די פּראָבלעמע פון פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע, און וועלכע היטען יעדען טריט אונזערען וואַרטענדיג אויף אַ געלעגענהייט אונטערצושטעלען אונז אַ פיסעל; — דאָס ווערט נאָך, ליידער, אין אונזער אַגיטאַציאָן ניט אונטערגעשטרייכט ווי

געהעריג איז, און זאָגאר פאָרטגעשריטענע ארבייטער און פויערים טראַכטען נאָך פון דעם וועניג. און כל זמן די ארבייטער־קאָנטראָלע וועט ניט פארווירקליכט ווערען, כל זמן די פאָרטגעשריטענע ארבייטער וועלען ניט אָנפירען אַן ערפאָלגרייכען און באַרמלאָזען קאמפיין געגען די יעניגע, וועלכע פארנאכלעסיגען אָדער ארבייטען געגען דער קאָנטראָלע, — וועלען מיר ניט קאָנען איבערגעהן פון דעם ערשטען שריט (ארבייטער קאָנטראָלע) צום צווייטען שריט, עס הייסט, צו דער ארבייטער רעגולירונג פון דער פּראָדוקציאָן.

א סאָציאַליסטישע מלוכה קאָן ענטשטעהן נאָר אַלס אַ נעץ פון פּראָדוקציאָן־און פארברויך־קאָמונעס, וועלכע פירען א קלאָרען חשבון פון זייער פּראָדוקציאָן און פארברויך, לאָזען קיין ברעקעל ארבייט ניט געהן אין גיוועץ, פארגרעסערען די שאפונגס־פעהיגקייט פון ארבייט און מאכען דורך דעם מעגליך, אז דער ארבייטסטאָג זאָל פארקירצט ווערען ביז 7 שטונדען, 6 שטונדען, א. ז. וו.

פון קאַפּיטאַליזמוס האבען מיר איבערגענומען בירושה מאַסען־אָרגאַניזאציאָנען, וועלכע פארלייכטערען דעם איבערגאַנג צו מאַסען־פאראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָל איבער די פּראָדוקציאָן און פארטיילונג — קאָאָפּעראטיווען פון פארבראויכער. דאָס איז א היבשע ירושה. אמת, אין רוסלאנד איז די קאָאָפּעראטיווע באַוועגונג ענטוויקעלט שוואַכער ווי אין די מעהר פאָרטגעשריטענע לענדער, אָבער זי צעהלט שוין ביי אונז 10 מיליאָן מיטגלידער. די סאָוויעט־רעגירונג געפינט זיך נאָך ליידער אין אַזאַ לאַגע, אַז זי מוז זיך רעכענען מיט דיזע קאָאָפּעראטיוועו, אָבוואָהל זיי זיינען מייסטענס ענטוועדער ריין־בורזשואַזע קאָאָפּעראטיוועו, אָדער קאָאָפּעראטיוועו פון אַזעלכע ארבייטער, וואָס זיינען נאָך באַאיינפלוסט פון א בורזשואַזען שטאנדפּונקט. און זי האָט מיט אַ קורצער צייט צוריק, ווי באקאנט, געמוזט פארעפענטליכען אַ דעקרעט, וועלכער איז ניט מעהר ווי אַ קאָנטראַקט, ריכטיגער געזאָגט, א קאָמפּראָמיס מיט די דאָזיגע קאָאָפּעראטיוועו. דער קאָמפּראָמיס באַשטעהט, ערשטענס, אין דעם, וואָס פאָרשטעהער פון

דיזע קאָאָפּעראַטיוועז זיינען צוגעלאָזען געוואָרען צו דער אויס־אַרבייטונג פון דעם דעקרעט און האָבען אויף אַזאַ אופן געהאַט די מעגליכקייט אריינצושטעלען אין איהם פונקטען, וועלכע זיי האָבען געוואָלט; צווייטענס, אין דעם, וואָס די סאָוויעט־רעגירונג האָט געמוזט ארויסוואַרפען פון איהם איינינע וויכטיגע געפּלאַנטע פונקטען, ווי דעם פונקט צ. ב., דאָס די גאַנצע באַפעלקערונג פון אַ געגענד זאָל זיין פאַראייניגט אין איין קאָאָפּעראַטיווע און, דריטענס, אין דעם, וואָס די סאָוויעט־רעגירונג האָט ניט געהאַט די מעגליכקייט אין גאַנצען צו באַזייטיגען די בורזשואַזיע פון דער קאָנטראָלע איבער די קאָאָפּעראַטיוועז.

דיזער קאָמפּראָמיס־דעקרעט איז כאַראַקטעריסטיש פאַר דער לאַגע פון דער סאָוויעט־רעגירונג. ווען דער פּראָלעטאַריאַט וואָלט, אַרבייטענדיג דורך די סאָוויעטען, איינגעפירט אַ פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע אויף אַ נאַציאָנאַלען מאַסשטאַב, וואָלט די סאָוויעט־רעגירונג ניט געווען געצוואונגען איינצוגעהן אויף אַזאַ קאָמפּראָמיס. דורך זייערע שפּייז־דעפּאַרטמענטס און דורך זייערע אָרגאַנען, וואָס באַשעפטיגען זיך מיט צושטעלען פאַרשידענע מאַטעריאַלען, וואָלטען די סאָוויעטען פאַראייניגט די באַפעלקערונג אין איין קאָאָפּעראַטיווע, געפירט פון פּראָלעטאַריאַט, גאָר אָהן דער מיטווירקונג פון די בורזשואַזע קאָאָפּעראַטיוועז, גאָר אָהן הנחות צום ריין־בורזשואַזען פּרינציפּ וואָס צווינגט די קאָאָפּעראַטיוועז פון אַרבייטער צו געהן האַנד אין האַנד מיט בורזשואַזע קאָאָפּעראַטיוועז.

איבריגענס, ווי קאָמפּראָמיסליך דער דעקרעט זאָל ניט זיין, איז ער אָבער פאָרט וויכטיג. קאָנטראָלירענדיג די קאָאָפּעראַטיוועז, אויסנוצענדיג די דאָזיגע עלעמענטען, באַשאַפען מיר אַ באַדען פאַר אַ פאָרווערטס־באַוועגונג, וועלכע וועט אָנגעהן אפילו לאַנגזאַמער, ווי מיר האָבען געפּלאַנעוועט, אָבער דערפאַר שטענדיג, רעגולער, און וועלכע וועט בעסער באַפעסטיגען די איינגענומענע פּאָזיציעס. די סאָוויעטען קאָנען (און מוזען) יעצט

מעסטען זייער ערפאָלג אין דער ארבייט פון סאָציאַליסטישער שאַ־פונג, צווישען אנדערעס, אויך מיט דער איינפאַכער און פּראַקטי־שער מאָס, נעמליך, מיט דער צאָהל געמיינדעס (קאָמונעס, שטעט־לאַך, שטאָט־קוואַרטאַלען, א. ז. וו.) וואו די ענטוויקלונג פון דער קאָאָפּעראַטיווער באַוועגונג האָט שוין דערגרייכט די׳ שטופע, דאָס זיי ציהען שוין אריין די גאַנצע באַפעלקערונג.

העכערונג פון ארבייטס שאַפונגס-קראַפט.

אין א סאָציאַליסטישע רעוואָלוציאָן איז די ערשטע אויפגאבע פון ארבייטער־קלאַס, נאָך דעם, ווי ער קריגט שוין אריין די מאכט, עקספּראָפּריאירט די עקספּראָפּריאַטאָרס (נעמט אוועק די פּראָדוק־ציאָנס־מיטלען ביי די קאַפּיטאַליסטען) און אונטערדריקט זייער ווי־דערשטאנד, — צו באַשאַפען א געזעלשאַפטליכע סיסטעם, וואָס זאָל שטעהן העכער פון די קאַפּיטאַליסטישע ; צו באַשאַפען, נעמ־ליך, אזא סיסטעם, וואו די שאַפונגס־פעהיגקייט פון ארבייט איז גרעסער, און די ארבייט גופא איז בעסער אָרגאַניזירט. אונזער סאָוויעט רעגירונג איז גראַד יעצט אין אזא לאַגע, ווען עס איז פאַר איהר געוואָרן מעגליך, צוליעב איהרע זיגע איבער די אויסבויטער פון קערענסקי'ן ביז קאָרנילאָוו'ען, צו נעמען זיך אָט פאַר דיזע אויפ־גאבע. און עס ווערט דערביי קלאָר, אז אויב עס איז מעגליך אין עטליכע טעג צו פארכאַפּען די צענטראַלע מלוכה־מאכט ; אויב עס איז מעגליך אין עטליכע וואָכען צו אונטערדריקען דעם מיליטע־רישען ווידערשטאנד און דעם סאַבאָטאַזש פון די אויסבויטער, זאָ־גאַר אין די ווייטסטע ווינקעלעך פון אזא גרויסען לאַנד ; פאָדערט אָבער די אויפגאבע צו פארגרעסערען די פּראָדוקטיוויטעט פון אר־בייט אַם ווענינגסטענס (ספּעציעל נאָך אזא פארניכטענדער און צער־שטערענדער מלחמה) עטליכע יאָהר.

אויף צו פארגרעסערן די שאַפונגס־פעהיגקייט פון ארבייט פאָדערט זיך פריהער פון אַלעם א מאַטעריעלער באָדען פאַר א גרוי־סער אינדוסטריע : עס פאָדערט זיך, הייסט עס, די ענטוויקלונג פון דער פּראָדוקציאָן פון הייץ־מאַטעריאַלען, אייזען, מאַשינערי און כעמישע אינדוסטריע. די רוסישע סאָוויעט־רעפּובליק איז אין אזא גינסטיגער לאַגע, אז זי באַזיצט נאָך, אפילו נאָך'ן ברעסט־

ליטאווסקער פרידענס־אפמאך, ריזיגע מאסען מעטאל־ערד אין די אוראלער בערג, הייץ־מאטעריאלען אין מערב סיביר (הארטע קויהלען), אויף קאווקאז און אין דרום־מזרח (פעטראלעאום), אין סענטראל רוסלאנד (טארף*), געהילץ, וואסער־קראפט און רויהע מאטעריאלען פאר דער כעמישער אינדוסטריע (קאראבוגאז אין צענטראל אזיען), א. ד. גל. די אויסנוצונג פון דיזע נאטירליכע אוצרות לויט די נייעסטע טעכנישע מעטאדען וועט אונז געבען א באדען פאר א אונערהערטער ענטוויקלונג פון דער פראדוקציאן.

אויסער דעם ווענדעט זיך די העכערונג פון שאפונגס־פעהיגקייט פון ארבייט, ערשטענס, אן דער אויפהויבונג פון דער ערציהונגס־און קולטורעלער שטופע פון די מאסען. דיזע אויפהויבונג קומט דאס יעצט פאר מיט א מערקווירדיגער שנעלקייט. דאס באמערקען ניט בלויז די יעניגע, וועלכע זיינען אזוי פארבלענדעט פון די בורזשואזע באגריפע, אז זיי קענען ניט זעהן, מיט וואס פאר א דורשטיגקייט די מאסען נעמען זיך יעצט, אונטער דער סאוויעט־רעגירונג, פאר בילדונג און אויפקלערונג.

העכערע פראדוקטיוויטעט פון ארבייט ווענדעט זיך, צווייטענס, אן א בעסערער ארגאניזאציאן פון דער ארבייט, אן א שטארקערער דיסציפלין, געניטקייט, ארבייטסזאמקייט, פלייסיגקייט פון די ארבייטער.

אויב מיר זאלען גלויבען אויף'ן ווארט די יעניגע, וועלכע זיינען אנגעשראקען פון דער בורזשואזיע אדער זיינען ביי איהר פארדונגען, איז די לאגע אין דיזען הינזיכט זעהר טרויעריג, זאגאר האפנונגסלאז. דיזע לייטע פארשטעהען אבער ניט, אז עס איז קיין מאל ניט געוועזן און עס האט גאר קיינמאל ניט געקאנט זיין אזא

*) גראז־ערד, ברען־ערד, אזא ערד, וואס באשטעהט פון צונויפגעפרעסטע גראזען און אנדערע ברען־מאטעריאלען.

שטיגקייט די מאסען נעמען זיך יעצט, אונטער דער סאוויעט־רעגירונג, פאר בילדונג און אויפקלערונג.

רעוואָלוציאָן, וואו די אנהענגער פון דער אַלטער אָרדנונג זאָלען זיך ניט קלאָגען אויף דעזאָרגאַניזאַציאָן, אַנאַרכיע, א. ד. גל.

צווישען מאַסען, וואָס האָבען אַקאָרשט אומגעוואָרפען אַ אונ־גלויבליך ווילדע אונטערדריקונג, מוזען נאָך, נאַטירליך, הערשען אונרוהיגקייט און אויפרעגונג. און עס פאַרשטעהט זיך, אַז די ענטוויקלונג פון אַ נייעם באָדען פאַר ארבייטער־דיסציפּלין מוז גע־מען יאָהרען. אָבער פון האָפנונגסלאָזיגקייט קאָן גאָר קיין רייד ניט זיין.

איבריגענס, אויב פון האָפנונגסלאָזיגקייט קאָן קיין רייד ניט זיין; אויב מיר האָבען ניט קיין אורזאַכען ענטמוטיגט צו ווערען פון די באַהויפּטונגען פון דער בורזשואַזיע און פון דער בורזשואַזער אינטעליגענץ, ווילען מיר אָבער אויף קיין פאַל ניט פאַרמאַכען די אויגען אויף געוויסע שוועריגקייטען. אין געגענטייל, מיר ווילען בולט ארויסשטעלען די שוועריגקייטען און די שוואַכע זייטען, און מיר וועלען אָנווענדען סאָוויעט־מעטאָדען אויף צו באַקעמפפען זיי. ווארים דער ערפאָלג פון סאָציאַליזמוס איז אונבאַגרייפליך אָהן דעם זיעג פון פּראָלעטאַרישער באַוואוסטזיניגער דיסציפּלין איבער דער אינסטינקטיווער (ניט באַגריפענער, באַוואוסטלאָזער) קליין־בורזשואַזער אַנאַרכיע, וואָס איז אַזוי נויטיג פאַר די צוריקקערונג פון די קערענסקים.

די מעהר באַוואוסטזיניגע פאָדערשטע רייהען פון רוסישען פּראָלעטאַריאַט פאַרשטעהן שוין די וויכטיגקייט פון דער פּראָבלעמע פון פאַרשטאַרקען די ארבייטער־דיסציפּלין. אָט, צ. ב. ש., דער פאַרבאַנד פון מעטאַל־ארבייטער און דער צענטראַלער ראַט פון די פּראָפעסיאָנעלע פאַראיינען (טרייד־יוניאָנס) נעמען שוין שריטע אין דיזער ריכטונג. זיי פאַסען שוין באַשליסע און ארבייטען שוין אויס פּלענער, ווי צו פאַרווירקליכען די דאָזיגע דיסציפּלין.

דיזע שריטע מוזען אונטערשטיצט ווערען פון אַלע אַנדערע ארבייטער. לאָמיר אויפ׳ן שטעל איינפירען שטיק־ארבייט און זעהן צו די דיסציפּליז ווערט שטאַרקער. לאָמיר אויספּרובירען יע־

דע וויסענשאַפטליכע איינצעלהייט פון דער זאָגענאַנטער טיילאָר־סיסטעם (אַ סיסטעם ווי איינצושפּאָרען ענערגיע, צייט, מאַטער־יאַלען, א. ז. וו.); לאָמיר אויספאָרשען די פאַרדיענסטען פון די אַרבייטער אין פאַרגלייך מיט דער גרויס פון דער פּראָדוקציאָן, אַ. ד. גל.

דער רוס איז ניט אַזאַ בריה אַן אַרבייטער, ווי דער אַרבייטער פון די מעהר ענטוויקעלטע נאַציאָנען. און אונטער צאַריזמוס האָט דאָך גאָר אַנדערש ניט געקאָנט זיין. און עס איז די פליכט פון דער סאָוויעט־רעגירונג צו ציהען די אויפמערקזאַמקייט פון דער באַפעלקערונג, זי זאָל זיך איינפאַך לערנען ווי צו אַרבייטען. די אויבענדערמאָנטע טיילאָר־סיסטעם, וועלכע איז אין דיזער הינזיכט דאָס לעצטע וואָרט פון קאַפּיטאַליזמוס, פאַראייניגט אין זיך די אויסערליך פאַרפוצטע גרויזאַמקייט פון דער בורזשואַזער אויסבוי־טונג מיט די ווערטפולסטע וויסענשאַפטליכע איינצעלהייטען, ווי איינצושפּאָרען צייט, ענערגיע, מאַטעריאַלען, א. ז. וו., זי רעכענט, צווישען אַנדערעס, אויס די אַלע באַוועגונגען, וואָס דער אַרבייטער מאַכט ביי דער אַרבייט, און לעגט פאָר מיטלען אויסצומיידען אונניצליכע באַוועגונגען ; זי ווייזט אָן אויף די בעסטע מעטאָדען פון אַרבייט, די בעסטע סיסטעם פון פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע, און זאָ ווייטער.

די סאָוויעט־רעפּובליק מוז זיך באַנוצען מיט פיעלע זאַכען פון דיזער סיסטעם ; זי מוז איינפירען וויסענשאַפטליכען און טעכ־נישען פּראָגרעס. די מעגליכקייט פון סאָציאַליזמוס הענגט אָפּ פון דעם, צו עס וועט זיך אונז איינגעבען צו פאַרבינדען די סאָוויעט־מאַכט, די אָרגאַניזאַציאָנס־אַרבייט פון סאָוויעט, מיט די לעצטע בעסטע אַרבייטס־מעטאָדען פון קאַפּיטאַליזמוס. מיר מוזען אַלזאָ שטודירען די טיילאָר־סיסטעם, אויספּרובירען איהר, צוצופּאַסען זיך צו איהר. און אַרבייטענדיג אויף די פאַרגרעסערונג פון דער שאַ־פונגס־קראַפט פון אַרבייט טאָרען מיר אין דער זעלבער צייט ניט פאַרנאַכלעסיגען מיטלען צו וועקען ביי די אַרבייטער אַ שטרעבונג

צו איבערשטייגענעס, אַ מין פּאַרוועטען זיך וואָס מעהר אויפצוטאָן, איבערצושטייגען, אַריבערצויאָגען דעם צווייטען. מיר מוזען אָרגאַ־ניזירען דיזע איבערשטייגענעס, אויף אַ סאָציאַליסטישען אופן, נאַ־טירליך, דאָרטען, וואו זי' עקזיסטירט שוין; און דאָרטען, וואו זי עקזיסטירט ניט, מוזען מיר איהר וועקען זאָגאר דורך צוואנגס־מיטלען: די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט טאָר ניט זיין קיין צו־בראָכענע; די פּראָלעטאַרישע רעגירונג דאַרף גאָר ניט זיין צו ווייך.

די שטרעבונג צו איבערשטייגנעם.

צווישען די ליגענס, וואָס די בורזשואזיע מאכט דעם אָנשטעל, אַז זי גלויבט אויף סאָציאַליזמוס, איז, דאָס אין אַ סאָציאַליסטישען אָרדנונג וועט ניט זיין קיין פּלאַץ פאר קנאת פּועלים, פאַר אַ באַגעהר פון אַרבייטער איבערצושטייגען דעם צווייטען אין ניצליכקייט. פאַרשטעהער פון קאַפּיטאַליזמוס שטעלען סאָציאַליזמוס פאר אלס אַן אָרדנונג, אין וועלכער אַלע וועלען זיין מאָנאָטאָן גלייך אין ניצליכקייט, אין פעהיגקייטען, קיינער וועט זיך ניט טאָרען און ניט האָבען מיט וואָס איבערצונעמען.

אין דער אמת'ען אָבער וועט גאָר דער סאָציאַליזמוס, וואָס וועט פאַרניכטען די קלאַסען־איינטיילונג פון דער געזעלשאַפט און אויך די פארשקלאַפונג פון די מאַסען צום ערשטען מאָל אין לעבען עפענען פאר די ברייטע מאַסען אַ וועג צו ענטוויקלען זיך און צו שטרעבען צו איבערטרעפען איינער דעם אַנדערען. און בלויז די סאָוויעט־אָרגאַניזאַציאָן, וואָס פיהרט איין, אנשטאט אַ פאָרמאלער (כלומרשט'דיגער) דעמאָקראַטיע פון אַ בורזשואַזער מלוכה, די ווירקליכע באַטייליגונג פון די אַרבייטענדע מאַסען אין דער פ א ר ו ו א ל ט ו נ ג פון דער מלוכה, — בלויז די סאָוויעט־אָרגאַניזאַציאָן, זאָגען מיר, עפענט צום ערשטען מאָל אַ פעלד פון גייסטיגער קאָנקורענץ, פון שטרעבונג איבערצושטייגען דעם צווייטען אין ניצליכקייט. אזא קאָנקורענץ איז אַפילו לייכטער צו אָרגאַניזירען אויפ'ן פּאָליטישען, איידער ווי אויפ'ן עקאָנאָמישען געביעט. אָבער פאר די אינטערעסען פון סאָציאַליזמוס איז העכסט וויכטיג אַזאַ גייסטיגע קאָנקורענץ, אַזאַ שטרעבונג צו איבערשטייגנעם אויף אויפ'ן עקאָנאָמישען פעלד.

מיר וועלען מאַכען עפענטליכקייט פאר אַ מיטעל צו אָרגאַני־

זירען די דאזיגע קאנקורענץ. א בורזשואזע רעפובליק מאכט נאר דעם אנשטעל, אז זי גיט דעם ארבייטער א געלעגענהייט צו פארפאלקאמען זיך. אין דער אמת'ען האלט זי די פרעסע אונטערווארפען אונטער קאפיטאל, און דעם „מאב" קארמעט זי מיט פיקאנטע פאליטישע קלייניגקייטען. דעם ריכטיגען אויפטו אין די פאבריקען און אין האנדעל באהאלט זי אלס „ביזנעס-געהיימניסע", וואס באשיצען די „הייליגע אייגענטום". די סאוויעטען האבען אבגעשאפט האנדעלס-סעקרעטען, אבער זיי האבען נאך פארלויפיג ניט אויסגענוצט עפענטליכקייט אלס א מיטעל צו ענטוויקלען א קאנקורענץ איבערצושטייגען איינער דעם אנדערן אויפ'ן עקאנאמישען פעלד. מיר מוזען דאס שוין באלד טאן. מיר מוזען באשאפען א פרעסע, וואס זאל ניט זאבאווען און אפנארען די מאסען מיט פאליטישע סענסאציעס, נאר זאל זיי געבען א מעגליכקייט צו באקאנען זיך גרונטיג מיט פראגען פון טאג-טעגליכע עקאנאמיע. יעדע פאבריק, יעדער דארף איז א פראדוצירענדע און פארברויכענדע קאמונע, וועלכע האט א רעכט און א פליכט צוצופאסען די רעגולירונגען פון די סאוויעטען אויף אן אייגענעם שטייגער (ניט איבערצוטרעטען די רעגולירונגען, נאר דורכצופיהרען זיי אין פאסענדע פארמען), אויף אן אייגענעם שטייגער צו פארווירקליכען די פאראנטווארטליכקייט און די קאנטראלע איבער דער פראדוקציאן און פארטיילונג. אונטער דער קאפיטאליסטישער ארדנונג איז דאס געווען א פריוואט אנגעלעגענהייט פון אינדיווידועלען קאפיטאליסט אדער גוטס-באזיצער. אונטער די סאוויעטען איז דאס שוין ניט א פריוואט זאך, נאר א וויכטיגע נאציאנאלע אויפגאבע. אונטער דער קאפיטאליסטישער סיסטעם פון פראדוקציאן פלעגט א גוטער ביישפיעל פון א איינצעלנעם אדער פון א וועלכער עס איז גרופע פראדוצירער זעלטען פארשפרייט ווערען צווישען נאכפאלגער, און די בורזשואזיע פלעגט זיך דאס נאר איינרעדען, אז דורך'ן איינפלוס פון מוסטערהאפטע אינסטיטוציאנען, וואס ווערען איינגעפיהרט דא אדער דארטען, ווערט דער קאפיטאליזמוס שטענדיג

„רעפאָרמירט". אָבער יעצט, ווען די פּאָליטישע מאכט איז אריי־
בער אין די הענט פון פּראָלעטאריאט און די עקספּראָפּריאטאָרס
ווערען עקספּראָפּריאירט, האָט זיך די לאַגע טיעף געענדערט. און
ווי מאנכע העכסט פּראָמינענטע סאָציאַליסטען האָבען דאָס מעהרערע
מאָל פאָראויס־געזאָגט, קאָן ערשט יעצט, צום ערשטען מאָל, א גוטער
ביישפּיעל האָבען א וויכטיגע ווירקונג אויף די מאסען. מוסטער־
האפטע קאָמונעס מוזען און וועלען ווערען א מיטעל צו ערציהען,
צו לערנען און צו באוועגען צו פאָרטשריט הינטערשטעליגע געמיינ־
דעס. די פּרעסע, ווידער, מוז ווערען א וואפע פון סאָציאַליסטישער
בוי־אַרבייט דורך דעם, וואָס זי וועט זיך שטעלען אלס איהר אויפ־
גאָבע מיטצוטיילען און צו פארשפּרייטען אויסקינפטע און איינ־
צעלהייטען פון ערפאָלג אין דער אָדער יענער מוסטערהאפטער קאָ־
מונע ; אויך וועט זי האָבען אלס פליכט צו בלאַמירען די יעניגע
קאָמונעס, וועלכע האַלטען זיך עקשנות'דיג פאר די „טראַדיציעס
פון קאפּיטאַליזמוס", עס הייסט פאר אנארכיע, אונאָרדנונג, לעדיג־
געהעריי און ספּעקולאַציאָן.

אונטער קאפּיטאַליזמוס פלעגען זיך מיט סטאַטיסטיק באנו־
צען בלויז ספּעציאַליסטען אָדער רעגירונגס־בעאמטע. מיר אָבער
מוזען די סאמע מאסען צוגעוואוינען צו סטאַטיסטיקס, מיר מוזען
פּאָפּולער מאכען סטאַטיסטישע פאקטען און ציפערען, כדי די ארביי־
טער זאָלען זיך ביסלעכווייז אויסלערנען צו פארשטעהן און צו זעהן,
וויפיעל און וואָס פאר אַן ארבייט עס פאָדערט זיך, וויפיעל רוהע
זיי קאָנען האָבען, א. ד. גל. זיי וועלען זיך אויסלערנען צו פאר־
גלייכען די רעזולטאטען פון אונטערנעמונגען אין פארשידענע קאָ־
מונעס ; צו שטודירען, צו באשפּרעכען די דאָזיגע רעזולטאטען.
די ענטוויקעלטערע, די פאָרטגעשריטענערע קאָמונעס וואָלטען
אויפ'ן שטעל באַלוינט געוואָרען פאר זייער פלייס און אויסצייכנונג
(דורך די פארקירצונג פון ארבייטס־טאָג אויף א געוויסע צייט, הע־
כערונג פון ווייזשעס, א. ד. גל.)

עס האָט נאָך קיינמאָל ניט פּאסירט אז די ארויסטרעטונג פון

א נייעם קלאס אויף דער היסטארישער סצענע אלס א פיהרער פון דער געזעלשאפט, זאל ארפגעהן אהן א פעריאדע פון קעמפפע, פון איין זייט, און פון דער אנדער זייט אהן א פעריאדע פון פאלשע שריט, עקספערימענטען און צווייפלען אין באצוג צום אויסוואהל פון נייע מעטאדען, וואס זאלען זיך פאסען צו די נייע אומשטענדען. ווען די בורזשואזיע האט גענומען קריגען די אויבערהאנד איבער פעאדאליזמוס (הערשאפט פון די פריצים), האבען די פריצים גענומען זיין איהר נקמה ניט נאר דורך פארשווערונגען, אויפשטענדע און פארזוכע צוריקצוקריגען די פארלארענע מאכט, נאר אויף דורך חוזק מאכעריי, דורך אפלאכען פון דער אונפעהיגקייט, אומגעלומפערטקייט און גראבע פעהלערען פון די „אויפגעקומענע עזות־פנים'ער", וועלכע האבען די „העזה" צו זעצען זיך ביים מלוכה־רודער, כאטש זיי האבען ניט די נויטיגע פארבערייטונג און פעהיגקייט, וואס די פרינצען, די באראנען, די אדעליגע, די אריסטאקראטיע באזיצען, — א שטייגער ווי עס טוען יעצט די קארנילאוו'ס מיט די קערענסקי'ס, די גאץ'ס מיט די מארטאוו'ס, וועלכע זייענדיג דורכגעדרונגען מיט בורזשואזען אונצוטרוי צום ארבייטער־קלאס פון רוסלאנד בלאמירען איהם פאר זיין „העזה'יגען" פארזוך צו פארכאפען די מאכט.

עס פארשטעהט זיך, אז פיעלע חדשים און יאהרען מוז פארלויפען, איידער דער נייער געזעלשאפטליכער קלאס, דער קלאס, וואס איז ביז דאן געוועזען אונטערדריקט און אונטערטעניג פון עלענד און אונוויסענהייט, ווערט צוגעוואוינט צו דער נייער לאגע און איז אימשטאנדע אלעם צו קאנטראלירען, צו רעגולירען און ארויסצוברײנגען אייגענע ארגאניזאטארס. עס איז זעלבסטפארשטענדליך, אז די פארטיי, וואס פיהרט דעם רעוואלוציאנערען פראלעטאריאט, האט ניט געהאט די געלעגענהייט צו קריגען די נויטיגע ערפאהרונג, ווי צו ארגאניזירען אונטערנעמונגען, אין וועלכע עס באטייליגען זיך צעהנדליגע מיליאנען בירגער; אז אויף צו ענדערן די אלטע געוואוינהייטען פאדערט זיך גענוג צייט. אבער עס איז

דאָך ניט אונמעגליך, דאָס מיר זאָלען וואָס גיכער קריגען די ער־פאַהרונג און די נייע געוואוינהייטען, — אויב מיר פאַרשטעהן נאָר קלאָר די נויטווענדיגקייט פון אַן ענדערונג, אַ פעסטען באשלוס צו מאַכען איהר, און אַ שטאַרקען באַגעהר צו באַקעמפּפען די שוועריג־קייטען. אין פאָלק, עס הייסט צווישען די ארבייטער און פויערים, קאָנט איהר געפינען זעהר פיעלע, וואָס באַזיצען אָרגאַניזאַציאָנס־טאַלאַנט. זיי זיינען ביז יעצט געווען אונטערדריקט, רואינירט און פאַרפאָלגט פון קאַפּיטאַל; מיר ווייסען נאָך ניט ווי אויסצוגעפינען זיי, ווי צו ערמוטיגען, ווי צו העלפען זיי און צו מאַכען זיי פּראָמי־נענט. אָבער מיר וועלען זיך אויסלערנען דאָס צו טאָן, אויב מיר וועלען זיך נאָר פאַר דעם נעמען מיט רעוואָלוציאָנערען פלייס, אָהן וועלכען קיין רעוואָלוציאָן קאָן ניט האָבען קיין ערפאָלג.

עס איז ניט געווען קיין איין גרויסע פאָלקס באַוועגונג אין דער היסטאָריע, וואָס האָט ניט באַצאָהלט רבי געלד פאַר ניט האָבען די נויטיגע ערפאַהרונג: דאָ פלעגען אונערפאַהרענע רעפאָרמערס באַשווינדעלט ווערען פון שווינדלער, באַריהמער; דאָרטען פלעגט פאָרקומען גאָר אַ ניט־נויטיגע מישענינע; און אָט־אָ־דאָרטען פלעגט זיך אַן אינדיווידועלער „פיהרער" נעהמען פאַר 20 אויפ־גאבען אויף אמאָל און פלעגט זיך מיט קיין איין איינער ניט ספּראַווען.

און אויב מיר קאָנען ניט אויסמיידען קיין רבי געלד, זאָלען די וואָך־הינט פון דער בורזשואזער געזעלשאַפט בילען ביי יעדען שפּענדעל, וואָס געהט אין ניוועץ, ווען דער אַלטער וואַלד ווערט אויסגעהאַקט. מיר וועלען זיך געהן פאָרווערטס מיט אונזער וועג, סטאַרענדיג זיך צו געפינען און אויסצופּראָבירען די נויטיגע אָרגאַ־ניזאַטאָרס, די ריכטיגע מענשען מיט ניכטערע קעפּ און פּראַקטישען שכל, וועלכע באַזיצען טרייהייט צו סאָציאַליזמוס צוזאַמען מיט פעהיגקייט האַרמאָניש צו אָרגאַניזירען די ארבייט פון פאָלק.

ב ל ו י ז אַזעלכע לייטע וועלען שטענדיג אַלץ שטייגען, אַלץ ארייבערגעהן פון אַ קלענערע אַרבייט צו אַ גרעסערע און ערהויבען ווערען צו פאַראַנטוואָרטליכע פּאָסטען צו קירעווען די טעטיגקייט פון פאָלק.

מיר ווייסען נאָך ניט ווי דאָס צו טאָן. אָבער מיר וועלען זיך דאָס אויסלערנען.

אַרבייטס-פעהיגע אָרגאַניזאַציאָנען און דיקטאַטור.

די רעוואָלוציאָן פון לעצטען (אין מאָסקווא) צוזאַמענפאָר פון די סאָוויעטען לויטעט, אז די וויכטיגסטע אויפגאַבע פון יעצטיגען מאָמענט איז די באשאפונג פון א פעסטע אָרגאַניזאַציאָן און די פארשטארקונג פון דיסציפּלין. דיזע רעזאָלוציאָן ווערט שוין אונ־טערשטיצט פון יעדען איינעם. אָבער אַז אויף דורכצופיהרען אַזאַ רעוואָלוציאָן פאָדערן זיך צוואַנג־מיטלען פון א דיקטאַטור, דאָס פארשטעהען נאָך ווייט ניט אַלע.

עס וואָלט געווען די גרעסטע דומהייט, דער גרעסטער אונזין צו דענקען, אז דער איבערגאַנג פון קאַפּיטאַליזמוס צו סאָציאַליזמוס איז מעגליך אָהן צוואַנג־מיטלען און דיקטאַטור. די מאַרקסיסטישע טעאָריע האָט שוין לאַנג צוקלאַפּט דיזען בורזשואזיש־דעמאָקראַטי־שען און אַנאַרכיסטישען אונזין. און די רוסישע פּאַסירונגען פון 1917—1918 באַשטעטיגען אין דיזען זין די מאַרקסיסטישע טעאָ־ריע אזוי קלאָר, דייטליך און איבערציינגענד, אז בלויז האָפנונגסלאָז דומע, אָדער אַזעלכע, וואָס האָבען בײַ זיך אָפּגעמאַכט צו איגנאָרי־רען דעם אמת, קאָנען נאָך אַנדערש דענקען. איינס פון די ביידע: ענטוועדער א קאָרנילאָוו׳ס דיקטאַטור, אָדער א דיקטאַטור פון פּראָ־לעטאַריאַט, — קיין דריטער אויסוועג איז ניטאָ פאַר א לאַנד, וואָס מאַכט דורך אַן אונגעוויינליך שנעלע ענטוויקלונג מיט אונגעוויינליך שווערע איבערגענגע, א לאַנד, וואָס ליידעט פון א שרעקליכער דעז־אָרגאַניזאַציאָן, פאַראורזאַכט פון א מאָוים׳דיגער מלחמה. אַלערליי מיטען־מיטלען ווערען פאָרגעלעגט — מיט׳ן צוועק אָפּצונאַרען דעם פאָלק — ענטוועדער פון דער בורזשואַזיע, וועלכע איז ניט אימ־שטאַנדע צו זאָגען דעם אמת און אָפען צוצוגעבען, אַז זי דאַרף א קאָרנילאָוו׳ען, אָדער פון די קליין־בורזשואזע דעמאָקראַטען, ווי די

טשערנאָווס, צערעטעלליס און מארטאָווס, וועלכע פּלוידערן וועגען דער דיקטאַטור פון דער גאַנצער דעמאָקראַטיע, וועגען אַ פאַראייניג־טען דעמאָקראַטישען „פראָנט", א. ד. גל. די יעניגע, וועלכע האָבען זאָגאר פון די פאַקטען פון דער יעצטיגער רוסישער רעוואָלוציאָן ניט געלערנט, אז אַ מיטען־וועג איז אונמעגליך, מוזען מיר אויפגעבען אלס האָפנונגסלאָז דומע.

עס איז ניט שווער צו פארשטעהן, אַז אין דער איבערגאַנגס־צייט פון קאַפּיטאַליזמוס צו סאָציאַליזמוס איז אַ דיקטאַטור נויטיג צוליעב צוויי הויפט גרינדע. ערשטענס, איז פּשוט אונמעגליך צו באַזיגען און צו פארניכטען קאַפּיטאַליזמוס אָהן אַ בארמלאָזער אונטערדריקונג פון ווידערשטאַנד פון די אויסבויטער, ביי וועלכע מען קאָן ניט אויף אמאָל אוועקנעמען זייער פארמעגען, זייער קענט־ניס, זייער אָרגאַניזירטקייט, און וועלכע וועלען נאָך דאריבער אַ לאַנגע צייט געווים מאַכען פארזוכען אומצואווארפען די „פאַר־האסטע" מאַכט פון די אָרימע. צווייטענס, קאָן מען זיך ניט פאָר־שטעלען קיין גרויסע רעוואָלוציאָן (און איבערהויפּט אַ סאָציאַליס־טישע רעוואָלוציאָן), אפילו אין פאַל, ווען קיין אויסערליכע מלחמה קומט ניט פאָר, — אָהן אַ אינערליכע מלחמה, אָהן אַ צושטאַנד פון אונזיכערהייט און אונאָרדנונג, אָהן טויזענדע און מיליאָנען פּעלע, וואו מענשען שלאָגען זיך מיט דער דעה און ווייסען ניט, צו ועמען צוצושטעהן, אָדער לויפען אריבער פון איין לאַגער אין אַ צווייטען. עס פארשטעהט זיך, אַז אונטער אַזעלכע אומשטענדען מוזען אַלע פאַרדאָרבענע עלעמענטען, וואָס זיינען פארבונדען הויפט־זעכליך מיט דער קליין־בורזשואזיע וואָרים די קליין־בורזשואזיע איז די ערשטע כפּרה־הינדעל פון יעדער מלחמה און פון יעדען קריזיס) ווייזען, „וואָס זיי קאָנען". און אַנדערש זיינען זיי **ניט אימשטאַנדע** צו ווייזען, „וואָס זיי קאָנען", ווי דורך אַ גרוי־סע צאָל פאַרברעכענס, הוליגאַנסטוואָ, כאַבאַר, ספּעקולאַציאָן און עהנליכע שענדליכע זאַכען. עס פאָדערט זיך דאַרום אַן **אייזערנע האַנד** צו באַזייטיגען זיי.

עס איז נאך אין דער היסטאריע ניט געווען קיין איין גרויסע רעוואלוציאן, וואו דאס פאלק האט דאס אינסטינקטיוו ניט גע־פיהלט, און ער האט אימער ארויסגעוויזען די היילזאמע ענטשלא־סענהייט צו ספראווען זיך מיט די גנבים אויפ'ן סאמע פלאץ, וואו מען פאקט זיי. די' צרה מיט די פריהערדיגע רעוואלוציאנען איז געווען, וואס דער רעוואלוציאנערער אייפער וואס האט געהאלטען די מאסען וואכזאם און האט זיי געגעבען דעם כוח בארמלאז צו אונטערדריקען די צופוילטע עלעמענטען, פלעגט ניט אנהאלטען לאנג. און די אורזאכע פון אזא שוואכקייט פון רעוואלוציאנערען אייפער איז געווען די שוואכקייט פון פראלעטאריאט, וועלכער איז דער **איינציגער** קלאס, וואס איז פעהיג (אויב ער איז גענוג גרוים, באוואוסטזיניג און דיסציפלינירט) צוצוציהען די מערהייט פון די אויסגעבויטעטע, (עס הייסט, די מערהייט פון די ארימע, אויב מיר ווילען געברויכען א פראסטערען און פארשטענד־ליכען אויסדרוק) און איינצוהאלטען אין זיינע הענט די מאכט אויף א גענוג לאנגע צייט, ער זאל קאנען אונטערדריקען אי אלע אויס־בויטער, אי' אלע עלעמענטען פון צופוילטקייט.

דיזע היסטארישע ערפאהרונג פון אלע פריהערדיגע רעוואלו־ציאנען, דיעזען אלגעמיינעם היסטארישען, עקאנאמישען און פאלי־טישען לעסאן האט מארקס אויסגעדריקט קורץ, שארף, פינקטליך און לעבעדיג אין די ווערטער: **דיקטאטור פון פרא־לעטאריאט**. און אז די רוסישע רעוואלוציאן איז טאקע ריכ־טיג צוגעטראטען צו אט דיזער היסטארישער פראבלעם (פון דיק־טאטור פון פראלעטאריאט), איז דערוויזען פון מערקווירדיגען ער־פאלג, וואס די סאוויעט־ארגאניזאציאן האט געהאט ביי אלע פעל־קער און שפראכען פון רוסלאנד, ווארים וואס איז די סאוויעט־מאכט, אויב ניט אן ארגאניזירטע פארמע פון פראלעטאריאט'ס דיקטאטור, פון דער דיקטאטור פון א פארטגעשריטענעם קלאס, וואס ערהויבט זיך צו א נייער דעמאקראטיע, און שטרעבט צו דעם, אז אין דער אדמיניסטראציאן פון דער מלוכה זאלען זיך אונאבהענגיג

באַטייליגען צענדליגע מיליאָנען אויסגעבויטעטע אַרבייטער, וועלכע ענטדעקען דורך זייער ערפאַרונג, אַז דער דיסציפּלינירטער און קלאַסען־באוואוסטער אַוואַנגאַרד*) פון פּראָלעטאַריאַט איז זייער זיכערסטער פיהרער?

אָבער „דיקטאַטור“ איז אַ הויכער וואָרט, אַ הויכען וואָרט טאָר מען ניט געברויכען אומזיסט. אַ דיקטאַטור הייסט אַן אייזערנע מאַכט, אַ רעוואָלוציאָנערע מוטיגע, שנעלע, באַרמלאָזע ענטשלאָסענהייט צו אונטערדריקען אויסבויטער, אַזוי גוט ווי הוליגאַנעם. אונזער מאַכט איז אָבער צו ווייך, זי איז אָפט עהנליכער צו איינגעמאַכץ, ווי צו אייזען. מיר טאָרען אויף אַ רגע ניט פאַרגעסען, אַז די בורזשואַזע און די קליין־בורזשואַזע אומגעבונג שטערט דער סאָוויעט־מאַכט אין צוויי הינזיכטען: ערשטענס, דריקט זי אונז אויסערליך דורך די מעטאָדען פון די סאַווינקאָוס, די גאָצעס, די געגעטשקאָרים און די קאָרנילאָווס, דורך קאָנספּיראַציעס און בונטען, דורך שטראָמען ליגענס און העצעס אין דער פּרעסע פון די קאַדעטען, „רעכטע“ סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס; צווייטענס, פאַראורזאַכט די דאָזיגע אומגעבונג אַ אינערליכען דרוק אין דעם זינען, וואָס יעדער עלעמענט פון פאַרדאָרבענהייט, יעדע שוואַכקייט ווערט אויסגענוצט פאַר קאָרופּציאָן, פאַר די פאַרגרעסערונג פון מאַנגעל אין דיסציפּלין, פאַר די פאַרשפּרייטונג פון צולאָזענקייט, הפקר'קייט און כאַאָס. און וואָס נעהנטער מיר קומען צו צו דער פאָלשטענדיגער אונטערדריקונג פון דער בורזשואַזיע, אַלץ געפערליכער ווערען פאַר אונז די בורזשואַזע, אַנאַרכיסטישע נייגונגען. דיזע נייגונגען קאָן מען אויסוואָרצלען ניט בלויז דורך פּראָפּאַגאַנדאַ און אַגיטאַציאָן, ניט נאָר דורך די אָרגאַניזירונג פון איבערשטייגענעס (יעדער זאָל שטרעבען צו איבערטרעפען דעם צווייטען אין ניצליכקייט) ניט בלויז דורך

---

*) פאָראויסגעהענדען, ענטוויקעלטערען טייל.

דעם אָדער יענעם אויסוואהל פון אָרגאַניזאַטאָרס, נאָר אויך דורך צוואנג־מיטלען.

אויף וויפיעל די סאָוויעט־רעגירונג ווערט אַלץ שטאַרקער, און אַנשטאַט מיליטערישער אונטערדריקונג ווענדעט זי שוין אָן אדמי־ניסטראַטיווע מיטלען, וועלען זיך די צוואנג־מיטלען אויסדריקען ניט אַזוי פיעל אין היגריכטונגען, ווי אין טרייעלס. ביי דיזער געלעגענהייט איז כדאי צו באַמערקען, אַז די רעוואָלוציאָנערע מאַ־סען זיינען גלייך נאָך'ן 25טען אָקטאָבער, 1917, אַוועק מיט'ן ריכטיגען וועג און האָבען דערוויזען די לעבענס־קראַפט פון דער רעוואָלוציאָן מיט דעם, וואָס זיי האָבען אַליין, נאָך איידער די סאָוויעט־רעגירונג האָט וועגען דעם אַרויסגעגעבען א דעקרעט, גע־נומען אָרגאַניזירען „אַרבייטער און פויערים טריבונאַלען“, אָפּשאַ־פענדיג די בורזשואַזיש־דעמאָקראַטישע יוסטיץ. אָבער אונזערע רעוואָלוציאָנערע טריבונאַלען זיינען נאָך זעהר שוואַך. עס איז קענטיג, אַז די מיינונג, וואָס דאָס פאָלק האָט גע'ירשן'ט פון רע־זשים פון די פּריצים און די קאַפּיטאַליסטען, דאָס די קאָורטס זיינען ניט זיינע, איז נאָך ניט אויסגעוואָרצעלט געוואָרען פון זיין באַ־וואוסטזיין. דאָס פאָלק באַגרייפט נאָך ניט גענוג, אַז די קאָורטס זיינען א מיטעל צוצוציהען אַלע אָרימע צו אַדמיניסטראַטיווע (פאַר־וואַלטונג, רעגירונג) אַרבייט (וואָרים יוסטיץ־טעטיגקייט איז דאָך איינע פון די פליכטען פון מלוכה־אַדמיניסטראַציאָן) ; אַז זיי (די קאָורטס) זיינען שוין אַן אָ ר ג אַ ן פון דער הערשאַפט פון פּראָלעטאַריאַט און פון אָרימערען פויערטום ; אַז זיי זיינען א מ י ט ע ל צ ו ל ע ר נ ע ן ז י ך ד י ס צ י פּ ל י ן. מען פאַרשטעהט נאָך ניט דעם איינפאַכען און געוויינליכען פאַקט, דאָס אויב רוסלאַנד'ס הויפּט צרות זיינען הונגער און אַרבייטסלאָזיגקייט, קאָן מען זיי דאָך באַזייטיגען ניט מיט ענטוזיאַסטישע אויסגע־שרייען, נאָר בלויז מיט א ריכטיגער און גרונטיגער אָרגאַניזאַציאָן און דיסציפּלין, וועלכע קאָנען פיהרען צו א גרעסערע פּראָדוקציאָן פון ברויט פאַר מענשען און פון שפּייז פאַר דער אינדוסטריע

(ברען־מאַטעריאַלען), אויך מיט דעם, אַז די ראָזיגע ברויט און שפּייז זאָלען באַצייטענס טראַנספּאָרטירט ווערען און ווי געהעריג איז פאַרטיילט ווערען. און דאַריבער פאַלט די *פאַראַנטוואָרטליכקייט* פאַר ליידען פון הונגער און פון ארבייטסלאָזיגקייט אויף *יעדען איינציגען*, וועלכער ברעכט די ארבייט־דיסציפּלין אין אירגענד וועלכער אינדוסטריע אָדער אין אירגענד וועלכער אונטערנעמונג. און די יעניגע, וועלכע זיינען שולדיג אין אַזעלכע זאַכען, מוזען באַרמלאָז באַשטראָפט ווערען.
דער איינפלוס פון דער בורזשואַזער אומגעבונג, וועלכען מיר מוזען יעצט אונאויפהערליך באַקעמפּפען, לאָזט זיך הויפּטזעכליך פיהלען אין דעם, וואָס דער עולם זעהט נאָך ניט דעם צוזאַמענהאַנג צווישען הונגער און ארבייטסלאָזיגקייט, פון איין זייט, און די הפקר׳קייט אין באַצוג צו אָרגאַניזאַציאָן און דיסציפּלין, פון דער צווייטער זייט; אויך אין דעם, וואָס עס איז נאָך שטאַרק איינגעפונדעוועט דעם קליין־איינגענטימערם כלל: „מיר אַארט קיין זאַך ניט, אַבי איך זאָל עפּעס געניסען".

דער קאַמפּף פון דער בורזשואַזער אומגעבונג מיט דער פּראָלעטאַרישער שטרעבונג צו אָרגאַניזאַציאָן טרעט בולט אַרויס הויפּטזעכליך אין דער אייזענבאַהן־אינדוסטריע. די פאַרשידענע קלויקס און אָנגעשטעלטע אין די אָפּיסעס זיינען מייסטענס אַ עלעמענט פון סאַבאָטאַזשניקעס און כאַבאַרניקעס; דער פּראָלעטאַרישער עלעמענט, ווידער, קעמפּפט פאַר דיסציפּלין. צווישען דיזע צוויי עלעמענטען איז דאָ נאָך אַ עלעמענט, וואָס וואַקעלט זיך, פיהרט זיך ניט אויף אויף אַ באַשטימטען אופן, איז „שוואַך" און אונפעהיג ביי־צושטעהן דעם „נסיון" צו ספּעקולירען, צו נעמען כאַבאַר, אויסצונוצען די לאַגע פאַר פּערזענליכע אינטערעסען שעדיגענדיג דער ביי דעם גאַנצען אַפּאַראַט, וועלכער איז אַזוי נויטיג אויף צו באַקעמפּפען הונגער און ארבייטסלאָזיגקייט.

אַ כאַראַקטעריסטישער קאַמפּף איז אין דיזען הינזיכט פאָרגעקומען צוליעב דעם לעצטען דעקרעט וועגען דער פאַרוואַלטונג איבער

די אייזענבאהנען. מיר מיינען דאָ דעם דעקרעט, וועלכער גיט דיק־טאַטאָרישע (אונבאַשרענקטע) מאַכט צו איינצעלנע דירעקטאָרען. די באַוואוסטזיניגע פאָרשטעהער פון דער קליין־בורזשואזער צו־קראַכענקייט האָבען גע'טענה'ט, אז דאַס, וואָס געוויסע פערזאָנען באַקומען אַ „אונבאַשרענקטע" מאַכט, איז אין ווידערשפרוך מיט'ן פּרינציפּ פון קאָללעגיאַלער אדמיניסטראַציאָן *), פון דעמאָקראַ־טיזמוס און פון אַנדערע פּרינציפּען פון דער סאָוויעט־רעגירונג. מאַנכע פון די „לינקע" סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען האָבען אָנ־געפיהרט אַ ריין־דעמאַגאָגישע אַגיטאַציאָן געגען דעם אויבענדער־מאָנטען דעקרעט, און דערביי האָבען זיי אַפּעלירט צו די נידריגע אינסטינקטען פון די מאַסען און צו דער קליין־בורזשואזער יאָגעניש נאָך פערזענליכע נוצען.

אַט דער קאַמפּף וועגען דעקרעט האָט אַרויסגעבראַכט אַ פראַגע פון זעהר גרויסער וויכטיגקייט, — ריכטיגער געזאָגט, צוויי פראַ־גען. ערשטענס, איז אין איהם פאַרוויקעלט אַ ריין פּרינציפּיעלע פראַגע, די פראַגע צו אונבאַשרענקטע מאַכט פון איינצעלנע פער־זאָנען איז אין איינקלאַנג מיט די גרונד פּרינציפּען פון אַ סאָציאַליס־טישער רעגירונג. צווייטענס, איז אַרויסגערוקט געוואָרען די פראַ־גע: אין וואָס פאַר אַ שייכות געפינט זיך דיזער פאַל, דער פאַל מיט דער דיקטאַטור אויף די אייזענבאַהנען, צו די ספּעציעלע אויפ־גאַבען פון דער סאָוויעט־רעגירונג אין יעצטיגען מאָמענט? מיט אַנדערע ווערטער: צו איז פאַר די פאַרשטאַרקונג פון אַרבייטס־דיסציפּלין, אַרויסרופונג פון אַ שטרעבונג צו איבערשטייגענים, פאַר־גרעסערונג פון דער פּראָדוקטיוויטעט פון אַרבייט און אַנדערע עהנ־ליכע אויפגאַבען פון יעצטיגען מאָמענט טאַקע וויכטיג, דאָס אַ

*) עס הייסט, אַן אדמיניסטראַציאָן, וואו די געשעפטען ווערען פאַרוואַלטעט ניט פון איינצעלנע, נאָר פון אַ קאָלעגיום, פון אַ קערפּער־שאַפט, אַ קאָמיטע.

פאַרוואָלטער זאָל קריגען אַ זעהר ברייטע, אַ „אונבאַשרענקטע“, אַ דיקטאַטאָרישע מאַכט ?

ביידע פראַגען פאָדערן אַ ערנסטע אָפּהאַנדלונג.

אַלזאָ, איז טאַקע אינדיווידועלע דיקטאַטור אין ווידערשפּרוך מיט די פּרינציפּען פון אַ סאָוויעט־רעגירונג (סאָציאַליסטישע רעגירונג)?

עס הויבט זיך גאַר ניט אָן.

אין דער היסטאָריע פון רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגען געפינען מיר פיעלע ביישפּיעלע, וואו די דיקטאַטאָרישע מאַכט פון געוויסע פּערזאָנען איז געווען ניט מעהר און ניט ווייניגער, ווי אַ מיטעל צו באַפעסטיגען די דיקטאַטור פון די רעוואָלוציאָנערע קלאַסען. מיט די פּרינציפּען פון דער בורזשואַזער דעמאָקראַטיע איז אַ דיקטאַטאָרישע מאַכט געוויס ניט אין ווידערשפּרוך. נאָר ווען עס האַנדעלט זיך וועגען דער סאָוויעט־רעגירונג מאַכען די בורזשואַזע קריטיקער געוואַלדען, אַז זי פאַרשוועכט די פּרינציפּען פון דעמאָקראַטיע. אַ מאָדנער פאָלק וואָס די דאָזיגע בורזשואַזע קריטיקער זיינען ! ווי זיי ווילען, אַזוי דרעהן זיי : פון איין זייט שרייען זיי, אַז די סאָוויעט־רעגירונג איז פּשוט אַ אונזין, אַ אוננאָרמאַלע ערשיינונג, אַ שטיק אַנאַרכיזמוס. און דערביי מאַכען זיי אַרונטער מיט דער האַנד אַלע אונזערע היסטאָרישע ביישפּיעלע און לאָגישע באַווייזע, אַז די סאָוויעטען זיינען ניט קיין אונזין, נאָר די העכסטע פאָרמע פון דעמאָקראַטיע, — גענויער גערעדט, דער אַנפאַנג פון דער ס אָ צ י אַ ל י ס ט י ש ע ר פאָרמע פון דעמאָקראַטיע. דאַכט זיך, אויב אַ סאָוויעט־רעגירונג איז אַ אונזין, דאַרף מען דאָך פון איהר גאָר נישט פאַרלאַנגען. קומען אָבער די זעלבע בורזשואַזע קריטיקער, פון דער אַנדער זייט, און פאָדערען פון אונז מעהר, ווי פון אַ בורזשואַזער דעמאָקראַטיע. זייר טענה'ן שווין : מיט אייערע באָלשעוויסטישע (עס הייסט סאָציאַליסטישע, נים בורזשואַזע) דעמאָקראַטישע פּרינציפּען, מיט די דעמאָקראַטישע פּרינציפּען פון די סאָוויעטען איז אָן אינדיווידועלע דיקטאַטור ניט קיין פּאָאַר קליידער...

היינט דערגעה ביי די בורזשואזע קריטיקער א טאָלק, ווער און וואָס מיר זיינען!

די אַרגומענטען פון די דאָזיגע קריטיקער זיינען איבערהויפּט זעהר שוואַכע. אויב מיר זיינען נאָר ניט קיין אַנאַרכיסטען, מוזען מיר דאָך אַנערקענען די נויטווענדיגקייט פון אַ שטאַאט, עס הייסט, די נויטוועדיגקייט פון צוואַנג־מיטלען פאַר'ן איבערגאַנג פון קאַפּיטאַליזמוס צו סאָציאַליזמוס. וואָס פאַר אַ צוואַנגמיטלען, — דאָס ווענדעט זיך שוין אָן דער ענטוויקלונגס־שטופּע פון רעוואָלוציאָנערען קלאַס, אַזוי גוט ווי אָן אַזעלכע ספּעציעלע אומשטענדען, ווי די ירושה פון דער לאַנגער מלחמה, די פאָרמען פון ווידערשטאַנד, וואָס די בורזשואזיע און די קליינבורזשואזיע ארויסצוווייזען, א. ז. וו. עס איז גאָר ניטאָ קיין שום ווידערשפּרוך צווישען סאָוויעט־דעמאָקראַטיזמוס און דיקטאַטור פון איינצעלנע. דער אונטערשיעד צווישען אַ פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור און אַ בורזשואזער איז דער, וואָס די פּראָלעטאַרישע דיקטאַטור ריכטעט איהרע אַטאַקעס אויף די אויסבויטענדע מינאָריטעט צו גונסטען פון די אויסגעבויטעטע מאַיאָריטעט, און וואָס זי ווערט פאַרווירקליכט (דורך איינצעלנע אויך) ניט נאָר פון די מאַסען פון די אויסגעבויטעטע אַרבייטער, נאָר אויך פון אָרגאַניזאַציאָנען, וועלכע זיינען אַזוי געבויט, דאָס זיי זיינען אימשטאַנדע צו ערהויבען די מאַסען צו שאַפענדע אַרבייט (די סאָוויעטען באַלאַנגען צו דיזען סאָרט אָרגאַניזאַציאָנען).

די צווייטע פראַגע איז אַ פּראַקטישע: וואָס פאַר באַדייטונג קאָן אָן אינדיווידועלע דיקטאַטור האָבען פאַר די אויפגאַבען פון יעצטיגען מאָמענט? קאָן אַזאַ דיקטאַטור לייכטער מאַכען אַזעלכע אויפגאַבען, ווי די פאַרשטאַרקונג פון אַרבייטער־דיסציפּלין, פאַרגרעסערונג פון אַרבייטס־פּראָדוקטיוויטעט, א. ד. גל.?

אויף דעם מוזען מיר ענטפערן, אַז יעדע גרויסע אינדוסטריע, וועלכע איז, אַגב אורחא, דער מאַטעריעלער באָדען פאַר סאָציאַליזמוס, פאָדערט אַ פאָלשטענדיג־שטרענגען, איינהייטליכען ווילען,

וואָס זאָל קירעווען די געמיינשאַפטליכע ארבייט פון די הונדערטע, טויזענדע און צעהנדליגע טויזענדע מענשען, וואָס ארבייטען אין איהר. דאָס איז נויטיג פון וועלכען שטאַנדפּונקט איהר זאָלט עס ניט באַטראַכטען, — צו פון טעכנישען, צו פון עקאָנאָמישען, אָדער גאָר פון היסטאָרישען. אַזאַ איינהייטליכער ווילען איז אי־מער אנערקענט געוואָרען אלס אַ נויטיגע באדינגונג פאַר סאָ־ציאַליזמוס — אַנערקענט געוואָרען פון אַלע די יעניגע, וועלכע האָבען זיך נאָר ווען עס איז ערנסט פארטראַכט איבער סאָציאַליזמוס.

ווי אַזוי זאָלען מיר איינפיהרען אַ שטרענגען איינהייטליכען ווילען ? דורך דעם, וואָס די טויזענדע זאָלען זיך פרייוויליג אונ־טערוואָרפען אונטער'ן ווילען פון וועג־ווייזער, פון אָנפיהרער פון דער ארבייט. דיזע אונטערוואַרפונג קאָן פאָרקומען אין פארשי־דענע פאָרמען. אויב די יעניגע, וואָס באַטייליגען זיך אין דער געמיינשאַפטליכער ארבייט, זיינען אידעאַליסטיש, באַוואוסטזיניג און דיסציפּלינירט, קאָן זייער אונטערוואַרפען זיך, זייער געהאָרכ־זאמקייט פאַרגליכען ווערען צו דער געהאָרכזאמקייט פון אָרקעס־טער, וואָס פאָלגט דעם דיריזשאָר (ליעדער) ; אויב זשע ניט, אויב ביי די, וואָס זיינען באַשעפטיגט ביי דער געמיינשאַפטליכער ארבייט, פעהלט אידעאַלע דיסציפּלין און באַוואוסטזיניגקייט, מוז שוין די געהאָרכזאמקייט זיין אַ געצוואונגענע. יעדענפאַלס, ווי די מעשה זאָל ניט זיין, איז פאָלשטענדיגע געהאָרכזאמקייט צו אַן איינציגען ווילען אונבאַדינגט נויטיג פאַר'ן ערפאָלג פון דער אַר־בייט, וואָס איז אָרגאַניזירט אויפ'ן מאַסשטאַב פון אַ גרויסע מאַ־שין־אינדוסטריע. איבערהויפּט איז דאָס וויכטיג פאַר דער אַר־בייט אויף אייזענבאַהנען.

אַ כאַראַקטעריסטישער שטריך פון דער יעצטיגער פּעריאָדע איז דער אַריבערגאַנג פון איין פּאָליטישער אויפגאַבע צו אַ צוויי־טער, וואָס האָט, דאַכט זיך, קיין שום עהנליכקייט ניט צו איהר. אָט, צום ביישפּיעל, די רעוואָלוציאָן האָט אָקאָרשט צובראָכען די עלטסטע, די שטאַרקסטע און די שווערסטע קייטען, אין וועלכע

די מאַסען זיינען געשמידט. דאָס איז געווען נעכטען. נעכטען, הייסט עס, איז אונזער אויפגאַבע געווען פרייהייט, פרייהייט פון אונטערוואָרפען זיך, פון געהאָרכזאַמקייט. און היינט פאָדערט שוין דיזעלבע רעוואָלוציאָן — און דוקא פאַר די אינטערעסען פון סאָציאַליזמוס — דאָס די מאַסען זאָלען אַרויסווייזען געהאָרכזאַמקייט, פאָלגען דעם *איינציגען ווילען* פון די יעצטיגע, וועלכע קירעווען דעם גאַנג פון ארבייט.

עס פאַרשטעהט זיך, דאָס אַזאַ איבערגאַנג פון איין פּאָליטישער אויפגאַבע צו אַ צווייטער, וועלכע זעהט אויס ווי אַ ווידערשפּרוך צו איהר, קאָן ניט פּאָרקומען מיט אַמאָל. עס איז זעלבסטפאַרשטענדליך, אַז ער קאָן פאַרווירקליכט ווערען נאָר נאָך גרויסע קריזיסען און קעמפּפע, נאָך אַ שטאַרקער אָנשטרענגונג פון ענערגיע. די מאַסע קאָן ניט באַגרייפען שנעל, אַז די געהאָרכזאַמקייט, וואָס די רעוואָלוציאָן פאָדערט פון איהר, איז ניט די זעלבע, פון וועלכער די רעוואָלוציאָן האָט איהר באַפרייט. דאַן, בעפאָר דער רעוואָלוציאָן, איז די געהאָרכזאַמקייט, וואָס מען האָט פון איהר געפאָדערט, געווען נויטיג פאַר איהרע אויסבויטער און אונטערדריקער. יעצט פאָדערט מען פון איהר געהאָרכזאַמקייט צו זיך זעלבסט, געהאָרכזאַמקייט פאַר איהרע אייגענע אינטערעסען — געהאָרכזאַמקייט, וועלכע זאָל געבען דער סאָציאַליסטישער פיהרונג פון דער אינדוסטריע אַ מעגליכקייט צו זיעגען. אָבער עס פאָדערט זיך צייט, איידער די מאַסע וועט דאָס פאַרשטעהן. און די געווינשטע געהאָרכזאַמקייט וועט קאָנען איינגעפיהרט ווערען בלויז נאָך קריזיסען, אונרוהען, א. ז. וו. זי וועט איינגעפיהרט ווערען בלויז דורך די גרויסע אנשטרענגונג פון פּראָלעטאַריאַט׳ס אַוואַנגאַרד, וועלכער פיהרט דאָס פאָלק צו דער נייער אָרדנונג.

באַטראַכט די פּסיכאָלאָגיע פון דורכשניטליכען, געוויינליכען טיפּ פון אַ מענשען פון דער ארבייטענדער און אויסגעבויטעטער מאַסע אין דער ליכט פון די ווירקליכע, מאַטעריעלע באַדינגונגען פון זיין געזעלשאַפטליכען לעבען. בעפאָר דער אָקטאָבער רעוואָלוציאָן

האָט ער קיינמאָל ניט געזעהן, דאָס די קלאַסען־אויסבויטער זאָלען אָפּפּערען פאַר איהם עטוואס, וואָס האָט אַ שטיקעל ווערדע פאַר זיי. זיי האָבען זיך ניט געאײלט צו געבען ערד, וואָס זיי האָבען פאַרשפּראָכען, אָדער פרייהייט און פריעדען; זיי האָבען ניט געוואָלט אויפגעבען די פּלענער וועגען אַ „גרעסערער רוסלאַנד" און די געהיימע אָפּמאַכען, וואָס האָבען באַצוועקט אַ „גרעסערע רוסלאַנד"; און זיי האָבען בשום אופן ניט געוואָלט אָפּפּערען וואָס עס איז פון זייערע קאַפּיטאַלען און פּראָפיטען. ערשט נאָך'ן 25טען אָקטאָבער, 1917, האָט ער דאָס געזעהן, — אי דאָס, ווען ער האָט דאָס אַלעס אליין, מיט געוואַלד גענומען, ווען ער האָט דאָס מיט געוואַלד געפאָדערט געגען די קערענסקי'ס, די גאָץ'עס, די געגעטשקאָרי'ס, די דוטאָוו'ס און די קאָרנילאָוו'ס. עס איז נאַטירליך, וואָס אַ געוויסע צייט איז זיין גאַנצע אויפמערקזאַמקייט און ענערגיע געווענדעט אין איין ריכטונג — פרייער אויפצואַטעמען, אויסצוגלייכען זיך, אויסצושפּרייטען זיך, צו געניסען פון די גוטע זאַכען פון לעבען, וועלכע ער קאָן נאָר „אָפּאָרדען", און וועלכע די אומגעוואָרפענע אויסבויטער האָבען איהם פריהער ניט געלאָזט נעמען. און עס איז אויך נאַטירליך, וואָס עס מוז נעמען צייט, איידער דער דורכשניטליכער פאַרשטעהער פון די מאַסען וועט ניט נאָר איינזעהן און זיך איבערצייגען, נאָר וועט אויך פיהלען, אַז ער דאַרף ניט פּראָסט „כאַפּען", אַריינכאַפּען, אַרויסרייסען, — ער וועט פיהלען און פאַרשטעהן, אַז דאָס פיהרט צו אַ גרעסערע דיסאָרגאַניזאַציאָן, צו אַן אונטערגאַנג — צו דער צוריקקערונג פון די קאָרנילאָוו'ס.

אַן ענטשפּרעכענדע געווינשטע ענדערונג אין אומגעבונג (און, דאַריבער, אויך אין דער פּסיכאָלאָגיע) פון די רייהען פון די אַרבייטענדע מאַסען הויבט זיך נאָך ערשט אָן. און מיר, די קאָמוניסטישע פּאַרטיי (די באָלשעוויקעס), וואָס פאַרטרעטען די שטרעבונג פון די אויסגעבויטעטע מאַסען צו ערלייזונג, דאַרפען גרינדליך באַגרייפען דיזע ענדערונג און איהר נויטווענדיגקייט, מוזען זיין אין

די פאָדערשטע רייהען פון די מיעדע מאסען, וועלכע זוכען אַן אויסוועג, און פיהרען זיי מיט'ן ריכטיגען וועג — מיט'ן וועג פון ארבייטער־דיסציפלין. מיר מוזען הארמאָניש צונויפפאסען די מעטאָדע פון „מיטינג־אָפּהאלטעניש" (אויף צו באשפרעכען די ארבייטס־באַדינגונגען) מיט דער אגיטאציאָן פון פאָלשטענדיגער גע־האָרכזאמקייט, אין פארלויף פון דער ארבייט, צום ווילען פון סאָוויעט־דירעקטאָר, אָדער דיקטאטאָר.

די בורזשואזיע, די מענשעוויקעס, א. ד. גל. מאכען חוזק פון אונזער „מיטינג־אָפּהאלטעניש", און אָפט שימפּפען זיי זאָגאר אונז און באשולדיגען אונז, אז מיר צולאָזען די ארבייטער און העלפען פארשפרייטען כאאָס. אָבער מיר עסען זיך ניט אָפּ די הארץ פון זייער שימפּפעריי. מיר ווייסען, אז אָהן מאס־מיטינגען, וואָס מיר ארגאנזשירען, וועלען די אונטערדריקטע מאסען קיינמאָל ניט אריבערגעהן פון דער בלינדער דיסציפלין, וואָס ווערט אויף זיי ארויפגעצוואונגען פון די אויסבויטער פון דרויסען, צו דער פרייוויליגער און באוואוסטזיניגער דיסציפלין.

די „פארזאמלונג־אָפּהאלטעניש" איז דער ריכטיגער דעמאָקראַ־טיזם פון די ארבייטער, זייער ערוואכונג צו א נייעם לעבען, זייער ערשטער טריט אויפ'ן פעלד, וועלכע זיי האָבען אליין אויסגערייניגט פון רעפּטילען (קריכעדיגע ברואים, ווי אויסבויטער, אימפּעריא־ליסטען, גוטסבאזיצער, קאפּיטאליסטען), און וועלכען זיי ווילען זיך אויסלערנען אליין צו ברייננען אין אָרדנונג, אויף זייער אייגע־נעם שטייגער, פאר זיך זעלבסט, אין איינקלאנג מיט די פּרינציפּען ניט פון דער רעגירונג, אדעל און דער בורזשואזיע, נאָר פון זייער סאוויעט־רעגירונג.

עס איז נויטיג געווען דוקא דער אָקטאָבער־זיעג פון די ארביי־טער איבער די אויסבויטער; עס איז נויטיג געווען א גאנצע היסטאָרישע פּעריאָדע פאר די ארבייטענדע צו דיסקוטירען די נייע לעבענס־באַדינגונגען און די נייע אויפגאבען, — אום עס זאָל ווערען מעגליך א זיכערער איבערגאנג צו העכערע פאָרמען פון ארבייטס־

דיסציפלין, צו די באוואוסטזיניגע פארדייהונג פון געדאנק וועגען דער נויטווענדיגקייט פון דער דיקטאטור פון פראלעטאריאט, צו א פאלשטענדיגער אונטערוואַרפונג ביי דער ארבייט צו אָרדערס, וואָס פארשטעהער פון דער סאָוויעט־רעגירונג גיבען ארויס.

דיזע פעריאָדע האָט זיך יעצט אָנגעפאנגען.

מיר האָבען ערפאָלגרייך געלעזט די ערשטע פראָבלעם פון דער רעוואָלוציאָן. מיר האָבען געזעהן, ווי די ארבייטענדע מאסען האָבען אליין אויסגעבילדעט אין זיך די גרונד־באדינגונגען פאר אָן ערפאָלגרייכער לעזונג פון דעם פראָבלעם; נעמליך, א פאראייניגטע געמיינשאפטליכע אנשטרענגונג געגען די אויסבויטער אום זיי אומצואוואַרפען. אָקטאָבער פון 1905, פעברואר און אָקטאָבער פון 1917 זיינען אין דיזער הינזיכט שטופען, וואָס האָבען אָן אַל־וועלטליכע היסטאָרישע באדייטונג.

אויך האָבען מיר ערפאָלגרייך געלייזט די צווייטע פראָבלעם פון דער רעוואָלוציאָן אויפצואוועקען און צו ערהויבען די ער־נידריגסטע געזעלשאפטליכע קלאסען, וועלכע זיינען געווען אונטער־דריקט פון די אויסבויטער און וועלכע האָבען ערשט נאָך'ן 25טען אָקטאָבער, 1917, באקומען די פרייהייט אומצואוואַרפען זיי, אומצו־קוקען זיך ארום זיך און צו רעגולירען זייער לעבען אויפ'ן אייגע־נעם שטייגער. די „מיטינג־אָפּהאַלטעניש" פון אָט די אונטער־דריקטסטע און ערנידריגסטע, פון די ווייניג־ערצויגענע ארבייטער־מאסען, זייער אָנשליסען זיך אָן די באָלשעוויקעס, דאָס, וואָס זיי פארשפרייטען איבעראל די סאָוויעט־אָרגאניזאציאָן, — דאָס איז די צווייטע שטופע פון דער רעוואָלוציאָן.

מיר זיינען יעצט אין דער דריטער שטופע. מיר מוזען זעהן, דאָס אונזערע געווינסען, אונזערע דעקרעטען, אונזערע געזעצע, אונ־זערע פלענער זאָלען האָבען א קיום, זאָלען ווערען גאראנטירט פון געזעצע, פון פעסטע פאָרמען פון **ט ע ג ל י כ ע ר ד י ס צ י פ ל י ן**. דאָס איז די שווערסטע פראָבלעם, אָבער צו דער זעלבער צייט איז דאָס אויך די פראָבלעם, וואָס פארשפרעכט צו ברענגען די בעסטע

רעזולטאטען. ווארים בלויז איהר לעזונג וועט אונז געבען סאָ־ציאַליזמוס.

מיר מוזען זיך אויסלערנען צו פאראייניגען רעכט מיט פליכט, דעה־זאָגען מיט געהאָרכזאמקייט, דעמאָקראטיזמוס מיט דיסציפלין, מאַכט מיט אונטערוואַרפונג צו יענעמס ווילען, ווען דאָס איז נוי־טיג; מיר מוזען זיך אויסלערנען צו פאראייניגען דעם שטורעמ־דיגען דעמאָקראטיזמוס, פול מיט ענערגיע, וואָס פליסט אויף די מיטינגען פון ארבייטער, מיט דער ענערגיע, וואָס וויל ניט וויסען פון קיינע שטערונגען, — דיזען דעמאָקראטיזמוס, זאָגען מיר, דאַר־פען מיר זיך אויסלערנען צו פאַרבינדען מיט אייזערנער דיסציפלין אין דער צייט פון דער ארבייט, מיט אבסאָלוטער געהאָרכ־זאַמקייט צום ווילען פון דער פערזאָן, וואָס פארטרעט בשעת דער ארבייט די סאוויעט־דיקטאטור.

מיר האָבען זיך דאָס נאָך ניט אויסגעלערנט. אָבער מיר מו־זען זיך און מיר ווילען זיך דאָס אויסלערנען.

נעכטען האָט אונז פון די קאָרנילאָווס, די גאָצעס, די דו־טאָווס, די געגעטשקאָרס און די באגאיעווסקים געדראָהט א גע־פאהר, דאָס די בורזשואזע אויסבויטונג זאָל זיך צוריקקעהרען. מיר האָבען צושמעטערט די מאכט פון די דאָזיגע לייטע. אָבער די געפאהר פון צוריקקעהרונג פון דער אויסבויטונג דראָהט אונז אויף היינט פון אנאנדער זייט — דער קליין־בורזשואזער הפקר'קייט און אנארכיזם. זי שטעהט פאר אונז אין דער פאָרמע פון געוויינ־ליכע, קליינע אָבער צאָלרייכע אטאקעס און אנגריפע אויף די פּראָ־לעטארישע דיסציפלין.

די געפאהר פון דער קליין־בורזשואזער אנארכיע מוזען מיר נאָך באזיגען.

די ענטוויקלונג פון סאָוויעט-אָרגאַניזאַציאָנען.

דער סאָציאַליסטישער כאַראַקטער פון דער סאָוויעט־דעמאָקראַטיע — וועלכע איז לכל הדעות דאָס זעלבע, וואָס פּראָלעטאַרישע דעמאָקראַטיע, — באַשטעהט, ערשטענס, אין דעם, וואָס די ערוויילער, די יעניגע, וועלכע קלייבען אויס די דעלעגאַטען צו די סאָוויעטען, די ריכטיגע דעה־זאָגער, זיינען דורכאויס ארבייטענדע, אויסגעבויטעטע מאַסען — דאָס הייסט, די בורזשואזיע איז אויסגעשלאָסען. צווייטענס, באַשטעהט דער סאָציאַליסטישער כאַראַקטער פון דער סאָוויעט־דעמאָקראַטיע אין דעם, וואָס אונטער איהר עקזיסטירען שוין ניט קיינע פון די וואהל־חומרות, וועלכע ביוראָקראַטען*) פיהרען געוויינליך איין : אַלע באַשרענקונגען פון וואהל־רעכטע זיינען באַזייטיגט, און די מאַסען זעלבסט, מיט א פאָלקאָמענער פרייהייט, באַשטימען, ווען און ווי אזוי די וואהלען זאָלען שטאַטפינדען.

דריטענס, דריקט זיך דער סאָציאַליסטישער כאַראַקטער פון דער סאָוויעט־רעגירונג אויס אין דעם, וואָס עס ווערט אונטער איהר באַשאַפען די בעסטע מאַסען־אָרגאַניזאַציאָן פון אוואַנגאַרד פון די ארבייטער, פון גרויס־אינדוסטריעלען פּראָלעטאַריאַט, — אָן אָרגאַניזאַציאָן, וועלכע גיט איהם (דעם אוואַנגאַרד) די מעגליכקייט צו קירעווען די אויסגעבויטעטע מאַסען, אריינצוציהען זיי אין סאמע פּאָליטישען לעבען, צוצוציהען זיי צו א טיכטיגען אנטייל אין איהם, אום זיי זאָלען זיך קאָנען גוט ערציהען פּאָליטיש דורך

---

*) טרוקענע, ניט־דענקענדע טשינאָווניקעס, וואס רעכענען זיך ניט מיט׳ן לעבען, נאָר מיט׳ן ווילען פון זייערע עלטסטע, אזוי גוט ווי מיט די רולס, דיגים און פאָרמאַליטעטען.

זייער אייגענע ערפאהרונג. אויף אזא אופן ווערט צום ערשטען מאָל געמאכט א התחלה פון דעם, אז די ג א נ צ ע באַפעל־קערונג זאָל זיך אויסלערנען, ווי צו פארוואלטען, ווי אָנצופאנגען צו פאַרוואַלטען (די מלוכה ענינים).

דאָס זיינען די וויכטיגסטע בולט'ע שטריכען פון דעם דעמאָ־קראַטיזמוס, וועלכער ווערט יעצט אויסגעפרובירט אין רוסלאַנד, און וועלכער איז א העכערער ט י פ פון דעמאָקראַטיזמוס, א דע־מאָקראַטיזמוס וואָס האָט קיין שום עהנליכקייט ניט צו דעם וואָס די בורזשואזיע שילדערט אזוי פאַלש ; דאָס איז א דעמאָקראַ־טיזמוס, וועלכער איז אַן איבערגאַנג צום סאָציאַליסטישען דעמאָ־קראַטיזמוס און צו אומשטענדען וואָס וועלען ווירקען, אז דער יעצטיגער שטאַאט זאָל שוין אָנפאַנגען אָפּצושטאַרבען.

עס פאַרשטעהט זיך, אז די סטיכישע *) קליינבירגערליכע דעזאָרגאניזאציאָן (וועלכע לאָזט זיך אין א וועלכער עס איז פאָרמע פיהלען אין יעדער פראָלעטאַרישער רעוואָלוציאָן און וועלכע לאָזט זיך אין אונזער רעוואָלוציאָן פיהלען ספּעציעל שטאַרק צוליעב דעם קליינבירגערליכען כאראקטער פון רוסלאַנד, צוליעב איהר הינטער־שטעליגקייט און צוליעב דער שווערער מלחמה) האָט ניט אנדערש ווי געמוזט ארויפלעגען איהר שטעמפּעל אויף די סאָוויעטען. און מיר מוזען דארום אונאויפהערליך ארבייטען אויף די ענטוויקלונג פון דער אָרגאַניזאציאָן פון די סאָוויעטען און פון דער סאָוויעט־רעגי־רונג (אום אָפּצואווישען דעם קליינבירגערליכען שטעמפּעל).

עס באַמערקט זיך א קליין־בירגערליכע טענדענץ (נייגונג) צו פארוואנדלען די סאָוויעט־דעפּוטאַטען ענטוועדער אין „פּאַרלאַמענ־טאַריער" (שלוחים, עס הייסט, אזעלכע, וועלכע טוען נאָר, וואָס מען הייסט זיי), אָדער אין ביוראָקראַטען. דיזע טענדענץ מוז און וועט אויסגעוואָרצעלט ווערען דורך דעם, וואָס מיר וועלען צוציהען

*) נאַטירליכע, וואָס ווירקט ווי א נאַטור־קראַפט.

א ל ע מיטגלידער פון די סאָוויעטען צו א פּראַקטישען אנטייל אין דער פאַרוואַלטונג פון רעגירונגס־אנגעלעגענהייטען.

די דעפּאַרטמענטס פון די סאָוויעטען, (וועלכע דאַרפען זיין א מין פאַרלאַמענטען, א מין געזעצגעבענדע קערפּערשאַפטען), פאַרוואַנדלען זיך גאָר אין מאנכע פּלעצער אין קערפּערשאַפטען, וואָס ווערען ביסלעכווייז ערנליך צו קאָמיסאַריאַטען (אָפיסעס פון בעאַמטע, וועלכע פאַרוואַלטען דעם אָדער יענעם צווייג פון דער מלוכה־ווירטשאַפט, אָדער וועלכע ערפילען דעם אָדער יענעם זאָרט מלוכה־אַרבייט).

(דאָס הייסט, אז די אָפּטיילונגען פון די סאָוויעטען פאַרלירען ביסלעכווייז, אונטער דעם איינפלוס פון דער איבענדערמאָנטער קליינבירגערליכער דעזאָרגאַניזאַציאָן, דעם כאַראַקטער פון א לעבעדיגען קוואַל פון שאַפונגס־אַרבייט. זיי פאַרוואַנדלען זיך אנשטאַט דעם אין פאַרוואַלטונגס־אנשטאַלטען, וואָס דאַרפען נאָר טאָן וואָס מען הייסט זיי, לויט דעם דין, לויט געוויסע רולס. און אנשטאַט אַלע זאָלען זיין אנוועזענד, אַלע זאָלען זיך באַטייליגען אין די פאַרהאַנדלונגען, פאַרלירען מייסטע דעם אינטערעס, און בלויז ווייניגע טוען די אַרבייט. דער סאָוויעט־דעפּאַרטמענט זעהט דאַרום אויס ניט ווי א פּאַרלאַמענט, נאָר ווי א ביוראָ, אַן אָפיס).

אונזער צוועק איז (דאַרום) צוצוציהען י ע ד ע ן איינצעלנעם פון די אָרימע קלאַסען צו ווירקליכער באַטייליגונג אין פאַרוואַלטונג. און די פאַרשידענע שריטע, וואָס פיהרען צו דעם, מוזען ווערען פאָרזיכטיג, געניי, אויספירליך רעדזשיסטרירט, אויסגעפאָרשט, סיסטעמאַטיזירט, אויסגעפּרובירט און פאַרקערפּערט אין געזעצע. אונזער אבזיכט איז צו מאַכען, דאָס י ע ד ע ר אַרבייטער זאָל נאָך דעם, ווי ער מאַכט דורך זיין אַכט שטונדיגען „לעסאָן“ פון שאַפענדער אַרבייט, פ ר י י, אונגעצאָהלט, ערפילען זיינע מלוכה־פּליכטען.

דער איבערגאַנג צו אַזא שטופע איז אַפילו זעהר שווער, אָבער בלויז אַזא איבערגאַנג וועט אונז זיכער ברענגען צו דער פאַרווירקלי־

כונג פון סאָציאַליזמוס. די נייקייט און די שווערקייט פון דער ענדערונג איז די אורזאַכע פון דעם, וואָס זעהר פיעלע שריטע האָבען מיר, זאָ־צו־זאָגען, געמאַכט טאַפּענדיג אין דער פינסטערניס, עס הייסט, מיר האָבען געמאַכט פיעלע פעהלערען, און פיעלעס האָבען מיר פאַרזעהן. אזא פאַרזעהן, אזעלכע פעהלערען זיינען אונפאַרמיידליך אין יעדער פלעצליכער פאַרוועדטס־באַוועגונג.

מאַנכע, און צווישען זיי אויך אַזעלכע, וואָס האַלטען זיך פאַר סאָציאַליסטען, שטעלען זיך פאַר די אָריגינעלקייט (אייגענאַרטיגקייט) פון דער יעצטיגער לאַגע אין דעם, וואָס מענשען האָבען זיך איינגעוואוינט אבסטראקט (טעאָרעטיש) געגענצוזעצען קאַפּיטאַליזמוס נעגען סאָציאַליזמוס און צווישען דיזע צוויי ווערטער („סאָציאַליזמוס" און „קאַפּיטאַליזמוס") אריינצושטעלען דעם וואָרט „אריינשפּרינגען". דאָס הייסט, זיי מיינען, אז מען קאָן שוין יעצט לייכט פון קאַפּיטאַליזמוס אריינשפּרינגען אין סאָציאַליזמוס. (מאַנכע דערמאָנען זיך דערביי, וואָס זיי האָבען געלעזען ביי ענגעלס'ען און באָרגען ביי איהם דעם באַוואוסטען אויסדרוק: „אַ שפּרונג פון קעניגרייך פון נויטווענדיגקייט אין קעניגרייך פון פרייהייט"). מיט אנדערע ווערטער, די כלומרשט'דיגע סאָציאַליסטען ווילען איינרעדען א וועלט, אז מיר האָבען דעמאַגאָגיש איינגערעדט די מאַסען, אז מיר דאַרפען און קאָנען גלייך אריינשפּרינגען פון קאַפּיטאַליזמוס אין סאָציאַליזמוס.

אז דעם וואָרט „שפּרינגען" האָבען די לעהרער פון סאָציאַליזמוס געברויכט אויף אָנצודייטען אַן אנפאַנג פון אַן איבערגאַנגספּעריאָדע אין דער אַלגעמיינער היסטאָריע, און אז אזא „שפּרונג" דאַרף געדויערן צעהן אָדער מעהר יאָהרען, דאָס האָבען ניט באַגריפען די מערסטע פון די דאָזיגע „סאָציאַליסטען", וועלכע שטודירען סאָציאַליזמוס „פון ביכער", אָדער וועלכע האָבען זיך קיינמאָל ניט פאַרטראַכט ערנסט איבער דער אנגעלעגענהייט. עס איז נאַטירליך, וואָס די זאָגענאנטע „אינטעליגענץ" באַזאָרגט אונז אין אזא צייט מיט אַן אונבאַשרענקטער צאָהל קלאָגמוטערס: איינינע

באווייזען די קאנסטיטוציאנעלע פארזאמלונג, אנדערע באקלאגען די בורזשואזע דיסציפלין, דריטע באדויערן די קאפיטאליסטישע ארד־נונג, פיערטע — בענקען נאך דער גוט־ערצויגענער און קולטורע־לער אריסטאקראטיע, און פינפטע חלש'ען נאך דער „אימפעריא־ליסטישער רוסלאנד", א. ז. וו., א. ז. וו.

די וויכטיגסטע זאך אין אן עפאכע פון „גרויסע שפרונגען", עס הייסט, אין א צייט פון א גרויסער רעוואלוציאן, ווען איין ארד־נונג טרעט אפ איהר פלאץ פאר א צווייטער, באשטעהט אין פאל־גענדען: די גרויסע צאהל רואינען (די אפגעבראכענע שטיקלאך) פון דער איינגעפאלענער אלטער ארדנונג, וועלכע קלייבען זיך אמאל אן פיעל שנעלער, ווי די ק ע ר ע נ ד ל א ך פון דער נייער ארדנונג (וועלכע עס איז אפט ניט אזוי לייכט צו באמערקען), פא־דערט א פעהיגקייט פאנאנדערצוקלייבען זיך אין דער קייט פון ענטוויקלונג, און צו אונטערשיידען דאס וויכטיגסטע פון וועניגער וויכטיגעס. עס גיבען היסטארישע פעריאדען, ווען דאס וויכ־טיגסטע פאר'ן ערפאלג פון א רעוואלוציאן איז צונויפצוזאמלען וואס מעהר רואינען, עס הייסט, אויף אמאל אויפצורייסען אזוי פיעל אלטע רואינען, ווי נאר מעגליך. אבער עס זיינען דא צייטען, ווען עס איז שוין געהאט אויפגעריסען געווארען גענוג רואינען, און עס איז נויטיג זיך צו נעהמען פאר די „פראזאאישע" (וועלכע קליין־בירגערליכע רעוואלוציאנערען באטראכטען פאר א „לאנגווייליגע", ניט אינטערעסאנטע) ארבייט אפצורייניגען דעם באדען פון די אנגעווארפענע שטיקלאך רואינען. און עס גיבען אויך צייטען, ווען עס איז וויכטיגער פון אלעס אכטונג צו געבען אויף די קערענדלעך פון דער נייער ארדנונג, וואס שפראצען שוין פון אונטער די רו־אינען, א יף א באדען, וואס איז נאך באדעקט מיט שטיינדלאך און מיסט.

עס איז ניט גענוג צו זיין א רעוואלוציאנער, א סאציאליסט, אדער, אין אלגעמיין, א קאמוניסט. עס איז נאך, אויסער דעם, וויכטיג צו זיין פעהיג אין יעדען מאמענט צו געפינען דעם ספעציע־

לען רינגעלע פון קייט, וואָס מען מוז זיך אָן איהם מיט אַלע כוחות אָנכאַפּען, אום צו קענען האַלטען די גאַנצע קייט און צו פאַרשטעהן די אָרדנונג פון די רינגעלעך אין דער היסטאָרישער קייט פון פּאַסירונגען. די פאָרמען פון די היסטאָרישע רינגעלעך, זייער צוזאַמענהאַנג, זייער אונטערשיעד איינער פון אנדערען איז ניט אַזוי פּראָסט און קלאָר, ווי אין אַ קייט, געמאַכט פון אַ שמיעד.

די גאַראַנטיע פון די סאָוויעט־אָרגאַניזאַציאָנען גענען דער שעדליכער ווירקונג פון ביוראָקראַטען ליגט אין די פּעדים, וואָס פאַרבינדען זיי שטייף מיט'ן פאָלק (דאָס הייסט, מיט די אויסגעבויטעטע ארבייטער), אין דער בויגזאַמקייט און ציהינקייט פון דיזע פּעדים. די בורזשואַזע פּאַרלאַמענטען, זאָגאַר אין די דעמאָקראַטישע קאַפּיטאַליסטישע רעפּובליקען, ווערען קיינמאָל פון די אָרימע ניט באַטראַכט אַלס „זייערע" פאַרטרעטערשאַפטען. וואָס אַנבעלאַנגט אָבער דער סאָוויעט־רעגירונג, האַלטען איהר די מאַסען פון ארבייטער און פּויערים פאַר „זייער אייגענע", און ניט פאַר אַ פרעמדע אינסטיטוציאָן. די מאָדערנע (נייעסטע) „סאָציאַל־דעמאָקראַטען" פון שיידעמאַן'ס חדר אָדער — וואָס איז כמעט דאָס זעלבע — פון כּארטאָוו'ס שנ׳ט, זיינען פּונקט אַזוי געשטימט גענען די סאָוויעטען, בענקען אַזוי נאָך די ציערליך־מאַניערליכע בורזשואַזע פּאַרלאַמענטען, אָדער נאָך דער קאָנסטיטוציאָנעלער פאַרזאַמלונג, ווי טורגעניעוו איז מיט זעכציג יאָהר צוריק געווען פריינדליך גענויגט צו אַ מעסיגער מאָנאַרכיסטישער און אַריסטאָקראַטישער קאָנסטיטוציאָן, ווי ער איז געווען פיינדליך צו דער פּויערים־דעמאָקראַטיע פון דאָבראָלובאָוו און טשערנישעווסקי.

די נאָהענטקייט פון די סאָוויעטען צום ארבייטענדען „פאָלק" באַשאַפט ספּעציעלע פאָרמען פון ריקאָל *) און פון אַנדערע מעטאָדען, דורך וועלכע די מאַסען זאָלען קאָנען קאָנטראָלירען די רע־

---

*) צוריקרופונג פון דעפּוטאַטען, מיט וועלכע דאָס פאָלק איז אונצופריעדען.

גירונגס־מאַשין. דיזע מעטאָדען מוז מען ענטוויקלען מיט א ספּעציעלער אויפמערקזאמקייט. אָט צ. ב. ש., די ראטען פון פאָלקסבילדונג, וועלכע זיינען ניט מעהר און ניט וועניגער ווי קאָנפערענצען, וואו סאָוויעט־וועהלער און זייערע דעלעגאטען קומען זיך פון צייט צו צייט צוזאמען אויף צו באשפּרעכען און צו קאָנטראָלירען די טעטיגקייט פון די סאָוויעט־בעאמטע פון געגענד, פארדינען די פולסטע סימפּאטיע. עס קאָן גאָר ניט זיין נארישער, ווי פאָרצושטעלען זיך די סאָוויעטען, אלס א זאך, וואָס איז שוין פעסטגעשטעלט און פערפאָלקאָמט. וואָס מעהר מיר מוזען יעצט אגיטירען פאר א שטארקע און פעסטע מאכט און פאר א דיקטאטור פון איינצעלנע פאר באשטימטע סאָרטען ארבייט, אלץ פיעלפאכער מוזען זיין די פאָרמען און די מיטלען פון דער מאסען־קאָנטראָלע אום צו באזייטיגען יעדע מעגליכקייט צו פארקריפּלען די סאָוויעט־מאכט, אום אונאויפהערליך און אונערמידליך אויסצוּוואָרצלען פון אונזער באָדען די ווילדע גראָז פון ביוראָקראטיזמוס.

אויסערן לאנד — אַן אונגעוויינליך ערנסטע, שווערע און נעפעהרליכע לאגע; א נויטווענדיגקייט צו זיין פאָרזיכטיג און צוריקגעהאלטען; א פעריאָדע פון גערולדיגען ווארטען אויף א נייעם אויסברוך פון רעוואָלוציאָן אין די מערב לענדער, וואו זי ווערט צייטיג שמערצליך לאנגזאם; אין לאנד גופא — א פעריאָדע פון לאנגזאמער בויאונגס־ארבייט און בארמלאָזער שטרענגקייט, פון א לאנגען און אונאויפהערליכען קאמפף פון פּראָלעטארישער דיסציפּלין געגען די דראָהענדע הפקרות און אנארכיע, וואָס ליגט אין עצם פון דער נאטור פון דער קליין־בורזשואזיע; — דאָס זיינען, אין קורצען, די בולט'ע שטריכען פון דער ספּעציעלער שטופע אין דער סאָציאליסטישער רעוואָלוציאָן, וואָס מיר מאכען יעצט דורך. דאָס איז דער יעניגער רינגעלע אין דער היסטאָרישער קייט פון פאסירונגען, אָן וועלכען מיר מוזען זיך יעצט מיט אונזער גאנצען כח אָנהאלטען כדי ארויסצוקומען מיט עהרע, איידער מיר דער־

גרייכען צום נעקסטען רינגעלע, דעם רינגעלע, וואס ציהט אונז מיט זיין אייגענארטיגען גלאנץ און וועקט באגייסטערונג פאר'ן זיעג פון דער אינטערנאציאנאלער פראלעטארישער רעוואלוציאן.

די אומשטענדען פון דער יעצטיגער לאגע רוקען ארויס צום פאדערגרונד פון אונזער לעבען אזעלכע שלאג-ווערטער, ווי: זיין פארזיכטיג, צוריקגעהאלטען, ווארטען, בויען לאנגזאם, זיין זעהר שטרענג, איינפיהרען א שטארקע דיסציפלין, אטאקירען הפקרות א. ד. גל.

פרובירט פארגלייכען אט דיעזע שלאג-ווערטער מיט דעם געוועהנליכען אנגענומענעם באגריעף, וואס א „רעוואלוציאנער" האט וועגען א רעוואלוציאן, ווען זיי, נאטירליך, אויסזעהן צו וואכעדיג. איז דען דעריבער א וואונדער, וואס מאנכע „רעוואלוציאנערען", וועלכע ווערען, הערענדיג אזעלכע „ביליגע" שלאג-ווערטער, אנגעצונדען מיט א נאבעלען צארן און פאנגען אן צו „אטאקירען" און צו באשולדיגען, אז מיר האבען פארגעסען די טראדיציעס פון דער אקטאבער-רעוואלוציאן, מאכען קאמפראמיסען מיט דער בורזשואזיע, נעהמען איבער בורזשואזע נייגונגען, באגנוגען זיך מיט רעפארמען, א. ז. וו., א. ז. וו.?

די צרה מיט דיעזע „רעוואלוציאנערען" איז דיעזע: זאגאר די יעניגע פון זיי, וועלכע ווערען באוועגט פון די בעסטע אויפגאבען און געפיהלען אין דער וועלט און זיינען אמת טריי צום אידעאל פון סאציאליזמוס, פארשטעהען ניט די ספעציעלע און די ספעציפיש אונאנגענעהמע שטופע, וואס עס מוז דורכמאכען א הינטערשטעליגע מדינה, וועלכע איז אויפגעטרייסעלט געווארען פון א גרויזאמער און שלעכט-געפיהרטער מלחמה, און וועלכע האט אנגעפאנגען די סאציאליסטישע רעוואלוציאן פיעל פריהער פון מעהר ענטוויקעלטע לענדער. אין שווערע מאמענטען פון שמערצליכען איבערגאנגס-פראצעס ווייזט זיך ארוים, אז זיי פעהלט פעסטקייט. עס איז נאטירליך, דאס א זא זארט פון „אפיציעלער" אפאזיציאן צו אונזער פארטיי זאל קומען גראד פון די „לינקע"

סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען. עס פערשטעהט זיך, אז עס זיינען ז'אָ, און עס וועלען אימער זיין, איינצעלנע אויסנאהמען פון גרופּע אָדער קלאַס טיפּען. אָבער געזעלשאַפטליכע טיפּען בלייבען טיפּען, טראָץ די אויסנאַהמען. אין אַ לאַנד וואו די קליין־בירגערליכע באַפעלקערונג איז זעהר גרויס אין פארגלייך מיט דער ריין־פּראָלע־טאַרישער, וועט אונפארמיידליך אַרויסטרעטען דער אונטערשיעד צווישען פּראָלעטאַרישען און קליין־בירגערליכען רעוואָלוציאָנער, און פון צייט צו צייט וועט ער אַרויסטרעטען זעהר בולט.

דער קליין־בירגערליכער רעוואָלוציאָנער וואַקעלט זיך, שלאָגט זיך מיט דער דעה ביי יעדער ענדערונג אין לויף פון פּאַסירונגען, נעהט אַריבער פון אַ שאַרף־רעוואָלוציאָנערער שטעלונג (אין מאַרטש 1917) צו אַ שטימונג פון שבחים־זינגעריי צו דער „קאָאַליציאָן“ *) אין מאַי, צו אַ האַס צו די באָלשעוויקעס (אָדער צו באַדויערונג פון זייערע ריזיקאַלישע שריטע) אין דזשולאַי, צו אַ פאָרזיכטיגען אָפּזונדערען זיך פון זיי ענדע אָקטאָבער, צו אַ גינסטיגער שטעלונג צו זיי אין דעצעמבער. און ענדליך, אין מאַרטש און אַפּריל, 1918, פעררייסען שוין דיעזע „רעוואָלוציאָנערען“ די נעזער און פּלאַפּלען שוין מיט פּוסטער באַריהמעריי:

„איך באַלאַנג ניט צו די יעניגע, וואָס זינגען שבחים צו אָרגאַנישע אַרבייט, צו פּראַקטישקייט און צו פאָרזיכטיגע לאַנג־זאַמקייט.“

דיעזע „רעוואָלוציאָנערען“ רעפּרעזענטירען דעם קליינעם איי־גענטימער, ביי וועלכען דער מח האָט זיך געריהרט פון די מלחמה־שרעקען, פון פּלוצליכען חורבן, פון די אונערהערטע שמערצען פון הונגער און דעזאָרגאַניזאַציאָן; וועלכער וואַרפט זיך היסטעריש אין אַלע זייטען, זוכט אַן אויסוועג, אַ רעטונג, שלאָגט זיך מיט

*) פּאַראייניגונג, פאַרבאַנד, מיטאַרבייטערשאַפט. לענין מיינט דאָ די „קאָאַליציאָן“־רעגירונג פון סאָציאַליסטען און קאַדעטען, די מיט־אַרבייטערשאַפט פון סאָציאַליסטישע און קאַפּיטאַליסטישע מיניסטאָרען אין קערענסקי'ס קאַבינעטען.

דער דעה — דאָ פאַלט ער אריין אין יאוש, און דאָ טראַכט ער פון צוטרויען און שטיצע צום פּראָלעטאַריאַט.

מיר מוזען קלאָר פארשטעהן און גוט געדענקען, אז סאָציאַליזמוס קען מען ניט בויען אויף אזא געזעלשאַפטליכען פונדאַמענט. בלויז א קלאַס, וועלכער מאַרשט פאָרווערטס אָהן אונענטשלאָסענהייט, פאַלט ניט ביי זיך און וויים ניט פון פארצווייפלונג זאָגאר אויף די שווערסטע און געפעהרליכסטע שייד־וועגען, — בלויז אזא קלאַס קען פיהרען די ארבייטענדע און אויסגעבויטעטע מאַסען.

מיר נויטיגען זיך ניט אין אויסברעכונגען פון היסטעריע.

מיר דאַרפען דעם רעגעלען מאַרש פון אייזערנע באַטאַליאָנען פון פּראָלעטאַריאַט.

מערץ־אפּריל, 1918.

דער מוסר השכל פון דער רעוואָלוציע

יעדער רעוואָלוציע באַדייטעט א פולער צוזאַמענברוך אינ'ם לעבען פון די גרויסע פאָלקס־מאַסען. ווען אַזאַ צוזאַמענברוך איז נאָך ניט געגוג צייטיג, קען קיין אמת'ע רעוואָלוציע בשום אופן ניט זיין. און פונקט ווי א צוזאַמענברוך אינ'ם לעבען פון אן איינצלנעם מענשען לע־רענט איהם, דעם איינצעלנעם, זעהר א סך, צווינגט איהם איבערצולעבען אַ סך און דורכפיהלען א סך, אזוי גיט א רעוואָלוציע דעם גאנצען פאָלק אינ'ם משך פון א קורצער צייט די בעסטע און טייערסטע לעהרעס. יע־דער רעוואָלוציע ברענגט מיט זיך א מוסר השכל פאר'ן גאַנצען פאָלק.

אין דער צייט ווען עס קומט פאָר א רעוואָלוציע, לערנען מיליאָנען און צעהנדליגער מיליאָנען מענשען אין איין וואָך צייט אַ סך מעהר ווי אין א יאָהר ווען דאָס לעבען געהט זיך געוועהנליך און פאַרשלאָפען. ווייל בשעת עס קומט פאָר א גאנצע איבערקעהרעניש אינ'ם לעבען פון א גאַנץ פאָלק, ווערט נאָך מעהר ווי אלע מאָל קלאָר וועלכע קלאַסען פון פאָלק זיינען אויסען די אָדער אַנדערע ציעלען, וואָס פאר כחות זיי פאַרמאָגען און וואָסערע מיטלען זיי געברויכען.

יעדער באַוואוסטזיניגער ארבייטער, סאָלדאט אָדער פויער מוז צו־לעגען קאָפּ און זיך גוט פאַרטראַכטען איבער דעם מוסר השכל פון דער רוסישער רעוואָלוציע, באַזונדערס איצטער, ענדע יולי, ווען עס איז נאָך מעהר ווי פריהער געוואָרען קלאָר, אַז די ערשטע מדרגה פון אונזער רע־וואָלוציע האָט זיך געענדיגט מיט אַ דורכפאַל.

דער מוסר השכל פון דער רעוואָלוציע

1.

און באמת טאקי: לאָמיר נאָר באטראכטען, וואָס די מאסען ארבייטער און פויערים האָבען אויסגעפיהרט מאכענדיג א רעוואָ־לוציע; וואס זיי האָבען פון דער רעוואָלוציע ערווארטעט. און עס קען נאָר ביי קיינעם וועגען דעם קיין צוויי מיינונגען ניט זיין, אז זיי, די מאסען ארבייטער און פויערים, האָבען פון דער רע־וואָלוציע ערווארטעט פיער זאכען — פרייהייט, שלום, ברויט און ערד.

און וואָס זעהען מיר איצט?

אָנשטאָט פרייהייט הויבט מען שוין ווידער אָן איינפיהרען דיזעלבע שקלאפעריי, וואס האָט פריהער געהערשט. ווידער אמאָל פיהרט מען איין טויט־שטראָף פאר סאָלדאטען אויפ'ן פראָנט, ווידער שלעפט מען פויערים צום געריכט דערפאר וואס זיי פארכאפען ביי די פריצים ערד. מען פאלט אָן אויף די דרוקערייען פון ארבייטער צייטונגען. אָהן א משפט פארוועהרט מען זיי צו ערשיינען. מען ארעסטירט באָלשעוויקעס, געגען וועמען מען האָט אָפט ניט די מינדסטע באווייזע זיי צו שטעלען אונטער א קלאָגע און עס איז רעכט צוזושטעלען אזעלכע „באַ־ווייזע", וואָס זיינען ניט געשטויגען און ניט געפלויגען.

דארויף וועט מען אודאי ענטפערען, אז דערפון וואס מען פאר־פאָלגט באָלשעוויקעס איז נאָך ניט געדרונגען, אז מען טרעט איבער די כללים פון פרייהייט, ווייל מען פארפאָלגט דאָך בלויז געוויסע פערזאָנען און מען מאכט בלויז געוויסע באשולדיגונגען. אָבער אָט דער תירוץ איז, מילד גערעדט, ניט אמת, ווייל ווי לעגט זיך דאָס אויפ'ן שכל, אז מען זאָל אָנפאלען אויף דרוקערייען און

פארמאכען צייטונגען פאר די פארברעכענס פון א י י נ צ ע ל נ ע מענ־שען, אפילו ווען די באשולדיגונגען געגען זיי זיינען באוויעזען גע־וואָרען אין געריכט. זעהט איהר, ווען די רעגיערונג וואָלט אנער־קענט. אז לויט׳ן געזעץ איז די גאנצע באָלשעוויסטישע פּאַרטיי א פארברעכערישע, אז איהר ריכטונג און איהרע אנשויאונגען זיינען לויט׳ן געזעץ פארבאָטען, דאַן איז גאָר עפּיס אנדערש. אָבער אלע ווייסען דאָך, אז די רעגיערונג פון דער פרייער רוסלאנד האָט אזא זאך נים געקענט טאָן און ניט געטאָן.

וואָס פאר חטאים האָט מען ביי די באָלשעוויקעס אויסגע־פונען? וואָס פאר פארברעכענס זייערע זיינען פעסטגעשטעלט געוואָרען, אויב ניט בלויז דאָס, וואָס די צייטונגען פון די ערד־איי־גענטימער און קאפּיטאליסטען האָבען אויף זיי געשאָטען פעך און שוועבעל דערפאר וואָס זיי פיהרען אַן א קאמפּף געגען דער מלחמה, געגען די ערד־אייגענטימער און געגען די קאפּיטאליסטען! וואָס נאָך קען מען אָנווייזען געגען זיי אויסער דעם וואָס די ערד־אייגענ־טימער און קאפּיטאליסטען האָבען אָפען געפאָדערט, אז מען זאָל ארעסטירען און פארפאָלגען די באָלשעוויקעס נאָך דאַן ווען מען האָט נאָך ניט געהאט אויסגעטראכט קיין איין באשולדיגונג געגען קיין איינציגען באָלשעוויק!

דאָס פאָלק וויל שלום. און די רעוואָלוציאָנערע רעגיערונג פון דער פרייער רוסלאנד האָט זיך גאָר ניט וויסענדיג געמאכט וועגען דעם וואָס דאָס פאָלק וויל, און גלייך עס וואָלט גאָר ניט פּאסירט, ווייטער אָנגעגאנגען מיט דער רויבערישער מלחמה, אויף דעם גרונד פון די זעלבע געהיימע אָפּמאכען, וואָס דער געוועזענער צאר ניקאָלאַי דער צווייטער האָט געשלאָסען מיט די ענגלישע און פראנצויזישע קאפּיטאליסטען, כדי צו געבען די רוסישע קאַ־פּיטאליסטען די מעגליכקייט צו בארויבען און בא׳גזל׳ען אנ־דערע פעלקער. יענע געהיימע אָפּמאכען זיינען נאָך עד היום ניט פארעפענטליכט געוואָרען. די רעגיערונג פון דער פרייער רוס־

לאַנד איז אַלץ אָפּגעקומען מיט תירוצים און אַלץ ניט פאַרגעשלאָ־
גען די אַנדערע פעלקער קיין געריכטען שלום.

קיין ברויט איז נישטאָ. דער הונגער רוקט זיך אַלץ נעהנ־
טער און נעהנטער. אַלע זעהען, אַז די קאַפּיטאַליסטען און די
רייכע באַשווינדלען און באַראַבעווען די רעגירונגסקאַסע אויף
די אַלע קריעגס־אַרטיקלען, וואָס זיי שטעלען צו (די מלחמה קאָסט
איצטער אָפּ דעם פאָלק פופציג מיליאָן רובעל אַ טאָג), אַלע זעהען
ווי די קאַפּיטאַליסטען ווערען וואָס אַמאָל אַלץ מעהר און מעהר
אָנגעשטאָפּט מיט געלד פון די געוואַלדיג גרויסע פּרייזען, וואָס
זיי נעהמען, און אין דער זעלבער צייט לעגט מען ניט אריין קיין
האַנד אין קאַלטער וואַסער עפּיס אויפצוטאָן פאַר די אָרימע אַר־
ביי'ער און קיינער קימערט זיך גאָר ניט צו זעהן, אַז די אויסגע־
אַרבייטע פּראָדוקטען זאָלען ווי גיהעריג איז פאַרטיילט ווערען
צווישען די אַרבייטער. דאָס קאַפּיטאַליסטישע געזינדעל באַקומט
וואָס אַמאָל אַלץ מעהר חוצפה, אַרויסשלייַדערענדיג די אַרבייטער
אין גאַס, — און דאָס קומט פאַר אין אַזאַ צייט, ווען דאָס פאָלק
ליידעט איבער דעם וואָס ס'פעהלען אויס אַרטיקלען.

אויף אַ גאַנצער רייהע צוזאַמענפאַהרען האָט אַ ריעזיגע מאַ־
יאָריטעט פון פּויערים קלאָר און דייטליך ערקלעהרט, אַז עס איז
פּשוט אַ רציחה און אַ רויבעריי, וואָס די ערד באַלאַנגט צו די
פּריצים. און די רעגירונג, וועלכע רעכענט זיך פאַר אַ רעוואָלו־
ציאָנערער און דעמאָקראַטישער, מאַכט זיך כלא ידע און פיהרט
נאָך אַלץ די פּויערים פאַר דער נאָז, פאַרנאַרענדיג זיי מיט פאַר־
שפּרעכונגען. עס געהען אַוועק מאָנאַטען און מאָנאַטען און די
כלומר'שט רעוואָלוציאָנערע, דעמאָקראַטישע רעגירונג לעגט אַלץ
אָפּ די אַגראַר־פראַגע אויף שפּעטער. דעם ערד־אַרבייטס מיניס־
טער טשערנאָוו האָבען די קאַפּיטאַליסטען עטליכע מאָנאַטען כסדר
ניט ערלויבט אַרויסצוגעבען קיין געזעצען וועגען אַ פאַרבאָט צו
קויפען אָדער פאַרקויפען ערד. און ווען מען האָט שוין סוף כל
סוף אַזאַ געזעץ יאָ אַרויסגעגעבען, האָבען די קאַפּיטאַליסטען גלייך

אנגעהויבען צו שיטען פעך און שוועבעל אויף טשערנאָוו'ן; עס איז ביי זיי געווען רעכט אויסצוטראכטען אויף איהם די ערגסטע בלבולים, און נאָך עד היום איז ער זיי ווי א דאָרן אין די אויגען. די חוצפה, די אומפארשעהמטקייט פון דער רעגיערונג איז דער־גאנגען אזוי ווייט, אז עס איז שוין ביי איהר רעכט צו שלעפען פויערים אין געריכט דערפאר וואָס זיי וואגען אליין צו פארכאפען ערד ביי די פריצים. אלעס איז ביי איהר רעכט אבי ניט צו דער־לאָזען, אז אויף די פריצים זאָל חלילה וחס א שפרינקעלע פאלען.

מען פיהרט די פויערים פאר דער נאָז און מען שמועסט זיי איין, אז זיי דארפען ווארטען ביז מען וועט צונויפרופען די גרינ־דונגס־פארזאמלונג. און ווען עס קומט צו רייד וועגען דער גרינ־דונגס־פארזאמלונג, מאכט מען זיך ווייטער כלא ידע און מען לעגט דאָס אויך אָפּ אויף שפעטער. איצט, ווען מען האָט שוין קוים מיט צרות באשטימט, אז די גרינדונגס־פארזאמלונג זאָל צונויפ־גערופען ווערען דעם 30טען דעצעמבער, איבער דעם, וואָס די באָלשעוויקעס האָבען דאָס געפאָדערט, האָבען די קאפיטאליסטען געמאכט א גערואלד, אז דאָס איז „פשוט אוממעגליך", ווייל די צייט איז צו קורץ, און מען האָט קיין בושה ניט צו פאָדערען, אז מען זאָל די גרינדונגס־פארזאמלונג אָפּלעגען אויף נאָך דער מלחמה.

עס קומט אויס אזוי: איהר ווילט ערד? פאר וואָס ניט! אָבער — זייט מוחל און ווארט ביז מען וועט צונויפרופען די גרינדונגס־פארזאמלונג; איהר ווילט א גרינדונגס פארזאמלונג? אדרבא, זעהר פיין! אָבער — איהר מוזט זיין אזוי גוט און ווארטען ביז די מלחמה וועט זיך ענדיגען; איהר ווילט, אז די מלחמה זאָל זיך ענדיגען? אודאי זעהר פיין! אָבער — האָט אביסעל געדולד און ווארט ביז מיר וועלען דעם שונא איינגאנצען באזיעגען. אָט אזוי פארציהט מען א פלאָנטער, א דרעהעניש, אָט אזוי נעהמען די קאפיטאליסטען און פריצים און מאכען חוזק פון די אָרימע פויערים; און ניט נאָר חוזק — מען איז זיך נוקם

אין זיי. און דאָס איז דערפאַר, וואָס דאָס קאַפּיטאַליסטישע גע־זינדעל האָט די מאַיאָריטעט אין דער רעגיערונג.

.2

און דאָ שטעלט זיך די פראַגע:

ווי האָט אַזוינס געקענט פּאַסירען אין אַ פרייער מדינה, נאָכ־דעם ווי מען האָט אַרונטערגעוואָרפען די צאַרסקע ממשלה?

אין אַ מדינה, וואָס איז ניט פריי, געוועלטיגען איבער'ן פאָלק אַ צאַר און אַ הייפעלע פּריצים, קאַפּיטאַליסטען און טשינאָווניקעס, וועלכע זיינען פון קיינעם ניט ערוועהלט געוואָרען.

אין אַ פרייער מדינה אָבער רעגיערען איבער'ן פאָלק בלויז אַזעלכע מענשען, וואָס דאָס פאָלק אַליין האָט ערוועהלט. בשעת עס קומען פאַר די וואַהלען, טיילט זיך דאָס פאָלק אויף פּאַרטייען, און געוועהנליך קומט אויס אַזוי, אַז יעדער קלאַס פון דער באַ־פעלקערונג שטעלט צונויף זיין אייגענע, באַזונדערע פּאַרטיי. למשל: פּריצים, קאַפּיטאַליסטען, פּויערים, אַרבייטער שטעלען צו־נויף באַזונדערע, אייגענע פּאַרטייען. דעריבער קומט אויס, אַז אין די פרייע לענדער ווערט דאָס פאָלק רעגיערט דורך אַן אָפענעם קאַמפּף, וואָס קומט פאַר צווישען די פּאַרטייען און דורך די אַרט און ווייזע, ווי זיי קומען צווישען זיך צו אַ פאַרשטענדניס.

נאָכדעם ווי מען האָט דעם 27טען פעברואַר (אַלטע צייט־רעכענונג) 1917 אַרונטערגעוואָרפען די צאַרישע ממשלה, איז רוס־לאַנד, אין משך פון אַן ערך פיער חדשים, רעגיערט געוואָרען ווי אַ פרייע מדינה. דאָס הייסט, דורך דעם אָפענעם קאַמפּף, וואָס עס האָבען צווישען זיך אָנגעפיהרט די פריינעגרינדעטע פּאַרטייען און דורך דעם אופן ווי די דאָזיגע פּאַרטייען זיינען צווישען זיך אויסגעקומען און זיך אויסגעגליכט. און דעריבער, ווען איי־נער וויל פאַרשטעהן די ענטוויקלונג פון דער רוסישער רעוואָלוציע, מוז ער קודם כל שטודירען, וואָס פאַר פּאַרטייען עס זיינען געווען,

וועמעס אינטערעסען זיי האָבען פארטיידיגט און וואָס פאר גע־מיינזאמע באציהונגען אָט די אלע פארטייען האָבען געהאט.

.3

נאָכדעם ווי מען האָט ארונטערגעוואָרפען די ממשלה פונ'ם צאר, איז די מלוכה־מאכט איבערגעגאנגען אין די הענד פון דער ערשטער צייטווייליגער רעגיערונג. די דאָזיגע רעגיערונג איז באַ־שטאַנען פון פארטרעטער פון דער בורזשואזיע, דאָס הייסט, פון קאפיטאליסטען, און צו זיי זיינען שוין צוגעשטאנען די פריצים, די לאנד באזיצער. די „קאדעטישע" פארטיי, די הויפט פארטיי פון די קאפיטאליסטען, האָט פארנומען דעם ערשטען פלאץ, אלס די פארוואלטענדע און רעגיערענדע פארטיי פון דער בור־זשואזיע.

ניט צופעליגערווייזע האָט די דאָזיגע פארטיי ארייננעכאַפּט די מאכט, הגם געקעמפפט מיט'ן צאר'ס מחנות, פארגיסענדיג בלוט פאר פרייהייט, האָבען, פארשטעהט זיך, ניט די קאפיטאליסטען, נאָר די ארבייטער און פויערים, מאטראָזען און סאָלדאטען. אריינ־געכאַפּט די מאכט האָט די קאפיטאליסטישע פארטיי איבער דעם וואָס דער קאפיטאליסטישער קלאס האָט געהאט אין זיינע הענט דעם כח פון רייכקייט, אָרגאניזאציע און קענטעניס.

און עס איז גאָר קיין חידוש ניט וואָס די קאפיטאליסטען האָבען דאָס אלעס פארמאָגט. ווארים פונ'ם יאָהר 1905 אָן, באַ־זונדערס אין דער צייט פון דער מלחמה, האָבען די קאפיטאליסטען, ווי אויך די פריצים, וואָס קלעפּען זיך צו זיי, ניט גערוהט און ווי ווייט עס איז נאָר מעגליך געווען באפעסטיגט זייער אָרגאַ־ניזאציע.

די קאדעטישע (קאָנסטיטוציאָנעל־דעמאָקראטישע) פארטיי איז שטענדיג געווען א מאָנארכיסטישע. זי האָט געהאלטען פאר א זעלבסט־הערשאפט אינ'ם יאָהר 1905, און ביי דער איבער־

ציגונג איז זי געבליבען די גאַנצע צייט, פונ'ם יאָהר 1905 ביז'ן יאָהר 1917. און באַלד נאָכדעם ווי דאָס פאָלק האָט ארונטער־געוואָרפען די אכזריות'דיגע ממשלה פונ'ם צאַר, איז זי, די קאַ־דעטישע פּאַרטיי, אין איין שעהנעם פריהמאָרגען, געוואָרען אַ רעפּובליקאַנישע. אָט אזוי, גאָר פּלוצים, זיינען אַלע קאַדעטען פון דער העלער הויט געוואָרען אָנהענגער פון אַ רעפּובליק. אָבער מיר ווייסען פאַר וואָס דער נס איז פּלוצלונג געשעהן. די ערפאַה־רונג פון דער געשיכטע האָט אונז געלערענט, אַז אַלע מאָל, ווען אַ פאָלק וואַרפט פון זיך ארונטער דעם יאָך פון אַ מאָנאַרכיע, ווערען די קאַפּיטאַליסטען מיט אמאָל די מליצי יושר פון אַ רע־פּובליק; זיי איילען זיך דאָס צו טאָן באַצייטענס, ניט חלילה דער־פאַר, ווייל אַ רעפּובליק איז זיי אזוי שטאַרק צום האַרצען, נאָר כדי זיי זאָלען דורך דעם קענען אָנהאַלטען זייערע פּריווילעגיעס און ווייטער קענען הערשען איבער'ן פאָלק.

לפנים איז די קאַדעטישע פּאַרטיי פאַר „פאָלקס פרייהייט".
אָבער אין דער אמת'ען איז זי בלויז אויסען צו באַשיצען די קאַ־פּיטאַליסטען, און דערפאַר האָבען זיך צו איהר באַלד צוגעקלעפּט אַלע לאַנד באַזיצער, אַלע מאָנאַרכיסטען און אַלע שוואַרץ־מאה־ניקעס. אַ באַווייז דאַרויף — די פּרעסע און די וואַהלען. אַלע בורזשואַזנע צייטונגען און אַלע שוואַרץ־מאה'דיגע בלעטלאַך האָ־בען אין איין כאָר גענומען זינגען שירים ותשבחות פאַר די קאַ־דעטען. וואו נאָר עפּעס אַ מאָנאַרכיסטישע פּאַרטיי, וועלכע האָט ניט געוואַגט איהר אמת'ען פּרצוף צו ווייזען, האָט אין דער צייט פון די וואַהלען, ווי עס איז געוועזן דער פאַל אין פּעטראָגראַד, געשטיצט די קאַדעטישע פּאַרטיי.

ארויינקריגענדיג די רעגיערונגס מאַכט האָבען זיך די קאַדע־טען גלייך גענומען שטרעקען אין דער לענג און אין דער ברייט, ווייטער אָנצוגעהן מיט דער ערָאָבערישער גזלנ'ישער מלחמה, וואָס צאַר ניקאָלאַי דער צווייטער האָט אָנגעהויבען, שליסענדיג געהיימע אָפּמאַכען מיט די ענגלישע און פראַנצויזישע קאַפּיטאַליסטען.

לויט די דאָזיגע אָפּמאַכען ווערט פאַר די רוסישע קאַפּיטאַליסטען, אין פאַל פון אַ זיעג, פאַרשפּראָכען צו פאַרכאַפּען אי קאָנסטאַנטינאָפּאָל, אי גאַליציע, אי אַרמעניען, און נאָך און נאָך. פאַר'ן פאָלק ווידער איז די קאַדעטישע רעגיערונג יוצא מיט פּוסטע פאַרשפּרעכענס און לעגט אָפּ אַלע פראַגען, וואָס זיינען אַזוי וויכטיג פאַר די אַרבייטער און פּויערים; עס געהט איהר גאָר ניט אַזוי שטאַרק אין לעבען, אַז די דאָזיגע וויכטיגע פראַגען זאָלען געלעזט ווערען, און דערפאַר לעגט זי זיי אָפּ פאַר דער גרינדונגס-פאַרזאַמלונג, און עס ווערט אפילו ניט באַשטימט קיין צייט ווען מען וועט די דאָזיגע גרינדונגס-פאַרזאַמלונג צונויפרופען.

באַנוצענדיג זיך מיט דער פרייהייט, האָט דאָס פאָלק אַליין זיך אָנגעהויבען אָרגאַניזירען. די הויפּט אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבייטער און פּויערים, וועלכע שטעלען צונויף די גרעסטע מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג אין רוסלאַנד, זיינען געווען די סאָוויעטען פון אַרבייטער, סאָלדאַטען און פּויערים-דעפּוטאַטען. די סאָוויעטען האָבען זיך אָנגעהויבען אָרגאַניזירען נאָך אין דער פעברואַר רעוואָלוציע, און מיט עטליכע וואָכען שפּעטער זיינען שוין אַלע אויפגעקלעהרטע און פאָרטגעשריטענע אַרבייטער און פּויערים אין די מעהרסטע גרויסע שטעדט און אין אַ סך געגענדען געווען פאַראייניגט דורך די סאָוויעטען.

די סאָוויעטען זיינען ערוועהלט געוואָרען אינגאַנצען פריי. די סאָוויעטען זיינען געווען די אמת'ע אָרגאַניזאַציעס פון די ברייטע פאָלקס-מאַסען, פון די אַרבייטער און פּויערים. די סאָוויעטען זיינען געווען די אמת'ע אָרגאַניזאַציעס פון דער גרעסטער מאַיאָריטעט פונ'ם רוסישען פאָלק, די אַרבייטער און פּויערים, וועלכע זיינען געווען אָנגעטאָן אין מיליטערישע קליידער, זיינען געווען באַוואָפענט.

נו, פאַרשטעהט זיך, אַז די סאָוויעטען האָבען געקענט און געמוזט נעמען די גאַנצע מלוכה-מאַכט אין זייערע אייגענע הענד. קיין אַנדער הערשאַפט האָט פאַר דער גרינדונגס-פאַרזאַמלונג

אין דער מלוכה ניט געטאָרט זיין. בלויז דאַן וואָלט די רעוואָ־לוציע געוואָרען אַן אמת'ע פאָלקס־רעוואָלוציע, אַן אמת דעמאָ־קראַטישע רעוואָלוציע. בלויז דאַן וואָלטען די האָרעפּאַשניקעס, די ברייטע מאַסען, וועלכע גאָרען טאַקע באמת, אַז עס זאָל ווע־רען שלום, וועלכע זיינען ווירקליך ניט פאַראינטערעסירט אין דער עראָבערישער מלחמה, ענטשיידענד און פעסט געקענט אָנ־הויבען דורכפיהרען אַזאַ פּאָליטיק, וואָס וואָלט איינמאָל פאַר אַלע מאָל געמאַכט אַ סוף צו דער בלוטיגער מלחמה און וואָלט סוף כל סוף געבראַכט דערצו, אַז עס זאָל שוין ווערען שלום אויף דער וועלט. בלויז דאַן וואָלטען די אַרבייטער און פּויערים געקענט איינצאַמען די קאַפּיטאַליסטען, וועלכע ווערען נתעשר פון דער מלחמה און ברענגען דאָס לאַנד צו חורבן און הונגער. אָבער אין די סאָוויעטען איז בלויז אַ קליינער טייל פון די דעפּו־טאַטען געווען אויף דער זייט פון דער פּאַרטיי רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער און סאָציאַלדעמאָקראַטען באָלשעוויקעס, וועלכע האָ־בען געפאָדערט, אַז די גאַנצע רעגיערונגס־מאַכט זאָל איבערגעהן אין די הענד פון די סאָוויעטען. די מאַיאָריטעט פון די דעפּו־טאַטען אין די סאָוויעטען איז געווען אויף דער זייט פון דער פּאַרטיי סאָציאַל־דעמאָקראַטען מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, וועלכע זיינען געווען גענגען דעם, אַז די גאַנצע מאַכט זאָל איבערגעגעבען ווערען אין די הענד פון די סאָוויעטען. אַנשטאָט דעם וואָס מען האָט געדאַרפט אָפּשאַפען די רעגיערונג פון דער בורזשואַזיע און אויף איהר פּלאַץ צונויפשטעלען אַ סאָוויעטען־רעגיערונג, איז ביי די דאָזיגע פּאַרטייען גאָר געווען רעכט צו שטיצען די רעגיערונג פון דער בורזשואַזיע, אויסקומען מיט איהר ווי עס ניט איז און זעהן צונויפשטעלען אַ רעגיערונג צוזאַמען מיט דער בורזשואַזיע. און אין אָט דער פּאָליטיק פון אויסקומען ווי ס'ניט איז מיט דער בורזשואַזיע — די פּאָליטיק, וואָס ס'האָבען אָנגעפיהרט די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, אויף וועמען די מאַיאָריטעט פון פאָלק האָט

זיך פארלאָזט — אין אָט דער פּאָליטיק, זאָג איך, ליגט דער הויפּט אינהאלט פון גאנצען ענטוויקלונגס גאנג פון דער רעוואָ־לוציע, פאר די אלע פינף מאָנאטען זינט זי האָט זיך אָנגעהויבען.

4.

קודם כל וועלען מיר באטראכטען דעם אופן ווי אזוי די מענשעוויקעס און סאָציאליסטען־רעוואָלוציאָנערען זיינען אויס־געקומען מיט דער בורזשואזיע, און דערנאָך וועלען מיר א זוך טאָן אן ערקלעהרונג דארויף פאר וואָס די מאיאָריטעט פון פאָלק האָט זיך אויף זיי פארלאָזט און געהאט צוטרויען צו זיי.

5.

די מענשעוויקעס און די סאָציאליסטען־רעוואָלוציאָנערען זיינען אין אלע פעריאָדען פון דער רוסישער רעוואָלוציע אויס־געקומען מיט די קאפּיטאליסטען, אלע מאָל אויף אן אנדער אופן.

ביים סוף פונ׳ם חודש פעברואר, אינ׳ם יאָהר 1917, ווי דאָס פאָלק האָט נאָר געזיעגט און די צארסקע ממשלה איז אָפּ־געווישט געוואָרען, האָט די צייטווייליגע רעגיערונג פון די קאַ־פּיטאליסטען געטאָן א טובה דער וועלט און אריינגענומען אין איהר כתה קערענסקי׳ן, אלס א „סאָציאליסט”. אין דער אמת׳ען אָבער איז קערענסקי גאָר קיינמאָל קיין סאָציאליסט ניט געווען, נאָר א „טרודאָוויק”, און א „סאָציאליסט רעוואָלוציאָנער” איז ער געוואָרען ערשט אין מאָנאט מארט, אינ׳ם יאָהר 1917, ווען עס איז שוין ניט געווען קיין געפאהר אין דעם און ווען עס האָט זיך געלוינט. און ווייל קערענסקי איז געווען דער פאָרזיצענדער פונ׳ם פעטראָגראדער סאָוויעט, האָט די צייטווייליגע קאפּיטאַ־ליסטישע רעגיערונג דורך איהם גלייך געקומען ארבייטען צו־צובינדען צו זיך דעם סאָוויעט. און ווייל דער פעטראָגראדער סאָוויעט איז דאמאָלט דאָס רוב באשטאנען פון סאָציאליסטען־

רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס, האָט ער זיך געלאָזט פיהרען ביי דער נאָז און אָנגעהויבען „אויסקומען" מיט דער רעגיערונג. עס האָט געהייסען, אַז דער סאָוויעט שטיצט די צייטווייליגע קאַפּיטאַליסטישע רעגיערונג בלויז אויף אַזוי פיעל אויף ווי ווייט זי פיהרט דורך איהרע פאַרשפּרעכונגען.

געהייסען האָט עס, אַז דער סאָוויעט קוקט איבער און קאָנטראָלירט די ארבייט פון דער צייטווייליגער רעגיערונג. די פיהרער פונ'ם סאָוויעט האָבען געגרינדעט אַ כלומר'שטע „קאָנטאַקט־קאָמיסיע", דאָס הייסט אַזאַ מין קאָמיסיע, וואָס שטעהט אין באַריהרונג מיט דער מלוכה. אין דער דאָזיגער „קאָנטאַקט־קאָמיסיע" האָבען די סאָוויעט־פיהרער, וועלכע זיינען אַליין געווען מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען ־ רעוואָלוציאָנערען, אָנגעפיהרט פאַרהאַנדלונגען מיט דער קאַפּיטאַליסטישער רעגיערונג, דאָס הייסט, אַז אין דער אמת'ען זיינען זיי געווען מיניסטאָרען אָהן פּאָרטפעלען, אדער ניט־אָפיציעלע מיניסטאָרען.

דעם גאַנצען חודש מארט און כמעט גאַנץ אַפּריל האָט עס אַזוי אָנגעהאַלטען. די קאַפּיטאַליסטען האָבען אַלעס אָפּגעלעגט אויף שפּעטער און אַלץ יוצא געווען מיט פאַרשפּרעכונגען. און דערמיט זיינען זיי הויפּטזעכליך אויסען געווען צו געווינען צייט. פאַר דער גאַנצער צייט האָט די קאַפּיטאַליסטישע רעגיערונג ניט אויפגעטאָן קיין איין זאַך, ניט געמאַכט קיין איין טראָט אַ רוק צו טאָן אַביסעל ווייטער פאָראויס דעם גאַנג פון דער רעוואָלוציע. אפילו פאַר איהר אייגענער דירעקטער אוממיטעלבארער אויפגאַבע, פאַר דער צונויפרופונג פון דער גרינדונגס פאַרזאַמלונג, האָט די רעגיערונג לחלוטין גאָר ניט געטאָן; זי האָט נאָך אַפילו ניט איבערגעגעבען די פראַגע אין די שטעדט אויף צו פאַרהאַנדלען, זי האָט נאָך אפילו ניט געגרינדעט קיין צענטראַלע קאָמיסיע אויף צוצוגרייטען די פראַגע. און וואָס איז דער חידוש? אַז דער רעגיערונג איז מעהר פון אַלעס געלעגען אין זינען איין זאַך: שטילינקערהייד, בגנבה באַנייען יענע אַלע רוצח'ישע,

גזלנ'ישע אָפּמאַכען, וואָס דער צאַר האָט געשלאָסען מיט די קאַ־פּיטאַליסטען פון ענגלאַנד און פראַנקרייך, ווי ווייט ס'איז נאָר מעגליך פאַרזיכטיג איינצוימען די רעוואָלוציע, אַלעס צוזאָגען און קיין זאַך ניט געבען. אָט דאָס איז איהר געלעגנהייט אין זינען. די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און די מענשעוויקעס האָבען אין דער „קאָנטאַקט־קאָמיסיע" געשפּיעלט די ראָלע פון נאַראַ־נים'לאַך, וואָס מען קען שטאָפּען מיט געצאַצקעטע פראַזען און מיט פיינע פאַרשפּרעכונגען. פּונקט ווי יענע וואָראָנע פון דעם באַריהמטען פאַבעל האָבען זיי זיך געלאָזט נאַרען און עס האָט זיי געוואַלדיג הנאה געטאָן ווען די נגידים, די קאַפּיטאַליסטען, האָבען זיי פאַרזיכערט, אַז ביי זיי זיינען די סאָוויעטען גאָר דאָס אויבערשטע פונ'ם שטויסעל, און אַז אָהן די סאָוויעטען גיבען זיי זיך אפילו קיין ריהר ניט.

אין דער אמת'ען אָבער זיינען אוועק וואָכען און וואָכען און די קאַפּיטאַליסטישע רעגיערונג האָט פאַר דער רעוואָלוציע לחלוטין גאָר ניט געטאָן. זעהט איהר, גענען דער רעוואָלוציע האָט זי פאַר דער צייט שוין גאָר א סך געטאָן; זי האָט באַנייט די געהיימע רויבערישע אָפּמאַכען מיט די דיפּלאָמאַטען פונ'ם ענגליש־פראַנצויזישען אימפּעריאַליזם. געגען דער רעוואָלוציע האָט די קאַפּיטאַליסטישע רעגיערונג, אינ'ם משך פון אַזאַ קור־צער צייט, באַוויעזען צו גרינדען א קאָנטער־רעוואָלוציאָנערע אָר־גאַניזאַציע פון גענעראַלען און אָפיצערען פון דער עקזיסטירענדער אַרמעע. געגען דער רעוואָלוציע האָט זי באַוויעזען צו אָרגאַני־זירען די פאַבריקאַנטען, וועלכע האָבען געמוזט אָנהויבען נאָכ־געבען די אַרבייטער, און נאָכגעבענדיג שוין באַצייטענס געמאַכט אַלע פאָרבאַרייטונגען אָפּצושטעלען און צוקאַליעטשען די אינ־דוסטריע אַזוי שנעל ווי דער פּאַסיגער מאָמענט וועט נאָר קומען.

אָבער די אָרגאַניזאַציע פון די פאָרטגעשריטענע אַרבייטער און פּויערים איז אין די סאָוויעטען ניט געשטאַנען אויף איין אָרט. די בעסערע מענשען פון די אונטערדריקטע קלאַסען האָ־

בען געפיהלט, אז ניט קוקענדיג דארויף וואָס די רעגיערונג „קומט אוים״ מיט׳ן פעטראָגראַדער סאָוויעט, ניט קוקענדיג אויף קע־רענסקי׳ס קנאַקעדיגע דרשות און ניט קוקענדיג דארויף וואָס ס׳עקזיסטירט א „קאָנטאַקט־קאָמיסיע״, איז די רעגיערונג דעם פאָלק קיין גוטער פריינד ניט און דער רעוואָלוציע אודאי ניט. די מאסען האָבען געפיהלט, אז אויב מען וועט ניט בייקומען די געגנערשאפט פון די קאפיטאַליסטען, דאַן איז קאפוט מיט דער רעוואָלוציע, מיט׳ן שלום און מיט דער פרייהייט. צווישען די מאסען איז געוואָרען אלץ גרעסער דער צאָרן. מענשען האָבען די געדולד פארלאָרען.

.6

דעם 20טען און 21טען אפריל האָט די געדולד געפּלאצט. פון זיך אליין האָט זיך ווי א שטראָם א לאָז געטאָן די באוועגונג. אזוי שארף איז געווען די באוועגונג געגען דער רעגיערונג, אזוי פארביטערט איז מען דאַן געווען, אז א גאנצער פאָלק סאָלדאטען האָט זיך באוואפענט לויט אלע מיליטערישע כללים און צוגע־קומען צום מארינסקי פאלאַץ, גרייט צו ארעסטירען אלע מיניס־טאָרען. דאַן האָבען אלע פארשטאנען, אז די רעגיערונג קען זיך ניט האַלטען. די סאָוויעטען האָבען דאַן געקענט (און געדארפט) איבערנעהמען די מאַכט אין די אייגענע הענד אָהן א שום ווידער־שטאנד. קיינער וואָלט זיך דאַן גאָר ניט געשטעלט אנטקעגען. אָנשטאָט דעם האָבען די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און די מענשעוויקעס זיך א וואָרף געטאָן ראטעווען די קאפיטאַליסטישע רעגיערונג, וועלכע האָט זיך געהאַלטען אויף הינערשע פיסלאך. אָנשטאָט דעם האָבען זיי, די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס, זיך נאָך מעהר פארפלאָנטערט מיט „אויסקומע־נישען״, און נאָך ווייטער אוועק אויף דעם וועג, וואָס פיהרט די רעוואָלוציע צו אן אונטערגאנג.

א רעוואָלוציע לערענט אַלע קלאַסען מיט אַזאַ שנעלקייט און גרינדליכקייט, וואָס מען זעהט גאָר ניט אין געוועהנליכע פריעדליכע צייטען. די קאַפּיטאַליסטען, וועלכע זיינען בעסער אָרגאַניזירט און מעהר ערפאַהרען אין אַזעלכע זאַכען ווי קלאַסען־קאַמפּף און פּאָליטיק, האָבען זיך אויסגעלערענט שנעלער פאַר אַנדערע. איינזעהענדיג, אַז די רעגיערונג האַלט זיך אויף הינער־שע פּיסלאַך, האָבען זיי זיך א כאַפּ געטאָן פאַר דעם זעלבען מיטעל, וואָס איז צעהנדליגער יאָהרען, נאָך 1848 יאָהר, אָנגע־ווענדעט געוואָרען פון די קאַפּיטאַליסטען אין אַנדערע לענדער אויף צו פאַרניכטען, צורייסען און אָפּשוואַכען די אַרבייטער. דאָס דאָזיגע מיטעל איז — א „קאָאַליציע״. דאָס הייסט, אַזאַ מין פאַרזעהעניש־מיניסטעריום, וואו עס מישען זיך אויס קאַפּיטאַ־ליסטען און כלומר׳שטע סאָציאַליסטען.

אין יענע לענדער, וואו עס הערשט שוין לאַנג פרייהייט און דעמאָקראַטיע און וואו עס געפינט זיך אויך א רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער באַוועגונג, ווי למשל אין ענגלאַנד און פראַנקרייך, האָ־בען די קאַפּיטאַליסטען שוין ניט איינמאָל דעם זעלבען מיטעל אָנ־געווענדעט, און עס האָט זיך זיי איינגעגעבען. די כלומר׳שט סאָציאַליסטישע פיהרער, וועלכע זיינען געוואָרען מיניסטאָרען אין א בורזשואזנער רעגיערונג, זיינען אַלע מאָל געוואָרען די אונטער־שפּאַרער, די צאַצקעס און דער שירם פאַר די קאַפּיטאַליסטען. דורך זיי האָט מען זיך געקענט קליגערען און אָפּנאַרען די אַרביי־טער. אונזערע רוסישע קאַפּיטאַליסטען האָבען דאָס גאַנץ גוט געוואוסט, זיינען זיי דעריבער אין איין שעהנעם פריהמאָרגען, פון דער העלער הויט געוואָרען „דעמאָקראַטען״ און „רעפּובליקאַנער״ און זיך א כאַפּ געטאָן פאַר דעם זעלבען מיטעל. די סאָציאַ־ליסטען און די מענשעוויקעס האָבען זיך געלאָזט נאַרען, און אַזוי איז דעם 6טען מאַי צונויפגעשטעלט געוואָרען א „קאָאַליציאָנס מיניסטעריום״ מיט דער באַטייליגונג פון טשערנאָוו׳ן, צערעטעלי׳ן און קאַמפּ.

די נאַראָנימלאַך פון דער מענשעוויסטישער און סאָציאַליסט־רעוואָלוציאָנערער פּאַרטייען האָבען זיך ממש געפּרעגעלט אין נחת און אין פאַרגעניגען; זיי האָבען גאָר אָנגעקוואָלען פון דער גדולה — „אַ קלייניגקייט עפּעס, אונזערע פיהרער זיינען געוואָרען מיניסטאָרען!" און די קאַפּיטאַליסטען האָבען געלאַכט אין די הויפּענס און הנאה געהאַט דערפון וואָס זיי האָבען אריינגעפּאַקט די „סאָוויעט־פיהרער" אין זייער כתה אלס ארויסהעלפער געגען פּאָלק; זיי זיינען געווען שטאַרק צופריעדען דערפון, וואָס זיי, די „סאָוויעט־פיהרער", האָבען פאַרשפּראָכען צו שטיצען די „טעטיגקייט אויפ'ן פראָנט", דאָס הייסט, אָנצוגעהן מיט דער אימפּעריאַליסטישער, גזלנ'ישער מלחמה. די קאַפּיטאַליסטען האָבען געוואוסט די אויפגעבלאָזענע מאַכטלאָזיגקייט פון די דאָזיגע פיהרער. זיי האָבען אויך גאַנץ גוט געוואוסט, אז די אלע פאַרשפּרעכונגען וועגען קאָנטראָלירען די אינדוסטריע און פיהרען אזא פּאָליטיק, וואָס זאָל ברענגען צו שלום — די פאַרשפּרעכונגען וואָס זיי געבען, זיינען קיין אויסגעבלאָזענע איי ניט ווערט.

און אזוי איז טאַקע געווען. דער צווייטער פּעריאָד אין דער ענטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע, פון 6טען מאי ביז'ן 9טען אָדער 18טען יוני, האָט אינגאַנצען באַשטעטיגט דעם חשבון פון די קאַפּיטאַליסטען, ווי גרינג מען קען פאַרנאַרען אין זאַק אריין די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס.

בשעת פּעשעכאָנאָוו און סקאָבעלעיעוו האָבען גענאַרט זיך און דאָס פאָלק מיט שעהן־קלינגענדיגע פראַזען, אז מען וועט ביי די קאַפּיטאַליסטען נעמען הונדערט פּראָצענט ריוח, און אז זייער ווידערשטאַנד איז געבראָכען, און נאָך אזעלכע בבא־מעשיות, — האָבען זיך די קאַפּיטאַליסטען גאַנץ גוט באַפעסטיגט. פאַר דער גאַנצער צייט האָט מען גאָר ניט געטאָן, אָבער טאַקי לחלוטין גאָר־ניט, איינצוצוימען די קאַפּיטאַליסטען. עס האָט זיך ארויסגעוויזען, אז די „סאָציאַליסטישע" מיניסטאָרען זיינען פּשוט געווען רעד־מאַשינען; זייערע דרשות האָט מען אויסגענוצט אויף צו

פאַרדרעהען אַ קאָפּ די אונטערדריקטע מאַסען, זיי זאָלען מיינען, אַז מען טהוט עפּעס פאַר זיי; דער אמת איז געווען, אַז די „סאָציאַליסטישע" מיניסטאָרען האָבען קיין ראָלע ניט געשפּיעלט, און דער גאַנצער רעגיערונגס־אַפּאַראַט איז אין דער ווירקליכקייט גאָר געווען אין די הענט פון דער ביוראָקראַטיע (משינאָווניקעס) און דער בורזשואַזיע. דער אַלט־באַקאַנטער פּאַלטשינסקי, דער געהילפס־מיניסטער פון האַנדעלס ענינים, איז געווען דער טיפּישער פאָרטרעטער פון דעם אַפּאַראַט, וואָס האָט ניט דערלאָזט אָנצונעמען קיין שום מיטעל געגען די קאַפּיטאַליסטען. עס איז אויסגעקומען אַזוי: די מיניסטאָרען האָבען געפּלאַפּלעט, געהאַלטען דרשות — און עס אַזוי אַלץ געבליבען ביים אַלטען.

אין איהר קאַמפּף געגען דער רעוואָלוציע האָט די בורזשואַזיע אויסגענוצט דעם מיניסטער צערעטעלי מעהר פון אַלע אַנדערע. איהם האָט מען געשיקט „בארוהיגען" קראָנשטאַדט, ווען די דאָרטיגע רעוואָלוציאָנערען האָבען באַקומען אַזוי פיעל חוצפּה, אַז זיי האָבען אַזש געסמייעט אָרונטערצוּוואַרפען דעם באַשטימטען קאָמיסאַר. די בורזשואַזיע האָט אין איהרע ציימונגען אָנגעהויבען אַ קאַמפּף און גענומען שיטען פּעך און שוועבעל, ליגענס, בלבולים און געמיינהייטען געגען קראָנשטאַדט; מען האָט זיך ניט געשעהמט אויסצוטראַכטען אַזאַ בלבול, אַז קראָנשטאַדט וויל זיך „אָפּרייסען פון רוסלאַנד", און דעם דאָזיגען געמיינעם נידערטרעכטיגען בלבול האָט מען אויף טויזענטערליי אופנים ווידער אַמאָל און אָבער אַמאָל איבערגעחזר'ט און איבערגעקייט, כדי אָנצושרעקען די בעלי הבתים'לעך און די קליין־בורזשואַזיע. און צערעטעלי, דער טיפּישסטער פאַרשטעהער פון דער טעמפּער, פאַרפלאָנטערטער בעל הבית'עלדיגקייט, האָט זיך „געוויסענהאַפטער" פאַר אַלע אַנדערע אריינגעפּאַקט אין דער נעץ פון די בורזשואַזנע בלבולים, און געטרייער פון אַלע אַנדערע „באַמבאַדירט און איינגעשמילט" קראָנשטאַדט, ניט פאַרשטעהענדיג אַזאַ פּשוט'ע זאַך, אַז דערמיט ערפילט ער די ראָלע פון אַ משרת'ל ביי דער

קאָנטער־רעוואָלוציאָנערער בורזשואַזיע. עס איז אויסגעקומען אַזוי, אַז דורך איהם איז מען מיט דער רעוואָלוציאָנערער קראָנשטאַדט „אויסגעקומען” און אַנשטאַט דעם, וואָס פריהער איז דער קאָמי־סאַר באַשטימט געוואָרען פון דער רעגירונג, האָט מען איהם איצטער אויסגעקליבען גלייך אויפ׳ן אָרט און די רעגירונג האָט געגעבען איהר הסכמה אויף איהם. אויף אַזעלכע און עהנליכע נישטיגע פשרות האָבען געפּטור׳ט די צייט די מיניסטאָרען, וועלכע זיינען אוועק פון׳ם סאָציאַליזם און זיך פאַראייניגט מיט דער בורזשואַזיע.

דאָרט, וואו אַ בורזשואַזנער מיניסטער האָט דאָס פנים ניט געקענט ווייזען און פאַרטיידיגען די רעגירונג פאַר רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער אָדער פאַר די סאָוויעטען, דאָרטען האָט מען אַרויסגע־שטעלט אַזעלכע „סאָציאַליסטישע” מיניסטאָרען ווי סקאָבעליעוו, צערעטעלי, טשערנאָוו אָדער אַנדערע, און יעדער „סאָציאַליסטישער” מיניסטער האָט געווויסענהאַפט און געטריי געדיענט דער בור־זשואַזיע, געקראָכען פון דער הויט אַרויס פאַרטיידיגענדיג די רעגי־רונג, זיך ניט געשעהמט צו מאַכען די קאַפּיטאַליסטען פאַר כשר׳ע לעמעלאַך, וואָס זיינען נעבאַך גאָט די נשמה שולדיג, פאַרדרעהט אַ קאָפּ דעם פאָלק, איבערקייענדיג צום הונדערט און איינטען מאָל פאַרשפּרעכונגען און פאַרשפּרעכונגען און פאַרשפּרעכונגען, און זיך ניט געשעהמט צו זאָגען די סאָוויעטען אַלץ דיזעלבע חכמה, אַז מען דאַרף וואַרטען, וואַרטען און וואַרטען.

דער מיניסטער טשערנאָוו האָט זיך געהאַלטען אין איין דינגען מיט זיינע בורזשואַזנע קאָלעגען: ביז׳ן מאָנאַט יולי, ביז׳ן „רע־גירונגס־קריזיס”, וואָס איז געקומען נאָך דער באַוועגונג פון׳ם 3טען און 4טען יולי, ביז די קאַדעטען זיינען אַרויס פונ׳ם מיניס־טעריום, איז טשערנאָוו די גאַנצע צייט געווען שטאַרק פאַרנומען מיט אַ ניצליכער, אינטערעסאַנטער, גרויסער פאָלקס־אַרבייט „איינשמועסענדיג” זיינע בורזשואַזנע קאָלעגען, אַז זיי זאָלען זיין אַזוי גנעדיג און געבען זייער הסכמה כאָטש אויף אַזאַ קלייניגקייט ווי פאַרבאָטען דאָס שאַכער־מאַכעריי אין׳ם קויף־און־פאַרקויף פון

ערד. אַט דעם פּאַרבאָט האָט מען די פּויערים פאַרשפּראָכען בחצוצרות וקול שופר אויף דעם אַל־רוסישען סאָוועטען־צוזאַמענ־פאָהר פון פויערים דעפּוטאַטען אין פעטראָגראַד. און ביי דעם פאַרשפּרעכען איז מען געבליבען. טשערנאָוו האָט עס ניט געקענט דורכפיהרען ניט אין מאָנאַט מאַי און ניט אין מאָנאַט יוני, ביז די רעוואָלוציאָנערע כוואַליע, וואָס האָט אַ פּלאַץ געטאָן דעם 3טען און 4טען יולי און ארויסגעשארט די קאַדעטען פון׳ם מיניסטאָרען קאַ־בינעט, האָט געגעבען די מעגליכקייט דאָס דורכצופיהרען. אָבער אפילו דאַן ווען דער פּאַרבאָט איז שוין יאָ ארויסגעגעבען געוואָרען, האָט דאָס אויך קיין סך ניט געהאָלפען די פּויערים אין זייער קאַמפּף פאַר ערד געגען די פּריצים.

און וואָס איז געווען אויפ׳ן פראָנט? די קאָנטר־רעוואָלוציאָ־נערע אימפּעריאַליסטישע אויפגאַבע צו באַנייען די ערָאָבערי־שע גזלנישע מלחמה, די אויפגאַבע, וועלכע האָט ניט געקענט דורכ־געפיהרט ווערען פון אַ גוטשקאָוו׳ן, ווען דאָס פאָלק האָט פיינט געהאַט בתכלית השנאה, איז גלענצענד און קנאַקעדיג דורכגעפיהרט געוואָרען פון דעם אומשטיינס געזאָגט „רעוואָלוציאָנערען דעמאָ־קראַט״ און פריש־געבאַקענעם „סאָציאַליסט רעוואָלוציאָנער״ קע־רענסקי. ער אליין האָט ממש אָנגעקוואָלען פון זיינע אייגענע שעהנע דרשות, איהם אליין זיינען שטאַרק געפעלען געוואָרען זיינע צאַצקעדיגע, קלינגענדיגע פראַזען. און נאָך מעהר האָבען די אימ־פּעריאַליסטען פון איהם אָנגעקוואָלען; זיי האָבען זיך מיט איהם געשפּיעלט, אלע לעכער מיט איהם פאַרשטעקט, און דערביי האָט מען איהם, ווי דער שטייגער איז, ניט געזשאַלעוועט קיין קאָמפּלי־מענטען און איהם דערהויבען ביז׳ן זיבעטען הימעל — — און דאָס אלץ דערפאַר, וואָס ער האָט געטריי און איבערגעבען געדיענט די קאַפּיטאַליסטען, באַווייזענדיג די רעוואָלוציאָנערע סאָלדאַטען ווי נויטיג עס איז ווייטער אָנצוגעהן מיט דער מלחמה, וועלכע ווערט געפיהרט כדי ניט צו צוברעכען די אָפּמאַכען, וואָס צאַר ניקאָלאַי דער צווייטער האָט געשלאָסען מיט די קאַפּיטאַליסטען פון ענגלאַנד

און פראַנקרייך — אַ מלחמה אויף צו קריגען פאַר די רוסישע קאַפּיטאַליסטען קאָנסטאַנטינאָפּאָל און לעמבערג, ערזערום און טראַפּעזונד.

אַזוי איז אַוועק די צווייטע פּעריאָדע פון דער רוסישער רעוואָלוציע, פון׳ם 6טען מאי ביז׳ן 9טען יוני. די קאָנטער־רעוואָלוציאָנערע בורזשואַזיע איז געוואָרען שטאַרקער און זיך גוט באַפעסטיגט אונטער׳ן שוץ פון די אומשטיינס געזאָגט „סאָציאַליסטישע״ מיניסטאָרען, צוגרייטענדיג אַן אָנפאַל אַ געגען אויסערליכען שונא, אַ געגען אינערליכען, דאָס הייסט, געגען די רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער.

7.

דעם 9טען יוני האָט די פּאַרטיי פון רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער, די באָלשעוויקעס, צוגעגרייט אַ דעמאָנסטראַציע אין פּעטראָגראַד, כדי צו געבען אַן אָרגאַניזירטע פאָרמע דעם צאָרן און דער אומצופרידענהייט, וואָס האָט זיך די גאַנצע צייט אָנגעזאַמעלט אין די הערצער פון די מאַסען. די פיהרער פון די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, וועלכע האָבען זיך אַליין פאַרפּלאָנטערט אין די „אויסקומענישען״ מיט דער בורזשואַזיע און אין אימפּעריאַליסטישער פּאָליטיק, האָבען דערפיהלט, אַז זיי האָבען פאַרלאָרען זייער איינפלוס אויף די מאַסען און ס׳איז אויף זיי געפאַלען אַ פּחד. באַלד איז געוואָרען אַ מהומה, אַ בהלה און אַ געוואַלד; אַלע האָבען גענומען שיטען פעך און שוועבעל אויף דער דעמאָנסטראַציע — אַלע, אַ די קאָנטער־רעוואָלוציאָנערע קאַדעטען, אַ די מענשעוויקעס, אַ די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען. אונטער זייער פיהרערשאַפט, און איבער דעם, וואָס זיי האָבען געהאַלטען אין איין אויסקומען מיט די קאַפּיטאַליסטען, זיינען די קליין־בורזשואַזע מאַסען אויך צוגעשטאַנען צו דער קאָנטער־רעוואָלוציאָנערער בורזשואַזיע. אין דעם ליגט די היסטאָרישע באַדייטונג, אין דעם ליגט דער קלאַסען־זינן פון׳ם קריזיס, וואָס ס׳איז פאָרגעקומען דעם 9טען יוני.

די באָלשעוויקעס האָבען די געפּלאַנטע דעמאָנסטראַציע אָפּ־געלעגט, ווייל זיי האָבען ניט געוואָלט פיהרען די ארבייטער אויף א הלוטיגען שלאַכט נעגען די פאַראייניגטע קאַדעטען, סאָציאַליס־טען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס. אָבער כדי ניט צו פאַר־לירען איינגאַנצען דעם צוטרויען פון די מאַסען, זיינען די לעצטע געווען געצוואונגען צו באַשטימען אַן אַלגעמיינע דעמאָנסטראַציע אויפ'ן 18טען יוני. די בורזשואַזיע איז דאַן געווען אויסער זיך פאַר כעס, ווייל אין דעם וואָס די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס האָבען באַשטימט אַן אַלגעמיינע דעמאָנסטראַציע האָבען זיי — מיט רעכט — געזעהען א סימן, אַז די קליינבירגער־ליכע דעמאָקראַטיע הויבט זיך אָן בויגען אויף דער זייט פון'ם פּראָלעטאַריאַט.

און ווירקליך, דער 18טער יוני האָט געבראַכט דערצו, אַז די לאָזונגען פון'ם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט, די לאָזונגען פון'ם באָלשעוויזם, זאָלען נאָך טיעפער אריינדרינגען אין די רייהען פון די פּעטראָגראַדער מאַסען, און דעם 19טען יוני איז פייערליך געמעלדעט געוואָרען פון דער בורזשואַזיע און פון'ם באָנאַפּאַרטיסט קערענסקי וועגען דעם, אַז דוקא דעם 18טען יוני האָט מען אָנגע־הויבען אַן אַנגריף אויפ'ן פראָנט.

דער אַנגריף אויפ'ן פראָנט האָט פּשוט געמיינט, אַז מען הויבט ווידער אָן פיהרען די גזלנ'ישע מלחמה אין די אינטערעסען פון די קאַפּיטאַליסטען, ניט קוקענדיג דאַרויף וואָס די גרעסטע מאַיאָרי־טעט פון די האָראָפּאַשניקעס איז געגען דעם. און דעריבער האָט שוין געמוזט קומען דערצו, אַז דער שאָוויניזם זאָל ווערען שטאַרקער, אַז די גאַנצע קריעגס־מאַכט (און פאָלגליך, די גאַנצע רעגירונגס־מאַכט) זאָל איבערגעהן אין די הענט פון דער קריעגס־באַנדע באָ־נאַפּאַרטיסטען, און אַז מען זאָל אָנהויבען אונטערדריקען די מאַסען, פאַרפאָלגען די אינטערנאַציאָנאַליסטען, אָפּשאַפען פרייהייט פון אַגיטאַציע, אַרעסטירען און דערשיסען יענע, וועלכע זיינען געגען דער מלחמה.

אויב דער 6טער מאי האָט צוגעבונדען די סאָציאַליסטען־רע־וואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס צום זיעגרייכען בורזשואזנעם וואָגען מיט אַ שטריק, האָט זיי דער 19טער יוני צוגעשמידט ווי אַ שקלאַף פאַר די קאַפּיטאַליסטען מיט אַ קייט.

.8

איבער דעם וואָס מען האָט זיך ווידער אַ נעם געטאָן אָנפיהרען די רויבערישע מלחמה, האָט זיך די פאַרביטערונג פון די מאַסען צעוואַקסען און איז געוואָרען וואָס אַמאָל שטאַרקער און שטאַרקער. דעם 3—4טען יולי האָט די פאַרביטערונג געפּלאַצט — די פאַר־ביטערונג, וועלכע די באָלשעוויקעס האָבען געפּרואווט איינהאַל־טען, און וועלכער זיי האָבען זעלבסטפאַרשטענדליך געמוזט געבען אַן אָרגאַניזירטע פאָרמע.

אַלס קנעכט פון דער בורזשואזיע, אַלס געפּענטעטע פון'ם בעל־הבית, האָבען די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און די מענשע־וויקעס איינגעשטימט אויף אַלעס, אפילו אויף אַזאַ געמיינהייט ווי ברענגען קיין פּעטראָגראַד רעאַקציאָנערע חיל, איינפיהרען טויט־שטראַף, צונעמען דאָס געוועהר ביי די אַרבייטער און ביי די רע־וואָלוציאָנערע סאָלדאַטען, אַרעסטירען מאַסען מענשען, פאַרפאָל־גען רעוואָלוציאָנערען און אָהן אַ משפט אפילו צומאַכען צייטונגען. די מאַכט, וואָס די בורזשואזיע האָט ניט געקענט אינגאַנצען פאַר־כאַפּען אין דער רעגירונג, די מאַכט, וואָס די סאָוויעטען האָבען ניט געוואָלט איבערנעמען, איז אַריינגעפאַלען אין די הענט פון דער מיליטערישער באַנדע, פון די באָנאַפּאַרטיסטען, וועלכע זיינען, ס'פאַרשטעהט זיך, מיט'ן גאַנצען האַרצען געשטיצט געוואָרען פון די קאַדעטען און שוואַרץ־מאַה'ניקעס פּריצים און קאַפּיטאַליסטען.

און אַבי די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און מענשעווי־קעס האָבען זיך שוין אַ לאָז געטאָן אויפ'ן גליטשיגען וועג פון „אויסקומען" מיט דער בורזשואזיע, האָבען זיי זיך אַזוי לאַני

געגליטשט, ביז זיי זיינען איינגאַנצען געפאַלען. וואָס אַמאָל זיי־נען זיי געזונקען אַלץ טיעפער און טיעפער. דעם 28טען פעב־רואר האָבען זיי דער בורזשואזנער רעגירונג פארשפּראָכען, אז דער פּעטראָגראַדער סאָוויעט וועט זי שטיצען אונטער געוויסע באַ־דינגונגען. דעם 6טען מאַי האָבען זיי שוין געמאַכט אַ שריט ווייטער און געראַטעוועט די בורזשואזנע רעגירונג פון אונטערגאַנג, און איינשטימענדיג אויף אַן אַנגריף אויפ'ן פראָנט, זיך געמאַכט פאַר איהרע משרתים און באַשיצער. דעם 9טען יוני האָבען זיי שוין געמאַכט אַ שריט נאָך ווייטער און זיך פאַראייניגט מיט דער בורזשואזיע אין דעם פארביטערטען קאַמפף פון שקרים, זלזולים און בלבולים געגען דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט. דעם 19טען יוני האָבען זיי גוטגעהייסען די באַנייאונג פון דער מער־דערישער מלחמה, און דעם 3טען יולי האָבען זיי שוין געגעבען אַ הכשר, אז מען מעג ארויסרופען דאָס רעאַקציאָנערע חיל צו אונטערדריקען די רעוואָלוציע פון די מאַסען און אינגאַנצען אי־בערגעבען די מאַכט אין די הענט פון די באָנאַפּאַרטיסטען. אָט אַזוי זיינען זיי געזונקען אַלץ טיעפער און טיעפער.

אַזאַ מיאוסער סוף פון סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און מעסיגע סאָציאַליסטען איז ניט קיין צופאַל. אין דער געשיכטע פון אייראָפּאַ האָט דאָס שוין ניט איינמאָל פּאַסירט, און אַלע מאָל איז דאָס געווען אַ רעזולטאַט פון דער עקאָנאָמישער לאַגע פון די קליינע בעלי בתים, דער קליין־בורזשואזיע.

9.

ווער האָט דען ניט געזעהן ווי די קליינע בעלי בתים'לאַך שלאָגען זיך ארוים פון די כוחות און שטרעקען זיך אין דער לענג און אין דער ברייט צו ווערען „מיט לייטען גלייך", אַן אמת'ער בעל הבית, אַ גאַנצער מאַכער, אַ תקיף מיט אַ פּאַרנעם — אַ בורזשוי. אין אַ קאַפּיטאַליסטישער אָרדנונג האָבען די קליינע

ניט קיין אַנדער אויסוועג ווי נאָר איינס פון די צוויי: אָדער אליין ווערען קאַפּיטאַליסטען (און דאָס איז אין בעסטען פאַל מעגליך, אַז פון הונדערט קליינע זאָל זיך אַרויסכאַפּען איינער און ווערען אַ גרויסער), אָדער ווערען אַן אָרימער בעל הבית, אַ האַלבער פּראָלעטאַריער, און דערנאָך — אַ גאַנצער פּראָלעטאַריער. דאָס זעלבע איז אין דער פּאָליטיק: די קליין־בורזשואַזנע דעמאָ־קראַטיע, באַזונדערס איהרע פיהרער, שלעפּען זיך שטענדיג נאָך דער בורזשואַזיע. די פיהרער פון דער קליין־בורזשואַזער דעמאָ־קראַטיע האָבען שוין אַזאַ טבע איינצונעמען זייערע מאַסען מיט פאַרשפּרעכונגען און פאַרזיכערונגען אויף דעם חשבון, וואָס זיי וועלען אויסקומען מיט די גרויסע קאַפּיטאַליסטען, — אין בעס־טען פאַל קריגען זיי אַרוים ביי די קאַפּיטאַליסטען, אויף נאָר אַ קורצער צייט, געוויסע קליינע הנחה'לעך אויף צו פאַרשטאָפּען די מיילער פון אַ קליינעם טייל האַראָפּאַשניקעס, און אין די אי־בעריגע זאַכען, אין די סאַמע וויכטיגסטע, ענטשידענסטע ענינים, שלעפּט זיך די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע נאָך פאַר'ן עק פון דער בורזשואַזיע, און איז ניט מעהר ווי אַ צוטשעפּעניש, אָדער אַ שטיקעל געצייג אין די הענט פון די פינאַנץ־קעניגע. די ער־פאַהרונג אין ענגלאַנד און אין פראַנקרייך האָט דאָס שוין ניט איינמאָל באַשטעטיגט.

די ערפאַהרונג פון דער רוסישער רעוואָלוציע, באַזונדערס דאַן, ווען די פּאַסירונגען האָבען זיך אַזוי אויסערגעוועהנליך שנעל ענט־וויקעלט אונטער'ן איינפלוס פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה און דעם טיעפען קריזיס, וואָס זי האָט אַרויסגערופען, די ערפאַה־רונג פון מאַנאַט פעברואַר ביז'ן מאָנאַט יולי, 1917, האָט מערק־ווירדיג קלאָר און דייטליך באַשטעטיגט דעם אַלטען מאַרקסיסטי־שען אמת, אַז די קליין־בורזשואַזיע שטעהט קיינמאָל ניט אויף קיין פעסטען באָדען.

די רוסישע רעוואָלוציע האָט קלאָר און דייטליך באַוויזען אַט וואָס: די אַרבייטער מאַסען קענען זיך ניט ראַטעווען פון די

אייזערנע לאַפּעס פון דער מלחמה און הונגער און קענען ניט פּטור ווערען פון דעם יאָך פון די פּריצים און קאַפּיטאַליסטען, אויב זיי וועלען ניט איבעררייסען אינגאַנצען מיט די סאָציאַליס־טען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס און קלאָר באַגרייפען די פאַררעטערישע ראָלע, וואָס זיי האָבען געשפּיעלט; מען מוז איינמאָל פאַר אַלע מאָל פּטור ווערען פון די „אויסקומענישען" מיט דער בורזשואזיע און אינגאַנצען איבערגעהן אויף דער זייט פון די רעוואָלוציאָנערע ארבייטער. בלויז זיי ,די רעוואָלוציאָנערע ארבייטער, מיט דער שטיצע פון די אָרימסטע פּויערים, זיינען אימשטאַנד צו ברעכען דעם ווידערשטאַנד פון די קאַפּיטאַליס־טען, פיהרען דאָס פאָלק דערצו, אז עס זאָל ערהאַלטען די ערד אָהן אן אויסקויף, צו פולער פרייהייט, צו א זיעג איבער'ן הונגער און איבער דער מלחמה; בלויז זיי קענען ברענגען אויף דער וועלט אן אמת'ען דויערהאַפטען און פעסטען שלום.

איינע פון די וויכטיגסטע פראגען פון דער רעוואלוציע

הקדמה.

דער ארטיקעל, ווי מען קען זעהן פונ'ם אינהאַלט, איז אָנגעשריבען
געוואָרען סוף יולי. די געשיכטע פון דער רעוואָלוציע פאַר'ן חודש
אויגוסט האָט אין גאַנצען באַשטעטיגט דאָס, וואָס ס'איז אין דעם אַר־
טיקעל ארויסגעזאָגט געוואָרען. דער קאָרנילאָוו־אויפשטאַנד, וואָס איז
פאָרגעקומען ענדע אויגוסט, האָט פאַרקירעוועט די רעוואָלוציע אין א
נייער ריכטונג, און באַוויזען גאַנץ קלאָר דעם גאַנצען פאָלק, אַז די קאַ־
דעטען, וועלכע זיינען יד אחת מיט די קאָנטר־רעוואָלוציאָנערע גענע־
ראַלען, האָבען זעהר גרויס חשק צו צוטרייבען די סאָוויעטען און ווידער
איינפיהרען אַ מאָנאַרכיע. אויף ווי ווייט ס'איז שטאַרק די נייע ריכ־
טונג אין דער רעוואָלוציע, און צי עס וועט זיך איהר איינגעבען צו מאַ־
כען א סוף צו דער שעדליכער פּאָליטיק פון „אויסקומען" מיט דער
בורזשואזיע — דאָס וועט באַווייזען די נאָהענטע צוקונפט.

נ. לעניו.

6־טען סעפּטעמבער 1917.

איינע פון די וויכטיגסטע פראַגען פון דער רעוואָלוציע.

עס קען גאָר ביי קיינעם קיין צווייפעל ניט זיין, אז די וויכטיגסטע פראגע פון יעדער רעוואָלוציע, איז די פראגע וועגען דער רעגירונגס־מאכט. וואָרים עס ווענדעט זיך אין גאנצען אָן דעם, וועלכער קלאַס עס האָט די מאכט אין די הענד. און אויב די ציי־טונג פון דער הויפט רעגירונגס־פּארטיי אין רוסלאנד, די „דיעלאָ נאראָדאַ“, האָט זיך ניט לאנג צוריק (אין נומ. 147) געקלאָגט, אז איידער די דייסערייען וועגען דעם ביי וועמען די מאכט זאל זיין, פארגעסט מען אָן דער פראגע וועגען דער גרינדונגס פארזאמלונג, און אָן דער פראגע וועגען ברויט, האָבען די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען געדארפט ענטפערען אזוי: „האָט טענות צו זיך אליין. ווייל דאָס שאָקלען זיך און די אונענטשלאָסענקייט פון אייער פּאר־טיי איז דאָך מעהר ווי אלעם שולדיג אין דעם, וואָס די מיניסטאָרען־קאָבינעטען שפּרינגען אלע מאָל ארויף און אראָפּ, אין דעם, וואָס מען האלט אין איין אָפּלעגען אויף שפּעטער די גרינדונגס פארזאמלונג און אין דעם, וואָס מען פיהרט ניט דורך די אָנגענו־מענע ווי אויך די געפּלאנטע מיטלען צו פארזאָרגען דאָס לאנד מיט ברויט“.

אויסמיידען אָדער פאררוקען אָן א זייט די פראגע וועגען דער מאכט — דאָס קען מען ניט, ווייל דאָס איז דאָך די סאמע וויכטיג־סטע, פונדאמענטאלסטע פראגע, וואָס באשטימט אלעם אין דער ענטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע, אין איהר אויסערליכער און אי־נערליכער פּאָליטיק. אז אונזער רעוואָלוציע האָט צו'פטור'ט א האלב יאהר צייט ניט קענענדיג באשליסען אין וועמעס הענד מאכט זאל זיין — וועגען דעם קענען גאָר קיין צוויי מיינונ־גען ניט זיין. דאָס איז א פאקט, וואָס איז זעהר כאראקטעריסטיש פאר דער ניט ענטשלאָסענהייט פון די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָ־

נערען און מענשעוויקעס. די וואַקלענדיגע פּאָליטיק פון די דאָזיגע פּאַרטייען איז באַשטימט געוואָרען דורך דער קלאַסען־לאַגע פון דער קליין־בורזשואַזיע, דורך איהר עקאָנאָמישער ניט־פעסטקייט אין קאַמף צווישען קאַפּיטאַל און אַרבייט.

די פראַגע איז איצט, צו די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע האָט עפּעס געלערנט אין דעם האַלבען יאָהר, וואָס איז געווען אַזוי רייך אין אינהאַלט און אין פּאַסירונגען, צי זי איז אַלץ געבליבען ביי דער זעלבער תורה. אויב זי, די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע, האָט פאַר דעם האַלבען יאָהר גאָר ניט געלערנט, דאַן איז די רעוואָלוציע פאַרלאָרען, און בלויז אַ זיעגרייכער אויפשטאַנד פון'ם פּראָלעטאַריאַט קען זי ראַטעווען. אויב אָבער זי האָט יא עפּעס געלערנט, דאַן דאַרף מען גלייך שאַפען אַ פעסטע, ניט וואַקלענדע מאַכט. אַ פעסטע מאַכט, דאָס הייסט אַזאַ, וועלכע האָט דערהויבען די מאַסען, די מאַיאָריטעט פון די אַרבייטער און פּויערים, קען אין דער צייט פון אַ פאָלקס־רעוואָלוציע זיין בלויז אַזאַ מאַכט, וואָס שטיצט זיך זיכער אויף דער מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג. ביז איצט איז די גאַנצע רעגירונגס־מאַכט אין רוסלאַנד פּאַקטיש אין די הענד פון דער בורזשואַזיע, וועלכע איז געצוואונגען צו מאַכען קליינע, טיילווייזע הנחות (כדי זי זאָל זיי מאָרגען קענען אָוועקנעמען צוריק), זיך וואַרפען מיט פאַרשפּרעכענס רעכטס און לינקס (כדי צו שיטען דעם פאָלק זאַמד אין די אויגען און זיך צאַצקען מיט דער „פיינער קאָאַליציע”) א. ז. וו., א. ז. וו., לפּנים — אַ דעמאָקראַטישע רעוואָלוציאָנערע פאָלקס־רעגירונג, און אין דער אמת'ען — אַן אַנטי־דעמאָקראַטישע רעגירונג, וואָס איז גאָר געגען פאָלק. אין דעם איז דער ווידערשפּרוך, וואָס האָט עקזיסטירט ביז איצט און איז געווען די אורזאַכע דערפון, וואָס די רעגירונגס־מאַכט האָט זיך געהאַלטען אין איין שאָקלען און די מיניסטאָרען־קאַבינעטען זיינען געשפּרונגען אַרויף און אַראָפּ. און מיט אַזאַ אַרבייט האָבען זיך דאָס אָפּגעגעבען די הערען מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען !

„אָדער צוטרייבען די סאָוויעטען און — זאָלען זיי שטאַרבען מיט א מיאוס'ען טויט, אדער—די גאַנצע מאכט צו די סאָוויעטען !"

— אזוי האָב איך געזאָגט אויפ'ן אַל־רוסישען סאָוויעטען־צוזאַמענפאָהר אנפאַנג יוני 1917. און די פאַסירונגען פון יולי און אויגוסט האָבען קלאָר און דייטליך באַוויזען, אַז איך בין געווען גערעכט. בלויז א סאָוויעטען־מאכט קען זיין א פעסטע, איינגעזען געשטיצט פון דער מאיאָריטעט פונ'ם פאָלק — ווי עס זאָלען דאָס ניט לייקענען די משרתים פון דער בורזשואזיע : פאָטריעסאָוו, פלעכאַנאָוו און די אַנדערע, ביי וועמען עס קומט אויס, אַז איבערגעבען די מאכט אין די הענד פון א נישטיגער מינאָריטעט, אין די הענד פון דער בורזשואזיע און עקספּלאָטאַטאָרס, הייסט „פאַרברייטערען דעם באַזיס" פון דער מלוכה.

בלויז א סאָוויעטען־מאכט וואָלט געקענט זיין א פעסטע, בלויז זי וואָלט מען ניט געקענט אַרונטערוואַרפען אפילו אין די סאַמע שטורמדיגסטע מאָמענטען פון א סאַמע שטורמדיגסטער רעוואָלוציע, בלויז אזא מאכט וואָלט געקענט פאַרזיכערען די רעוואָלוציע מיט א שטענדיגער, ברייטער ענטוויקלונג און מיט א פרידליכען פאַרטיי־קאַמף אין די סאָוויעטען גופא. און כל זמן אזא מאכט איז נישטאָ, מוז מען זיך אַלע מאָל וואַרפען אין אַלע זייטען, מוז מען זיך דרעהן אהין און אהער און עס מוז אויסקומען אזוי, אַז די מיניסטאָרען זאָלען זיך מאכען נאַריש און שפּרינגען אַרויף און אַראָפּ און שטענדיג זיין אין דער מורא, עס זאָל נאָך, חלילה, ניט אויסברעכען קיין שטורם פון רעכטס, אָדער פון לינקס.

איז אָבער די צרה, וואָס דער לאָזונג : „די גאַנצע מאכט צו די סאָוויעטען !" ווערט זעהר שלעכט פאַרשטאַנען. מען מיינט, אַז דערמיט איז מען אויסען, אַז עס זאָל צונויפגעשטעלט ווערען א „מיניסטעריום פון דער פאַרטיי פון דער סאָוויעטען־מאַיאָריטעט". און וועגען אָט דער פאַלשער מיינונג וואָלטען מיר זיך געוואָלט אָפּשטעלען אביסעל מעהר באריכות.

א „מיניסטעריום פון דער פאַרטיי פון דער סאָוויעטען־מאַיאָ־

ריטעט" מיינט פשוט איבערבייטען די פּערזאָנען אין'ם מיניסטאָ־רען קאבינעט, און אַלץ ניט טשעפּען דעם אַלטען אפּאראַט פון דער רעגירונגס־מאכט, דעם אפּאראַט, וואָס איז דורכגעדרונגען מיט אַ ביוראָקראַטישען גייסט און איז ניט פעהיג דורכצופיהרען אין לע־בען קיין איין און איינציגע רעפאָרמע, וואָס קריגט אַ הכשר אפילו אין דער פּראָגראַמע פון די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רע־וואָלוציאָנערען.

„די מאכט צו די סאָוועטען" הייסט — אינגאַנצען איבערמאַ־כען די אַלטע רעגירונגס־מאַשין, וואָס ציטערט פאַר אמת'ער דעמאָ־קראַטיע ווי פאַר'ן טייפעל, עס הייסט — אינגאַנצען פּטור ווערען פון דער אַלטער רעגירונגס מאַשין, און אויף איהר אָרט איינפיהרען אַן אמת דעמאָקראַטישען פאָלקס־אפּאראַט פון די סאָוויעטען, דאָס הייסט פון דער אָרגאַניזירטער און באַוואָפּענטער מאַיאָריטעט פון'ם פאָלק, פון די ארבייטער, סאָלדאַטען און פּויערים; עס הייסט — מאַכען אַן אנפאַנג, אַז די מאַיאָריטעט פון'ם פאָלק זאָל האָבען אַ דעה ניט נאָר אין די וואַהלען, נאָר אויך אין דער רעגירונג און אין דעם אופן ווי אַזוי מען זאָל איינפיהרען די נויטיגע רעפאָרמען און ווי אַזוי מען זאָל דאָס גאַנצע לעבען איבערבויען.

כדי מען זאָל אָט דעם אונטערשיעד מעהר פאַרשטעהן, ווע͏לען מיר דאָ דערמאָנען, וואָס די „דיעלאָ נאַראָדאַ", די צייטונג פון די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, האָט מיט אַ קורצער צייט צוריק געשריבען. דער אַרטיקעל אין יענער צייטונג איז געווען אַ מין ווידוי, און מיר ווע͏לען פון דאָרטען אַרויסנעמען דאָס סאַמע כאַראַק־טעריסטישע. „אפילו אין יענע מיניסטעריומס, — האָט די „דיעלאָ נאַראָדאַ" געשריבען, — וועלכע זיינען איבערגעגעבען געוואָרען אין די הענט פון די סאָציאַליסטישע מיניסטאָרען, (דאָס איז גע־שריבען געוואָרען דאַן ווען עס איז געווען די באַרימטע קאָאַליציע מיט די קאַדעטען, ווען די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָ־לוציאָנערען זיינען געווען מיניסטאָרען) אפילו אין יענע מיניסטע־ריומס איז דער גאַנצער פאַרוואַלטונגס־אפּאַראַט געבליבען דער־

זעלבער, און דאָס האָט ניט געלאָזט אָנגעהן מיט דער ארבייט, וואָס מען האָט געוואָלט אויפטאָן".

און אנדערש האָט עס ניט געקענט זיין. די גאנצע געשיכטע אין די בורזשוא־פארלאמענטארישע לענדער, ווי אויך אין א געוויסען גראד אין די בורזשוא־קאָנסטיטוציאָנעלע לענדער, באווייזט קלאָר און דייטליך, אז בייטען מיניסטאָרען, ארונטערזעצען איינעם און ארויפזעצען א צווייטען, האָט זעהר א קליינע באדייטונג. מחמת די גאנצע פארוואלטונגס ארבייט ליגט דאָך אין די הענד פון א ריזיגער ארמעע פון פארשידענע טשינאָווניקעס. און די דאָזיגע ארמעע איז דורך און דורכגעדרונגען מיט אָן אַנטי דעמאָקראטישען גייסט, איז פארבונדען דורך טויזענדער און מיליאָנען פעדים מיט דעם געזינדעל פון פריצים און קאפיטאליסטען, און איז אויף טויזענדטערליי אופנים אפהענגיג פון דעם דאָזיגען געזינדעל. אָט די ארמעע פון טשינאָווניקעס איז ארומגערינגעלט מיט א בורזשואזנער אטמאָספערע, אין וועלכער זי וויקט זיך שטענדיג, אין וועלכער זי אטעמט תמיד; אָט די ארמעע איז שוין פארגליווערט, פארהארטעוועט און פארשימעלט; זי קען זיך שוין גאָר בשום אופן פון איהר אטמאָספערע ניט ארויסרייסען; און זי קען שוין גאָר ניט דענקען אָדער פיהלען אנדערש ווי מען האָט זי געלערנט. אָט די ארמעע איז געבונדען דורך פארשידענערליי באציהונגען און דורך געוויסע פריווילעגיעס פון די „רעגירונגס־שטעלעס". און ווער שמועסט נאָך, די גאָר גרויסע טשינאָווניקעס — זיי זיינען דאָך אודאי דאָס אויבערשטע פון'ם שטויסעל, זיי מוזען דאָך אודאי זיין געבונדען מיט הענד און מיט פיס דורך די פארשידענערליי אקציעס און באנקען, ווייל גאנץ אָפט זיינען זיי גאָר אליין די אגענטען פון דעם קאפיטאליסטישען געזינדעל, און זיי מוזען שוין ארבייטען מיט אלע כוחות אין די אינטערעסען פון די קאפיטאליסטען.

און מען דארף פשוט זיין א נאאיווער מענש, אָדער א פאלשער מענש איינצורעדען זיך אליין און אנדערע, אז דורך אזא רעגירונגס־

מאַשין וועט מען קענען דורכפיהרען אין לעבען אַזעלכע ענדערונגען ווי צונעמען ביי די פּריצים די ערד אָהן אַ באַלוינונג, איינפיהרען אַ ברויט־מאָנאָפּאָל, א. ד. גל. אַזאַ רעגירונגס־מאַשין קען אַרבייטען בלויז פאַר אַ רעפּובליקאַנער בורזשואַזיע און שאַפען אַזאַ מין רעפּובליק, וואָס זאָל אין דער אמת'ען נאָר זיין אַ מין „מאָנאַרכיע אָהן אַ מאָנאַרך", ווי די דריטע רעפּובליק אין פראַנקרייך. אָבער דורכפיהרען רעפאָרמען, אפילו ניט אַזעלכע, וואָס זאָלען איינגאַנצען אָפּשאַפען די רעכט פון קאַפּיטאַל, נאָר אַפילו אַזוינע, וואָס זאָלען דאָס רעכט פון קאַפּיטאַל איינצוימען, באַשרענקען — דאַרויף איז אַזאַ רעגירונגס־מאַשין לחלוטין ניט פעהיג. און דערפאַר קומט אַלץ אויס אַזוי, אַז וואָס פאַר „סאָציאַליסטישע" מיניסטאָרען מען זאָל אין אַ בורזשואַזנער רעגירונג ניט אַריינזעצען, און ווי די „סאָציאַליסטישע" מיניסטאָרען זאָלען זיך ניט שטרעקען אין דער לענג און אין דער ברייט, מיינענדיג מיט'ן גאַנצען האַרצען עפּעס אויפצוטאָן פאַר'ן פאָלק, בלייבען זיי אַלץ ניט מעהר ווי אַ שיינדעל, אַ צאַצקע אין דער בורזשואַזנער רעגיערונג; דורך זיי קומט עס לייכטער אָן אָפּצונאַרען דאָס פאָלק, אונטער זייער שוץ קען מען זיך באַהאַלטען אין דער צייט פון אַ שטורם; זיי זיינען ניט מעהר ווי אַ מין סגולה איינצושטילען דעם צאָרן פון פאָלק ווען עס הויבט זיך אָן אַ שטורם. אַזוי איז געווען מיט לואי בלאַן אין'ם יאָהר 1848, אַזוי איז געווען שוין צעהנדליגער מאָל אין ענגלאַנד און אין פראַנקרייך, ווען מען האָט געטאָן אַ טובה דער וועלט און אַריינגענומען סאָציאַליסטען אין מיניסטאָרען־קאַבינעט, אַזוי איז געווען מיט טשערנאָוו'ן און צערעטעלי'ן אין 1917, אַזוי איז געווען און אַזוי וועט זיין, כל זמן עס האַלט זיך נאָך די בורזשואַזנע אָרדנונג, כל זמן מען טשעפּעט ניט די אַלטע בורזשואַזנע פאַרהאַרטעוועטע, פאַרגליווערטע און פאַרשימעלטע רעגירונגס־מאַשין.

די סאָוויעטען פון אַרבייטער, סאָלדאַטען און פּויערים־דעפּוטאַטען זיינען זעהר וויכטיג דערמיט אַליין, וואָס זיי שטעלען מיט

זיך פאַר אַן אמת דעמאָקראַטישען און העכסטען טיפּ פון אַ גייעם רעגירונגס־אַפּאַראַט. די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און די מענשעוויקעס האָבען געטאָן אַלעס אין דער וועלט אויף צו מאַכען פון די סאָוויעטען (באַזונדערס פון'ם פּעטראָגראַדער און אַל־רוסישען סאָוויעט, דאָס הייסט פון דער עקזעקוטיווער קאָמיטעט) פּוסטע פּלאַפּעל־מאַשינען, וועלכע „קאָנטראָלירען" בלומרשט זעהר וויכטיגע ענינים, בשעת די רעגיערונג האָט אין דער אמת'ן מיט אַ צינישען שמייכעלע אויף די ליפּען גענומען די אַלע רעזאָלוציעס און זיי פאַררוקט אין אַ ווינקעל, אַז זיי זאָלען זיך דאָרטען ליגען ביז משיח וועט קומען. עס איז אָבער געווען גענוג, אַז אַ גייווינטעל זאָל אַ בלאָז טאָן, עס איז געווען גענוג, אַז קאָרנילאָוו זאָל זיך אַרויסרוקען אין פאָדערגרונד, און דאָס פאַרשימעלטע און אָפּגעשטאַנענע, וואָס ס'איז געווען אין די סאָוויעטען, איז פאַרשאַרט געוואָרען אין אַ זייט, און די איניציאַטיווע פון די רעוואָלוציאָנערע מאַסען האָט זיך אַרויסגעוויזען מיט איהר פולער קראַפט.

דערפון מעגען זיך אַראָפּנעמען אַ מוסר די אַלע פאַרשוינען, וועלכע גלויבען ניט אין די כוחות פון די רעוואָלוציאָנערע מאַסען. זאָלען זיך שעהמען אָט די אַלע פאַרשוינען, וועלכע זאָגען, אַז מיר האָבען נאָך ניט אַזאַ אַפּאַראַט, וואָס זאָל קאָנען פאַרנעמען דאָס פּלאַץ פון'ם אַלטען רעגירונגס־אַפּאַראַט, וועלכער דיענט די אינטערעסען פון דער בורזשואַזיע. דאָס וואָס זיי זאָגען איז ניט אמת, ווייל מיר האָבען יאָ אַזאַ אַפּאַראַט, און דאָס זיינען די סאָוויעטען. שרעקט אייך ניט אַזוי פאַר דער איניציאַטיווע און פאַר דער זעלבסטשטענדיגקייט פון די מאַסען; איהר פאַרלאָזט זיך נאָר אויף די רעוואָלוציאָנערע אָרגאַניזאַציעס פון די מאַסען — און איהר וועט אין אַלע צווייגען פון דעם מלוכה לעבען דערזעהן אַזאַ מאַכט, אַזאַ ריזיגקייט, אַזאַ אונבאַזיגבאַרען כוח פון די אַרבייטער און פּויערים, ווי זיי האָבען אַרויסגעוויזען פאַראייניגענדיג זיך נעגען די שוואַרצע כוחות פון קאָרנילאָוו'ן.

די פיהרער פון די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענ־

שעוויקעס באגעהן דעם גרעסטען פארברעכען דערמיט, וואס זיי גלויבען ניט אין די כוחות פון די מאסען, ציטערען פאר זייער רעוואלוציאנערער ענערגיע און שרעקען זיך פאר זייער זעלבסטשטענדיגקייט. דאס איז א געמיינהייט! אנשטאט דעם, וואס זיי ציטערען אזוי פאר דער רעוואלוציאנערער ענערגיע פון די מאסען, וואלטען זיי זיי בעסער געדארפט שטיצען און זיי אונטערגעבען מוט. און ווייל זיי ציטערען אזוי פאר די מאסען, מוזען זיי שוין געהן אויף דעם גליטשיגען וועג, מוזען זיי זיין ניט ענטשלאסען, מוזען זיי זיךווארפען אין אלע זייטען, מוזען זיי זיך וואקלען אהין און אהער און טאן איין נארישקייט גרעסער פאר דער אנדערער און זיך אפגעבען מיט אזא נישטיגער אומווירדיגער ארבייט ווי פרואווען אריינגיסען נייעם וויין אין דער פארשימעלטער כלי פון'ם ביוראקראטישען רעגירונגס־אפאראט.

טראכט אייך נאר אומיסטען גוט אריין אין דער געשיכטע ווי אזוי מען האט דעמאקראטיזירט די ארמעע אין דער צייט פון דער רוסישער רעוואלוציע אין 1917, נעמט די געשיכטע פון טשערנאוו'ס מיניסטעריום, די געשיכטע פון פאלטשינסקי'ס הערשען, די געשיכטע פון פלעכאנאוו'ס אוועקגעהן פון'ם מיניסטארען־קאבינעט — און איהר וועט אויף שריט און טריט איינזעהן אזוי קלאר א פעסטע באשטעטיגונג דארויף, וואס איך האב דא אויבען געזאגט. איבער דעם וואס מען האט קיין צוטרויען ניט געהאט צו די ארגאניזאציעס, וואס די סאלדאטען אליין האבען אויסגעקליבען, איבער דעם וואס מען האט מורא געהאט אויף די דאזיגע ארגאניזאציעס זיך צו פארלאזען, איז שוין במילא אויסגעקומען אזוי, אז די קארנילאוס, קאלעדינס און די אלע אנדערע אפיצירען, ביי וועמען די רעוואלוציע איז געווען ווי א דארן אין די אויגען, זיינען דאך געבליבען די הויפט מאכערס און געהאט די גאנצע דעה. דאס איז א פאקט. און ווער עס וויל נאר ניט אומיסטען צומאכען די אויגען, דער קען ניט בשום אופן ניט זעהן, אז אפילו נאך דער קארנילאווטשינע נעמט די קערענסקי־

רעגירונג און לאָזט אַלעס איבער א ו י ף ' ן א ל ט ע ן ש ט י י ג ע ר, און פיהרט אויף אַזאַ אופן ווידער איין א נייע קאָרנילאָוושטשינע. דערמיט אַליין וואָס מען ווערט „חבר־לאַפּ" מיט אַלעקסעיעוו'ן און מיט די אַלע קלעמבאָווסקיס, גאַגאַ־רינס, באַגראַטיאָנס און מיט די אַלע אַנדערע חברה פון'ם קאָר־נילאָוו־געזינדעל; דערמיט אַליין, וואָס מען באַגעהט זיך אַזוי עדעל און מאַניערליך מיט קאָרנילאָוו'ן אַליין און מיט קאַלעדינ'עז, באַווייזט מען אַזוי קלאָר וואָס קלערער קען שוין גאָר ניט זיין, אַז אין דער אמת'ן פיהרט קערענסקי איין א נייע קאָרנילאָוו־שטשינע.

קיין מיטעל־וועג איז נישטאָ! די ערפאַהרונג האָט געוויזען, אַז קיין מיטעל־וועג איז נישטאָ. איינס פון די צוויי — אָדער די גאַנצע מאַכט צו די סאָוויעטען און איינפיהרען אַן אמת'ע דע־מאָקראַטיע אין אַרמעע, אָדער — א קאָרנילאָוושטשינע.

און וואָס איז מכח דער געשיכטע וועגען טשערנאָוו'ס מי־ניסטעריום? האָט זי דען ניט קלאָר און דייטליך באַוויזען, אַז יעדער ערנסטער שריט אויף צו באַפרידיגען די נויטען פון די פּויערים, יעדער שריט, וואָס האָט עטוואָס געהאַט אין זיך א סימן פון צוטרויען צו די פּויערים און צו זייערע אייגענע מאַסען־אָרגאַניזאַציאָנען און האַנדלונגען, האָט אַרויסגערופען די גרעסטע באַגייסטערונג צווישען פּויערטום. און טשערנאָוו האָט זיך נעבאַך געראַרפּט פיער מאָנאַטען כסדר האַלטען אין איין דינגען מיט די קאַדעטען און מיט די טשינאָווניקעס, וועלכע האָבען אַלע וויכ־טיגע זאַכען אָפּגעלעגט אויף שפּעטער און סוף כל סוף געבראַכט דערצו, אַז טשערנאָוו זאָל אינגאַנצען אַרויס פון'ם מיניסטאָרען־קאַבינעט, ניט האָבענדיג גאָרניט אויפגעטאָן. די פּריצים און די קאַפּיטאַליסטען האָבען דערוויילע אין'ם משך פון די פיער מאָנאַטען „געוואונען די שפּיעל"; זיי האָבען אָפּגעלעגט די גרינדונגס־פאַרזאַמלונג און זיך גענומען אונטערדריקען די ערד־קאָמיטעטס.

קיין מיטעל־וועג איז נישטאָ! די ערפאהרונג האָט געוויזען, אז קיין מיטעל־וועג איז נישטאָ. אָדער די גאנצע מאכט צו די סאָוויעטען, אי אין צענטר, אי אין דער פראָווינץ; די גאנצע ערד צו די פויערים באלד, נאָך איידער די גרינדונגס־פאר־זאמלונג באשליסט דאָס, — אָדער די פריצים און די קאפיטא־ליסטען לאָזען קיין זאך ניט אויפטאָן, פיהרען איין זייער אייגענע הערשאַפט, ברענגען די פויערים צו פארביטערונג, וואָס עס וועט סוף כל סוף פיהרען דערצו, אז ביי די פויערים וועט די געדולד פּלאצען און זיי וועלען מאכען א שרעקליכען אויפשטאנד.

און דאָס זעלבע איז געווען מיט פּעשעכאָנאָוו׳ן. ער האָט נעבאך געוואָלט עפּיס אויפטאָן, אָבער מען האָט איהם ניט גע־לאָזט. די קאפּיטאליסטען האָבען ניט דערלאָזט איינפיהרען די מינדסטע קאָנטראָלע איבער דער אינדוסטריע און די סוחרים האָבען ניט דערלאָזט איינפיהרען קיין תבואה־מאָנאָפּאָל. קיין זאך האָבען זיי ניט געלאָזט אויפטאָן.

איינינע מיינען, אז איצט דארף מען זיך ערשט אוועקזעצען ברעכען דעם קאָפּ, קנייטשען דעם מוח און אויסטראכטען „שפּאָגעל נייע רעפאָרמען" און אויסארבייטען נייע „פּלענער". עס הויבט זיך גאָר ניט אָן! אזוי מיינען בלויז די קאפּיטאליסטען און אויך די פּאָטרעסאָווס און פּלעכאנאָווס, וועלכע מאכען גוואלדען, מען זאָל ניט „איינפיהרען דעם סאָציאליזם" און ניט ערקלערען קיין „דיקטאטור פון׳ם פּראָלעטאריאט". אין דער אמת׳ען אָבער איז די איצטיגע לאגע אין רוסלאנד אזא, אז די שרעקליכע שוועריג־קייטען און נויטען, וואָס די מלחמה האָט מיט זיך געבראכט און די גרויסע סכנה פון מיש־מאַש און הונגער, האָבען אליין אָנגעוויזען אן אויסוועג, וואָס מען דארף און וואָס מען מוז טאָן, און דאָס איז — איינפיהרען א מאָנאָפּאָל אויף די תבואות, א קאָנטראָלע אויף דער אינדוסטריע, באשטימען און באשרענקען דאָס ארויס־לאָזען פון פּאפּיער־געלט און ווי געהעריג איז אויסצובייטען ברויט פאר סחורה א. ז. וו.

אַט אזעלכע מיטלען דאַרף מען אָננעמען. דאָס גיבען אלע צו. און אזעלכע מיטלען האָט מען שוין טאַקי אָנגעהויבען אָננעמען אין אַ סך שטעדט, אין פארשיידענערליי געגענדען. אָ ב ע ר טאַ קי ני ט מ ע ה ר ו וי אָ נ ג ע ה וי ב ע ן. מחמת די פריצים און די קאַפּיטאַליסטען לאָזען ווייטער ניט אָנ־געהן מיט זיי. אויף יעדען שריט און טריט באַגעגענט מען שטערונגען פון זייער זייט און אין דעם העלפט זיי אַרוים קע־רענסקי׳ס רעגירונג, וועלכע איז אין דער אמת׳ען אַ בורזשואזנע, באַנאָפּאַרטיסטישע רעגירונג, און דערצו האָבען זיי נאָך די די־רעקטע און אומדירעקטע שטיצע פון׳ם רוסישען, ווי אויך פון דעם עליאַס־קאַפּיטאַל.

ערשט ניט לאַנג צוריק האָט י. פּרילעזשאַיעוו געשריבען אין דער צייטונג „דיעלאָ נאַראָדאַ״ (נומער 147), באַווייזענדיג פּע־שעכאָנאָוו׳ס ארויסטרעטען פון׳ם מיניסטאָרען־קאַבינעט און דאָס, וואָס ס׳האָט זיך ניט איינגעגעבען אוועקצושטעלען פעסטע פּריי־זען און איינפיהרען אַ מאָנאָפּאָל אויף תבואה:

„געוואַגטקייט און ענטשלאָסענהייט — אַט וואָס עס האָט געפעהלט די פארשיידענערליי רעגירונגען אונזערע.... די רעוואָלו־ציאָנערע דעמאָקראַטיע טאָר ניט וואַרטען, זי מוז ארויסווייזען אַן אייגענע איניציאַטיווע און אליין מאַכען אַ טאָלק אין דעם מיש־מאַש.... וואו וואו — אין דעם פּרט מוז מען אָננעמען אַ פעסטע שטעלונג און ארויסווייזען אַן ענטשיידענדע מאַכט״.

וואָס אמת, איז אמת. גאָלדענע ווערטער. דער שרייבער האָט אָבער ניט פארשטאַנען, אַז די פראַגע וועגען אָננעמען אַ פעסטע שטעלונג און וועגען ארויסווייזען געוואַגטקייט און ענט־שלאָסענהייט, איז ניט קיין פערזענליכע פראגע, נאָר אַ פראַגע וועגען דעם קלאַס, וועלכער איז טאַקי באמת פעהיג ארויסצואווייזען געוואַגטקייט און ענטשלאָסענהייט. און דער איצטיגער קלאַס דער־פאַר איז — דער פּראָלעטאַריאַט. געוואַגטקייט און ענטשלאָסענ־הייט פון דער מאַכט און אַ פעסטע שטעלונג מצד דער דאָזיגער

מאכט — דאָס איז ניט קיין אנדער זאַך ווי אַ דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט און די אָרימסטע פּויערים. און י. פּרילעזשאַיעוו אליין גארט נאָך אַזאַ דיקטאַטור, ניט וויסענדיג דאָס אליין.

וואָרים וואָס וואָלט אין דער אמת'ן געמיינט אַזאַ דיק־טאַטור? דאָס וואָלט געמיינט — ארויסווייזען אַ געהעריגען ווידערשטאַנד דעם קאָרנילאָוו גזוינדעל, מאכען אַ סוף צו אַזאַ ממשלה און איינפיהרען מאַקי אַן אמת'ע דעמאָקראַטיע אין דער ארמעע. ניין און נייַנציג הונדערטלעך פון דער ארמעע וואָלטען געווען די שטאַרקסטע אָנהענגער פון אַזאַ דיקטאַטור צוויי טעג נאָכדעם ווי מען וואָלט זי איינגעפיהרט. אַזאַ דיקטאַטור וואָלט געגעבען די פּויערים ערד און וואָלט געבראַכט דערצו, אַז די פּויערים־קאָמיטעטען אין די דערפער זאָלען האָבען די פולע מאַכט. און מען דאַרף דאָך פּשוט זיין אַ מטורף, אַ מענש אָהן אַ ברעקעל פארשטאַנד, צו צווייפלען אין דעם צו די פּויערים וועלען שטיצען אַזאַ דיקטאַטור. פּעשעכאָנאָוו'ס ווערטער אויפ'ן סאָוויעטען צו־זאַמענפאָהר, אַז „דער ווידערשטאַנד פון די קאַפּיטאַליסטען איז שוין געבראָכען", וואָלטען דורך אַזאַ דיקטאַטור ניט געבליבען בלויז קיין ווערטער, נאָר זיי וואָלטען דורכגעפיהרט געוואָרען אין לעבען, און דערביי וואָלט זי, די דיקטאַטור, ניט געשאַדט די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס, וואָס זיינען שוין געגרינדעט גע־וואָרען, נאָר פארקעהרט, זי וואָלט זיי נאָך געשטיצט, זי וואָלט זיי נאָך געהאָלפען זיך ענטוויקלען און וואָלט באַזייטיגט די אַלע זאַכען, וואָס שטערען אין דער ארבייט.

בלויז די דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט און די אָרימסטע פּויערים קען צוברעכען דעם ווידערשטאַנד פון די קאַפּיטאַליסטען, ארויסווייזען אַ ווירקליך גרויסע געוואַגטקייט און ענטשלאָסענהייט און זיך פארזיכערען מיט אַ מעכטיגער, באמת העלדישער שטיצע פון די מאַסען אי אין דער ארמעע אי צווישען די פּויערים.

די מאַכט צו די סאָוויעטען — דאָס איז די איינציגע תרופה אויף צו באַפרידיגען די באַדירפניסע פון די ברייטע פאָלקס־

מאסען און זיי העלפען אויסנוצען זייער אייגענע ערפאהרונג. די מאכט צו די סאָוויעטען מיינט — איבערגעבען די גאנצע פארוואלטונג פון לאנד אין זייערע הענט; דאָס מיינט איבער־געבען אינגאנצען די פארוואלטונג פון דער מלוכה און די קאָנט־ראָלע איבער דער גאנצער מלוכה־ווירטשאפט אין די הענט פון די ארבייטער און פויערים, געגען וועמען קיינער וואָלט ניט געסמייעט זיך צו שטעלען אנטקעגען, און וועלכע וואָלטען זיך גאנץ שנעל, דורך אייגענער ערפאהרונג, אליין אויסגעלערענט פאנאנדערצוטיי־לען די ערד, די פראָדוקטען און די תבואות.

ווענן „ענטוואָפנונג".

אין אַ גרויסע צאָהל לענדער, הויפטזעכליך אין אזעלכע קליינע לענדער, וואָס נעמען ניט קיין דירעקטען אנטייל אין דער יעצטיגער מלחמה, — ווי צום ביישפיעל אין שוועדען, נאָרוועגיען, האָלאַנד, שווייץ, — הערט זיך אַלע מאָל אַ שטימע צו גונסטען פון אויס־בעסערען דעם אַלטען פונקט אין דעם סאָציאַל־דעמאָקראַטישען מינימום פראָגראַם, נעמליך, „אנשטאַט „מיליץ" אָדער „באוואָפנונג פון פאָלק", ארויסשטעלען די נייע פאָדערונג פון „ענטוואָפנונג". אין דעם אָרגאַן פון דער „אינטערנאַציאָנאַלער יוגענד", נומער 3, געפינט זיך אַ לייט־ארטיקעל ווענען ענטוואָפנונג. אין דער „אָפּהאַנדלונג" פון ר. גרים ווענען דער מלחמה פראַגע, צוגעגרייט פאַר דעם קאָנגרעס פון דער שווייצארישער סאָציאַל־דעמאָקראַטי־שער פּאַרטיי, געפינען מיר געוויסע פאָרשלעגע ווענען דער אידעע פון „ענטוואָפנונג". אין דער שווייצארישער פעריאָדישער אויס־גאַבע, „דאָס נייע לעבען", זאָגט זיך ראָלאַנד האָלסט ארויס פאַר „פאַראייניגען" די צוויי פאָדערונגען, אָבער אין דער ווירקליכקייט זיינען זיי אייגענטליך ענליך צו ר. גרים'ס פאָרשלאָג. אין דעם אינטערנאַציאָנאַלען ארגאַן פון דעם לינקען פליגעל, „פאָרבאָט" („דער שליח") נומער 2, איז דאָ אַן ארטיקעל פון דעם האָלענדישען מאַרקסיסט וויאָניקאָפּ צום גונסטען דער אַלטער פאָדערונג פון באוואָפנען דאָס פאָלק. דער סקאַנדינאַווישער לינקער פליגעל פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי, ווי דאָס וועט זיך ארויסצייגען פון די ארטיקלען, וואָס וועלען ווייטער איבערגעגעבען ווערען, נעמט אָן די פאָדערונג פון „ענטוואָפנונג" און פאַראייניגט די פאָדערונג מיט געוויסע עלעמענטען פון פאָציפיזם.

לאָמיר זיך אומקערען צו די וועלכע פארטיידיגען דעם פונקט ווענען „ענטוואָפנונג".

.1

איינער פון די הויפט ארגומענטען צום נוצטען פון „ענט־וואפנונג" באשטעהט אין פאלגענדען: מיר זיינען נעגען מלחמה, בכלל נעגען יעדען מלחמה, און דער קלארסטער אויסדרוק, וואס מיר קענען וועגען דעם שטאנדפונקט געבען, אן אויסדרוק, וואס זאל ניט האבען קיין צוויי באדייטונגען איז די פאדערונג וועגען ענטוואפנונג.

אז דער שטאנדפונקט איז ניט ריכטיג, האבען מיר שוין אנגעצייגט אין אונזער ארטיקעל וועגען וועלכען מיר האבען פריהער אנגעדייטעט.*) סאציאליסטען קענען ניט זיין געגנער פון יעדער מלחמה און דאך בלייבען סאציאליסטען. מיר קענען זיך אויך ניט ערלויבען צו זיין פארבלענדעט פון דעם אימפעריאליסטישען כאראקטער פון דער איצטינער מלחמה. פאר דער אימפעריאליס־טישער צייט זיינען אזעלכע מלחמות צווישען די „גרויסמעכטע" זעהר כאראקטעריסטיש, אבער עס איז גאר ניט אוממעגליך צו האבען א דעמאקראטישע מלחמה און א אויפשטאנד, וואס ווערט, צום ביישפיעל, ארויסגערופען פון אונטערדריקטע פעלקער געגען די וואס אונטערדריקען זיי, אום צו באפרייען זיך פון זייער אונ־טערדריקונג. דער בירגער־קריעג פון פראלעטאריאט געגען דער בורזשואזיע פאר'ן סאציאליזם, איז אומפארמיידליך. מלחמות זיינען מעגליך צווישען אן ערפאלגרייכען סאציאליזם אין איין לאנד געגען אנדערע בורזשואזע אדער רעאקציאנערע לענדער.

ענטוואפנונג איז א סאציאליסטישער אידעאל. אין א סא־ציאליסטישער געזעלשאפט וועלען ניט זיין קיין מלחמות, וואס מיינט, אז די אידעע וועגען ענטוואפנונג וועט זיין פארווירקליכט.

---

*) לענין שטיצט זיך אויף אן ארטיקעל וואס איז ערשיענען אין „סבארניק סאציאל דעמאקראטא", נומער 1 פון אקטאבער 1916.

דער יענינגער, וועלכער ערוואַרטעט אַז דער סאָציאַליזם זאָל פאַר־ווירקליכט ווערען אָהן דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן און אָהן דער דיקטאַטור פון פראָ־לעטאַריאַט, איז ניט קיין סאָציאַליסט. דיקטאַטור איז אַ רעגירונגס קראַפט, וואָס שטיצט זיך דירעקט אויף מאַכט, און אין צוואַנציג־סטען יאָהרהונדערט מיינט מאַכט ניט קיין פויסט און אַ שטעקען, נאָר אַן אַרמעע. אַריינצושטעלען אין אונזער פּראָגראַם די פאָ־דערונג וועגען „ענטוואַפנונג" איז, גלייך ווי צו זאָגען, מיר זיינען נעגען באַנוצען זיך מיט וואַפען. אָבער אַזא ערקלערונג וואָלט ניט געהאַט אין זיך מעהר דעם תמצית פון מאַרקסיזם ווי מיר וואָלטען ערקלערט: מיר זיינען נעגען באַנוצען זיך מיט מאַכט!

מען דאַרף באַמערקען, אַז די אינטערנאַציאָנאַלע דיסקוסיאָן וועגען דער פראַגע איז געפיהרט געוואָרען הויפּטזעכליך, אויב ניט איינגאַנצען, אין דייטש. אין דער דייטשער שפּראַך זיינען פאַראַן צוויי ענהליכע ווערטער, וואָס זייער אונטערשייד איז שווער אי־בערצוגעבען אין אַן אַנדער שפּראַך.*) דאָס ערשטע מיינט געַ־וועהנליך „ענטוואַפנונג" און ווערט, צום ביישפּיעל, געברויכט פון קאַוטסקי און זיינע אָנהענגער אין דעם זין צו פאַרקלענערען דעם געברויך פון וואַפען. דאָס צווייטע מיינט, דאָס ניט באַנוצען זיך מיט וואַפען און ווערט געברויכט הויפּטזעכליך פון דעם לינקען פליגעל פון דער סאָציאַליסטישער פאַרטיי אין דעם זין פון אָפּ־שאַפען מיליטאַריזם, פון אָפּשאַפען יעדע מיליטערישע סיסטעם. מיר וועלען אין דעם אַרטיקעל רעדען אין דעם צווייטען זין, וואָס ווערט אָפט אַרויסגעשטעלט אַלס פאָדערונג אין געוויסע רעוואָ־לוציאָנערע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע קרייזען.

קאַוטסקי'ס פּרעדיגען פון „ענטוואַפנונג", וואָס ווערט הויפּט־זעכליך אַדרעסירט צו די יעצטיגע רעגירונגען פון די אימפּעריאַ־

*) לענין מיינט וואַרשיינליך די דייטשע ווערטער — „אַבריסטונג" און „ענטוואַפנונג". דאָס ערשטע מיינט אין אידיש ענטוואַפנונג, און דאָס צווייטע, ניט באַנוצען זיך מיט וואַפען.

ליסטישע גרויסע מעכטע, איז א וואולגארער שטיק פון אפארטוניזם, פון בורזשואזען פאציפיזם, וואס איז אייגענטליך אויסגערעכענט — ניט אכטענדיג אויף די גוטע אבזיכטען פון דעם עדעלען קאוטסקי — אפצוציהען די ארבייטער פון דעם קלאסען־קאמפף. מיט אזא פראפאגאנדא ווירקט מען, אז די ארבייטער זאלען אנפאנגען דענ־קען, דאס די יעצטיגע בורזשואזיע רעגיערונגען פון די אימ־פעריאליסטישע מעכטע זיינען ניט פארבונדען מיט טויזענדער פעדים פון פינאנציעלען קאפיטאל און צעהנדליגע ג'דער הונדערטע געהיימע אפמאכען צווישען זיך אליין.

.2

אן אונטערדריקטער קלאס, וואס האט ניט קיין פארלאנג צו לערנען ווי צו געברויכען און צו טראגען געוועהר, פארדיענט ניט מעהר, ווי צו ווערען באהאנדעלט אלס שקלאפען. מיר קענען ניט, אויסער ווען מיר ווילען פון זיך אליין מאכען בלויז בורזשואזע פאציפיסטען, פארגעסען דאס מיר לעבען אין א געזעלשאפט, וואס איז געגרינדעט אויף קלאסען, און אז מען קען ניט פאר־מיידען אזא געזעלשאפט אויסער דורך קלאסען־קאמפף און דורך ארונטערווארפען די מאכט פון דעם הערשענדען קלאס.

אין יעדער קלאסען־געזעלשאפט, סיי זי איז געגרינדעט אויף שקלאפעריי, סיי, ווי אין דעם יעצטיגען מאמענט, אויף ארבייטס־לוין, איז דער קלאס פון די אונטערדריקער א באוואפענטער קלאס. ניט בלויז די שטענדיגע היינטיגע ארמעע, נאר אויך דאס היינ־טיגע באוואפענטע פאלק — אפילו אין די העכסט־בורזשואזע דע־מאקראטישע רעפובליקען, ווי אין דער שווייץ, — מיינט באוואפענען די בורזשואזיע געגען דעם פראלעטאריאט. דאס איז אזא עלעמענטארער אמת, אז עס איז קוים נויטיג זיך אויף דעם מעהר אפצושטעלען. ס'איז גענוג אנצוצייגען אויף דעם וואס סאל־דאטען (אריינרעכענענדיג אויך די רעפובליקאנער, דעמאקראטישע

מיליץ) ווערן געברויכט געגען סטרייקער, א געוועהנליכע ערשיינונג, אהן אויסנאמען אין אלע קאפיטאליסטישע לענדער. אין דער ווירקליכקייט איז די באוואפנונג פון דער בורזשואזיע געגען דעם פראלעטאריאט איינע פון די מערקווירדיגסטע, פונדאמענטאלע, באדייטענדע פאקטען פון דער היינטיגער קאפיטאליסטישער געזעלשאפט.

ווי אזוי קענט איהר, רעכענענדיג זיך מיט דעם פאקט, זאגען דער רעוואלוציאנערער סאציאל־דעמאקראטיע ארויסצושטעלען די „פאדערונג" פון „ענטוואפנונג"? דאס צו פאדערען מיינט איינגאנצען זיך צו אנטזאגען פון דעם שטאנדפונקט פון קלאסען־קאמפף, איינגאנצען זיך צו אנטזאגען פון דעם געדאנק וועגען רעוואלוציאן. אונזער לאזונג דארף זיין: באוואפענט דעם פראלעטאריאט אזוי, דאס ער זאל קענען באזיגען, עקספראפריאירען און ענטוואפנען די בורזשואזיע. דאס איז די איינציגע מעגליכע פאליטיק פון דעם רעוואלוציאנערען קלאס, די פאליטיק וואס שטאמט דירעקט פון דער ווירקליכער עוואלוציאן פון קאפיטאליסטישען מיליטאריזם, און ווערט פאקטיש דיקטירט פון דער רעוואלוציאן. בלויז נאך דעם ווי די בורזשואזיע וועט זיין ענטוואפענט, וועט דער פראלעטאריאט, ניט פאררעטענדיג זיין היסטארישע אויפגאבע, קענען אוועקווארפען דאס געוועהר אין מיסטקאסטען, — און עס איז קיין ספק ניט, אז דער פראלעטאריאט וועט דאס טאן, — אבער בלויז דאן, און פאר קיין פאל וועט ער ניט האבען קיין מעגליכקייט צו טאן דאס פריהער.

אבוואהל עס איז אמת, אז די יעצטיגע מלחמה רופט ארויס צווישען די רעאקציאנערע קריסטליכע סאציאליסטען און דער פארוויינטער קליין בורזשואזיע בלויז שרעק און פארצווייפלונג, בלויז אן אפשטויסונג צו יעדען געברויך פון געוועהר, צו בלוטפארגיסונג, צו טויט, א. אז. וו., מיר אבער, פון דער צווייטער זייט, מוזען ערקלערען אז די קאפיטאליסטישע געזעלשאפט

איז שטענדיג געווען און וועט אימער זיין אַ שרעק אָהן אַ סוף. און אויב די יעצטיגע רעאַקציאָנערסטע פון אַלע מלחמות גרייט זיך צו מאַכען אַ סוף צו דעם שרעק, איז ניטאָ קיין אורזאַכע פאַר אונז צו זיין קרבנות פון פאַרצווייפלונג. אָבער די „פאָדערונג“ וועגען ענטוואַפנונג קען ניט באַטראַכט ווערען אַנדערש ווי אַ טרייסט אין פאַרצווייפלונג — לאָמיר זאָגען אַ „טרוים וועגען ענטוואַפ־נונג“ גיכער ווי אַ „פאָדערונג וועגען ענטוואַפנונג“, — ווען עס איז קלאָר פאַר יעדען אויג וואָס זעהט, אַז די מאַכט פון דער בורזשואַזיע אַליין גרייט צו אַ וועג פאַר דער איינציגער מלחמה וואָס איז אין איינקלאַנג מיט די געזעצען פון עוואָלוציאָן און רעוואָלוציאָן: די בירגער־קריעג געגען דער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע.

די יעניגע, וואָס זאָגען, אַז דאָס איז טעאָריע, ווע‍לען מיר מיט ערפאַהרונגען פון לעבען ענטפערען, דערמאָנענדיג צוויי וויכ־טיגע פאַקטען אין דער וועלטליכער געשיכטע. ערשטענס, די ראָלע וואָס די טראַסטס האָבען געשפּיעלט אין צוציהען די פרוי צו דער פאַבריק ארבייט, און צווייטענס, די פראַנצויזישע קאָמונע פון 1871, און אויך דער דעצעמבער אויפשטאַנד פון 1905, אין רוסלאַנד.

עס איז געווען די אויפגאַבע פון דער בורזשואַזיע צו ענטוויק־לען טראַסטס, צו טרייבען פרויען און קינדער אין פאַבריקען און דאָרט זיי צו פּייניגען, צו רואינירען זיי מאָראַליש און אונטער־וואַרפען זיי עקספּלואַטירט צו ווערען אָהן רחמנות. מיר „פאָדערען“ ניט דיעזע איינפיהרונג, מיר אונטערשטיצען דאָס ניט, מיר קעמפפען געגען דעם. אָבער, ווי אַזוי קעמפפען מיר? מיר ווייסען, אַז די טראַסטס און די פאַבריק ארבייט פון פרויען זיינען שריט צו פּראָגרעס. מיר ווילען זיך ניט אומקעהרען צו דער צייט פון קליינע געווערקשאַפטען, צו דער צייט פון דעם פאַרמאָנאָפּאָליסטישען קאַפּיטאַליזם, צו דער צייט ווען די פרוי־

האָט געאַרבייט אין דער היים. פאָרוועדטס דורך די טראַסטס און דאָס גלייכען, און דורך זיי צום סאָציאַליזם!

דער שטאַנדפּונקט, וועלכער נעהמט אין אנבאטראַכט דעם ווירקליכען גאַנג פון עוואָלוציאָן, קען אויך אַנגעווענדעט ווערען יעצט צו דער פראַגע וועגען מיליטאַריזירען די באַפעלקערונג. די בורזשואַזיע מיליטאַריזירט היינט ניט בלויז אַלע מענער, נאָר אויך אַלע קינדער. וואָרום זאָל זי ניט אָנפאַנגען מאָרגען אויך צו מיליטאַריזירען אַלע פרויען? אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם קענען מיר בלויז זאָגען: דאָס וועט זיכער זיין בעסער! מאַכט פאָרבערייטונגען! וואָס שנעלער איהר טוט דאָס, אַלץ נעהנטער קומען מיר צו אַ באַוואָפענטען אויפשטאַנד געגען קאַפּיטאַליזם. ווי אַזוי קענען די סאָציאַל־דעמאָקראַטען זיך זאָרגען וועגען מיליטאַריזירען פון די קינדער און דאָס גלייכען, אויב זיי פאַרגעסען גאָרניט דעםביישפּיעל פון דער פראַנצויזישער קאָמונע? דאָס איז ניט קיין „טעאָריע געגומען פון לעבען", ניט קיין חלום, נאָר אַ פאַקט. עס וואָלט ניט געווען קיין אורזאַכע זיך צו פרעהען, אויב עס וואָלטען זיך געפונען סאָציאַל־דעמאָקראַטען וואָס זאָלען, אין געגענטייל פון אַלע עקאָנאָמישע און פּאָליטישע פאַקטען, אָנפאַנגען צו צווייפלען, אַז די אימפּעריאַליסטישע צייטען און די אימפּעריאַליסטישע מלחמות וועלען ברענגען אַ ווידערהאָלונג פון פיעלע אַזעלכע ערשיינונגען.

אין מאַי 1871 האָט אַ בורזשואַזער שרייבער אין אַן ענגלישער צייטונג געזאָגט פאָלגענדעס וועגען דער פראַנצויזישער קאָמונע: „אויב דאָס פראַנצויזישע פאָלק וואָלט בלויז באַשטאַנען פון פרויען, וואָס פאַר אַ שרעקליך פאָלק דאָס וואָלט געווען"! פרויען און דרייצעהן יעהריגע קינדער האָבען געקעמפפט אין דער פראַנצויזישער קאָמונע אין דיזעלבע רייהען מיט די מענער. און אין די קומענדיגע שלאַכטען ארונטערצוואַרפען די בורזשואַזיע וועט דאָס אויך ניט זיין אַנדערש. פּראָלעטאַרישע פרויען קענען ניט קוקען גלייכגילטיג ווען די גוט־באַוואָפענטע בורזשואַזיע שיסט

אויף די שוואכבאוואפענטע אדער אומבאוואפענטע ארבייטער. זיי וועלען זיך נעמען פאר די וואפען, פונקט ווי אין יאהר 1871, און פון די היינטיגע פארצווייפעלטע פעלקער, אדער בעסער געזאגט, פון דער היינטיגער ארבייטער באוועגונג, וואס איז מעהר דיס־ארגאניזירט פון די אפארטוניסטען ווי פון די רעגירונגען, וועט אהן דעם מינדסטען צווייפעל פריהער אדער שפעטער אויסוואקסען אן אינטערנאציאנאלער פארבאנד פון די „שרעקליכע נאציאנען" פון דעם רעוואלוציאנערען פראלעטאריאט.

דאס גאנצע געזעלשאפטליכע לעבען איז היינט דורכגעדרונגען מיט מיליטאריזם. דער אימפעריאליזם איז א בייזער קאמפף פון די גרויסמעכטע פאר דער צוטיילונג אדער פאנאנדערטיילונג פון דער וועלט. עס מוז דארום אומפארמיידליך פיהרען צו ווייטערעם מיליטאריזירען פון אלע לענדער, איינשליסענדיג אויך די נייטראלע און די קליינע לענדער. וואס וועלען די פראלעטארישע פרויען טאן וועגען דעם? וועלען זיי בלויז פארשעלטען אלע מלחמות און אלעס וואס שמעקט מיט קריעג — בלויז פאדערען ענטוואפנונג? קיין מאל וועלען די פרויען פון דעם אונטערדריקטען קלאס, וואס איז אמת רעוואלוציאנער, ניט זיין צופרידען מיט אזא צושטאנד פון אונטעטיגקייט. זיי וועלען זאגען צו זייערע זיהן: „דו וועסט גיך זיין א מאן. זיי וועלען דיר געבען געוועהר. טראג דאס געוועהר און לערען די קונסט פון מלחמה. דאס איז נויטיג פאר די פראלעטאריער ניט אום זיי זאלען קענען שיסען זייערע אייגענע ברידער, די ארבייטער פון אנדערע לענדער, ווי זיי טועןדאס אין דער היינטיגער מלחמה און ווי עס הייסען זיי טאן די פאררעטער פון סאציאליזם, — נאר אום זיי זאלען קענען קעמפפען געגען דער בורזשואזיע פון זייער אייגען לאנד, אום זיי זאלען קענען מאכען א סוף פון עקספלואטאציאן, פון ארימקייט און קריעג, ניט דורך גוטע ווינשע זאנדערן דורכ'ן זיעג איבער דער בורזשואזיע און דורך דער ענטוואפנונג פון דער בורזשואזיע".

אויב מיר זאלען פארדאמען דאס אנפיהרען פון אזא פראַ־

פּאַגאַנדאַ און הויפּטזעכליך, אויב מיר זאָלען דאָס פּאַרדאַמען אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם היינטיגען קריעג, וואָלטען מיר בעסער געדאַרפט באַלד אויפהערען צו געברויכען אונזערע שעהנע ווערטער וועגען דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע, וועגען דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן, וועגען דער מלחמה געגען מלחמה.

9.

די וואָס אַניטירען געגען ענטוואַפנונג דאַרפען, צווישען אַנדערע זאַכען, זיין געגען דעם פּונקט אין אונזער פּראָגראַם וועגען „באַוואַפנען דאָס פאָלק", ווייל די פאָדערונג קען לייכט אויסגענוצט ווערען אַלס אַ גרונד פאַר הנחות צו אָפּאָרטוניזם. מיר האָבען פריהער באַטראַכט דעם וויכטיגסטען פּונקט, די באַציהונג פון ענטוואַפנונג צו דעם קלאַסען־קאַמפּף און צו דער סאָציאַלער רעוואָלוציאָן. לאָמיר יעצט באַטראַכטען די פראַגע פון דער באַציהונג צווישען ענטוואַפנונג און אָפּאָרטוניזם. איינע פון די הויפּט אורזאַכען וואָרום די פאָדערונג איז ניט צוועקמעסיג, איז דאָס, וואָס צוזאַמען מיט די שעהנע אידעען, מיט וועלכע די פאָדערונג איז פאַרבונדען, וועט זי אויך אומפאַרמיידליך אָפּשוואַכען אונזער קאַמפּף מיט דעם אָפּאָרטוניזם.

עס קען קיין צווייפעל ניט זיין, אַז דאָס איז דער הויפּט־קאַמפּף וואָס שטעהט איצט פאַר דעם אינטערנאַציאָנאַל. צו קעמפּפען געגען דעם אימפּעריאַליזם און צו דערזעלבער צייט ניט באַקעמפּפען דעם אָפּאָרטוניזם וואָלט געווען אַ פּוסטע פראַזע אָדער אַן ענטוישונג. איינע פון די הויפּט שוועריגקייטען, וואָס איז פאַרבונדען מיט דער צימערוואַלד און קינטהאַל באַוועגונג, איינע פון די הויפּט אורזאַכען פאַר דעם מעגליכען דורכפאַל פון לעגען אַ פונדאַמענט פאַר דעם דריטען אינטערנאַציאָנאַל, איז דער פאַקט, דאָס די פראַגע איז ניט קלאָר אוועקגעשטעלט געוואָרען, און פאַר־

שטענדליך, אז די פראגע איז דארום ניט געענטפערט געווארען דורך א באַשלוס אָפּצוברעכען איין מאָל פאר אַלע מאָל מיט דעם אָפּאָר־טוניזם. אויף א מאָמענט האָט דער אָפּאָרטוניזם געוואונען די אויבערהאנט אין דער איירָאָפּעאישער ארבייטער באוועגונג. צווישען אַלע גרויסע נאַציאָנען האָבען זיך ענטוויקעלט צוויי שטרעמונגען, קלאָר און ציניש, און דארום וועניגער שעדליך ווי דער סאָציאַל אימפּעריאַליזם פון די הערען שיידעמאן, לעגיען, אַלבערט טאָמאַס, סעמבא, וואנדערוועלדע, היינדמאן, הענדערסאָן, א. ז. וו., און פון דער צווייטער זייט שטעהט א מעהר פארשטעלטע קאוטסקי גרופּע: קאוטסקי און האזע און די סאָציאַל־דעמאָקראַ־טישע ארבייטער גרופּע אין דייטשלאנד: לאָנגע, פּרעססמאן, מאַ־יערעס א. ז. וו. אין פראנקרייך; ראַמזי מעקדאָנאַלד און אנדערע פיהרער פון דער אומאָפּהענגיגער ארבייטער פארטיי (אינדעפּענ־דענט לייבאָר פּארטי), אין ענגלאנד; מארטאוו, טשכעאידזע, א. ז. וו., אין רוסלאנד; טרעווע און די אנדערע זאָגענאַנטע רע־פאָרמיסטען פון לינקס, אין איטאליען.

די געוועהנליכע אפּארטוניסטען זיינען עפענטליכע און די־רעקטע געגנער פון א רעוואָלוציאָן און פון יעדע רעוואָלוציאָנערע באוועגונג אָדער אויפשטאנד, פאראייניגען זיך עפענטליך מיט זייערע רעגירונגען, כאָטש אין דער פאָרם פון דער פאראייניגונג קענען זיי זיין פארשיידען, — זיי קענען אָנפאנגען מיט באטיי־ליגען זיך אין דעם מיניסטעריום און ענדיגען מיט אנטייל נעמען אין די קאָמיטעס פאר מלחמה אינדוסטריען. די פארשטעלטע אָפּאָרטונסטען פון קאוטסקי'ס חדר זיינען א סך מעהר שעדליך פאר דער ארבייטער באוועגונג, ווייל באלד פון אָנפאנג באהאלטען זיי דעם געדאנק, דאָס זיי אגיטירען פאר אזא פאראייניגונג, דורך דעם וואָס זיי געברויכען הויך־קלינגענדע, כמעט „מארקסיסטישע" ווערטער און לאָזונגען. דער קאמפּף געגען אזעלכע אָפּאָרטוניס־טען, וועלכע זיינען יעצט אין דער מערהייט, מוז אָנגעפיהרט ווערען אויף יעדען פעלד פון דער פּראָלעטארישער פּאָליטיק: אין פּאר־

לאמענט, צווישען די טרייד־יוניאנס, אין סטרייקס, אין מלחמה טעטיגקייט ,א. ד. גל.

וואס איז דער צייכען, וועלכער אונטערשיידט דיביידע פארמען פון דעם הערשענדען אפארטוניזם?

דער צייכען איז דער — זיי שווייגען ביידע אדער פארדעקען זייער כאראקטער, אדער באגרעניצען זיך צו אזא טעטיגקייט וואס ווערט ערלויבט פון דער פאליציי, ווען עס האנדעלט זיך *וועגען באשטימטע פראבלעמען פון דער באציהונג צווישען דער איצטיגער מלחמה און רעוואלוציאן און אנדערע באשטימטע פראבלעמען פון דער רעוואלוציאן*. דאס ווערט געטאן ניט קוקענדיג דארויף, וואס פאר דער מלחמה האט מען פיעל מאל אנגעצייגט אויף דער באציהונג טאקע צווישען דער איצטיגער מלחמה, וועלכע האט שוין דאמאלס געהאנגען אין דער לופטען, און דער פראלעטארישער רעוואלוציאן, און דאס איז געטאן געווארען אונאפיציעל און אויך אפיציעל (אין דעם מאניפעסט ארויסגעלאזען אין באזעל, שווייץ).

די הויפט צרה וועגען דער פאדערונג פון ענטוואפנונג באשטעהט אין דעם וואס דיעזע פאדערונג איגנארירט אלע קאנקרעטע פראגען פון דער רעוואלוציאן. אדער האבען די וואס אגיטירען פאר ענטוואפנונג, באשטימט אנצונעמען א נייע פארם פון רעוואלוציאן אהן געוועהר?

.4

נאך מעהר, מיר זיינען פאר קיין פאל ניט קיין געגנער פון דעם קאמפף פאר רעפארמען. מיר ווילען ניט איגנארירען די טרויעריגע מעגליכקייט — אלס א צוגאב צו דעם עלענד — דאס די מענשהייט קען נאך דער ענדע פון דער מלחמה זיין געצוואונגען דורכצוגעהן אנאנדערע אימפעריאליסטישע מלחמה, אויב די רע־

וואָלוציאָן וועט אין דעם קריעג ניט געבוירען ווערען, ניט קוקענדיג דאַרויף וואָס עס פּלאַצט דער געדולד פון די מאַסען, וואָס עס וואַקסט די אומצופרידענהייט פון די מאַסען, ניט קוקענדיג אויף אונזער אייגענע אָנשטרענגונג. מיר אַגיטירען פאַר אַזאַ פּראָגראַם פון רעפאָרמען, וואָס זאָל אויך זיין געווענדעט געגען די אָפּאָרטוניסטען. די אָפּאָרטוניסטען וואָלטען געווען העכסט צופרידען, אַז מיר זאָלען פאַר זיי אַליין איבערלאָזען דעם קאַמפּף פאַר רעפאָרמען און זאָלען זיך אַליין באַגרעניצען מיט דער נעבעלהאַפטער פאָדערונג וועגען „ענטוואפנונג", רעטען זיך פון דעם אומגליק פון דער ווירקליכקייט דורך דעם, וואָס מיר זאָלען אַנטלויפען, ווייל „ענטוואפנונג" מיינט אַנטלויפען פון דער גראָבער ווירקליכקייט און ניט קעמפפען געגען איהר.

פאַרבייגעהענדיג, מעג געזאָגט ווערען, אַז די הויפּט שוואַכקייט פון אַוועקשטעלען די פראַגע וועגען פאַרטיידיגען דאָס פאַטערלאַנד, ווי דאָס ווערט געטאָן פון מאַנכע פון לינקען פליגעל, באַשטעהט אין דעם, וואָס די פראַגע אַליין איז ניט גענוג קלאָר. עס וואָלט געווען מעהר ריכטיג פון דעם טעאָרעטישען שטאַנדפּונקט און אויך מעהר באַדייטענד פון דעם פּראַקטישען שטאַנדפּונקט צו זאָגען, אַז אין דער איצטיגער אימפּעריאַליסטישער מלחמה איז די פאַרטיידיגונג פון פאַטערלאַנד גיכער אַ בורזשואזע רעאַקציאָנערע אילוזיע, ווי צו באַשטימען אַן „אַלגעמיינע" שטעלונג געגען „יעדע" פאַרטיידיגונג פון דעם פאַטערלאַנד. אַן אַלגעמיינע שטעלונג געגען יעדער מלחמה איז ניט ריכטיג און העלפט אויך ניט באַקעמפּפען די דירעקטע פיינד פון די ארבייטער און ארבייטער פּאַרטייען — די אָפּאָרטוניסטען.

ווען דער פראַגע פון אַ פאָלקס-מיליץ איז אונזער חוב צו זאָגען, געבענדיג אַ קאָנקרעטען ענטפער און אין איינקלאַנג מיט דער פּראַקטישער נויטווענדיגקייט: מיר זיינען ניט פאַר אַ בורזשואזע מיליץ, נאָר בלויז פאַר אַ פּראָלעטארישע מיליץ. דאַרום: „קיין איין פּענע און קיין איין מאָן" ניט פאַר שטענדיגע ארמעען

און ניט פאַר בורזשואַזע מיליץ, פאַר אַזעלכע ווי עס ווערען אויפ־
געהאַלטען אין די פאַראייניגטע שטאַאטען, שווייץ, נאָרוועגיען,
א. ד. גל. נאָך מעהר, ווען מיר קוקען זיך צו, דאָס זאָגאַר אין דער
פרייעסטער פון די רעפּובליקאַנישע לענדער (ווי צום ביישפּיעל,
אין דער שווייץ) ווערט פאַרשטאַרקט דער פּרייסישער גייסט פון
דער מיליץ, ווערט פּראָסטיטואירט די מיליץ צו מאָביליזירען זי
געגען סטרייקער, מוזען מיר פאָדערען: דאָס די אָפיצערען זאָלען
ערוועהלט ווערען דורכ'ן פאָלק, דאָס עס זאָלען אָפּגעשאַפט ווערען
אַלע מיליטערישע געריכטען, דאָס עס זאָל איינגעפיהרט ווערען
גלייכע רעכטע פאַר אויסלענדישע און אינלענדישע אַרבייטער
(הויפּטזעכליך איז דער פּונקט וויכטיג אין יענע אימפּעריאַליסטישע
לענדער, וועלכע, ווי די שווייץ, עקספּלואַטירען אויף אַ שענדליכען
אופן די אויסלענדישע אַרבייטער און שטעלען זיי אַוועק אין אַ
לאַגע פון געזעצליכער הילפלאָזיגקייט). מיר מוזען פאָדערען:
יעדע הונדערט מענשען פון דער באַפעלקערונג פון אירגענד וועל־
כען לאַנד זאָל האָבען דאָס רעכט צו גרינדען אַ פרייוויליגע אָרגאַ־
ניזאַציאָן צו לערנען זיך האַלטען געוועהר און באַקענען זיך מיט
פראַגען וואָס זיינען פאַרבונדען מיט מלחמה און זאָלען קענען
אַליין ערוועהלען פאַר זיך לעהרער, וועלכע זאָלען געצאָהלט ווערען
פון דער רעגירונג. בלויז אונטער אַזעלכע אומשטענדען קען דער
פּראָלעטאַריאַט לערנען די קונסט פון מלחמה פאַר זיך אַליין
און ניט פאַר זיינע אונטערדריקער, און די פאָרם פון לערנען זיך
די קונסט פון מלחמה ווערט געפאָדערט פון די אינטערעסען פון
פּראָלעטאַריאַט. די רוסישע רעוואָלוציאָן האָט געוויזען אַז יעדער
ערפאָלג, אפילו יעדער טיילווייזער ערפאָלג פון אַ רעוואָלוציאָנערער
באַוועגונג, ווי דאָס באַזיעגען פון געוויסע שטעדט, פון איינפיהרען
געוויסע באַדינגונגען אין פאַבריקען, באַהערשען טיילען פון דער
אַרמעע, פאָדערט דורכאויס, אַז כדי דער פּראָלעטאַריאַט זאָל זיין
ערפאָלגרייך, מוז ער פאַרווירקליכען דעם אָנגעדייטעטען פּראָגראַם.
עס איז אָבער ניט גענוג צו באַקעמפּפען דעם אָפּאָרטוניזם

מיט פּראָגראַמען אַליין: מיר מוזען זיך אַריינטראַכטען אין דעם, וואָס פאַר אַן איינפלוס די פּראָגראַמען קענען ווירקליך שאַפען. דער גרעסטער, שרעקליכסטער טעות פון דעם באַנקראָטירטען צווייטען אינטערנאַציאָנאַל איז באַשטאַנען אין דעם פאַקט, וואָס זיינע ווערטער זיינען ניט געווען אין איינקלאַנג מיט זיינע טאַטען, וואָס ער האָט געשאַפען אַ געוואוינהייט אומבאַוואוסטזיניג און אומפאַראַנטוואָרטליך צו באַנוצען זיך מיט רעוואָלוציאָנערע פראַזען (באַטראַכט צום ביישפּיעל די יעצטיגע באַציהונג פון קאַוטסקי און זיין חברותא צו דעם באַזעל'ער מאַניפעסט). באַטראַכטענדיג די פאָדערונג וועגען ענטוואָפנונג פון דעם שטאַנדפּונקט, מוזען מיר פריהער פון אַלץ שטעלען די פראַגע: אין וואָס באַשטעהט איהר ווירקליכע באַדייטונג? ענטוואָפנונג, אַלס געזעלשאַפטליכע אידעע, דאָס הייסט אַלס אַן אידעע געשאַפען פון אַ געוויסען געזעלשאַפטליכען קרייז און פעהיג צו באַאיינפלוסען געוויסע געזעלשאַפטליכע אומשטענדען, גענען דעם קאַפּריז פון אַן איינצעלנעם אָדער אַ קליקע, — איז אין דעם זין געשאַפען געוואָרען אין די באַזונדערע „פרידליכע" לעבענס אומשטענדען פון די פאַרשיידענע קליינע שטאַאַטען, וואָס האָבען פאַר אַ געוויסע צייט זיך געהאַלטען פון דער וויטענס פון דער בלוטיגער וועלט־רויבעריי פון קריעג און וואָס האָפען אויך ווייטער צו האָבען די פּריווילעגיע ניט צו באַטייליגען זיך אין מלחמות. יעדער איינער, וואָס וויל זיך אין דעם איבערצייגען, דאַרף בלויז באַטראַכטען, צום ביישפּיעל, ווי עס ווערט איבערגעגעבען דער געדאַנק פון די נאָרוועגישע פאַרטיידיגער פון ענטוואָפנונג. זיי זאָגען: „מיר זיינען אַ קליינע נאַציאָן, אונזער אַרמעע איז זעהר קליין, מיר קענען קיין זאַך ניט אונטערנעמען גענען די גרויסמעכטע (און דאַרום זיינען מיר אויך מאַכטלאָז צו פאַרהיטען זיך פון אַריינגעשלעפּט צו ווערען אין אַן אימפּעריאַליסטישען פאַרבאַנד מיט איין גרופּע פון די אָדער יענע גרויסמעכטע!). מיר ווילען פאַרבלייבען אין פרידען אין אונזער קליינעם ווינקעל און ווייטער פיהרען אונזער אייגענע פּראָווינציעלע

פּאָליטיק; מיר פאָדערען ענטוואַפנונג, מיר פאָדערען אַז שטרייט־פּונקטען זאָלען מוזען געשליכטעט ווערען אויף אַ פרידליכען אופן, מיר פאָדערען אַ שטענדיגע נייטראַליטעט, און דאָס גלייכען („שטענדיגע נייטראַליטעט" — צי דען פארגעסען זיי, אַז דאָס מיינט די בעלגישע נייטראַליטעט?)

דער שטאַרקסטער פארלאַנג פון די קליינע נאַציאָנען צו האַלטען זיך פון דער ווייטענס פון בלוט־פארגיסונג, דער פארלאַנג פון דער קליין־בורזשואַזיע ווייטער ניט צו באַטייליגען זיך אין די גרויסע שלאַכטען פון דער וועלטליכער געשיכטע, ווייטער אָנצוהאַלטען זייער אַלטע פּאָזיציעס און בלייבען ביי דער שרעקליכער גלייכגילטיגקייט, דאָס זיינען די ווירקליכע געזעלשאַפטליכע אומשטענדען, וואָס קענען ביז אַ געוויסען גראַד פארזיכערען דעם ערפאָלג פון דער אידעע וועגען ענטוואַפנונג און שאַפען אַ געוויסע פּאָפּולאַריטעט אין מאַנכע פון די קליינע נאַציאָנען. עס איז פונדעסטוועגען קלאָר, אַז די נייגונג איז רעאַקציאָנער און פארבלענדעט, ווייל דער אימפּעריאַליזם וויל אויף דעם אָדער יענעם אופן ארייַנשלעפּען אַלע קליינע שטאַאַטען אין דעם שטראָם פון דער וועלטליכער פּראָדוקציאָן און פון דער וועלטליכער פּאָליטיק.

לאָמיר געבען אַ ביישפּיעל מיט אַ פאַל אין דער שווייץ. די אימפּעריאַליסטישע לאַגע פון דעם לאַנד צייכענט פּאַקטיש אָן צוויי ליניעס פון טעטיגקייט פאַר דער ארבייטער באַוועגונג. די אָפּאָרטוניסטען, אין פארבאַנד מיט דער בורזשואַזיע באַמיהען זיך צו מאַכען פון דער שווייץ אַ רעפּובליקאַניש־דעמאָקראַטישע מאָנאָפּאָליסטישע פעדעראַציע ארויסצוקריגען פּראָפיטען פון די רייזענדע און צו עקספּלואַטירען דיזע „פרידליכע" מאָנאָפּאָליסטישע לאַגע אונטער די העכסט גינסטיגע און העכסט פרידליכע אומשטענדען, וואָס זיינען נאָר מעגליך. עס איז אַ פאַקט אַז די פּאָליטיק איז אַ פּאָליטיק פון אַן אָפּמאַך גיבער צווישען אַ קליינע פּריווילעגירטע טייל ארבייטער פון אַ קליינער נאַציאָן, וועלכע געפינט זיך אין אַ פּריווילעגירטער לאַגע, מיט דער בורזשואַזיע פון איהר אייגען

לאנד און ג ע ג ע ן די מאסען פון דעם פראלעטאריאט. אבער די אמת'ע סאציאל דעמאקראטען פון דער שווייץ ווילען אויסנוצען די פארהעלטניסמעסיגע פרייהייט פון דער שווייץ, איהר „אינטער־נאציאנאלע" סיטואציע (וואס זי איז ארומגערינגעלט פון די גרויסע קולטורעלע נאציאנען און רעדט, דאנקען גאט, ניט אויף „איהר אייגענער שפראך", נאר אויף דריי וועלט־שפראכען), פאר דעם צוועק פון אויסברייטען און פארשטארקען דעם רעוואלוציאנערען פאר־באנד צווישען די רעוואלוציאנערע עלעמענטען פון דעם פראלעטא־ריאט פון גאנץ אייראפא. „לאמיר געבען א מעגליכקייט אונזער־בורזשואזיע אנצוהאלטען די לאגע פון מאנאפאליזירען דעם האנדעל מיט דער שענקייט פון די אלפען־בערג און עטליכע מטבעות וועלען אויך צו אונז אריינפאלען", — דאס איז דער ווירקליכער אינהאלט פון דער פאליטיק פון די אפארטוניסטען אין דער שווייץ. „לאמיר אונטערשטיצען דעם פארבאנד פון דעם רעוואלוציאנערען פראלעטא־ריאט פון פראנקרייך, דייטשלאנד און איטאליען אזוי, דאס זיי זאלען קענען ארונטערווארפען די בורזשואזיע", — דאס איז דער ווירקליכער אינהאלט פון דער פאליטיק פון דער רעוואלוציאנערער סאציאל־דעמאקראטיע אין דער שווייץ. צום באדויערען ווערט דיזע פאליטיק ניט געפיהרט מיט גענוג ענערגיע פון די „לינקע" אין דער שווייץ, און די שעהנע ערקלערונג פון דעם שווייצארישען פארטיי קאנגרעס, אפגעהאלטען אין אראו אין 1905 (אנערקענענדיג דעם רעוואלוציאנערען מאסען־קאמפף) בלייבט בלויז אויפ'ן פא־פיער. אבער דאס איז ניט די טעמא פאר דער יעצטיגער דיס־קוסיאן.

די פראגע פאר אונז איצט איז פאלגענדע: איז די פאדערונג וועגען ענטוואפנונג אויסגעהאלטען און איין איינקלאנג מיט די רע־וואלוציאנערע שטרעבונגען פון דער שווייצארישער סאציאל־דע־מאקראטיע? עס איז קלאר אז ניט. עס איז א פאקט אז די „פא־דערונג" וועגען ענטוואפנונג ענטשפרעכט דעם אפארטוניסטישען, שמאל נאציאנאלען, באגרעניצטען בליק פון דעם טיפ פון דער אר־

ביטער באַוועגונג צווישען קליינע נאַציאָנען. עס איז א פאַקט אַז ענטוואַפנונג איז דער העכסט נאַציאָנאַליסטישער, דורך און דורך נאַציאָנאַליסטישער פּראָגראַם פון די קליינע שטאַאַטען, אָבער פאַר קיין פאַל ניט קיין אינטערנאַציאָנאַלע פּאָליטיק פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע.

די אויפגאַבע פון פּראָלעטאַריאַט אין אונזער רעוואָלוציע.

דער היסטאָרישער מאָמענט, וואָס רוסלאַנד לעבט איצטער איבער, קען כאַראַקטעריזירט ווערען מיט פאָלגענדע גרונד־שטריכען:

1. די אַלטע צאַרישע ממשלה, וועלכע איז באַשטאַנען פון אַ באַנדע פּריצים, וואָס האָט געדרעהט דאָס רעדעל פון דער גאַנצער רעגירונגס־מאַשין (אַרמעע, פּאָליציי און טשינאָווניקעס) איז צושלאָגען און באַזייטיגט, אָבער ניט דערשלאָגען אינגאַנצען. פאָרמעל איז די מאָנאַרכיע נאָך ניט געפאַלען. דאָס ראָמאַנאָוו־געזינדעל געהט זיך ווייטער אָן מיט דער ארבייט פון שאַפען מאָנאַרכיסטישע אינטריגעס, און די פּריצים זיינען נאָך אַלץ די בעלי בתים פון דער ערד.

2. די מלוכה־מאַכט פון רוסלאַנד איז פּשוט איבערגעגאַנגען אין די הענט פון אַ נייעם קלאַס — אין די הענט פון די רייכע און רייך־געוואָרענע פּריצים. אויף אַזוי ווייט איז די בורזשואַ־דעמאָקראַטישע רעוואָלוציע אין רוסלאַנד געענדיגט.

אַזוי שנעל ווי די בורזשואַזיע האָט אַריינגעכאַפּט די מאַכט אין איהרע הענט, האָט זי גלייך געמאַכט יד אחת מיט די מאָנאַרכיסטישע עלעמענטען, וועלכע זיינען מיט לייב און לעבען געווען איבערגעגעבען ניקאָלאַי׳ען דעם בלוטיגען און סטאָליפּינ׳ען דעם תליון אין די יאָהרען 1906 און 1914. די נייע בורזשואַזנע רעגיערונג פון פּרינץ לוואָוו און קאָמפּ. האָט געפּרואווט פאַרהאַנדלען מיט דעם ראָמאַנאָוו־געזינדעל וועגען דעם, אַז מען זאָל ווידער איינפיהרען אַ מאָנאַרכיע אין רוסלאַנד. מאַכענדיג אַ טומעל מיט רעוואָלוציאָנערע פראַזען, נעמט די דאָזיגע רעגירונג

און באַשטימט אויף הויכע פּאָסטען אַזעלכע פּאַרשוינען, וועלכע זיינען באַקאַנט אַלס גרויסע אָנהענגער פון׳ם אַלטען רעזשים, דעם גאַנצען אַפּאַראַט פון דער מלוכה־מאַשין סטאַרעט מען זיך ווי ווייט מעגליך ניט צו רעפאָרמירען צופיעל, און אויף אַזאַ אופן גיט מען איהם איננאַנצען איבער אין די הענט פון דער בורזשואַזיע. און נעגען דעם שטראָם פון די רעוואָלוציאָנערע כוחות, וואָס זיינען שטענדיג די בעסטע פאַרזיכערונג פאַר ערפאָלג אין אַ רעוואָ־לוציע — נעגען דעם שטעלט זיך די רעגיערונג אַנטקעגען און לאָזט ניט געהן צו ווייט.

ביז איצט האָט נאָך די רעגיערונג געפונען פאַר נויטיג צו באַשטימען אַ צייט ווען די גרינדונגס פאַרזאַמלונג זאָל צונויפ־גערופען ווערען. אויף די פּריצים לאָזט זי חלילה קיין שפּרינקעלע ניט פאַלען און היט זיי אָפּ ווי דאָס שוואַרצאַפּעל פון׳ם אויג, מען זאָל חלילה ביי זיי די ערד ניט צונעמען. און עס פאַלט איהר גאָר ניט איין, אַז מען דאַרף זיך נעמען עפּיס טאָן אויף צו קאָנטראָלירען די פינאַנציעלע מאָנאָפּאָל־אָרגאַני־זאַציעס, די גרויסע בענק, די קאַפּיטאַליסטישע סינדיקאַטען און דאָס גלייכען. אַזעלכע זאַכען ליגען איהר גאָר ניט אין זינען.

די הויפּט שטעלעס אין׳ם מיניסטאָרען־קאַבינעט פון דער בורזשואַזנער רעגיערונג (דאָס מיניסטעריום פון אינערליכע אָנ־געלעגענהייטען, דאָס קריעגס מיניסטעריום, דאָס הייסט די גאַנצע דעה אין דער אַרמעע, אין דער פּאָליציי, איבער די בעאַמטע און איבער דעם גאַנצען אַפּאַראַט, וואָס אונטערדריקט די מאַסען) פאַרנעמען באַקאַנטע מאָנאַרכיסטען און אָנהענגער פון די רייכע פּריצים. די קאַדעטען, וועלכע זיינען ערשט נעכטען פון דער העלער הויט געוואָרען רעפּובליקאַנער, ווייל זיי האָבען קיין אַנדער ברירה ניט געהאַט, האָט מען צוגעטיילט קלענערע שטעלעס, אַזעלכע, וואָס האָבען ניט קיין דירעקטע שייכות מיט דער מלוכה מאַכט. און אַלעקסאַנדער קערענסקי, וועלכער איז דער פאַר־

טרעטער פון די טרודאוויקעס און א „אויך מיר סאציאליסט", שפיעלט לחלוטין ניט קיין ראלע, אויסער דעם וואס ער פאר־דרעהט דעם עולם א קאפ מיט זיינע קלינגענדיגע, אויסגעצאצקעטע און מליצה'דיגע דרשות.

איבער אט די אלע אורזאכען פארדיענט ניט די נייע בור־זשואזנע רעגיערונג קיין שום צוטרויען מצד די ארבייטער, אפילו אויף דעם געביעט פון דער אינערליכער פאליטיק, און וועגען דעם, אז די ארבייטער זאלען אזא רעגיערונג שטיצען, קען גאר קיין רעדע ניט זיין.

די אויסערליכע פּאָליטיק פון דער נייער רעגירונג.

3. וואס איז שייך דער אויסערליכער פּאָליטיק, וועלכע איז איבער אויסערליכע באדינגונגען, ארויסגערוקט געוואָרען אויפ'ן ערשטען פּלאַן, טוט די נייע רעגירונג פּונקט דאָס זעלבע, וואָס די אַלטע רעגירונג האָט געטאָן און פיהרט ווייטער די אימפּעריאַליסטישע מלחמה, האנט אין האנט מיט די אימפּעריאליסטישע מלוכות פון ענגלאנד, פראנקרייך און אנדערע — א מלחמה, וואָס ווערט געפיהרט צוליעב דעם, אז די קאַפּיטאַליסטען זאָלען זיך טיילען דערמיט וואָס זיי וועלען דערשטיקען די קלענערע, שוואַכערע פעלקער.

איבער דעם וואָס די נייע רוסישע רעגירונג איז אזוי געהאָרכזאַם און אונטערטהעניג צום רוסישען קאַפּיטאַל און צו זיין מעכטיגען באשיצער און בעל הבית, דעם ענגליש־פראנצויזישען אימפּעריאַליסטישען קאַפּיטאַל, האָט זי לחלוטין גאָרניט געטאָן צו מאכען א סוף צו דער גרויסער וועלט־מלחמה, וועלכע ווערט געפיהרט אין די אינטערעסען פון די קאַפּיטאַליסטען, כאָטש די גרעסטע מאַיאָריטעט פון'ם רוסישען פאָלק האָט דורך דעם סאָוויעט פון ארבייטער־סאָלדאטען און פויערים־דעפּוטאַטען אויסגעדריקט א שטארקען פארלאנג, אז מען זאָל איינמאָל פאר אלע מאָל מאכען א סוף צו דער מלחמה. זי, די נייע רעגירונג, האָט אפילו ניט געפונען פאר נויטיג צו פארעפענטליכען יענע געהיימע אָפּמאכען, וועלכע זיינען לכל הדעות גזלנ'ישע און רויבערישע (וועגען צוריי־סען פערסיען, בארויבעווען כינא, בדיל הדל מאכען טערקיי, צו־ברעקלען עסטרייך, צונעמען מזרח פרייסען, די דייטשע קאָלאָניעס און אז. וו.) — אָפּמאכען, וועלכע פארבינדען רוסלאנד מיט דעם ענגליש־פראנצויזישען אימפּעריאַליסטישען רויבערישען קאַפּיטאַל. זי האָט געגעבען איהר הסכמה אויף די געהיימע אָפּמאכען, וואָס זיינען געשלאָסען געוואָרען פון'ם צאריזם, וועלכער האָט אין א

משך פון דורות־לאַנג געדריקט און געשטיקט די פעלקער מעהר פון אנדערע טיראַנען און דעספּאָטען, — פון'ם צאַריזם, וועלכער האָט ניט נאָר געדריקט, נאָר אויך באַשמוצט און פאַרפּאַטשקעט דאָס גרויסע רוסישע פאָלק, מאַכענדיג עס פאַר א תליון פון אנדערע פעלקער.

געבענדיג איהר הסכמה אויף די שענדליכע גזלנישע אָפּמאַכען, האָט די נייע רוסישע רעגיערונג ניט פאַרגעשלאָגען קיין באַלדיגען וואַפענשטילשטאַנד צו די קריעגספיהרענדע פעלקער, ניט קוקענדיג דאַרויף, וואָס די מאַיאָריטעט פון'ם רוסישען פאָלק האָט דאָס אַזוי קלאָר געפאָדערט דורך די סאָוויעטען פון אַר־בייטער־סאָלדאַטען און פויערים־דעפּוטאַטען. זי איז אָפּגעקומען מיט פייערליכע און קלינגענדיגע, אָבער פוסטע דעקלאַראַציעס און פראַזען, וועלכע האָבען שטענדיג געדיענט און דיענען נאָך איצט ביי די בורזשואַזנע דיפּלאָמאַטען אַלס א מיטעל אָפּצונאַרען די נאַאיווע, פאַרגלויבטע מאַסען פון א אונטערדריקטען פאָלק.

4. און דערפאַר קען מען זיך אויף דער דאָזיגער רעגיערונג לחלוטין ניט פאַרלאָזען. עס דאַרף גאָר ביי קיינעם קיין ספק ניט זיין, אַז אויפ'ן פעלד פון אויסערליכער פּאָליטיק וועט זי גאָר ניט אויפטאָן. נאָך מעהר, ניט נאָר קען מען זיך אויף איהר אין דעם פּרט ניט פאַרלאָזען, נאָר מען דאַרף גאָר ביי איהר ניט פאָדערען, אַז זי זאָל אָנזאָגען דער וועלט, אַז רוסלאַנד פאַרלאַנגט א שלום אָהן עראָבערונגען, אָהן קאָנטריבוציעס און דאָס רעכט פון קלענערע פעלקער אויף זעלבסטבאַשטימונג א. ז. וו., א. ז. וו. פאָדערען פון איהר אַזאַ זאַך, הייסט פשוט אָפּנאַרען דאָס פאָלק אין גלויבען אין נעכטיגען טאָג; הייסט פשוט פאַרדרעהען די מאַסען א קאָפּ און אויף א קרומען אופן זיי צופּאַסען צו דער מלחמה, וועלכע ווערט געפיהרט ניט פון די פעלקער, נאָר פון די רעגיערונגען, וועלכע זיינען ניט אויסען די טובה פון'ם פאָלק, נאָר עגאָאיסטישע אימפּעריאַליסטישע אינטערעסען.

אייגענאַרטיגע דאָפּעלטע מאַכט און איהר קלאַסען-באַדייטונג.

5. די הויפּט אייגענאַרטיגקייט פון אונזער רעוואָלוציע, די אייגענאַרטיגקייט אין וואָס מען דאַרף זיך גוט אריינטראַכטען, באַשטעהט אין דעם, וואָס אין די ערשטע פּאָר טעג נאָכ'ן זיעג איז געשאַפען געוואָרען אַ מין דאָפּעלטע הערשאַפט.

די דאָפּעלטע הערשאַפט ווייזט זיך אַרויס אין דעם, וואָס אין דער אמת'ען עקזיסטירען צוויי רעגיערונגען: די „צייטוויי־ליגע רעגיערונג" פון לוואָוו'ן און קאָמפּ., וועלכע פאַרטרעט די אינטערעסען פון דער בורזשואַזיע, און אַ זייטיגע „קאָנטראָלי־רענדע" רעגיערונג — דער פעטראָגראַדער סאָוויעט פון אַרבּיי־טער־סאָלדאַטען און פּויערים־דעפּוטאַטען, וועלכער האָט ניט אין זיינע הענט די קערפּערשאַפטען פון דער רעגירונגס מאַכט, נאָר שטיצט זיך אוממיטעלבאַר און לכל הדעות אויף דער מאַיאָריטעט פון'ם פאָלק, וואָס באַשטעהט פון באַוואָפענטע אַרבייטער און פּויערים.

דער קלאַסען־גרונד פון דער דאָזיגער דאָפּעלטער מאַכט און איהר קלאַסען־באַדייטונג באַשטעהט אין דעם, וואָס די רוסישע רעוואָלוציע פון מאַרט 1917 האָט ניט נאָר געמאַכט אַ סוף צו דער גאַנצער צאַרישער ממשלה און איבערגעגעבען די גאַנצע מאַכט אין די הענט פון דער בורזשואַזיע, נאָר זי איז אויך געוואָרען רייף געגנוג פאַר אַ רעוואָלוציאָנער־דעמאָקראַטישער דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט און דעם פּויערטום. און אַזאַ דיקטאַטור, (דאָס הייסט, אַ מאַכט, וואָס שטיצט זיך ניט אויפ'ן געזעץ, נאָר אויף די שטאַרקע כוחות פון די באַוואָפענטע מאַסען) איז דער פּעט־ראָגראַדער סאָוויעט און אויך די לאָקאַלע סאָוויעטען פון אַר־בייטער־ און סאָלדאַטען־דעפּוטאַטען.

6. די צווייטע זעהר וויכטיגע אייגענאַרטיגקייט פון דער

רוסישער רעוואָלוציע באַשטעהט אין דעם, וואָס דער פּעטראָגראַ־דער סאָוויעט פון סאָלדאַטען און ארבייטער דעפּוטאַטען, האָבענ־דיג, ווי עס שיינט לויט אַלע באַווייזע, דעם צוטרויען פון דער מאַיאָריטעט פון די לאָקאַלע סאָוויעטען, האָט אַליין, מיט'ן איי־גענעם ווילען, איבערגעגעבען די מלוכה־מאַכט אין די הענט פון דער בורזשואַזיע און פון איהר צייטווייליגער רעגיערונג. דאָס הייסט פּשוט, אַליין איבערגעגעבען איהר די פּולע דעה, באַגנוגענ־דיג זיך מיט דער ראָלע פון אַ בעאָבאַכטער און פון אַן אויפּפּאַסער איבער דער צונויפּרופונג פון דער גרינדונגס פאַרזאַמלונג, וועלכע די צייטווייליגע רעגיערונג האָט נאָך ביי זיך ניט אָפּגעמאַכט ווען צונויפצורופען.

אָט די זעהר אייגענאַרטיגע, מאָדנע לאַגע, וועלכע איז נאָך ביז איצט אין דער געשיכטע אין אַזאַ פאָרמע ניט געווען, האָט געבראַכט דערצו, אַז עס זאָלען זיך צונויפמישען אַזעלכע צוויי דיקטאַטורען, וואָס פּלאָנטערען זיך איינע אָן דער אַנדערער — די דיקטאַטור פון דער בורזשואַזיע (וואָרום וויסען דאַרפט איהר, אַז די רעגיערונג פון פּרינץ לוואָוו און קאָמפּ. איז אַ דיקטאַטור, דאָס הייסט, אַ הערשאַפט, וואָס שטיצט זיך ניט אויפ'ן געזעץ און אויך ניט אויף דעם ווילען פונ'ם פאָלק, נאָר דאַרויף, וואָס זי האָט פאַרכאַפּט די מאַכט מיט געוואַלט) און די דיקטאַטור פונ'ם פּראָלעטאַריאַט און פויערטום (דער סאָוויעט פון סאָלדאַטען און ארבייטער דעפּוטאַטען).

און עס קען גאָר דער מינדסטער ספק ניט זיין, אַז אַזאַ צו־נויפמישונג, אַזאַ שידוך **קען זיך לאַנג ניט האַל־טען**. קיין צוויי הערשאַפטען אין איין מלוכה **קענען ניט זיין**. איינע פון זיי מוז אונטערגעהן. און די גאַנצע רוסישע בורזשואַזיע ארבייט שוין טאַקי אומעדום מיט אַלע כחות און מיט אַלע מעגליכקייטען צו פאַררוקען אינגאַנצען אין אַ ווינקעל, אָפּשוואַכען די מאַכט פון די סאָוויעטען און איינפיהרען **איין** גאַנצע בורזשואַזנע הערשאַפט.

א דאָפּעלטע הערשאַפט דריקט בלויז אויס אַן איבער־גאַנגס מאָמענט אין א רעוואָלוציע, ווען זי איז אוועק ווייטער פון דער געווענליכער בורזשואַ־דעמאָקראַטישער רעוואָ־לוציע, און האַלט אָבער נאָך ניט ביי אַ: אמת'ער דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום.

די קלאַסען־באַדייטונג (און אויך די קלאַסען־ערקלערונג) פון דעם ניט פעסטען איבערגאַנגס מאָמענט, באַשטעהט אין פאָלגענ־דען: פּונקט ווי יעדע רעוואָלוציע, האָט אויך אונזער רוסישע רעוואָלוציע געפאָדערט גרויסע העלדענטאַטען, אַפּפערוויליגקייט פון די מאַסען אין'ם קאַמפּף געגען צאַריזם, און אין דערזעלבער צייט האָט זי אַריינגעשלעפּט אין דער באַ־וועגונג אַ גאַנץ היבש ביסעל בעל הבתים'לעך.

איינער פון די וויכטיגסטע, וויסענשאַפטליכע און פּראַקטיש־פּאָליטישע סימנים פון יעדער ווירקליכער רעוואָלוציע באַשטעהט אין דעם, וואָס א גאַנץ גרויסע צאָהל „בעלי בתים" ווערען גאַנץ שנעל זעהר טעטיג אין'ם פּאָליטישען לעבען, אין דער איבערבויאונג פון דער מלוכה.

דאָס זעלבע איז געווען אין רוסלאַנד אויך. אין רוסלאַנד קאָכט איצט דאָס פּאָליטישע לעבען ווי אין א קעסעל. מיליאָנען און צעהנדליגער מיליאָנען מענשען, וועלכע זיינען פּאָליטיש גע־שלאָפען, פּאָליטיש געווען דערשלאָגען פון דער שרעקליכער אונ-טערדריקונג פונ'ם צאַריזם אין שווערער האַראָוועניע פאַר די ערד־אייגענטימער און פאַבריקאַנטען, האָבען זיך מיט אַמאָל אויפגעכאַפּט און זיך אַ לאָז געטאָן אין'ם שטראָם פון'ם פּאָליטישען לעבען. און ווער זיינען אָט די מיליאָנען און צעהנדליגער מיליאָנען? דאָס רוב זיינען זיי קליינע בעל הבתים'לעך, קליינבירגער, מענשען, וואָס שטעהען אין מיטען וועג צווישען קאַפּיטאַליסטען און געדונגענע ארבייטער. און רוסלאַנד איז דאָך צווישען אַלע אייראָפּעאישע לענדער דאָס קליינבירגערליכסטע לאַנד.

די ריעזיגע קליינבירגערליכע כוואליע האט מיט אימפעט א שטראם געטאן און פארפלייצט דעם אויפגעקלערטען פראלעטא־ריאט ניט נאר מיט איהר גרויסער צאהל, נאר אויך מיט איהרע אידעאלען, מיט איהר תורה. זי האט פארגיפטעט און אנגעשטעקט גאנץ ברייטע ארבייטער קרייזען מיט איהרע קליינבירגערליכע אנשויאונגען אויף פאליטיק.

די קליינבורזשואזיע איז אפהענגיג פון דער בורזשואזיע, לעבענדייג אליין אויפ'ן בעל־הבית'ישען שטייגער און ניט אויפ'ן ארבייטער שטייגער (אין דעם זינן פון דעם פלאץ, וואס זי פאר־נעמט אין דער געזעלשאפטליכער פראדוקציאן) און אויך אין איהר געדאנקענגאנג, שלעפט זי זיך שטענדיג נאך דער בורזשואזיע.

בלינדער צוטרויען צו די קאפיטאליסטען, די ערגסטע שונאים פון שלום און סאציאליזם, — אט וואס עס כאראקטעריזירט די איצטיגע פאליטיק פון די מאסען אין רוסלאנד, אט וואס איז אויסגעוואקסען מיט אזא רעוואלוציאנערער שנעלקייט אויף דעם סאציאל־עקאנאמישען באדען אין דעם קליינבירגערליכסטען לאנד אין איירופא. אט אין דעם ליגט דער קלאסען־שורש פון דעם „אויסקומען" וואס געהט אן צווישען דער פראוויזארישער רע־גירונג מיט'ן סאוועט פון ארבייטער און סאלדאטען דעפוטאטען, אן „אויסקומעניש", וואס שארט צו גוטשקאוו'ן א געשמאקען ביסען און א ווירקליכע מאכט, און פאר די סאוועטען — פאר־שפרעכונגען, כלומר'שטען דרך ארץ, חניפה, פראזען, פארזיכערונגען און די ערלע מאניערליכע קונצען פון קערענסקי'ן.

די ניט גענוגע צאהל פון'ם פראלעטאריאט אין רוסלאנד, ווי אויך דאס וואס ער איז ניט גענוג אויפגעקלערט און ניט ווי געהעריג ארגאניזירט — דאס איז די צווייטע זייט פון'ם מעדאל.

אלע פאלקס־פארטייען, אריינגערעכענט די פארטיי סאציא־ליסטען־רעוואלוציאנערען, זיינען פון תמיד אן געוועזן קליינביר־גערליכע. טשכעאידזע, צערעטעלי און זייערע חברים, די אומ־פארטייאישע רעוואלוציאנערען, ווי סטעקלאוו און אנדערע, האבען

זיך גלייך א לאז געטאן מיט'ן שטראם, ווייל זיי האבען פשוט ניט געהאט געגוג כחות זיך צו שטעלען אקעגען שטראם.

7. פון דער אויבענאנגעוויזענער אייגענארטיגער לאגע שטראמט ארויס די אייגענארטיגע טאקטיק פון'ם איצטיגען מאמענט. און דאס דארף צוגעבען יעדער מארקסיסט, וועלכער מוז זיך רעכענען מיט די אביעקטיווע פאקטען, מיט די מאסען און קלאסען, און ניט מיט איינצעלנע פערזאנען.

אט די אייגענארטיגקייט רוקט ארויס אין דער ערשטער שורה דאס וואס חבר טעאדאראוויטש האט זעהר געלונגען אנגערופען „ארייננגיסען עסיג און גאל אין דער זיסליכער וואסער פון די רעוואלוציאנער־דעמאקראטישע פראזען". די ארבייט פון דער קריטיק באשטעהט אין דעם, וואס זי מאכט קלאר פאר אלעמען די טעות'ען פון די קליינבירגערליכע עהרליכע פארטייען סאציאליסטען־רעוואלוציאנערען און סאציאל־דעמאקראטען, גרייט צו און פאראייניגט די עלעמענטען פון דער באוואוסטזיניג־פראלעטארישער, קאמוניסטישער פארטיי, און לופטערט אויס דעם פראלעטאריאט פון דעם „אלגעמיינעם" קליינבירגערליכען שטאנד.

לפנים דוכט זיך, אז דאס איז ניט מעהר ווי פראפאגאנדע ארבייט. אין דער אמת'ען אבער איז דאס די פראקטישסטע רעוואלוציאנערע ארבייט, ווארים מען קען דאך ניט א רוק טאן ווייטער אזא רעוואלוציע, וועלכע האט זיך אפגעשטעלט אין מיטען דערינען, זיך פארבלינעט מיט א פראזע און „טאפטשעט זיך אויף איין ארט" ניט דערפאר וואס מען שטערט איהר פון דרויסען, אויך ניט דערפאר, וואס די בורזשואזיע נעמט אן געוואלד־מיטלען און לאזט ניט געהן ווייטער (גוטשקאוו סטראשעט בלויז דערווייל, אז ער וועט אננעמען געוואלד־מיטלען געגען די סאלדאטען), נאר דערפאר וואס די מאסען גלויבען בלינד.

בלויז קעמפפענדיג מיט אט דעם בלינדען צוטרויען (און קעמפפען מיט איהם דארף מען בלויז גייסטיג, דורך חבר'שע איבערצייגונגען און דורך אנווייזונגען אויף ערפאהרונגען פון לעבען),

קענען מיר זיך באַפרייען פון דעם הו־הא און פון דעם טומעל, וואָס מען האָט געמאַכט מיט רעוואָלוציאָנערע פראַזען, און ווירקליך אַ רוק טאָן פאָראויס אי דעם פּראָלעטאַרישען באוואוסטזיין, אי דעם באוואוסטזיין פון די מאַסען, אי די דרייסטע ענטשלאָסענע איניציאַטיווע זייערע אומעדום, די ענטוויקלונג און פארשטאַרקונג פון די געוואונענע פרייהייטען, דעמאָקראַטיע און דעם פּרינציפּ, אַז דאָס פאָלק זאָל הערשען איבער'ן גאַנצען לאַנד.

8. אין דער געשיכטע זעהען מיר, אַז בורזשואזנע רעגירונגען האָבען פון תמיד אָן געהאַט צווייערליי מיטלען אויף איינצוהאַלטען און אונטערדריקען דאָס פאָלק. דער ערשטער מיטעל איז — געוואַלד, מאַכט. ניקאָלאַי ראָמאַנאָוו, דער ערשטער, און ניקאָלאַי דער צווייטער — דער בלוטיגער, האָבען געוויזען דעם רוסישען פאָלק די העכסטע מעגליכע און אוממעגליכע מדרגה פון אָט דעם תלינ'ישען רוצח'דיגען מיטעל. עס איז אָבער פאַראַן נאָך אַ מיטעל, וואָס איז זעהר קונציג אויסגעאַרבייט געוואָרען פון דער ענגלישער און פראַנצויזישער בורזשואזיען, וועלכע דערשמעקען אַזוי שנעל דעם ריח פון אַ גרויסער רעוואָלוציע און פון אַ רעוואָלוציאָנערער מאַסען־באַוועגונג. דאָס איז דער מיטעל — אָפּצונאַרען, חנפה'נען, ניט זשאַלעווען קיין שעהנע פראַזען, זיין מילד אויף פארשפּרעכונגען, צו־וואַרפען אַ ביינדעל, מאַכען פּשרות און האָבען אָן אָפענע פריינעביגע האַנט אין אוממיכטיגע זאַכען, און זיך האַלטען שטאָל און אייזען און האָבען אַ פאַרמאַכטע האַנט אין וויכטיגע זאַכען.

אין רוסלאַנד איז די לאַגע ארויסגעקומען גאַנץ אייגענאַרטיג. מיט אַמאָל האָט מען זיך געגעבען אַ קוליע איבער פון'ם ערשטען מיטעל צום צווייטען. פונקט אַזוי ווי מען האָט פריהער אָנגעווענדעט די בלוטיגסטע מאַכט כדי צו אונטערדריקען דאָס פאָלק, אַזוי האָט מען דערנאָך אָנגעווענדעט די זיסעסטע חניפה, כדי צו אונטערדריקען דאָס פאָלק. און וואָס קומט ארויס פון דער חניפה און פון די אַלע גוטע הבטחות? עס קומט אַרויס דאָס זעלבע,

וואָס אין יענעם באַריהמטען פּאַבעל, וואו דער קוכער האָט זיך גענומען זאָגען מוסר דער קאַץ פּאַר וואָס זי איז אַ נאַשערין. ער דרשנ'ט, זאָגט מוסר — און די קאַץ הערט איהם ווי דעם פאַר־איאָהריגען שנעע און נאַשט ווייטער. מיליוקאָוו און גוטשקאָוו האַלטען די מאַכט אין זייערע הענט, זיי באַשיצען די פּראָפיטען פון קאַפּיטאַל, זיי פיהרען ווייטער די אימפּעריאַליסטישע מלחמה אין די אינטערעסען פון'ם רוסישען און ענגליש־פראַנצויזישען קאַפּי־טאַל, — און טועהנדיג דאָס, קומען זיי אָפּ מיט פאַרשפּרעכונגען, מליצות, און קנאַקעדיגע דעקלאַראַציעס, אַלס אַן ענטפער אויף די דרשות פון אַזוינע „קוכערס" ווי טשכעאידזע, צערטעלי און סטעקלאָוו, וועלכע מאַכען זיך נאַריש און זאָגען מוסר, סטראַשען, שילטען, בעטען, פאָדערען און אַפּעלירען צום יושר פון דער קאַץ, וועלכע הערט דאָס אַלעס אויס — און באַלעקט זיך.

אָבער מיט דער צייט וועט דער בלינדער צוטרויען און די צוטרוילינע בלינדקייט ווערען אַלץ קלענער, באַזונדערס מצד די אַרבייטער און אָרימסטע פּויערים, ווענען דאָס געזעלשאַפטליך־עקאָנאָמישע לעבען לערענט, אַז זיי זאָלען צו די קאַפּיטאַליסטען קיין צוטרויען ניט האָבען.

די פיהרער פון דער קליינבורזשואַזיע „מוזען" לערנען דאָס פאָלק צו האָבען צוטרויען צו דער בורזשואַזיע. אָבער די פיהרער פון'ם פּראָלעטאַריאַט דאַרפען לערנען דאָס פאָלק ניט צו האָבען קיין צוטרויען צו דער בורזשואַזיע.

די לאַגע אינ'ם סאָציאַליסטישען אינטערנאַציאָנאַל.

אין'ם איצטיגען מאָמענט פאַרנעמען די אינטערנאַציאָנאַלע פליכטען פון'ם רוסישען ארבייטער קלאַס דעם אויבען אָן.

ס'איז געוואָרען אַ מאָדע היינטיגע צייטען זיך צו שווערען בנאמנות, אַז מען איז אַ אינטערנאַציאָנאַליסט. יעדער איינער, אבי ער פוילט זיך נאָר ניט, שווערט אויף זיינע נאמנות, אז ער איז אָ אינטערנאַציאָנאַליסט. אפילו די שאָווינסטען־פארטיידי־נער (אָבאָראָנצי), אפילו די הערען פלעכאנאָוו און פאָטרעסאָוו, און אפילו קערענסקי זאָגט אויך, אַז ער איז אַ אינטערנאַציאָנאַ־ליסט. און ווייל עס איז געוואָרען אזא געוועהנליכע זאך זיך צו קרוינען מיט'ן נאָמען „אינטערנאַציאָנאַליסט", איז דעריבער די פליכט פון דער פּראָלעטאַרישער פּאַרטיי פעסטצושטעלען קלאָר און דייטליך וואָס אינטערנאַציאָנאַליזם איז טאַקי אין דער אמת'ען.

וואָרים ס'איז נאָך ווייניג, וואָס מען טשעפּעט אויף זיך אליין אָן אַ בלעטעל מיט אַן אויפשריפט „אינטערנאַציאָנאַליסט". די אלע פּאַפּירענע אויפרופען צו די ארבייטער פון אלע לענדער, די אלע פאַרזוכען דירעקט אָדער אינדירעקט אָוועקצושטעלען אַ „נעקסט" דעם ארויסטריט פון'ם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַ־ריאַט און די פאַרשידענע קריגס פיהרענדע לענדער, די אלע אנ־שטרענגונגען צו שליסען אַן „אָפּמאַך" צווישען די סאָציאַליסטען פון די קריגס פיהרענדע לענדער וועגען אַ רעוואָלוציאָנערען קאַמף, די גאַנצע טרחה פון די סאָציאַליסטישע צוזאַמענפאָהרען אויף אָנ־צופיהרען אַ קאַמף פאַר שלום און נאָך און נאָך — אַט די אלע זאַכען, ווי ערנסט און אויפריכטיג מען זאָל דערביי ניט זיין, זיינען מליצה, אָדער אין בעסטען פאַל — ניט מעהר ווי אומשולדיגע גו־טינקע פאַרלאַנגען, וועלכע טויגען זיך בלויז פאַר די שאָווינסטען אויף אָפּצונאַרען די מאַסען. און די פראַנצויזישע סאָציאַל־שאָווי־

גיסטען, וועלכע זיינען מעהר ווי אלע אנדערע געשיקט אין דער קונץ פון פארלאמענטארישער נארעריי, האָבען פשוט באוויזען וואונדער אויף דעם געביט פון הויכקלינגענדער פאַסיפיסטישער און אינטער־נאַציאָנאַליסטישער מליצה, וואָס זיי האָבען צונויפגעטשעפּעט מיט דעם אונערהערטען חוצפּה'דיגען פאַרראַט צום סאָציאַליזם און צום אינטערנאַציאָנאַל. ביי זיי איז געווען רעכט אריינצוטרעטען אין א מיניסטאָרען־קאבינעט, וואָס פיהרט אָן א אימפּעריאַליסטישע מלחמה, ביי זיי איז געווען רעכט צו שטימען פאַר די קריגס הלואות (פונקט ווי טשכעאידזע, סקאָבעליעוו, צערעטעלי און סטעקלאָוו האָ־בען דאָס ניט לאנג צוריק געטאָן אין רוסלאנד), עס האָט ביי זיי ניט אויסגעמאכט זיך צו שטעלען געגען דעם רעוואָלוציאנערען קאמף, וואס איז אָנגעפיהרט געווארען ביי זיי אין לאנד.

גוטע מענשען האָבען א טבע צו פארגעסען די אכזריות'דיגע ווילדע אומשטענדען פון דער אַל־וועלטליכער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. אָבער אָט די אומשטענדען האָבען א טבע ניט צו דולדען קיין מליצה, זיי לאַכען זיך אוים און זיינען זיך נוקם אָן די אומ־שולדיגע זיסינקע פארלאנגען.

עס איז פאראן בלויז איין אינטערנאציאָנאַליזם : אָן אונער־מיעדליכע ארבייט אויף צו ענטוויקלען די רעוואָלוציאָנערע באווע־גונג און דעם רעוואלוציאנערען קאמף ביי זיך אין לאנד, און שטיצען (דורך פּראָפּאגאנדא, געלד און מיטגעפיהל) פונקט אזא קאמף, וואָס ווערט געפיהרט אויף פונקט אזא שטייגער *און נאָר אויף אזא שטייגער, אין אלע* לענדער, אָהן אָן אויסנאַם.

אָט דאָס איז אמת'ער אינטערנאציאָנאַליזם, און די אַלע אנ־דערע דריידלעך וואָס מען מאכט, זיינען פאַלש.

פאַר די קנאַפּע דריטהאלבען יאָהר פון דער מלחמה האָבען זיך אין דער אינטערנאציאָנאַלער סאָציאַליסטישער און ארבייטער באַ־וועגונג אין אַלע לענדער אויסגעארבייט דריירליי שטרעמונגען. און ווער עס געהט ארונטער פון דעם רעאַלען באָדען פון די דאָזיגע

דריי שטרעמונגען, זייער אַנאַליז און דעם אופן ווי זיי פיהרען אַן א קאמף — דער ברענגט זיך אליין צו נעבעכדיגקייט, אומבאַהאָל־פענקייט און טעות'ען.

די דריי שטרעמונגען זיינען פאָלגענדע :

1) סאָציאַל־שאָוויניסטען, דאָס הייסט אַזעלכע, וואָס רופען זיך סאָציאַליסטען און זיינען אין דער אמת'ען גאָר שאָוויניסטען — דאָס זיינען אַזעלכע מענשען, וועלכע האַלטען, אַז מען דאַרף „פארטיידיגען דאָס פאטערלאנד" אין אַן אימפּעריאַליסטישער מלחמה, און הויפּטזעכליך אין דער איצטיגער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

אָט די מענשען זיינען אונזערע קלאַסען־געגנער. זיי זיינען אריבער אויף דער זייט פון דער בורזשואַזיע.

אַזוי זיינען די מעהרסטע אָפיציעלע פיהרער פון דער אָפיציע־לער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין א ל ע לענדער : די הערען פּלעכאַנאָוו און קאָמפּ. אין רוסלאַנד, די שיידעמאַנס אין דייטש־לאַנד, רענאָדעל, געד און סאמבאַ אין פראנקרייך, ביסאָלאַטי און קאָמפּ. אין איטאַליען, היינדמאַן, בראַנטינג און קאָמפּ. אין דער שווייץ, טרולסטרא און זיין פארטיי אין האָלאַנד, סטאונינג און זיין פארטיי אין דענעמארק, וויקטאָר בערגער און די אַנדערע אין אַמעריקאַ.

2) די צווייטע שטרעמונג, דער זאָגענאַנטער „צענטר", באַ־שטעהט פון אַזעלכע מענשען, וועלכע וויגען זיך צווישען די סאָ־ציאַל־שאָוויניסטען און אינטערנאַציאָנאַליסטען.

די „צענטריסטען" האַלטען זיך אין איין שווערען מיט כל השבועות, אַז זיי זיינען מארקסיסטען, אינטערנאַציאָנאַליסטען, אַז זיי זיינען פאר שלום און אויך דערפאר, אַז מען זאָל „צווינגען" די רעגירונגען עפּעס אויפצוטאָן ; אַז זיי „פאָדערען" פון זייערע רעגירונגען צו לאָזען וויסען דער וועלט וועגען דעם, אַז דאָס פאָלק גארט נאָך פריעדען ; זיי דערצעהלען אויך געשיכטעס וועגען דעם, אַז זיי זיינען מיט'ן גאנצען הארצען פאר א פריעדען אָהן

עראָבערונגען און אָהן קאָנטריבוציעס א. ז. וו., א. ז. וו. זיי זיי־נען אויך פאַר א פאַראייניגונג מיט די סאָציאַל־שאָוויניסטען. קורץ — די צענטריסטען זיינען געגען א שפּאַלטונג.

די „צענטריסטען" באַרען זיך אין א ים פון גוטינקע, קליין־בירגערליכע פראַזען; לפּנים זיינען זיי אינטערנאַציאָנאַליסטען, אָבער אין דער אמת'ען זיינען זיי שרעקעדיגע אָפּאָרטוניסטען און זיי שטרעקען זיך אין דער לענג און אין דער ברייט יוצא צו זיין פאַר די סאָציאַל־שאָוויניסטען.

דער עיקר באַשטעהט אין דעם, וואָס די „צענטריסטען" זיינען ניט איבערצייגט אין דער נויטיגקייט פון א רעוואָלוציע געגען זייע־רע רעגירונגען, זיי פּרעדיגען גאָר ניט פאַר אזא רעוואָלוציע, זיי פיהרען ניט אָן קיין שטאַרקען רעוואָלוציאָנערען קאַמף, און אנ־שטאָט דעם דרעהן זיי זיך אויס מיט כלומרשט „מאַרקסיסטישע" פראַזען און תירוצים.

די סאָציאַל־שאָוויניסטען זיינען אונזערע קלאַסען־געגנער, זיי זיינען די בורזשואַ אין דער ארבייטער באַוועגונג. זיי זיינען די נרופּע פון דער ארבייטער באַוועגונג, וועמען די בורזשואַזיע קויפט אָפּ מיט א גוטער שטעלע, זיי העלפען דער בורזשואַזיע באַראַבעווען און אונטערדריקען די קלענערע, שוואַכערע פעלקער, זיי העלפען איהר אָנפיהרען א קאַמף, אז זי, די בורזשואַזיע, זאָל זיך קענען טיילען מיט דעם, וואָס זי ראַבעוועט אָן.

די „צענטריסטען" זיינען מענשען, וועלכע האָבען מורא פאַר א נייע וואָרט, זיי זיינען שוין פאַרשימעלט געוואָרען פון דער פאַר־שימעלטער געזעצליכקייט, דער פּאַרלאַמענטאַריזם און די אַלע אנ־דערע זיבען גליקען איז זיי שוין אזוי אין די עצמות ארייננעקראָכען, אז אָהן איהם קענען זיי זיך ניט א ריהר טאָן פון דאַנען אהין, זיי זיינען „טשינאָווניקעס", וועלכע זיינען שוין געוועהנט געוואָרען צו וואַרימע ערטעלאַך און צו „רוהיגער" ארבייט. רייידענדיג היס־טאָריש און עקאָנאָמיש, זיינען זיי, די „צענטריסטען", ניט קיין באַזונדער שטאַנד, זיי שטעלען מיט זיך בלויז פאַר דעם איבער־

גאַנג פון דער אָפּגעלעבטער מדרגה פון דער ארבייטער באוועגונג, פון דער פעריאָדע פון 1871טען יאָהר ביז'ן יאָהר 1914, פון דער פעריאָדע, וואָס האָט געגעבען אַ סך גוטעס, באזונדערס אין דער קונסט, וואס איז אזוי נויטיג פאר דעם פראָלעטאריאט, אין דער קונסט פון פאמעליכער, אויסגעהאַלטענער, סיסטעמאטישער אָרגאַניזאציאָנס-ארבייט אין'ם ברייטסטען מאסשטאב — ביז דער נייער פעריאָדע, וועלכע איז געוואָרען אָביעקטיוו נויטיג פון דער צייט פון דער ערשטער אַל-וועלטליכער אימפעריאַליסטישער מלחמה, וועלכע האָט געעפענט אַ וועג פאר דער סאָציאַלער רעוואָלוציע.

קאַרל קאוטסקי, דער הויפט פיהרער און פאָרשטעהער פון'ם „צענטר", דער אנגעזעהענסטער אויטאָריטעט פון'ם צווייטען (1889—1914) אינטערנאַציאָנאַל, קען דיענען פאר אַ ביישפיעל ווי אזוי מען האָט דעם מארקסיזם צוטרייבערט; ער קען דיענען פאר אַ ביישפיעל פון דער אונערהערטער כאראַקטערלאָזיגקייט, פון דעם וויעגען זיך הין און הער און פון דעם פאררעט, וואָס ווערט באגאנגען פונ'ם מאָנאט אויגוסט 1914 אָן. די פאָרשטעהער פון דער שטרעמונג פון „צענטר" זיינען: קאַרל קאוטסקי, הוגאָ האאזע און לעדערבור, די זאָגענאַנטע „ארבייטער שטיצע" אינ'ם דייטשען רייכסטאַג; אין פראנקרייך—לאָנגע, פרעססמאַן און די זאָגענאַנטע „מינאָריטעט-גרופען" בכלל; אין ענגלאַנד—פיליפ סנאָודען, ראמזי מעקדאָנאַלד און אַ סך אַנדערע פיהרער פון דער „אונאָפּהענגיגער לייבאָר פארטיי"; מאררים הילקוויט און אַ סך אַנדערע אין אַמעריקאַ; טוראטי, טרעוועס, מאָדילוּאני און אַ סך אַנדערע אין איטאַליען; ראָבערט גרים און אַנדערע אין דער שווייץ; וויקטאָר אדלער און קאָמפּ. אין עסטרייך; אַקסעלראָד, מארטאָוו, טשכעאידזע, צערעטעלי און אַנדערע אין רוסלאַנד. אַ. ז. וו.

ס'פארשטעהט זיך, אז אומבאוואוסט פאר זיך אליין, נעהן אמאָל אייניגע סאָציאַל-שאָוויניסטען איבער צום „צענטר", און אמאָל פאַרקערט. יעדער מארקסיסט ווייסט גאַנץ גוט, אז

דער אונטערשיעד צווישען די קלאַסען בלייבט אַלץ דערזעלבער, ניט קוקענדיג דעראויף, וואָס איינצעלנע פּערזאָנען געהן אריבער פון איין קלאַס צום צווייטען; און אַזוי איז אויך אין פּאָליטישען לעבען, מעגען איינצעלנע פּערזאָנען איבערגעהן פון איין פּאָליטישער שטרע־מונג אין דער אַנדערער — דער אונטערשיעד צווישען די צוויי פּאָליטישע שטרעמונגען בלייבט אַלץ דערזעלבער.

3) די דריטע שטרעמונג — דאָס זיינען די אמת׳ע אינטער־נאַציאָנאַליסטען. די „לינקע צימערוואַלדער".

דער הויפּט שטריך, וואָס אונטערשיידט די אמת׳ע אינטערנאַ־ציאָנאַליסטען באַשטעהט אין דעם, וואָס זיי האָבען אין גאַנצען אַי־בערגעריסען מיט די סאָציאַל־שאָוויניסטען און מיט׳ן „צענטר". דער עיקר איז: אַ שטאַרקער רעוואָלוציאָנערער קאַמף געגען דער איינענער אימפּעריאַליסטישער רעגירונג און אויך געגען דער איי־גענער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע. דער פּרינציפּ: „דער ערגסטער שונא געפינט זיך אין איינענעם לאַנד, אין דער היים". אַ אומ׳רחמנות׳דיגער קאַמף מיט דער סאָציאַל־פּאָסיפיסטישער פראַזע און מיט די אַלע טויזענדטערליי תירוצים, וועלכע זיינען אוי־סען אָפּצולייקענען די מעגליכקייט און די פּאַסיגקייט פון אַ רעוואָ־לוציאָנערען פּראָלעטאַרישען קאַמף און פון אַ פּראָלעטאַרישער סאָ־ציאַליסטישער רעוואָלוציע אין פאַרבינדונג מיט דער איצטיגער מלחמה.

די אנגעזעהענסטע פאָרשטעהער פון דער דאָזיגער שטרעמונג זיינען: אין דייטשלאַנד — די „ספּאַרטאַקער", אָדער „אינטער־נאַציאָנאַליסטען", מיט דר. קאַרל ליעבקנעכט אַלס מיטגליעד. ער, דר. קאַרל ליעבקנעכט, איז דער באַריהמטעסטער פאָרטרעטער פון דער דאָזינער שטרעמונג און פון דעם נייעם אמת׳ען פּראָלעטאַרי־שען אינטערנאַציאָנאַל.

קאַרל ליעבקנעכט האָט אויפגעפאָדערט די אַרבייטער און די סאָלדאַטען פון דייטשלאַנד, אַז זיי זאָלען אוילדרעהן זייערע ביקסען און קאַנאָנען געגען זייער איינענער רעגירונג. קאַרל ליעבקנעכט

האָט דאָס ניט געטאָן פאַרשטעלט, נאָר אָפען, אויף דער טריבונע פון'ם דייטשען פּאַרלאַמענט (רייכסטאַג). דערנאָך איז ער אַליין אַוועק אויפ'ן פּאָטסדאַמער פּלאַץ, דאָס גרעסטע פּלאַץ אין בערלין, און דאָרטען האָט ער פאַנאַנדערגעטיילט געדרוקטע אומלעגאַלע פּראָקלאַמאַציעס מיט'ן רוף: „ניעדער מיט דער רעגירונג!" מען האָט איהם אַרעסטירט און פאַר'משפּט אויף קאַטאָרגע. איצט זיצט ער אין דער קאַטאָרזשנער טורמע אין דייטשלאַנד, און ער איז ניט דער איינציגער, אין די דייטשע טורמעס זיצען הונדערטער, אויב ניט טויזענדער אמת'ע סאָציאַליסטען, דערפאַר, וואָס זיי זיינען געווען געגען דער מלחמה.*)

קאַרל ליעבקנעכט האָט אין זיינע רעדעס און אין זיינע אַר־טיקלען אָנגעפיהרט אַ שטאַרקען קאַמף ניט נאָר געגען די דייטשע פּלעכאַנאָווס און פּאָטרעסאָווס (די שיידעמאַנס, לעגיענס, דאַווידס און קאָמפּ.), נאָר אויך געגען די דייטשע טשכעאידזעס און צערע־טעלים (די האאזעס, לעדעבורס און קאָמפּ.)

פון הונדערט און צעהן סאָציאַליסטישע דעפּוטאַטען, האָט קאַרל ליעבקנעכט, צוזאַמען מיט זיין פריינד אָטטאָ רוהלע, געבראָ־כען די „יסציפּלין, צוטרייסעלט די „איינינקייט" מיט'ן „צענטר" און מיט די שאָוויניסטען, און אַרויסגעטראָטען געגען אַלע. בלויז ליעבקנעכט שטעלט מיט זיך פאַר דעם סאָציאַליזם אין דייטשלאַנד, די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע. און די גאַנצע איבעריגע דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע, איז, ווי ראָזא לוקסעמבורג האָט זי זעהר ריכטיג אָנגערופען, ניט מעהר ווי אַ פאַסקודנע נבלה, פון וועלכער עס פיהלט זיך אַ מיאוסער גערוך.

עס איז פאַראַן נאָך אַ גרופּע אמת'ע אינטערנאַציאָנאַליסטען

---

*) ווי די לעזער זעהן, האָט לענין דאָס געשריעבען נאָך איידער די דייטשע רעוואָלוציע האָט אויסגעבראָכען; ווען ווילהעלם האָט בלויז געוואַגט דעם גרויסען קעמפּפער אין געפענגניס אריינצוזעצען, ניט ווי די עבערט־שיידעמאַן מענשען, וועלכע האָבען געוואַגט אויף אַזאַ ברוי־טאַלען אופן איהם צו ערמאָרדען.

אין דײַטשלאַנד, און דאָס איז די ברעמענער צײַטונג „ארבײַטער פּאָליטיק".

אין פראנקרײַך זײַנען צום אמת'ען אינטערנאציאָנאַליזם נאָענט לאָריאָ און זײַנע פרײַנד (בורדעראָן און מערהײַט האָבען זיך אוועקגעגליטשט צום סאָציאַל־פּאַסיפיזם), און אויך אָנרי גילבאָ, וועלכער גיט אין זשענעווע ארויס דעם זשורנאַל „מאָרגען"; אין ענגלאַנד זײַנען צום אמת'ען אינטערנאַציאָנאַליזם נאָהענט — די צײַטונג „טרײד יוניאָניסט" און א טײל מיטגליעדער פון דער בריטאַנישער סאָציאַליסטישער פּארטײ און דער „אינדעפּענדענט לייבאָר פּאַרטיי" (למשל, וויליאם ראָסעל האָט אָפען גערופען צו א שפּאַלטונג מיט די פיהרער וועלכע האָבען פאַרראַטען דעם סאָציאַליזם), אויך דער סקאָטלענדישער פאָלקס־לעהרער, דער סאָציאַליסט מאַקלין, וועמען די בורזשואַזנע ענגלישע רעגיערונג האָט אַרײַנגעזעצט אין טורמע דערפאַר וואָס ער האָט אָנגעפיהרט א קאַמפּף נעגען דער מלחמה; אויך די אנדערע הונדערטער ענגלישע סאָציאַליסטען, וועלכע שמאַכטען אין די טורמעס דערפאַר, וואָס זיי האָבען אָנגעפיהרט א רעוואָלוציאָנערען קאַמפּף נעגען דער מלחמה. זיי און בלויז זיי זײַנען די אמת'ע אינטערנאַציאָנאַליסטען אין ענגלאַנד; אין אַמעריקאַ זײַנען צום אמת'ען אינטערנאַציאָנאַליזם נאָהענט — די סאָציאַליסטישע ארבײַטער פּארטיי, און אויך יענע עלעמענטען אין דער אָפּאָרטוניסטישער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי, וועלכע האָבען אין מאָנאט יאַנואַר 1917 אָנגעהויבען ארויסגעבען די צײַטונג „אינטערנעשיאָנעליסט"; אין האָלאַנד — די „טריבוניסטען", וועלכע געבען ארויס די צײַטונג „טריבונע" (פּאַנעקוק, הערמאַן גאָרטער, ווײַנקאָפּ, הענריעטע ראָלאַנד־האָלסט, וועלכע איז אין צימערוואַלד געווען מיט'ן „צענטער", איז איצט איבערגעגאַנגען צו אונז); אין שוועדען — די פּאַרטיי פון די יונגע, אָדער לינקע, וועלכע ווערט געפיהרט פון לינדהאַגען, טורע נערמאַן, קאַרלסאָן, סטרעם און הערלונד, וועלכער האָט זיך אַליין באַטייליגט אין אויסאַרבײַטען די פּראָגראַמע פון די „לינקע צימער־

וואַלדער" און וועלכער איז איצטער פאַרשפּאַרט אין טורמע דער־פאַר וואָס ער האָט אָנגעפיהרט אַ רעוואָלוציאָנערען קאַמפּף געגען דער מלחמה ; אין דענעמאַרק — טריר און זיינע חברים, וועלכע האָבען זיך אָפּגעטיילט פון דער ,,דענעמאַרקער ,,סאָציאַל דעמאָקראַטיע", וועלכע איז געוואָרען אַ בורזשואַזנע, מיט'ן מיניסטער סטאַונינג אָן דער שפּיצע ; אין בולגאַריען — די ,,ענג פאַרבונדענע" ; אין איטאַליען — דער סעקרעטער פון דער פּאַרטיי קאָנסטאַנטין לאַדזאַרי און מ. סעררּאַטי, דער רעדאַקטאָר פון'ם צענטראַלען אָרגאַן ,,פאָרווערטס"; אין פּוילען — ראַדעק, גאַנעצקי און די אַנדערע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פיהרער, וועלכע שטעהן מיט דער ,,עקסטרעמער ריכטונג" ; ראָזע לוקסעמבורג, טשיקאָ און אנדערע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּיהרער, וועלכע שטעהן מיט דער ,,הויפּט פאַרוואַלטונג" ; אין דער שווייץ — יענע לינקע, וועלכע האָבען צונויפגעשטעלט דעם גרונד פאַר אַ רעפערענדום (אין יאַנואַר, 1917) אויף אָנצופיהרען אַ קאַמפּף געגען די סאָציאַל־שאָוויניסטען און ,,צענטריסטען" ביי זיך אין דער היים, און וועלכע האָבען אויף דעם ציריכער קאַנטאָנאַלען סאָציאַליסטישען צוזאַמענפאָהר אין טעס, דעם 11טען פעברואַר, 1917, אַריינגעטראָגען אַ פּרינציפּיעל־רעוואָלוציאָנערע רעזאָלוציע געגען דער מלחמה ; אין עסטרייך — די יונגע פריינד פון פריעדריך אַדלער פון לינקס, וועלכע זיינען טיילווייז אין'ם ,,קאַרל מאַרקס" קלאָב אין וויען — דער קלאָב, וועלכער איז צוגעמאַכט געוואָרען פון דער רעאַקציאָנערער עסטרייכישער רעגיערונג, וועלכע האָט פאַרשפּאַרט אין געפענגניס פריעדריך אַדלער'ן פאַר זיין העלדישען, כאָטש ניט באַטראַכטען, אָנפאַל אויף'ן מיניסטער. א. ז. וו. א. ז. וו.

דאָ געהט ניט אין די פאַרשיעדענערליי שאַטירונגען צווישען די לינקע פּאַרטייען נאָר אין דער שטרעמונג אין אַלגעמיין. דער עיקר באַשטעהט אין דעם, וואָס ס'איז ניט אַזוי גרינג צו זיין אַן אמת'ער אינטערנאַציאָנאַליסט אין אַזאַ צייט ווען אויף דער וועלט בושעוועט אַזאַ שרעקליכע אימפּעריאַליסטישע מלחמה. אַזעלכע

מענשען זיינען פאַראַן ווענינ, אָבער בלויז אין זיי ליגט די גאַנצע צוקונפט פונ'ם סאָציאַליזם, בלויז זיי זיינען די אמת'ע פיהרער פון די מאַסען, אָבער ניט יענע, וועלכע פיהרען די מאַסען אַרונטער פון'ם וועג.

אין אַזאַ אימפּעריאַליסטישער מלחמה, וואָס בושעוועט אויף דער וועלט, האָט געמוזט ווערען בולט'ער און שאַרפער דער אונטער־שיעד צווישען רעפאָרמער און רעוואָלוציאָנערען, צווישען סאָציאַל־דעמאָקראַטען און סאָציאַליסטען בכלל. ווער עס באַגנוגענט זיך מיט אַזאַ זאַך ווי אַרויסשטעלען „פאָדערונגען" די בורזשואַזנע רע־גיערונגען און „אָנווייזען דער וועלט, אַז דאָס פאָלק גאַרט נאָך שלום", דער ווערט שוין במילא אויס רעוואָלוציאָנער און גליטשט זיך אַריין אין די רייהען פון די רעפאָרמער. וואָרים אָביעקטיוו איז די פראַגע וועגען דער מלחמה אַ רעוואָלוציאָנערע.

פון דער איצטיגער מלחמה איז נישטאָ קיין אויסוועג פאַר אַ דעמאָקראַטישען יושר'דיגען שלום, עס איז אוממעגליך, אַז גלאַט אַזוי, מיר־נישט־דיר־נישט, זאָלען זיך די פעלקער באַפרייען פון דער שווערער משא פון די מיליאַרד־פּראָצענטען פון די הערען קאַפּי־טאַליסטען, וועלכע ווערען נתעשר פון דער מלחמה, — בלויז איין אויסוועג איז דאָ, און דאָס איז — אַ רעוואָלוציע פון'ם פּראָלע־טאַריאַט.

ביי די בורזשואַזנע רעגיערונגען קען מען זיך פאָדערען פאַר־שידענערליי רעפאָרמען וויפיעל דאָס הארץ גלוסט נאָר, אָבער, אויב מען וויל ניט אָפּנאַרען זיך אַליין און אַנדערע, אויב מען וויל ניט פאַרפלאָנטערען זיך אַליין און אַנדערע אין דעם רעפאָרמע־קנויל, קען מען ניט פאָדערען פון די מענשען און קלאַסען, וועלכע זיינען מיט טויזענדטערליי פעדים פאַרקניפּט און פאַרפלאָנטערט צום אימפּעריאַליסטישען קאַפּיטאַל, אַז זיי זאָלען גלאַט אַזוי, מיר־נישט־דיר־נישט, איבעררייסען אָט די אַלע פעדים. און וויסען דאַרפט איהר, אַז אָהן אַזאַ ריס זיינען די אַלע געשפּרעכען און רע־

דערייען וועגען און נעגען דער מלחמה ניט מעהר ווי פוסטע פראַ־
זען און אויפגעבלאָזענע מליצה.

די "קאוטסקיאַנער", די „צענטריסטען" זיינען רעוואָלוציאָנע־
רען בלויז מיט'ן מויל, און אין דער אמת'ען זיינען זיי נאָר רעפאָר־
מער, זיי זיינען אינטערנאַציאָנאַליסטען בלויז לפנים, און אין דער
אמת'ען שטרעבען זיי זיך נאָר אָן מיט אַלע מעגליכקייטען יוצא
צו זיין פאַר די סאָציאַל־שאָוויניסטען.

דער שטאַט און די רעוואָלוציע

(די מארקסיסטישע לעהרע וועגען שטאאט און די אויפגאבען
פון׳ם פראָלעטאריאט אין דער רעוואָלוציע)

ערשטער קאַפּיטעל.

די קלאַסען־געזעלשאַפט און דער שטאַאט.

1. דער שטאַאט איז אַ פּראָדוקט פון דעם, וואָס די קלאַסען־געגענזאַצען קענען אויסגעגלייכט ווערען.

מיט קאַרל מאַרקס׳עס לעהרע קומט איצטער פאָר דאָס זעלבע, וואָס ס׳איז אין דער געשיכטע שוין ניט איינמאָל פאָרגעקומען מיט די לעהרעס פון רעוואָלוציאָנערע דענקער און פיהרער פון די אונטערדריקטע קלאַסען אין זייער קאַמפּף פאַר באַפרייאונג. ביי׳ם לעבען האָט מען די דאָזיגע גרויסע רעוואָלוציאָנערע דענקער און פיהרער געהאַלטען אין איין פאַרפאָלגען און רודף׳ען. מיט דער ווילדעסטער שנאה און ציין־קריצעניש און מיט דעם חוצפה׳ליגסטען צוג פון שקרים און רכילות האָבען די הערשענדע קלאַסען באַגעגענט זייערע לעהרעס. און נאָך׳ן טויט האָט מען זיך געכאַפּט פאַר אַן אנדער מיטעל — מאַכען פון אַט די לעהרעס אַ מין געטשקע, וואָס קען קיינעם ניט שאַדען; מען פלעגט זייערע נעמען אריינרעכענען אין׳ם צעטעל פון הייליגע און ניט זשאַלעווען קיין שבחים, כדי דערמיט צו „טרויסטען" און אָפּנאַרען די אונטערדריקטע קלאַסען, און דעם אינהאַלט, דעם תוך פון די רעוואָלוציאָנערע לעהרעס, פלעגט מען מאַכען וואַסערדיג און צודרעהן איהם אזוי, אַז די גאַנצע רעוואָלוציאָנערע שאַרפקייט זאָל ווערען טעמפּ.

אי די בורזשואזיע, אי די אָפּאָרטוניסטען אין דער ארבייטער באַוועגונג האָבען זיך איצטער אַ נעם געטאָן צו „בעאַרבייטען" דעם מאַרקסיזם אויף אזא שטייגער, אַז עס זאָל פון איהם קיין שריד ופליט ניט בלייבען. זיי פאַרדרעהן און צוקאַליעטשען די רעוואָ־

לוציאָנערע זייט פון דער לעהרע, איהר רעוואָלוציאָנערע נשמה. זיי רוקען ארויס צום פאָרערגרונד און האַלטען אין איין לויבען דאָס, וואָס ס'פּאַסט זיך, אָדער דאָס, וואָס שיינט צו זיין פּאַסיג פאַר דער בורזשואַזיע. עס איז שוין דערגאַנגען אַזוי ווייט, אַז וואו עפּעס א סאָציאַל־שאָוויניסט רעכענט ער זיך פאַר א „מאַרקסיסט.״ אָהן א שפּאַס! עס איז שוין דערגאַנגען אזוי ווייט, אַז די דייטשע בורזשואַזנע געלעהרטע, וועלכע זיינען ערשט נעכטען געווען אַזעל־כע געוואַלדיגע מומחים אין דער קונץ צו „טרייבערען״ דעם מאַרק־סיזם, ריידען גאָר איצטער מיט א באַזונדער מין שטאָלץ וועגען „אונזער נאַציאָנאַל דייטשען מאַרקס'ן״, וועלכער האָט אַזוי גלענ־צענד ערצויגען די אַרבייטער־פאַראיינען כדי זיי זאָלען קענען זיין נוצליך אין דער רויבערישער מלחמה.

און ווייל מען האָט אַזוי צוקאַליעטשעט און צודרעהט דעם מאַרקסיזם, איז עס פריהער פאַר אַלץ אונזער אויפגאַבע פעסטצו־שטעלען די אמת'ע לעהרע פון מאַרקס'ן וועגען שטאַאַט. צוליעב דעם וועט זיין נויטיג צו ברענגען א גאַנץ היבשע רייהע לאַנגע צי־טאַטען פון מאַרקס'ען און ענגעלס'ען אייגענע ווערק. דאָס וועט אודאי מאַכען שווער און ניט פּאָפּולער דעם אינהאַלט פון אונזער ענין. אָבער אָהן די ציטאַטען איז לחלוטין אוממעגליך זיך צו באַ־געהן. אַלע, אָדער אַמווייניגסטען אַלע וויכטיגסטע, פּלעצער פון די ווערק פון מאַרקס און ענגעלס בנוגע דער פראַגע וועגען שטאַאַט, מוזען געבראַכט ווערען אַזוי פיעל ווי מעגליך, כדי דער לעזער אַליין זאָל זיך קענען שאַפען אַן אייגענע פאַרשטעלונג וועגען די אנשוי־אונגען פון די גרינדער פון'ם וויסענשאַפטליכען סאָציאַליזם און וועגען דער ענטוויקלונג פון די דאָזיגע אנשויאונגען, און כדי עס זאָל אויך באַוויזען ווערען דאָקומענטאַל און איבערצייגענד ווי אַזוי די דאָזיגע אנשויאונגען זיינען פאַרדאַרבען געוואָרען פון דער הער־שענדער „קאַוטסקיאַנישער״ ריכטונג.

אנפאַנגען וועלען מיר פון ענגעלס'עס פאַרשפּרייטסטען ווערק: „די אָפּשטאַמונג פון דער פאַמיליע, פּריוואַט אייגענטום

און שטאַאַט", וואס איז אין 1894 שוין ערשינען, אין שטוטגארט, אין דער זעקסטער אויסגאַבע. מיר וועלען ציטירען פון'ם דייטשען אָריגינאַל, מחמת די רוסישע איבערזעצונגען זיינען, אָדער ניט פול, אָדער ניט צופריעדענשטעלענד.

אונטערציהענדיג דעם סך הכל פון זיין היסטאָרישען אנאַליז, שרייבט ענגעלס אזוי:

„דער שטאַאַט שטעלט מיט זיך אויף קיין פאַל ניט פאָר קיין קראַפט, וואָס איז פון דרויסען ארויפגעצוואונגען געוואָרען אויף דער געזעלשאַפט. דער שטאַאַט איז אויך ניט „די ווירקליכקייט פון דער עטישער אידעע", „דאָס געשטאַלט און די ווירקליכקייט פון פאַרנונפט", ווי העגעל באַהויפּטעט. דער שטאַאַט איז אַ פּראָדוקט פון דער געזעלשאַפט אויף אַ געוויסער מדרגה פון איהר ענטוויקלונג. דער שטאַאַט איז די אנערקענונג פון דעם פאַקט, אז די געזעלשאַפט האָט זיך פאַרפלאָנטערט אין אַ ווידערשפּרוך מיט זיך זעלבסט, פון וואָס זי קען ניט ארויסקריכען, אז זי האָט זיך צושפּאָלטען אויף אומפאַראייינבאַרע געגענזאַצען, פון וועלכע זי איז ניט אומשטאַנד זיך צו באַפרייען. און כדי די דאָזיגע געגענזאַצען, די קלאַסען מיט זייערע ווידערשפּרעכענדע עקאָנאָמישע אינטערעסען זאָלען לעבעדיגערהייד ניט אויפפרעסען איינער דעם צווייטען, און די געזעלשאַפט זאָל ניט אומקומען אין אַ קאַמפּף, וואָס קען צו גאָר ניט ברענגען, איז נויטיג געוואָרען אַ קראַפט, וואָס שטעהט לפנים איבער דער געזעלשאַפט, אַ קראַפט, וואָס זאָל אָפּשוואַכען דעם צוזאַמענשטויס פון קלאַסען און זיי האַלטען אין די גרענעצען פון „אָרדנונג". און אָט די קראַפט, וואָס איז ארויסגעקומען פון דער געזעלשאַפט, נאָר שטעלט זיך תמיד איבער דער געזעלשאַפט און ווערט אַלץ מעהר פאַרפרעמדעט פון איהר — אָט די קראַפט איז דער שטאַאַט". (זעה זעקסטע דייטשע אויסגאַבע, זייטען 177—178).

די גרונד אידעע פון מארקסיזם וועגען דער היסטאָרישער ראָלע פון דעם שטאַאַט און זיין באַדייטונג איז דאָ קלאָר און דייטליך

אויסגעדריקט. דער שטאַאט איז א פּראָדוקט און אן אויסדרוק פון דעם פאקט, וואָס די געגענזאצען פון קלאסען־אינטערעסען ק ע־נ ע ן נ י ט א ו י ס ג ע ג ל י י כ ט ו ו ע ר ע ן. דער שטאַאט ענטשטעהט דאָרט, דאמאלט, און אויף אזוי פיעל, וואו, ווען און אויף וויפיעל די קלאסען־געגענזאצען קענען אָביעקטיוו ניט שלום מאכען צווישען זיך. און פארקערט, די עקזיסטענץ פון שטאַאט איז א באווייז, אז די קלאסען־געגענזאצען קען מען ניט אויסגלייכען.

און דוקא אין דעם דאָזיגען וויכטיגסטען און גרינדליכסטען פונקט הויבט זיך אָן די פעלשונג פון'ם מארקסיזם, און זי געהט איבער צוויי הויפט ליניעס.

פון איין זייט קומען די אידעאָלאָגען פון דער בורזשואזיע, און הויפטזעכליך פון דער קליין־בורזשואזיע און, — זייענדיג געצוואונגען אונטער דעם דרוק פון היסטאָרישע פאקטען צו אנערקענען, אז דער שטאַאט עקזיסטירט נאָר דאָרט, וואו עס זיינען דאָ קלאסען־געגענזאצען און א קלאסען־קאמפף — „פאררעכטען" זיי מארקס'ן אזוי, אז עס קומט אוים דאָס דער שטאַאט איז א מיטעל צו מאכען שלום צווישען די קלאסען. לויט מארקס'ן, וואָלט דער שטאַאט נאָר ניט געקענט ענטשטעהן און עקזיסטירען, ווען עס וואָלט נאָר מעגליך געווען אן אויסגלייך צווישען די קלאסען. קומען אָבער צוגעהן די קליינבירגערליכע פּראָפעסאָרען און פּובליציסטען און שטרעקען זיך אין דער לענג און אין דער ברייט צו באווייזען — און דוקא מיט פּסוקים פון מארקס'ן אליין — אז דער שטאַאט איז דוקא דער אָרגאַן וואָס קאָן שלום מאכען צווישען די קלאסען. לויט מארקס'ן איז דער שטאַאט אן אָרגאַן פון קלאסען הערשאפט, אן אָרגאַן פון קלאסען אונטערדריקונג, וואָס פיהרט איין „אָרדנונג" מיט דעם צוועק צו מאכען געזעצליך און באפעסטיגען די דאָזיגע אונטערדריקונג, מאכענדיג שוואכער די רייסערייען צווישען קלאַ־סען. און לויט דער מיינונג פון די קליינבירגערליכע פּאָליטיקער איז דער שטאַאט נאָר אן אָרדנונג ווען די קלאסען האָבען זיך אי־

בערגעבעטען און ניט ווען איין קלאַס אונטערדריקט דעם צווייטען; שוואַכער מאַכען דעם קלאַסען־קאַמפף הייסט מאַכען שלום, און ניט — צונעמען ביי די אונטערדריקטע קלאַסען די מיטלען און די מעגליכקייט אָראָפּצעוואַרפען זייערע אונטערדריקער.

למשל, אין דער רעוואָלוציע פון 1917 — ווען די פראַגע וועגען דער ראָלע און באַדייטונג פון'ם שטאַאט איז אַוועקגעשטעלט געוואָרען אין איהר גאַנצער גרויס און איז געוואָרען א פּראַקטישע פראַגע פון שנעלער און דירעקטער האַנדלונג אויף אַ מאַסען מאַסשטאַב — האָבען זיך אַלע סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס מיט אַמאָל איינגאַנצען אַרונטערגעקוליעט צו דער קליינבירגערליכער טעאָריע פון'ם שטאַאט אַלס „שלום מאַכער" צווישען קלאַסען. די אַלע רעזאָלוציעס און אַרטיקלען פון די פּאָליטיקער פון די דאָזיגע צוויי פּאַרטייען זיינען דורכגעדרונגען דורך און דורך מיט דער קליינבירגערליכער און צבועצ'קער טעאָריע פון „שלום מאַכעריי". אַז דער שטאַאט איז אַ הערשאַפטס־אָרגאַן פון אַ באַשטימטען קלאַס, וואָס קען ניט שלום מאַכען מיט זיין געגנער (דעם קלאַס, וואָס שטעהט אַנטקעגען איהם), דאָס וועט די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע קיינמאָל ניט פאַרשטעהן. זייער באַציהונג צום שטאַאט איז איינער פון די קלאָרסטע באַווייזע, אַז אונזערע סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס זיינען גאָר קיין סאָציאַליסטען ניט (וואָס מיר, באָלשעוויקעס, האָבען שטענדיג געזאָגט), נאָר קליינבירגערליכע דעמאָקראַטען, וועלכע באַנוצען אַ כמעט סאָציאַליסטישע פראַזעאָלאָגיע.

פון דער אַנדערער זייט זעהן מיר ווי די „קאַוטסקיאַנער" האָבען צוקאָליעטשעט דעם מאַרקסיזם אויף גאָר אַ קונציגען אופן. „טעאָרעטיש" לייקענען זיי ניט, אַז דער שטאַאט איז אַן אָרגאַן פון קלאַסען־הערשאַפט און אַז מען קען די קלאַסען־געגענזאַצען ניט אויסגלייכען. דערביי פאַרזעהן זיי אָבער, אָדער פאַררוקען אין אַ ווינקעל אָט וואָס: אויב דער שטאַאט איז אַ פּראָדוקט פון אַזעלכע קלאַסען־געגענזאַצען, וואָס מען קען ניט אויסגלייכען, אויב

ער איז אזא קראפט, וואס שטעהט איבער דער געזעלשאפט און וואס דערווייטערט זיך און זונדערט זיך אפ פון דער געזעלשאפט אלץ מעהר און מעהר, דאן איז דאך קלאר, אז די באפרייאונג פון'ם אונטערדריקטען קלאס איז אוממעגליך ניט נאר אהן א געוואלט־רעוואלוציע, נאר אויך אהן דער פארניכטונג פון יענעם מלוכה־אפאראט, וואס דער הערשענדער קלאס האט באשאפען און אין וועלכען די „אפגעפרעמדקייט" איז פארקערפערט. אט דער שלוס, וואס איז טעארעטיש אזוי קלאר, האט געמאכט קארל מארקס, ווי מיר וועלען שפעטער זעהן, מיט דער פולסטער באשטימטקייט אויף דעם גרונד פון א קאנקרעט־היסטארישען אנאליז פון די אויפ־גאבען פון דער רעוואלוציע. און דוקא דעם דאזיגען שלוס האט קאוטסקי, ווי מיר וועלען דאס שפעטער גענוי באווייזען, „פארגע־סען" און פארדרעהט.

2. באזונדערע גרופעס פון באוואפענטע מענשען, טורמעס און ד. גל.

„אין פארגלייך מיט דער אלטער ארגאניזאציע פון פאמיליעס אדער שבטים, — זאגט ענגעלס ווייטער, — אונטערשיידעט זיך דער שטאאט, ערשטענס, מיט דעם, וואס די אונטערטאנען פון שטאאט טיילען זיך איין טעריטאריעל..."

ביי אונז קומט אויס, אז אזא טיילונג איז „נאטירליך", אין דער אמת'ן אבער האט זיך דערביי געפאדערט א שווערער קאמפף מיט דער אלטער ארגאניזאציע.

"...דער צווייטער שטריך, וואס אונטערשיידעט דעם שטאאט, איז די איינריכטונג פון א געזעלשאפטליכער מאכט, וואס איז שוין מעהר ניט קיין נאטירליכער און גלייכער טייל פון דער בא־פעלקערונג, נאר וואס ארגאניזירט זיך באזונדער אלס א באוואַ־פענטע מאכט. די דאזיגע באזונדערע געזעלשאפטליכע מאכט איז נויטיג דערפאר, וואס די זעלבסט־טעטיגע באוואפנטע ארגאני־

זאַציע פון דער באַפעלקערונג איז געוואָרען אוממעגליך, זינט די געזעלשאַפט האָט זיך געשפּאָלטען אין קלאַסען... די דאָזיגע גע־זעלשאַפטליכע מאַכט עקזיסטירט אין יעדען שטאַאַט. זי באַ־שטעהט ניט נאָר פון באַוואַפענטע מענשען, נאָר אויך פון מאַטע־ריעלע צוגעבענישען, ווי טורמעס און צוואַנג־אינסטיטוציעס מכל המינים, וואָס זיינען געווען אומבאַקאַנט אין דער שבטים־אָרגאַני־זאַציע פון דער געזעלשאַפט..."

ענגעלס דעקט דאָ אויף דעם באַגריף פון יענער מאַכט, וואָס מען רופט שטאַאַט. די מאַכט, וואָס האָט זיך גענומען פון דער געזעלשאַפט, נאָר האָט זיך אָוועקגעשטעלט איבער איהר און דער־ווייטערט זיך אַלץ מעהר און מעהר פון איהר. אין וואָס באַ־שטעהט הויפּטזעכליך די דאָזיגע מאַכט? זי באַשטעהט פון אָפּ־געזונדערטע גרופּען פון באַוואָפענטע מענשען, וועלכע האָבען פאַר־טיג צו זייער דיענסט טורמעס און די אַלע איבריגע מכשירים.

ווענען די אָפּגעזונדערטע באַוואַפענטע גרופּען האָבען מיר דאָ אַ רעכט צו ריידען, מחמת די געזעלשאַפטליכע מאַכט, וואָס איז כאַראַקטעריסטיש פאַר יעדען שטאַאַט „פאַלט ניט צוזאַמען די־רעקט" מיט דער באַוואַפענטער באַפעלקערונג, מיט איהר „אייגענער באַוואַפענטער אָרגאַניזאַציע".

ווי אַלע גרויסע רעוואָלוציאָנערע דענקער, האָט זיך ענגעלס געסטאַרעט צו ציהען די אויפמערקזאַמקייט פון די אויפגעקלערטע אַרבייטער דוקא אויף אַזעלכע זאַכען, וואָס קוקען אויס פאַר דעם קליין־בירגער צו זיין ניט וויכטיג, געוועהנליך, און פאַרהייליגט פון פעסטע און פאַרהאַרטעוועטע פאָראורטיילען. צום ביישפּיעל, די שטענדיגע אַרמעע און פּאָליציי זיינען דאָס הויפּט געוועהר פון דער שטאַאַטליכער מאַכט, אבער — קען עס דען זיין אנדערש?

פון דעם שטאַנדפּונקט פון דאָס רוב אייראָפּעער, וועלכע האָ־בען געלעבט אַרום דער ענדע פון'ם 19טען יאָהרהונדערט, צו וועל־כע ענגעלס האָט גערעדט, און וועלכע האָבען ניט דורכגעלעבט און ניט געזעהן פון דער נאָהענט קיין איין גרויסע רעוואָלוציע, קען עס

ניט זיין אנדערש. זיי לעגט זיך בכלל ניט אויפ׳ן שכל אזא זאַך ווי אן „אייגענע באוואָפּענטע אָרגאַניזאַציע פון דער באפעלקערונג“. אויף דער פראַגע, פון וואַנען עס האָט זיך גענומען די נויטווענדיג־קייט אין באזונדערע גרופּען באוואָפּענטע מענשען, וועלכע האָבען זיך געשטעלט איבער דער געזעלשאַפט, און זיך פון איהר דערווייטערט, האָט דער מערב־אייראָפּעאישער און רוסיש־פּוילישער א טבע צו ענטפערען מיט א פּאָר געבאָרגטע פראַזען פון ספּענסער אָדער מיכאַילאָווסקי, אָדער ער ווייזט אָן אויף דער קאָמפּליצירט־קייט פון׳ם געזעלשאַפטליכען לעבען, אויף דער פאַנאַנדערטיילונג פון פונקציעס, א. ז. וו.

אזא ענטפער קוקט לפנים אוים „וויסענשאַפטליך“ און האָט שוין אין זיך אזא כח איינצושלעפערען דעם קליינבירגער מיט דעם, וואָס פאַרדונקעלט דאָס וויכטיגסטע און גרינדליכסטע: די שפּאַל־טונג פון דער געזעלשאַפט אויף צוויי קלאַסען, וואָס זיינען זיך דם שונאים.

ווען ניט אָט די שפּאַלטונג וואָלט די „אייגענע באוואָפּענטע אָרגאַניזאַציע“ פון דער באַפעלקערונג הי י נ ט געווען קאָמ־פּליצירטער און איהר טעכניק א סך העכער איידער די פּרימיטיווע אָרגאַניזאַציעס פון די טשערעדעס מאַלפּעס, אָדער אורשפּרינגליכע מענשען, אָדער פון דער געזעלשאַפטליכער אָרגאַניזאַציע פון שבטים, אָבער אזא אָרגאַניזאַציע וואָלט דאָך געווען מעגליך.

עס איז אָבער אוממעגליך דערפאַר, וואָס די היינטיגע ציווי־ליזירטע געזעלשאַפט איז צושפּאָלטען אויף צוויי פיינדליכע קלאַ־סען, ווענעס „אייגענע“ באוואָפנונג ס׳וואָלט געפיהרט צו באוואַ־פענטען קאַמפּף צווישען זיי. עס בילדעט זיך אוים א שטאַאַט; עס ווערט געשאַפען א באזונדער מאַכט, באזונדערע גרופען פון באוואָפּענטע מענשען. און יעדער רעוואָלוציע, צושטערענדיג דעם מלוכה־אַפּאַראַט, ווייזט אונז קלאָר ווי אזוי דער הערשענדער קלאַס סטאַרעט זיך מיט אַלע מעגליכקייטען צוריק אוועקצושטעלען די באזונדערע גרופּען באוואָפּענטע מענשען, וועלכע זאָלען א י ה ם

דיענען, און ווי אזוי דער אונטערדריקטער קלאס שטרעבט אויפצו־בויען אזא נייע אָרגאניזאציע, וואָס זאָל דיענען די אונטערדריקטע, און ניט די אונטערדריקער.

אין דער ציטאטע, וואָס איך האָב דאָ אויבען געבראכט, שטעלט ענגעלס טעאָרעטיש אוועק דיזעלבע פראגע, וואָס ער שטעלט פאר אונז אוועק אין א פראקטישען זין און אין דער פאָרמע פון מאסען האנדלונגען אין יעדער גרויסער רעוואָלוציע — די פראגע וועגען די באציהונגען צווישען די „באזונדערע גרופען באוואפענטע מענשען" און דער „אייגענער באוואפענטער אָרגאניזאציע פון דער באפעל־קערונג". מיר וועלען זעהן, ווי אזוי די דאָזיגע פראגע ווערט אויף א ממשות'דיגען אופן אילוסטרירט מיט דער ערפאהרונג פון די אייראָפּעאישע און רוסישע רעוואָלוציעס.

אָבער לאָמיר זיך דאָ אומקערען צוריק צו ענגעלס'ן.

ער ווייזט אָן, אז אמאָל, ווי למשל אין אייניגע פלעצער פון צפון אמעריקא, איז די געזעלשאפטליכע מאכט שוואך (דאָ האנ־דעלט זיך וועגען יענע טיילען פון צפון אמעריקא, אין דער צייט פון'ם פאראימפעריאליסטישען פעריאָד, וואו עס האָט הויפטזעכליך געלעבט דער פרייער קאָלאָניסט. דאָס איז א זעלטענע אויסנאמע אין א קאפיטאליסטישער געזעלשאפט), בכלל אָבער ווערט די דאָ־זיגע מאכט שטארקער.

„...די געזעלשאפטליכע מאכט, — שרייבט ענגעלס, — ווערט שטארקער אין דער זעלבער מאָס, אין וועלכער עס ווערען שארפער די קלאסען־געגענזאצען אין דעם שטאאט גופא, און אין וועלכער די שטאאטען, וואָס גרעניצען זיך איינער מיט'ן צווייטען, ווערען גרעסער און באזעצטער. פאר א ביישפיעל נעמט די איצטיגע אייראָפּא, אין וועלכער דער קלאסען־קאמפף און די קאָנקורענץ פאר אנעקסיעס האָבען ארויפגעשרויפט די געזעלשאפטליכע מאכט אויף אזא הויך, אז זי סטראשעט איינצושלינגען די גאנצע געזעל־שאפט, און אפילו דעם שטאאט אליין אויך".

דאָס איז געשריבען געוואָרען ניט שפעטער פון'ם אָנהויב פון

די 90ער יאָהרען פון לעצטען יאהרהונדערט. די לעצטע הקדמה ענגעלס'ס איז דאַטירט דעם 16טען יוני, 1891. דאַמאַלס האָט זיך די ווענדונג צו'ם אימפעריאליזם — די פולע הערשאַפט פון טראַסטען און גרויסע באַנקען, די ריזיגע קאָלאָניאַל פּאָליטיק, א. ד. גל. — נאָר וואָס געהאַט אָנגעהויבען אין פראַנקרייך, און איז נאָך געוועזען זעהר שוואַך אין צפון אַמעריקא און אין דייטשלאַנד. פון דאַמאַלס אָן האָט די „קאָנקורענץ פאַר אַנעקסיעס" אַ היבשען מהלך זיך אַ רוק געטאָן פאָראויס, הויפּטזעכליך דערפאַר, וואָס אין צווייטען צעהנדליג פון'ם 20טען יאהר הונדערט איז שוין די גאַנצע וועלט געווען צוטיילט צווישען די „קאָנקורירענדע עראָבערער", דאָס הייסט, צווישען די רויבערישע מעכטע. די באַוואָפענונגען אויפ'ן ים און אויך אויף דער יבשה האָבען געהאַלטען אין איין וואַקסען, און די גזלנ'ישע מלחמה פון 1914—1917 צווישען ענגלאַנד און דייטשלאַנד איבער וועלט־הערשאַפט האָט געבראַכט דאָס „איינשלינגען" פון אַלע געזעלשאַפטליכע כוחות דורך דער מלוכה־מאַכט צו אַ קאַטאַסטראָפישען אָפּשטעל.

נאָך אין 1891 האָט שוין ענגעלס געקענט אָנווייזען אויף דער „קאָנקורענץ פון עראָבערונגען" ווי אויף איינעם פון די וויכטיגסטע שטריכען, מיט וועלכע עס צייכענט זיך אויס די אויסלענדישע פּאָליטיק פון די גרויסמעכטע. און אונזערע טויגעניכטסען פון'ם סאָציאַל־שאָוויניזם האָבען אין 17—1914, דוקא ווען די דאָזיגע קאָנקורענץ האָט זיך נאָך מעהר ווי אַלע מאָל פאַרשאַרפט און האָט געבראַכט דערצו, אַז עס זאָל אויסברעכען אַזאַ מלחמה אויף דער וועלט — דוקא דאַן האָבען זיי געוואַגט צו פאַרדעקען די פאַרטיידיגונג פון די רויבערשע אינטערעסען פון „זייער" בורזשואַזיע מיט פראַזען ווענען „פאַרטיידיגען דאָס פאַטערלאַנד", „באַשיצען די רעפובליק און די רעוואָלוציע", א. ד. גל.

3. דער שטאַאַט — אַ מיטעל צו עקספּלואַטירען דעם אונטערדריקטען קלאַס.

כדי אויסצוהאַלטען די אָפּגעזונדערטע געזעלשאַפטליכע מאַכט, וועלכע שטעלט זיך אַוועק איבער דער געזעלשאַפט, דאַרף מען האָבען טעקסעס און מלוכה־הלואות.

„באַזיצענדיג די געזעלשאַפטליכע מאַכט און דאָס רעכט איינ־צומאָנען די טעקסעס — שרייבט ענגעלס — שטעלען זיך אַוועק די טשינאָווניקעס, אַלס געזעלשאַפטליכע אָרגאַנען, **איבער** דער געזעלשאַפט. די פרייע און אויפריכטיגע אַכטונג, וועלכע מען פלעגט אַרויסווייזען צו די אָרגאַנען פון דער משפחה־אָדער שבט־געזעלשאַפט, איז פאַר זיי ווייניג, אפילו ווען זיי וואָלטען דאָס גע־קענט קריגען. עס ווערען באַשאַפען ספּעציעלע געזעצען וועגען דער הייליגקייט און אומבאַרירקייט פון די טשינאָווניקעס. דער נישטיגסטער פּאָליציי־בעאַמטער האָט מעהר דעה איידער אַ פּאָר־שטעהער פון אַ שבט. פונדעסטוועגען וואָלט אפילו דער הויפּט פון דער מיליטערישער מאַכט אין אַ ציוויליזירטער מלוכה געמעגט מקנא זיין דעם עלטסטען פון אַ שבט, פאַר וועמען מען האָט דרך ארץ און אַכטונג ניט פאַר מורא, נאָר ווייל מען פיהלט אַזוי“.

די פראַגע, וועגען דער פּריווילעגירטער לאַגע פון די טשינאָוו־ניקעס אַלס אָרגאַנען פון דער מלוכה־מאַכט, איז דאָ קלאָר אַוועק־געשטעלט געוואָרען. דער גרונד אין דעם איז: וואָס שטעלט זיי אַוועק איבער דער געזעלשאַפט? מיר וועלען זעהן, ווי אַזוי די דאָזיגע טעאָרעטישע פראַגע איז פּראַקטיש געלעזט געוואָרען פון דער פּאַריזער קאָמונע אין 1871, און איז אויף אַ רעאַקציאָנערען אופן פאַרדונקעלט געוואָרען פון קאַוטסקי'ן אין 1912.

„...אַזוי ווי דער שטאַאַט האָט זיך גענומען פון דער באַדערפע־ניש צו האַלטען אין צוים די קלאַסען־געגענזאַצען; אַזוי ווי ער איז, צו דערזעלבער צייט, אַרויסגעקומען פון דעם קריעג צווישען די קלאַסען, מוז ער נאַטירליכערווייזע זיין דער שטאַאַט פון'ם

מעכטיגסטען, עקאנאמיש־הערשענדען קלאס, וועלכער נוצט אויס דעם שטאאט אויף צו ווערען דער פאליטיש־הערשענדער קלאס אויך, און אויף אזא אופן באקומט ער נייע מטילען צו שטיקען און עקס־פלואטירען דעם אונטערדריקטען קלאס"... ניט נאר די אלטער־טימליכע און פעאדאלע שטאאטען זיינען געווען ארגאנען צו עקס־פלואטירען די שקלאפען און לייב־אייגענע, נאר אויך דער היינטי־גער רעפרעזענטאטיווער שטאאט איז א מיטעל פון עקספלואטאציע פון ארבייט דורך קאפיטאל. אלס אויסנאמען טרעפען זיך פונ־דעסטוועגען פעריאדען, ווען די קעמפפענדע קלאסען גלייכען זיך אזוי אויך מיט די כוחות, אז די מלוכה־מאכט קריגט אויף א צייט א געוויסע זעלבסטשטענדיגקייט אין באצוג צו דיביידע קלאסען און איז ווי א פארמיטלערין צווישען זיי. אזוי איז געווען די אב־סאלוטע מאנארכיע פון 17טען און 18טען יאהרהונדערט, דער בא־נאפארטיזם פון דער ערשטער אימפעריע אין פראנקרייך, און ביס־מארק אין דייטשלאנד".

און אזוי איז אויך געווען — וועלען מיר צוגעבען פון זיך — קערענסקי'ס רעגירונג אין דער רעפובליקאנער רוסלאנד, ווען זי האט אנגעהויבען פארפאלגען דעם רעוואלוציאנערען פראלעטא־ריאט, אין אזא מאמענט ווען די סאוויעטען זיינען ש ו י ן גע־ווען מאכטלאז, א דאנק דער פיהרערשאפט פון די קליינבירגערליכע דעמאקראטען, און די בורזשואזיע איז נ א ך נ י ט געווען שטארק זיי צוצוטרייבען.

„אין א דעמאקראטישער רעפובליק — זאגט ענגעלס ווייטער, — נוצען די רייכע אויס זייער מאכט אויף אן אומדירעקטען אופן, און מהאי טעמא טאקי, אויף א מעהר זיכערען וועג. און דאס איז, ערשטענס — פשוט אונטערקויפענדיג די מלוכה בעאמטע (אמע־ריקא), און צווייטענס, דורך א „פארבאנד צווישען דער רעגירונג און דער בורזשואזיע (פראנקרייך און אמעריקא)".

מיט דער הילף פון די דאזיגע אומדירעקטע מיטלען האט דער אימפעריאליזם „ענטוויקעלט" די קונסט פון פארטיידיגען און דורכ־

פיהרען אין לעבען די הערשאַפט פון רייכקייט אין אלע דעמאָקראַטישע רעפובליקען ביז דער העכסטער מדרגה. אויב הערר פּאַלטשינסקי קען זיך ערלויבען אין די ערשטע מאָנאַטען פון דער דעמאָקראַטישער רעפובליק אין רוסלאַנד, מען קען זאָגען, אין דעם סאמע „האָניג־חדש" פון דער חתונה צווישען די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס מיט דער בורזשואזיע אין דער קאָאַליציאָנס רעגירונג — אויב ער קען זיך אין אזא צייט ערלויבען מאכען צו נישט אלע געזעצען, וואָס שטרעבען צו באַגרעניצען די קאַפּיטאַליסטישע גזלה און ניט דערלאָזען, אז מען זאָל באַשווינדלען די רעגירונג אויף די מיליטערישע באַשטעלונגען; און נאכהער, ווען גאַלטשינסקי איז ארויס פונ'ם מיניסטעריום און זיין אמט איז פארנומען געוואָרען פון איינעם, וואָס איז פונקט אזוי גוט ווי ער, איז ער „באַלוינט" געוואָרען פון די קאַפּיטאַליסטען מיט א שטעלע פון הונדערט און צוואַנציג טויזענד רובעל א יאָהר, — איז מיט וואָס פאר א נאָמען קען מען דאָס אָנרופען ? דירעקט אונטערגעקויפט געוואָרען, אָדער אומדירעקט ? א פארבאַנד פון דער רעגירונג מיט די טראַסטען, אָדער „בלויז" פריינדליכע באַציהונגען ? וואָס פאר א ראָלע שפּיעלען די טשערנאָווס און צערעטעלים, די אווקסענטיעווס און סקאָבעליעווס ? זיינען זיי „דירעקטע" שותפים פון די מיליאָנערסקע גנבים, אָדער בלויז אומדירעקטע ?

די ממשלה פון „רייכטום" איז דאריבער טאַקי זיכערער אין א דעמאָקראַטישער רעפובליק, מחמת זי הענגט ניט אָפּ פון דער שלעכטער פּאָליטישער הויט פון'ם קאַפּיטאַליזם. די דעמאָקראַטישע רעפובליק איז די בעסטע מעגליכע פּאָליטישע הויט פאַר'ן קאַפּיטאַליזם, און דערפאר טאַקי איז ווען דער קאַפּיטאַל באַהערשט זי דורך די פּאַלטשינסקיס, טשערנאָווס, צערעטעלים און קאָמפּ. באַפעסטיגט ער זיין מאכט אזוי זיכער, אז קיין שום אויסבייט פון פּערזאָנען, אינסטיטוציעס אָדער פּארטייען אין א בורזשואזנער דעמאָקראַטישער רעפובליק קען ניט אָנריהרען די ראָזיגע מאכט.

און דאָ דאַרף מען נאָך באַמערקען, אַז דאָס אַלגעמיינע וואַהל־רעכט רופט ענגעלס בפירוש אַן אַ ווערקצייג פון בורזשואזנער הער־שאַפט. „דאָס אַלגעמיינע וואַהל־רעכט, — זאָגט ער, נעמענדיג אין אַכט די לאַנגע ערפאַהרונג פון דער דייטשער סאָציאַל דעמאָ־קראַטיע, — קען בלויז דיענען אַלס אַן אָנצייגער פון רייפקייט, צו וועלכער דער אַרבייטער־קלאַס איז דערוואַקסען. מעהר קען עס ניט געבען און וועט קיין מאָל ניט געבען, אין'ם איצטיגען שטאַאַט".

די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטען, ווי אונזערע סאָציאַליס־טען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס, און אויך זייערע לייבלי־כע ברידער, די סאָציאַל־שאָוויניסטען און אָפּאָרטוניסטען פון מערב־אייראָפּא, ערוואַרטען דוקא „גרעסערע" זאַכען פון דעם אַלגעמיי־נעם וואַהל־רעכט, זיי האַלטען אַליין אין פאַרשפּרייטען צווישען פאָלק דעם פאַלשען געדאַנק, אַז דאָס אַלגעמיינע וואַהל־רעכט אין דעם א י צ ט י ג ע ן ש ט א א ט איז ווירקליך ביכולת אַרויס־צוברענגען דעם ווילען פון דער מאַיאָריטעט אַרבייטער און דערנאָך דורכפיהרען דעם ווילען אין לעבען.

און דאָ קענען מיר ציהען די אויפמערקזאַמקייט פון די לעזער און אָנצייגען ווי אַזוי ענגעלס'ס פאַלשטענדיג קלאָרע, פּינקטליכע און ממשות'דיגע ערקלערונג ווערט צוקאַליעטשעט און צודרעהט אויף שריט און טריט אין דער פּראָפּאַגאַנדאַ און אַגיטאַציע פון די „אָפיציעלע", (ד. ה. אָפּאָרטוניסטישע) סאָציאַליסטישע פּאַרטייען. די אַבסאָלוטע פאַלשקייט פון דעם דאָזיגען געדאַנק וועט ווערען קלאָרער שפּעטער, ווען מיר וועלען ברענגען די אַנשויאונגען פון מאַרקס און ענגעלס וועגען דעם ה י י נ ט י ג ע ן שטאַאַט.

אַן אַלגעמיינעם סך הכל פון זיינע אַנשויאונגען גיט אונז ענ־געלס אין זיין פּאָפּולערסטען ווערק אין פאָלגענדע ווערטער:

„און אַזוי זעהען מיר, אַז דער שטאַאַט האָט ניט עקזיסטירט פון אייביג אָן. עס זיינען געווען געזעלשאַפטען, וואָס זיינען זיך באַגאַנגען אָהן דעם, וואָס האָבען אפילו קיין אַהנונג ניט געהאַט פון אַ שטאַאַט און אַ שטאַאַטליכער מאַכט. אויף אַ באַשטימטער

שטופּע פון עקאָנאָמישער אַנטוויקלונג, וואָס איז נויטווענדיגער־ווייזע געווען פאַרבונדען מיט אַ שפּאַלטונג פון דער געזעלשאַפט אויף קלאַסען, און אַלס אַ רעזולטאַט פון אַזאַ שפּאַלטונג, איז דער שטאַאַט געוואָרען אַ נויטווענדיגקייט. מיט שנעלע טריט קומען מיר אַלץ נעהענטער צו אַזאַ שטופּע אין דער אַנטוויקלונג פון דער פּראָדוקציאָן, וואו די עקזיסטענץ פון קלאַסען האָט ניט נאָר אויפ־געהערט צו זיין אַ נויטווענדיגקייט, נאָר האַלט אין ווערען אַ דירעקטע שטערונג אין דער פּראָדוקציאָן. די קלאַסען וועלען פאַר־שווינדען מיט דער זעלבער אומפאַרמיידליכקייט, מיט וועלכער זיי זיינען אין דער פאַרגאַנגענהייט ענטשטאַנען. און ווען די קלאַסען וועלען פאַרשווינדען וועט שוין אומפאַרמיידליך אויך פאַרשווינדען דער שטאַאַט. די געזעלשאַפט, וואָס וועט אויף דאָס נייע אָרגאַ־ניזירען די פּראָדוקציאָן אויף דעם יסוד פון אַ גלייכען און פרייען פאַרבאַנד פון פּראָדוצירער, וועט משלח זיין די גאַנצע שטאַאַטלי־כע מאַשין וואו איהר פּלאַץ וועט זיין: אין דעם מוזעאום פון אַנטיקען, און דאָרטען וועט זי ליגען אין איין רייהע מיט דעם שפּינ־ראַד און דער בראָנזענער האַק".

די דאָזיגע ציטאַטע טרעפט מען זעלטען אין דער פּראָפּאַגאַנ־דיסטישער און אַגיטאַציאָנס ליטעראַטור פון דער הייטיגער סאָ־ציאַל־דעמאָקראַטיע. און ווען מען ברענגט זי שוין יאָ אַמאָל, מאַכט מען דערביי אַזאַ פרום פּנים, פּונקט ווי ווען מען בוקט זיך פאַר אַ הייליגע בילד, און דאָס מיינט, אַז דערמיט דריקט מען אויס אָפיציעלע אָנערקענונג און כבוד צו ענגעלס'ן, און מען פּרואווט אַפילו ניט צוצולעגען קאָפּ און זיך אַריינטראַכטען אין דעם, וואָס פאַר אַ ברייטער און טיעפער רעוואָלוציאָנערער שוואונג עס ליגט אין דעם „משלח זיין די גאַנצע שטאַאַטליכע מאַשין אין אַ מוזעאום פון אַנטיקען". מען באַמערקט אַפילו ניט די מינדסטע פאַר־שטענדניס פון דעם, וואָס ענגעלס רופט אָן שטאַאַטליכע מאַשין.

4. דאס „אפשטארבען“ פון שטאאט און די געוואלט־רעוואלוציע.

ענגעלס'ס ווערטער וועגען דעם „אפשטארבען“ פון שטאאט זיינען אזוי ברייט באקאנט, זיי ווערען אזוי אפט ציטירט און זיי באווייזען אזוי בולט אין וואס ס'באשטעהט דער תמצית פון דעם געוועהנליכען פעלשען דעם מארקסיזם, אז עס איז נויטיג אויף זיי גענויער זיך אפצושטעלען, און מיר וועלען דא דאריבער ברענגען דעם גאנצען אויסצוג פון וואנען די ווערטער זיינען גענומען.

„דער פראלעטאריאט נעמט איבער די שטאאטליכע מאכט און פארוואנדעלט קודם כל די פראדוקציאנס־מיטלען אין שטאאטליכען־אייגענטום. אבער דערמיט אליין מאכט ער א סוף צו די קלאסען־אונטערשיידען און קלאסען־געגענזאצען, און צוזאמען דערמיט מאכט ער אויך א סוף צום שטאאט. די אמאליגע און היינטיגע געזעלשאפט, וועלכע געפינט זיך אין די קלאסען־געגענזאצען, האט געמוזט האבען דעם שטאאט. דאס הייסט, אזא ארגאניזאציע פון דעם עקספלואטירענדען קלאס, כדי אויפצוהאלטען די אויסערליכע פראדוקציאנס באדינגונגען, און דער עיקר, כדי צו האלטען מיט געוואלד די עקספלואטירטע מאסען אין אזא צושטאנד פון אונטערדריקונג, ווי עס פאסט פאר דער עקזיסטירענדער מעטאדע פון פראדוקציאן (שקלאפעריי, לייב־אייגענטום, געדונגענע ארבייט). דער שטאאט איז געווען דער אפיציעלער פארשטעהער פון דער גאנצער געזעלשאפט, איהר שפיגעל, איהר מהות. אבער ער איז דאס געווען אויף אזוי פיעל, אויף וויפיעל ער איז געווען דער שטאאט פון יענעם קלאס, וואס האט אין זיין צייט אליין מיט זיך פארגעשטעלט די גאנצע געזעלשאפט. אין די גאר אלטע צייטען איז ער געווען דער שטאאט פון די שקלאפען־הערשער, וועלכע זיינען געווען די בירגער פון'ם שטאאט, אין מיטעל־אלטער איז ער געווען דער שטאאט פון די פעאדאלע פריצים, אין אונזער צייט איז ער דער

שטאַאט פון דער בורזשואזיע. ווען דער שטאַאט ווערט שוין יאָ
דער ווירקליכער פאָרשטעהער פון דער גאנצער געזעלשאַפט, דאַן
מאַכט ער זיך אַליין פאַר אַן איבעריגער זאַך. פון דעם מאָמענט
אָן, וואָס ס'וועט מעהר ניט זיין קיין איין געזעלשאַפטליכער קלאַס,
וועמען מען דאַרף אונטערדריקען ; פון דעם מאָמענט וואָס ס'ווע־
לען פאַרשווינדען, צוזאַמען מיט דער קלאַסען־הערשאַפט, צוזאַמען
מיט דעם אינדיווידועלען קאַמפף פאַר עקזיסטענץ, וואָס נעמען זיך
פון דעם איצטיגען מיש־מאַש אין דער פּראָדוקציאָן — פון יענעם
מאָמענט אָן וועט ניט זיין וואָס צו אונטערדריקען, און במילא וועט
מען שוין ניט דאַרפען האָבען קיין באַזונדער מאַכט אויף צו אונ־
טערדריקען, במילא וועט מען שוין, הייסט עס, ניט דאַרפען האָבען
דעם שטאַאט. דער ערשטער אקט, אין וועלכען דער שטאַאט טרעט
ווירקליך ארויס אַלס דער פאָרשטעהער פון דער גאנצער געזעלשאַפט
— ווען ער נעמט איבער אין זיינע הענד די פּראָדוקציאָנס־מיטלען
אין'ם נאָמען פון דער געזעלשאַפט — איז אין דער זעלבער צייט
אויך זיין לעצטער זעלבסטשטענדיגער אקט אַלס אַ שטאַאט. דאָס
אריינמישען זיך פון דער שטאַאטליכער מאַכט אין געזעלשאַפטליכע
באַציהונגען וועט שוין ניט זיין נויטיג, און במילא וועט שוין אויס־
קומען אַזוי, אַז דער שטאַאט וועט פון זיך אַליין אָפּשטאַרבען. דאָס
פּלאַץ פון אַ רעגיערונג, וואָס הערשט איבער מענשען, וועט פאַר־
נומען ווערען פון אַזאַ פאַרוואַלטונג, וואָס וועט אָנפיהרען דעם גאַנג
פון דער פּראָדוקציאָן. דער שטאַאט ווערט ניט „אָפּגעשאַפט",
נאָר ע ר ש ט א ר ב ט אָ פּ. אין דעם זינען דאַרף מען אָפּ־
שאַצען די פראַזע וועגען אַ „פרייער פאָלקס־רעגיערונג", אַ פראַזע,
וואָס האָט אין איהר צייט געהאַט אַן עקזיסטענץ־בארעכטיגונג אַלס
אַן אַגיטאַציאָנס־מיטעל, און האָט אָבער ניט איצט קיין שום וויסענ־
שאַפטליכען ווערט. אויף דעם זעלבען גרונד דאַרף מען אויך אָפּ־
שעצען די פאָדערונג פון די זאָגענאַנטע אַנאַרכיסטען, אַז דער
שטאַאט זאָל אָפּגעשאַפט ווערען פון היינט אויף מאָרגען".
(„אַנטי־דיורינג", „די אומשטירצונג פון דער וויסענשאַפט

דורך הערר יעווגעני דיורינג", זייטען 302—3, דריטע דייטשע אויסגאבע).

אָהן מורא אריינצופאלען אין א טעות קען מען זאָגען, אז דאָס איינציגע, וואָס די היינטיגע סאָציאליסטישע פארטייען האָבען ארויסגענומען פון ענגעלס'עס מערקווירדיגע און געדאנקענרייכע באטראכטונגען איז, אז לויט מארקס'ן „שטארבט" דער שטאאט אָפּ, און דערמיט אונטערשיידעט זיך דער מארקסיזם פון אנארכיזם, מחמת לויט'ן מארקסיזם „שטארבט" דער שטאאט אָפּ און לויט'ן אנארכיזם דארף ער „אָפּגעשאפט" ווערען. אזוי ארומטרייבערען און צוקאליעטשען דעם מארקסיזם הייסט פשוט מאכען פון איהם אן אָפּארטוניסטישע תורה. וואָרים ווען דער מארקסיזם ווערט אזוי „אויסגעטייטשט", בלייבט פון איהם א נעבעכדיגע פארשטע־לונג וועגען א פראָצעס פון לאנגזאמע, גלייכע, שטופענווייזע ענדע־רונגען, אָהן א שוואונג, אָהן א שנעלען שפרונג פאָראויס, אָהן א שטורם און אָהן א רעוואָלוציע. דער געדאנק, אז דער שטאאט וועט פון זיך אליין „אָפּשטארבען", ווי דער ברייטער עולם פארשטעהט דאָס, איז אָהן צווייפעל א פארדונקלונג, אויב ניט קיין אָפּלייקענונג פון דעם געדאנק פון רעוואָלוציע.

פאר דער בורזשואזיע לוינט זיך, פארשטעהט זיך, אזא אומגע־לומפּערטע „אויסטייטשונג", וואָס ווערט טעאָרעטיש באגרינדעט דורך דעם, וואָס מען לאָזט אויס די סאמע וויכטיגסטע באטראכטונ־גען און אומשטענדען, מיט וועלכע ענגעלס ערקלערט זיינע געדאנקען אין דעם אויבענגעבראכטען אויסצוג.

ערשטענס, אין סאמע אנפאנג פון דעם אויסצוג, וואָס מיר האָ־בען דאָ אויבען געבראכט, זאָגט ענגעלס, אז איבערנעמענדיג די שטאאטליכע מאכט „פארניכטעט דער פראָלעטאריאט דערמיט אליין דעם שטאאט אלס א שטאאט". וועגען דעם וואָס ענגעלס מיינט דערמיט, וועגען דעם, וואָס די דאָזיגע ווערטער באדייטען, האָט מען זיך געמאכט א מאָדע ניט צו קלערען. ווען מען קומט דערצו, טוט מען איינס פון די צוויי — אָדער מען מאכט עס אינגאנצען אוועק

אונטער'ן האנד, אָדער מען קוקט דארויף ווי אויף ענגעלס'עס אַ „העגעליאַנישער שוואכקייט". אין דער אמת'ן איז אין די דאָזיגע ווערטער אויסגעדריקט אין קורצען די ערפאהרונג פון איינער פון די גרעסטע פּראָלעטארישע רעוואָלוציעס, די ערפאהרונג פון דער פּאריזער קאָמונע אין 1871טען יאָהר, פון וואָס מיר וועלען שפּעטער ריידען. אין דער אמת'ן מיינט דאָ ענגעלס, אַז דער בורזשואזנער שטאַאט וועט „פארניכטעט" ווערען פון דער פּראָלעטארישער רעוואָלוציע, און ווען ער רעדט וועגען „אָפּשטארבען", מיינט ער, אַז עס וועלען אָפּשטארבען די רעשטלאַך פון דער פּראָלעטארישער שטאַאטליכקייט, וואָס וועלען פארבלייבען נאָך דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע. לויט ענגעלס'ען קומט אויס, אַז דער בורזשואזנער שטאַאט „שטארבט ניט אָפּ", נאָר ער ווערט „פארניכטעט" פון דעם פּראָלעטאריאַט בעת דער רעוואָלוציע, און נאָך דער רעוואָלוציע שטארבט אָפּ דער פּראָלעטארישער שטאַאט, אָדער די עהנליכקייט צום שטאַאט.

צווייטענס, דער שטאַאט איז אַ „ספּעציעלע מאכט צו אונטערזדיקען". מיט די ווערטער האָט ענגעלס גלענצענד אויסגעדריקט קלאָר און דייטליך וואָס דער שטאַאט איז. דערפון קומט אויס, אַז די דאָזיגע „ספּעציעלע מאכט", מיט וועלכער די בורזשואזיע אונטערדריקט דעם פּראָלעטאריאַט און מיט וועלכער אַ הייפעלע גבירים פארשקלאַפען מיליאָנען ארבייטער, דארף פארביטען ווערען מיט אַן אַנדער „ספּעציעלער מאכט" אויף צו אונטערדריקען די בורזשואזיע דורך דעם פּראָלעטאריאַט (די דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאריאַט). אָט אין דעם טאַקי באַשטעהט די „פארניכטונג פון'ם שטאַאט אַלס אַ שטאַאט". אָט אין דעם באַשטעהט טאַקי דער „אַקט" פון איבערנעמען אין די הענד די פּראָדוקציאָנס־מיטלען אין'ם נאָמען פון דער געזעלשאַפט. און עס איז דאריבער גאַנץ קלאָר, אַז אַזאַ אויסבייט פון איין (בורזשואזנער) „ספּעציעלער מאכט" אויף אַ צווייטער (פּראָלעטארישער) „ספּעציעלער מאכט" קען ניט פּאָרקומען גלאַט אַזוי מיר ניט־דיר ניט, דורך „אָפּשטארבען".

דריטענס, אין פאַרבינדונג מיט דער עפּאָכע, וואָס וועט קומען נאָך דעם ווי די אַרבייטער וועלען „איבערנעמען די פּראָדוקציאָנס מיטלען פאַר דעם שטאַאַט אין׳ם נאָמען פון דער גאַנצער געזעלשאַפט“, ד. ה., נאָך דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע, רעדט ענגעלס קלאָר, דייטליך, בולט און פאַרבענרייך ווי אזוי דער שטאַאַט „שטאַרבט אָפּ“ און ווי אַזוי ער „נעהט אויס“. מיר אַליין ווייסען, אַז די פּאָליטישע פאָרמע פון „שטאַאַט“, וואָס וועט עקזיסטירען אין דער דאָזיגער עפּאָכע, וועט זיין אַ פאָלשטענדיגע דעמאָקראַטיע. אָבער קיינעם פון די אָפּאָרטוניסטען, וועלכע האָבען קיין בושה ניט אזוי צוצוקאַליעטשען דעם מאַרקסיזם, פאַלט גאָר ניט איין, אַז ווען ענגעלס רעדט וועגען „אויסגעהן“ און „אָפּשטאַרבען“ מיינט ער דערמיט די ד ע מ אָ ק ר אַ ט י ע. פון אויבען אויף קוקט דאָס אויס זעהר מאָדנע. אָבער דאָס איז „אומפאַרשטענדליך“ בלויז פאַר יענעם, וואָס האָט ניט צוגעלעגט דעם קאָפּ און זיך ניט אַריינגעטראַכט אין דעם פאַקט, אַז אַ דעמאָקראַטיע איז אויך אַ שטאַאַט, און במילא קומט דאָך שוין אויס, אַז אויך די דעמאָקראַטיע וועט פאַרשווינדען, ווען עס וועט פאַרשווינדען דער שטאַאַט. דעם בורזשואַזנעם שטאַאַט קען „פאַרניכטען“ בלויז אַ רעוואָלוציע, אָבער דער שטאַאַט בכלל, ד. ה., די פאָלשטענדיגע דעמאָקראַטיע קען בלויז „אָפּשטאַרבען“.

פיערטענס, אַרויסשטעלענדיג דעם גרונד־זאַץ, אַז „דער שטאַאַט שטאַרבט אָפּ“, האָט ענגעלס דאָ גלייך ערקלערט, אַז ער מיינט עס אָנצו־ווענדען אי נעגען די אָפּאָרטוניסטען, אי געגען די אַנאַרכיסטען. דערביי האָט ער אין דער ערשטער שורה אַרויסגערוקט יענעם שלום פון זיין גרונד־זאַץ, וועגען דעם „אָפּשטאַרבענדען שטאַאַט“, וואָס איז געווענדעט געגען די אָפּאָרטוניסטען.

מען קען זיך וועטען, אַז פון צעהן טויזענד מענשען, וועלכע האָבען געלעזען אָדער געהערט וועגען דעם „אָפּשטאַרבען פון שטאַאַט“, וועלען 9990 אינגאַנצען ניט וויסען, אָדער ניט געדענקען, אַז די אויספיהרונגען פון דעם דאָזיגען גרונד־זאַץ האָט ענגעלס נע־

ציעלט ניט נאָר נעגען די אַנאַרכיסטען. און פון די איבעריגע 10 וועלען 9 זיכער ניט וויסען, וואָס ס'איז אַזעלכעס אַ „פרייער פאָלקס־שטאַאט", און פאַר וואָס אַן אָנפאַל אויף דעם דאָזיגען לאָזונג איז אויך אַן אָנפאַל אויף די אָפּאָרטוניסטען. אזוי ווערט געשיכטע געשריבען! אזוי ווערט געפעלשט און צודרעהט אַ גרויסע רעוואָלוציאָנערע לעהרע, אבי יוצא צו זיין פאַר די הערשענדע געמיטליכע בעלי בתים. די אויספיהרונגען געגען די אַנאַרכיסטען האָט מען טויזענדטער מאָל איבערגע'חזר'ט, זיי געמאַכט ביליג, און אזוי לאַנג אריינגעקלאפּט אין די מוחות ביז זיי האָבען באַקומען די פעסטקייט, וואָס אַ פאָראורטייל האָט געוועהנליך, און די אויספיהרונג געגען די אָפּאָרטוניסטען האָט מען פאַררוקט אין אַ ווינקעל און אין גאַנצען „פארגעסען" אָן דעם!

אין די 70 יאָהרען איז דער „פרייער פאָלקס־שטאַאט" געווען אַ פונקט אין דער פּראָגראַם און אַ פּאָפּולערער לאָזונג פון די דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטען. קיין אַנדער פּאָליטישער תוך, אויסער אַ קליין־בירגערליכען, אָנגעבלאָזענעם באַגריף פון דעמאָקראַטיע, איז אין דעם דאָזיגען לאָזונג ניטאָ. אויף וויפיעל אָבער דער לאָזונג האָט אין זיך געהאַט אַ לעגאַלע אָנדייטונג אויף אַ דעמאָקראַטישע רעפּובליק, אויף אַזויפיעל איז ענגעלס געווען באַרייט איהם צו „באַרעכטיגען" „אויף דערווייל" פונ'ם שטאַנדפּונקט פון אַגיטאַציע. אָבער דער לאָזונג איז געווען אָפּאָרטוניסטיש, ניט נאָר ווייל ער האָט צוגעפּוצט די בורזשואַזנע דעמאָקראַטיע, נאָר אויך דערפאַר, וואָס ער האָט זיך ניט געשטיצט אויף דער סאָציאַליסטישער קריטיק פון'ם שטאַאט בכלל. מיר זיינען פאַר אַ דעמאָקראַטישער רעפּובליק, ווייל דאָס איז פאַר'ן פּראָלעטאַריאַט די בעסטע פאָרמע פון שטאַאט אין אַ קאַפּיטאַליסטישער געזעלשאַפט, מיר האָבען אָבער קיין רעכט ניט צו פארגעסען, אַז לוין־שקלאַפעריי איז דער שיקזאַל פון פאָלק אפילו אין דער דעמאָקראַטישסטער בורזשואַזנער רעפּובליק. און נאָך אַ זאַך: יעדער שטאַאט איז ניט מעהר ווי אַ „ספּעציעלע מאַכט צו אונטערדריקען" דעם אונטערדריקטען קלאַס.

און במילא קומט דאָך שוין אויס, אַז יעדער שטאַאַט איז ניט פריי און ניט פאָלקסטימליך. פאַר זייערע פּאַרטיי־גענאָסען אין די 70 יאָהרען האָבען דאָס מאַרקס און ענגעלס ניט איינמאָל ערקלערט.

פינפטענס, אין דעם זעלבען ווערק ענגעלס'עס, פון וועלכען אַלע געדענקען אַזוי גוט דעם אויסגעפיהרטען כלל, אַז אַ שטאַאַט „שטאַרבט אפּ", איז אויך פאַראַן אַ באַטראַכטונג וועגען דער באַדייטונג פון אַ געוואַלט־רעוואָלוציע. די היסטאָרישע אָפּשאַצונג, מיט וועלכער ענגעלס הויבט אָן, פאַרוואַנדעלט זיך אין אַ לויב־געזאַנג פאַר דער געוואַלט־רעוואָלוציע. אָבער אָן דעם פאַרגעסט מען אין גאַנצען, וואָרים וועגען דער באַדייטונג פון'ם דאָזיגען געדאַנק איז ניט אָנגענעם צו ריידען אין די היינטיגע סאָציאַליסטישע פּאַרטייען. און אין דער אַלטעגליכער פּראָפּאַגאַנדע, וואָס ווערט אָנגעפיהרט צווישען די מאַסען, שפּילען די דאָזיגע געדאַנקען די מינדסטע ראָלע ניט. פונדעסטוועגען זיינען זיי ענג פאַרבונדען מיט דעם „אָפּ־שטאַרבען" פון שטאַאַט.

אָט וואָס ענגעלס זאָגט:

„אַז געוואַלדטאַטען שפּיעלען אין דער געשיכטע אַן אַנדער ראָלע, אַז זיי טוען ניט אָן בלויז צרות, נאָר זיי שפּיעלען אַ רעוואָלוציאָנערע ראָלע אויך; אַז געוואַלדטאַטען זיינען, לויט מאַרקס'ען, די אַקושערין פון יעדער אַלטער געזעלשאַפט ווען זי איז טראָגעדיג מיט אַ נייער; אַז זיי זיינען דאָס איינציגע ווערקצייג, מיט וועלכען אַ געזעלשאַפטליכע באַוועגונג שפּרייט פאַר זיך אויס אַ וועג און צושמעטערט די אַלטע, פאַרשטיינערטע פּאָליטישע פאָרמען — וועגען אָט די אַלע זאַכען געפינט איהר קיין איין וואָרט ניט ביי הערר דיורינג. קרעכצענדיג און זיפצענדיג גיט ער בלויז צו, אַז כדי אומצו־וואַרפען אַ בורזשואַזנע ווירטשאַפט, וועט מען אפשר דאָך מוזען אָנווענדען געוואַלד־מיטלען, — צום באַדויערן, מערקט אייך! — וויל דער, וואָס באַנוצט זיך מיט געוואַלד־מיטלען, ווערט דעמאָראַליזירט, רחמנא לצלן. און דאָס ווערט געזאָגט ניט קוקענדיג דאַרויף, וואָס אין יעדער זיעגרייכער רעוואָלוציע דערהויבען זיך מענשען צו

דער העכסטער מדרגה פון מאָראַלען און אינטעלעקטועלען אידעאַ־ליזם! און דאָס ווערט געזאָגט אין דייטשלאַנד, וואו א געוואַלד־זאַמער צוזאַמענשטויס, וואָס קען געוועהנליך ארויפגעצווינגען ווערען אויפ'ן פאָלק, וואָלט לכל הפחות געבראַכט דערצו, וואָס ס'וואָלט פריי געמאַכט דעם נאַציאָנאַלען באַוואוסטזיין פון דעם שקלאַפישען גייסט, מיט וועלכען מען איז דאָרט דורכגעדרונגען זינט די ער־ניעדערונגען פון דעם 30־יאָהריגען קריעג. אזא מאַטאַ, אזא שוואַ־כע און מאַכטלאָזע מאַטאַ, וואָגט זיך פאַרצושלאָגען דער רעוואָלו־ציאָנערסטער פּאַרטיי, וואָס די געשיכטע האָט ווען געהאַט." (זייטע 193, דריטע דייטשע אויסגאַבע, סוף פון 4טען קאַפּיטעל, 2טע אָפּ־טיילונג).

נו, שטעלט זיך א פראַגע: ווי אזוי קען מען אין איין לעהרע פאַראייניגען דעם דאָזיגען לויב־געזאַנג פאַר א געוואַלדזאַמער רעוואָ־לוציע, וואָס ענגעלס האָט מיט אזא עקשנות, מיט אזא מוט געהאַל־טען אין איין אונטערטראָגען די דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטען פון 1878 ביז 1894, ד. ה., ביז ער איז געשטאָרבען, מיט דער טעאָריע, אז דער שטאַט „שטאַרבט אָפּ"?

אָבער מען גיט זיך שוין ווי עס איז אן עצה. מען טשעפּעט זיי צונויף מיט דער הילף פון עקלעקטיציזם, דאָס הייסט, דורך א אידעענלאָזען אָדער סאָפיסטישען ארויסכאַפּען פון ווירקליך געקלי־בענע ציטאַטען, דאָ פון איין פּלאַץ, דאָ פון א צווייטען, און אין 99 פון יעדע 100 פעלע ווערט אויף דער ערשטער שורה ארויסגערוקט דווקא דער פּונקט וועגען דעם, אז דער שטאַט „שטאַרבט אָפּ". די דיאַלעקטיק ווערט פאַרביטען מיט עקלעקטיציזם. אזוי איז מען זיך נוהג אין דער אָפיציעלער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער ליטעראַטור פון אונזער צייט, ווען עס קומט צום מאַרקסיזם. און דאָס איז ניט קיין נייעס. אזא פאַרבייטעניש האָט מען שוין געזעהן אין דער גע־שיכטע פון דער קלאַסישער גריכישער פילאָזאָפיע. דאָס פאַרביי־טען די דיאַלעקטיק מיט עקלעקטיציזם איז א גוטער מיטעל ביי די

אַפּאָרטוניסטען ווען עס קומט צו דער ארבייט אויף צוצוקאַליעטשען דעם מאַרקסיזם. דורך דעם נאַרט מען לייכט אָפּ די מאסען; מען גיט זיי אַ תורה אויפ'ן שפּיץ מעסער, מאכענדיג דערביי דעם אָנשטעל, אז עס ווערען גענומען אין אנבאטראכט אלע זייטען פון אַ געזעלשאפטליכען פּראָצעס, אלע נייגונגען פון זיין ענטוויקלונג, אלע ווידערשפּרעכענדע איינפלוסען. א. ד. גל. בעת אין דער אמת'ען גיט דאָס קיינמאָל ניט קיין גאנצען רעוואָלוציאָנערען באגריף וועגען דעם גאנג פון געזעלשאפטליכער ענטוויקלונג.

מיר האָבען שוין פריהער געזאָגט, און ווייטער וועלען מיר דאָס זאָגען נאָך קלאָרער, אז די לעהרע פון מארקס און ענגעלס וועגען דער אומפארמיידליכקייט פון אַ געוואלדזאמער רעוואָלוציע, באַציהט זיך אויף דעם בורזשואזנעם שטאאט. דער בורזשואזנער שטאאט קען ניט ארונטער גלאט אזוי זיך און אָפּגעבען זיין פּלאַץ פאר אַ פּראָלעטארישען שטאאט (די דיקטאטור פון'ם פּראָלעטאַריאט); ער קען ניט גלאט אזוי פון זיך „אָפּשטארבען". פון איהם קען מען פטור ווערען בלויז דורך אַ געוואלדזאמער רעוואָלוציע. דער שבח, וואָס ענגעלס האָט געזונגען דער געוואלדזאמער רעוואָלוציע שטימט די אָפּטע ערקלערונגען פון מארקס'ן אליין (דערמאָנט זיך די ענדע פון „די אָרימקייט פון דער פילאָזאָפיע" און פון'ם „קאָמוניסטישען מאָניפעסט", וואו עס ווערט דרייסט און אָפען ערקלערט, אז אַ געוואלדזאמע רעוואָלוציע איז אומפארמיידליך; דערמאָנט זיך אויך די קריטיק פון דער גאטישער פּראָגראם פון 1875, מיט קנאפּע 30 יאָהר שפּעטער, וואו מארקס שאנעוועט ניט דעם אָפּאָרטוניזם פון דער דאָזיגער פּראָגראם) — דער דאָזיגער שבח איז ניט קיין בלויזע „התפעלות", אָדער דעקלאמאציע און אויך ניט קיין פּאָלעמישער ארויסטריט. די נויטווענדיגקייט צו ערציהען די מאסען אויף אַ זעלכע און נאָר אויף אזעלכע אנזיכטען אין באצוג צו דער געוואלדזאמער רעוואָלוציע, איז דער יסוד פון דער גאנצער לעהרע פון מארקס און ענגעלס. און דער פאקט, וואָס די סאָציאַל־שאָוויניסטען און אויך די קאוטסקיאנער פארגעסען אָנ־

צופיהרען אזא פּראָפּאגאנדע, מאכט נאָך מעהר קלאר ווי זיי האָבען פאררוטען די מאַרקסיסטישע לעהרע.

אָהן אַ געוואַלדזאַמער רעוואָלוציע איז לחלוטין אוממעגליך, אַז דער בורזשואַזנער שטאַט זאָל ארונטער און דער פּראָלעטאַרישער זאָל פארנעמען זיין פּלאַץ. זעהט איהר, די פארניכטונג פון דעם פּראָלעטארישען שטאַט, דאָס הייסט, די פארניכטונג פון׳ם שטאַט בכלל, איז אוממעגליך, סיידען דורך „אָפּשטארבען“.

מארקס און ענגעלס האָבען די דאָזיגע אַנזיכטען זייערע קלאָר אַוועקגעשטעלט, שטודירענדיג יעדער רעוואָלוציאָנערע סיטואַציע באַזונדער, און אַנאַליזירענדיג דעם מוסר השכל פון יעדער באַזונדער רעוואָלוציע. צו דעם דאָזיגען פונדאַמענטאַלען און וויכטיגען טייל פון זייער לעהרע געהען מיר איצט איבער.

צווייטער קאפיטעל.

פון די 1848 — 1851טע יאָהרען.
דער שטאַאט און די רעוואָלוציע. די ערפאַהרונג

1. ערב רעוואָלוציע.

די ערשטע ווערק פון'ם רייף געוואָרענעם מארקסיזם, „די אָרימ־קייט פון דער פילאזאפיע" און דער „קאָמוניסטישער מאניפעסט" באציהען זיך צו דער ערב רעוואָלוציע פון 1848טען יאָהר. און דערפאר טאקי געפינען מיר אין זיי ניט נאָר דעם גרונד־געדאנק פון'ם מארקסיזם, נאָר ביז א געוויסען גראד אויך די אָפשפיגלונג פון דער דאמאלסטדיגער קאָנקרעטער רעוואָלוציאָנערער סיטואציע, און דערפאר וועלען מיר זיך דאָ אָפשטעלען דארויף, וואָס די מחברים פון די דאָזיגע ווערק זאָגען וועגען שטאאט, ניט נעמענדיג אין אכט זייערע אויספיהרונגען פון דער ערפאהרונג פון די 1848—1851ער יאָהרען.

„דער ארבייטער קלאַס, — שרייבט קארל מארקס אין דער „אָרימקייט פון דער פילאָזאָפיע" — וועט אין'ם גאנג פון דער ענט־וויקלונג, אויפ'ן אָרט פון דער אַלטער בורזשואזנער געזעלשאפט, איינפיהרען אזא פארבאנד, וועלכער שליסט אויס די קלאסען און זייערע געגענזאצען; עס וועט מעהר ניט זיין קיין שום אייגענע פאָליטישע מאכט, מחמת גראַד די פאָליטישע מאכט איז דער אָפי־ציעלער אויסדרוק פון די קלאָסען־געגענזאצען אין דער בורזשואזנער געזעלשאפט". (זייטע 182. דייטשע אויסגאבע פון 1885טען יאהר).

און דאָ, לעבען דעם אויסצוג, אין וועלכען עס איז אזוי קלאָר אויסגעדריקט געוואָרען דער גרונד־געדאנק וועגען דער פארניכטונג פון'ם שטאאט נאכדעם ווי עס וועלען אָפגעשאפט ווערען די קלאָ־

סען, וועט זיין זעהר באַלערענד צו ברענגען אַן אַנדער אויסצוג פון מאַרקס'ן און ענגעלס'ן — אַן אויסצוג, וואָס איז אַרויסגעזאָגט געוואָרען מיט אַ פּאָר מאָנאַטען שפּעטער, אין מאָנאַט נאָוועמבער, 1849 — אין „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“ :

„...באַשרייבענדיג די מעהר אַלגעמיינע ענטוויקלונגס־שטופען פון'ם פּראָלעטאַריאַט, האָבען מיר נאָכגעפּאָלגט די מעהר־וועניגער פאַרדעקטע בירגער־קריעג אין דער עקזיסטירענדער געזעלשאַפט ביז דעם פּונקט, ווען זי, די פאַרדעקטע בירגער־קריעג, ווערט אָן אָפענע רעוואָלוציע, און דער פּראָלעטאַריאַט שטעלט אַוועק פעסט זיין הערשאַפט דורך דעם וואָס ער וואַרפט מיט געוואַלד אַרונטער די בורזשואַזיע“...

„...מיר האָבען שוין אויבען געזעהן, אַז דער ערשטער שריט אין אַן אַרבייטער רעוואָלוציע איז די פאַרוואַנדלונג (דאָס הייסט, די דערהויבונג) פון'ם פּראָלעטאַריאַט אין אַ הערשענדען קלאַס, דאָס באַהערשען די דעמאָקראַטיע“.

„דער פּראָלעטאַריאַט באַנוצט זיך מיט זיין פּאָליטישער הער־שאַפט, כדי ער זאָל ביסלעכווייז ־ ביסלעכווייז אַלץ מעהר אַוועק־נעמען ביי דער בורזשואַזיע דעם גאַנצען קאַפּיטאַל, צענטראַליזירען אַלע פּראָדוקציאָנס־מיטלען אין די הענד פון'ם שטאַאַט, וואָס איז אָרגאַניזירט אַלס דער הערשענדער פּראָלעטאַרישער קלאַס, און זעהן, אַז דער סכום פּראָדוקציאָנס־כוחות זאָל אַזוי שנעל ווי מעגליך פאַרגרעסערט ווערען. (זייטע 31 און 37, לויט דער 7טער דייטשער אויסגאַבע, אין 1906טען יאָהר).

אין דעם אויסצוג זעהען מיר ווי אַזוי עס איז פאָרמולירט גע־וואָרען איינע פון די מערקווירדיגסטע און וויכטיגסטע אידעען פון'ם מאַרקסיזם אין דער פראַגע וועגען שטאַאַט — די אידעע וועגען דער „דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט“ (ווי מאַרקס און ענגעלס האָבען אָנגעהויבען ריידען נאָך דער פּאַריזער קאָמונע), דערצו זעהן מיר נאָך דאָ אַ זעהר אינטערעסאַנטע באַשטימונג וועגען שטאַאַט — אַ באַשטימונג אַן וואָס מען פאַרגעסט זעהר אָפט, און דאָס איז,

דער „שטאַאט וואָס איז אָרגאַניזירט אַלס דער הערשענדער פּראָלעטאַרישער קלאַס".

די דאָזיגע באַשטימונג וועגען שטאַאט איז אין דער הערשענדער אַגיטאַציאָנס ליטעראַטור פון די אָפיציעלע סאָציאַליסטישע פּאַרטייען ניט נאָר קיינמאָל ניט ערקלערט געוואָרען, נאָר מען האָט אָן איהר גאָר אינגאַנצען פאַרגעסען. און עס איז גאָר קיין חידוש ניט פאַר וואָס מען האָט אָן איהר פאַרגעסען. ווייל זי פּאַסט זיך דאָך ניט מיט דעם רעפאָרמיזם, זי פּאַטשט אין פּנים אריין די נעהנליכע אָפּאָרטוניסטישע פאָראורטיילען און די בעל הבית'ישע אילוזיעס וועגען א „פריעדליכער ענטוויקלונג פון דער דעמאָקראַטיע".

אַלע אָפּאָרטוניסטען, סאָציאַל־שאָוויניסטען און קאַוטסקיאַנער האַלטען אין איין טענה'ן, אַז דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף האָבען אַ שטאַאַט, דערביי פאַרזיכערען זיי, אַז אַזוי לויטעט קאַרל מאַרקס'עס לעהרע, און זיי „פאַרגעסען" גאָר צוצוגעבען, אַז ערשטענס, קומט לויט מאַרקס'עס לעהרע אויס, אַז דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף בלויז האָבען אַן אָפּשטאַרבענדען שטאַאַט, דאָס הייסט, אַ שטאַאַט, וואָס זאָל זיין געבויט אַזוי, אַז ער זאָל גלייך אָנהייבען אָפּשטאַרבען און זאָל נישט קענען ניט אָפּשטאַרבען. און צווייטענס, אַז די האָראָפּאַשניקעס דאַרפען האָבען אַזאַ „שטאַאַט, וואָס איז אָרגאַניזירט אַלס דער הערשענדער פּראָלעטאַרישער קלאַס".

דער שטאַאַט איז א ספּעציעלע מאַכט־אָרגאַניזאַציע אויף צו אונטערדריקען וועלכען ס'איז ניט איז קלאַס. וועלכען קלאַס דאַרף דער פּראָלעטאַריאַט אונטערדריקען? אודאי, בלויז דעם עקספּלואַטירענדען קלאַס, ד. ה., די בורזשואַזיע. די האָראָפּאַשניקעס, די אַרבייטער דאַרפען האָבען דעם שטאַאַט בלויז צוליב דעם כדי זיי זאָלען קענען אונטערדריקען דעם ווידערשטאַנד פון די עקספּלואַטאַטאָרס, און אָנגעהן מיט דער דאָזיגער אונטערדריקונג, דורכפיהרען דאָס אין לעבען קען בלויז דער פּראָלעטאַריאַט, אַלס אַן איינציגער דורך און דורך רעוואָלוציאָנערער קלאַס, אַלס דער איינציגער קלאַס, וואָס קען

פאראייניגען אלע הערפאשניקעס און אונטערדריקטע אין א קאמפף געגען דער בורזשואזיע, דורך דעם וואס ער וועט די בורזשואזיע אינגאנצען ארונטערווארפען פון בענקעל.

די קלאסען, וואס עקספלואטירען דארפען האבען א פאליטישע מאכט, כדי זיי זאלען דורך איהר קענען אנהאלטען די עקספלואטאציע, דאס הייסט צוליעב די עגאאיסטישע אינטערעסען פון א נישטיגער מינאריטעט, געגען דער ריעזיגער מאיאריטעט פון פאלק. און די קלאסען, וואס ווערען עקספלואטירט, דארפען האבען א פאליטישע מאכט, כדי זיי זאלען דורך איהר אינגאנצען קענען פטור ווערען פון דער עקספלואטאציע, דאס הייסט, אין די אינטערעסען פון דער דאזיגער מאיאריטעט פון פאלק, געגען דער נישטיגער מינאריטעט פון די היינטיגע שקלאפען־הערשער, ד. ה. געגען די לאנדבאזיצער און קאפיטאליסטען.

„אין איהר קאמפף געגען דער רעוואלוציע איז די פארלאמענטארישע רעפובליק ענדליך געווען געצוואונגען צו פארשטארקערען ניט נאר איהרע רעפרעסיווע מיטלען, נאר אויך די אלע אנדערע מיטלען וואס זיינען נויטיג פאר דער צענטראליזירונג פון דער רעגיערונגס מאכט. **די אלע איבערקערענישען האבען די דאזיגע מאשין נעמאכט נאך פאלקאמענער, אנשטאט זי צו־צוברעכען.** (די אונטערשטרייכונג איז אונזערע). די פארטייען, וועלכע האבען, פארבייטענדיג איינע די אנדערע, געקעמפפט פאר דער איבערמאכט, האבען באטראכט דאס פארכאפען פון דער דאזיגער ריעזיגער שטאאטליכער געביידע אלס דעם געשמאקסטען ביסען, דאן ווען זיי האבען געזיעגט". („דער אכטצעהנטער ברומער דע לואי באנאפארטע". זייטען 98—99, פערטע אויסגאבע, האמבורג, 1907).

אין את דער מערקווירדיגער באטראכטונג מאכט דער מארקסיזם א היבשען שפאן פאראויס אין פארגלייך מיט דעם „קאמוניסטישען מאניפעסט". דארטען, אין'ם „קאמוניסטישען מאניפעסט",

ווערט די פראַגע וועגען שטאַאט אַוועקגעשטעלט בלויז אַבסטראַקט, אין אַלגעמיינע באַגריפען און אויסדרוקען. דאָ אָבער ווערט שוין די פראַגע אַוועקגעשטעלט קאָנקרעט, און דער אויספיהר ווערט געמאַכט קלאָר, דייטליך, פּראַקטיש און אַזוי ממשות'דיג, אַז מען קען איהם ממש מיט די הענד אָנטאַפּען: אַלע פריהערדיגע רעוואָלוציעס האָבען נאָך מעהר פאַרפאָלקאָמט די שטאַאטליכע מאַשין, און זי דאַרף מען גאָר צוקלאַפּען, אינגאַנצען צוברעכען.

דער דאָזיגער אויספיהר איז די וויכטיגסטע און די גרינדליכסטע לעהרע פון'ם מאַרקסיזם וועגען שטאַאט. און דוקא דאָס האָבען די הערשענדע אָפּיציעלע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען ניט נאָר פ א ר ג ע ס ע ן, נאָר טאַקי פּשוט צוקאַליעטשעט (ווי מיר וועלען באַווייזען) דורך דעם אָנגעזעהענסטען טעאָרעטיקער פון'ם צווייטען אינטערנאַציאָנאַל, דורך קאַרל קאַוטסקי.

אין'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט" ווערען אונטערגעפיהרט די אַלגעמיינע סך הכל'ס פון דער געשיכטע, און זיי באַווייזען, אַז דער שטאַאט איז אַן אָרגאַן פון קלאַסען־הערשאַפט און זיי פיהרען צום נויטיגען באַשלוס, אַז דער פּראָלעטאַריאַט קען ניט ארונטערוואַרפען די בורזשואַזיע, ניט פאַרכאַפּענדיג קודם כל די פּאָליטישע מאַכט, ניט האָבענדיג אין זיינע הענד די פּאָליטישע הערשאַפט, ניט מאַכענדיג פון'ם שטאַאט אַן „אָרגאַניזירטען הערשענדען, פּראָלעטאַרישען קלאַס". און אַז דער דאָזיגער פּראָלעטאַרישער שטאַאט וועט אָנהויבען אָפּשטאַרבען גלייך נאָכדעם ווי ער וועט זיעגען, וואָרים אין אַ געזעלשאַפט, וואו עס זיינען קיין קלאַסען־געגענזאַצען נישטאָ איז ניט נויטיג און ניט מעגליך, אַז עס זאָל זיין אַ שטאַאט. דאָ ווערט ניט אַוועקגעשטעלט די פראַגע ווי אַזוי דער אויסבייט פון דעם בורזשואַזנעם שטאַאט אויף אַ פּראָלעטאַרישען זאָל זיין פון'ם שטאַנדפּונקט פון די היסטאָרישע ענטוויקלונגען.

אַזאַ פראַגע ווערט אַוועקגעשטעלט און טאַקי גלייך געלעזט פון מאַרקס'ן אַליין אין'ם 1852טען יאָהר. געטריי צו זיין פילאָזאָפיע פון'ם דיאַלעקטישען מאַטעריאַליזם, נעמט מאַרקס אַלס דעם יסוד

די היסטאָרישע ערפאַהרונג פון די גרויסע רעוואָלוציאָנערע יאָהרען, — 1848—1851. און פונקט ווי אַלע מאָל איז דאָ אויך מאַרקס'עס לעהרע באַלויכטען מיט אַ טיעפער פילאָזאָפישער וועלט־אַנשויאונג און מיט אַ רייכען וויסען די געשיכטע און דעם סך הכל פון די ערפאַהרונגען.

די פראַגע וועגען שטאַאַט ווערט אַוועקגעשטעלט קאָנקרעט: ווי איז היסטאָריש ענטשטאַנען דער בורזשואַזנער שטאַאַט און די שטאַאַטליכע מאַשין, וואָס איז נויטיג פאַר דער ממשלה פון דער בורזשואַזיע? וואָס פאַר ענדערונגען קומען אין איהר פאָר, ווי ענטוויקעלט זי זיך אין'ם גאַנג פון די בורזשואַזנע רעוואָלוציעס און אויך דאַן ווען די אונטערדריקטע קלאַסען טרעטען זעלבסטשטענדיג אַרויס געגען איהר? און וואָס זיינען די אויפגאַבען פון'ם פּראָלעטאַריאַט אין באַצוג צו דער דאָזיגער מלוכה מאַשין?

די צענטראַליזירטע שטאַאַטליכע מאַכט, וועלכע איז אַזוי אייגען פאַר דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט, איז ענטשטאַנען אין דער צייט ווען דער אַבסאָלוטיזם איז געפאַלען. פאַר דער דאָזיגער שטאַאַטליכער מאַשין זיינען נויטיג צוויי איינריכטונגען: טשינאָווניקעס און אַ שטענדיגע אַרמעע. ווי אַזוי די דאָזיגע צוויי איינריכטונגען זיינען מיט טויזענדטערליי פעדים צוגעבונדען צו דער בורזשואַזיע, ווערט דערמאָנט ניט איינמאָל אין די ווערק פון מאַרקס און ענגעלס. די ערפאַהרונג פון יעדען אַרבייטער באַזונדער מאַכט נאָך קלאָרער ווי דאָס געזינדעל איז געקניפּט און געבונדען. דער אַרבייטער קלאַס פיהלט דאָס גאַנץ שווער אויף זיינע אייגענע פּלייצעס, — און דערפאַר טאַקי באַגרייפען די אַרבייטער אַזוי שנעל ווי דאָס גאַנצע געזינדעל איז געקניפּט און געבונדען, בעת די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטען לעגט זיך דאָס ניט אויפ'ן שכל, אָדער זיי מאַכען דעם אָנשטעל, אַז זיי באַגרייפען דאָס ניט.

די שטאַאַט־בעאַמטע (טשינאָווניקעס) און די שטענדיגע אַרמעע — דאָס איז דער פּאַראַזיט אויפ'ן קערפּער פון דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט, אַ פּאַראַזיט, וואָס האָט זיך גענומען פון די אינער־

ליכע נעגענזאַצען, וועלכע צורייסען די נעזועלשאַפט אויף שטיקער, אָבער נראָד אַזאַ פּאַראַזיט, מיט וועלכען מען פּאַרלאַטעט די לעכער פון די שטיקער, וואָס רייסען זיך. אָבער דער קאַוטסקיאַנער אָפּאָר־טוניזם, וואָס הערשט איצט אין דער אָפיציעלער סאָציאַל־דעמאָ־קראַטיע, האָט זיך גאָר אַן אַנדער מיינונג וועגען דעם, און דאָס באַ־טראַכטען דעם שטאַאַט ווי אַ פּאַראַזיט־אָרגאַן ווערט ביי קאַוטסקי׳ס חסידים גאָר פאַררעכענט פאַר אַנאַרכיזם. פאַרשטעהט זיך, אַז דאָס צוקאַליעטשען און פאַרדרעהן דעם מאַרקסיזם לוינט זיך פאַר יענע בעל־הבתים׳לאַך, ביי וועמען עס איז רעכט נעווען צו ברענגען דעם סאָציאַליזם צו אַזאַ אונערהערטער שאַנדע ווי צו געבען די הסכמה אויף דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה און נאָך מאַכען אַ פרום פּנים דערביי און זאָגען, אַז מען מוז אַזוי, ווייל עס איז די פליכט צו „פאַרטיידיגען דאָס פאַטערלאַנד“.

אין׳ם משך פון די אַלע רעוואָלוציעס, וואָס זיינען פאָרגעקומען אין אייראָפּאַ אין אַ גאַנץ היבשער צאָהל זינט דער פעאָדאַליזם איז נעפאַלען, האָט זיך די שטאַאַטליכע מאַשין נאָך מעהר ענטוויקעלט, פאַרפאָלקאָמט און איז נעוואָרען נאָך שטאַרקער. באַזונדערס די קליין בורזשואַזיע ווערט צוגעצויגען אויף דער זייט פון דער גרויס־בורזשואַזיע און ווערט אינגאַנצען אָוועקגעשטעלט אונטער איהר איינפלוס, אַ דאַנק דער אַרבייט פון דער דאָזיגער שטאַאַטליכער מאַשין, וועלכע פאַרזאָרגט מיט מעהר אָדער וועניגער וואַרימע און רוהיגע ערטעלאַך די פאַרמעגליכע פויערים, די קלענערע פאַבריקאַנ־טען, סוחרים און אַנדערע לייט, און מאַכט זיי פאַר גאַנצע קנאַקערס, וועלכע האָבען אַ דעה איבער׳ן פאָלק. פאַר אַ ביישפּיעל קענט איהר נעמען דאָס, וואָס ס׳איז פאָרגעקומען אין רוסלאַנד אין׳ם משך פון אַ האַלב יאָהר צייט, זינט דעם 27טען פעברואַר, 1917 : די גוטע שטעלעס, וועלכע מען האָט פריהער געוועהנליך מעהרסטענטיילס אָוועקגעגעבען די שוואַרץ־מאה׳ניקעס, זיינען נעוואָרען אַ נעשמאַ־קער ביסען פאַר די קאַדעטען, מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען. וועגען קיין ערנסטע רעפאָרמען האָט מען, אין

דער אמת׳ען, אפילו ניט געטראכט. אזעלכע זאכען זיינען יענע לייט גאָר אין זינען ניט געלעגען, מחמת אלעס האָט מען אָפּגעלעגט אויף דער גרינדונגס פארזאמלונג — און די גרינדונגס פארזאמלונג האָט מען אָפּגעלעגט ביז נאָך דער מלחמה! מען האָט זיך גע־טיילט מיט פעטע ביסענס, מיט מיניסטער שטעלעס, גובערנאַטאָר שטעלעס, און אויף דער גרינדונגס פארזאמלונג האָט מען דערמיט דוקא ניט געוואָרט. דעם מיניסטאָרען־קאבינעט האָט מען אלע מאָל אנדערש צונויפגעשטעלט; א מיניסטער ארויף, א מיניסטער אראָפּ, און אין דער אמת׳ען האָט זיך אין דער דאָזיגער קאָמעדיע אויסגעדריקט דער גאנצער שאכער־מאכער און דער אופן פון טיילען כבודים אי אין דער צענטראַלער, אי אין דער לאָקאלער פארוואל־טונג. אין׳ם משך פון א האלב יאָהר צייט, פון׳ם 27טען פעברואר ביז׳ן 27טען אויגוסט, האָט מען גאָר ניט, אָבער טאַקי לחלוטין גאָר ניט אויפגעטאָן. מען האָט בלויז איינגעטיילט כבודים, פארזאָרגט אייניגע לייט מיט גוטע שטעלעס — און די רעפאָרמען אָפּגעלעגט אויף שפּעטער.

אָבער וואָס מעהר ענדערונגען און אויסבייטעענישען מען מאכט אין דעם רעגיערונגס־אַפּאראט צווישען די בירגערליכע און קליין־בירגערליכע פּארטייען (צווישען די קאדעטען, עס־ערען און מענשע־וויקעס, אויב מיר זאָלען נעמען א רוסישעןביישפּיעל), אלץ קלאָרער און שארפער טרעט ארויס דער האס צו דער גאנצער בורזשואזנער געזעלשאפט ביי אלע אונטערדריקטע קלאסען, מיט׳ן פּראָלעטאריאט אָן דער שפּיצע. און דערפון נעמט זיך טאַקי די פארביטערונג פון די אלע בורזשואזנע־דעמאָקראטישע און אפילו „רעוואָלוציאָנער־דעמאָקראטישע" פּארטייען, איבער דעם נעמען זיי אָן אלץ שטרענ־גערע און פעסטערע מיטלען געגען דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַ־אַפּאראט, ד. ה., די שטאַאטליכע מאשין. און ווייל די פּאסירונגען ענטוויקלען זיך אויף אזא׳ן אופן מוז די רעוואָלוציע „קאָנצענטרירען אלע איהרע פארניכטונגס כוחות" געגען דער שטאַאטליכער מאכט, דאריבער טאַקי מוז די רעוואָלוציע מאכען פאר איהר הויפּט־אויפ־

גאַבע ניט די אויסבעסערונג פון דער שטאַאַטליכער מאַשין, נאָר איהר פ אַ ר נ י כ ט ו נ ג, א י ה ר א ו מ ש ט י ר צ ו נ ג.

ניט גלאַט לאָגישע חקירות, נאָר די ווירקליכקייט אַליין, די לעבעדיגע ערפאַהרונג פון די יאָהרען 1848—1851, האָבען גע־בראַכט דערצו, אז די אויפגאַבע זאָל אָוועקגעשטעלט ווערען אויף אזא אופן. אויף ווי ווייט מאַרקס האַלט זיך פעסט אויף דעם פאַקטישען גרונד פון היסטאָרישער ערפאַהרונג קען מען זעהן דער־פון, וואָס אין 1852טען יאָהר שטעלט ער נאָך ניט אַוועק קאָנקרעט די פראַגע וועגען דעם אויף וואָס מען זאָל אויסבייטען די שטאַאַט־ליכע מאַשין, וואָס דאַרף פאַרניכטעט ווערען. די ערפאַהרונג האָט אין יענער צייט נאָך ניט געהאַט געגעבען קיין מאַטעריאַל פאַר אזא פראַגע, וואָס די געשיכטע האָט אַוועקגעשטעלט אויף'ן טאָגעס־אָרדנונג שפּעטער, אין 1871טען יאָהר. אויף'ן סמך פון פּינקטליך היסטאָרישער בעאָבאַכטונג האָט מען אין 1852 בלויז געקענט אָנ־ווייזען דערויף, אז די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע איז צ ו ג ע־ק ו מ ע ן צו דער אויפגאַבע צו „קאָנצענטרירען אַלע פאַרניכטונגס־כוחות" געגען דער שטאַאַטליכער מאַכט און „ צ ו ב ר ע כ ע ן" די שטאַאַטליכע מאַשין.

דאָ שווימט ארויף די פראַגע צו ס'איז אין אַלגעמיין ריכטיג אָנצונעמען פאַר א כלל דעם שלוס, צו וועלכען מאַרקס איז געקומען אויף'ן סמך פון דער ערפאַהרונג פון די יאָהרען 1848—1851, און איהם אריבערטראַגען אויף א גרעסערען מאַסשטאַב? כדי צו באַ־טראַכטען די דאָזיגע פראַגע וועלען מיר דאָ קודם כל ברענגען ענ־געלס' א באַמערקונג, און דערנאָך וועלען מיר איבערגעהן צו די פאַק־טישע באַווייזע.

„...פראַנקרייך — האָט ענגעלס געשריבען אין דער הקדמה צו דער דריטער אויסגאַבע פון דער „אכטצעהנטער ברומער" — איז א לאַנד, אין וועלכען דער היסטאָרישער קאַמפף פון די קלאַסען איז מעהר ווי אין אַלע אנדערע לענדער יעדעס מאָל צוגעקומען ביז צו אן ענטשיידענדען סוף. אין פראַנקרייך האָבען זיך אין די שאַרפ־

סטע שטריכען אויסגעשמיעדט יענע באדייטענדע פּאָליטישע פאָר־מען, אין וועלכע דער דאָזיגער קלאַסען־קאמפּף איז זיך געגאנגען זיין וועג און אין וועלכע די רעזולטאטען זיינע האָבען געפונען אַן אויסדרוק. אין דער צייט פון מיטעל־אַלטער האָט אין פראנקרייך געהערשט אַן אויסגעהאַלטענער פעאָדאַליזם, פון דער צייט פון נאָך׳ן רענעסאנס איז פראנקרייך געווען אַ מוסטערהאַפטע מדינה מיט אַן איינהייטליכער מאָנארכיע פון אַ געוויסען שטאנד, און ווען די גרויסע רעוואָלוציע איז געקומען האָט פראנקרייך געמאכט אַ סוף צום פעאָדאַליזם און איינגעפיהרט די אויסשליסליכע הערשאפט פון דער בורזשואזיע, מיט אזא קלאַסישער קלאָרקייט, ווי קיין אייראָ־פּעאישע מדינה. און אויך דער קאמפּף, וואס הויבט אויף דעם קאָפּ פון׳ם פּראָלעטאריאט געגען דער הערשענדער בורזשואזיע טרעט דאָ ארויס אין אזא שארפער פאָרמע, וואָס איז אין קיין אנדער לאנד גאָר ניט באקאנט" (זייט 4 אין דער אויסגאבע פון 1907).

די לעצטע באמערקונג ענגעלס׳עס איז שוין געוואָרען צו אַלט, ווייל ווי עס איז באקאנט איז פון 1871טען יאָהר אָן פאָרגעקומען אַן איבעררייס אין דעם רעוואָלוציאָנערען קאמפּף פון׳ם פראנצויזי־שען פּארלאמענט, כאָטש דער דאָזיגער איבעררייס, ווי לאנג ער זאָל ניט געדויערען, נעמט בשום אופן ניט אוועק די מעגליכקייט, אַז אין דער פּראָלעטארישער רעוואָלוציע, וואָס וועט נאָך זיין אין פראנקרייך, זאָל זי, פראנקרייך, זיך ווידער ארויסווייזען אַלס דאָס קלאַסישע לאנד, וואו דער קאמפּף פון די קלאַסען ווערט צוגעפיהרט ביז אַן ענטשיידענדען סוף.

אָבער לאָמיר דאָ ווארפען אַן אַלגעמיינעם בליק אויף דער גע־שיכטע פון די פאָרטגעשריטענע לענדער אין סוף פון 19טען און אין אָנהויב פון׳ם 20טען יאָהר־הונדערט. מיר וועלען זעהן, אַז לאנגזאמער, פיעלפאכער, אויף אַ סך אַ ברייטערען אופן, קומט פאָר דערזעלבער פּראָצעס, פון איין זייט, די אויסארבייטונג פון דער „פּארלאמענטארישער מאכט" אי אין די רעפּובליקאנישע לענדער

(פראַנקרייך, אַמעריקאַ און די שווייץ), אי אין די מאָנאַרכיסטישע לענדער, (ענגלאַנד, דייטשלאַנד ביז אַ געוויסען גראַד, איטאַליען, און די סקאַנדינאַווישע לענדער, א. ז. וו.) — פון דער אַנדער זייט, דאָס שלאָגען זיך איבער דער מאַכט צווישען די פאַרשיעדענע ביר־גערליכע און קליינבירגערליכע פּאַרטייען, וועלכע רייסען זיך איבער די געשמאַקע ביסענס און איבער די גוטע שטעלעס, וועלכע בלייבען ביי זיי ווען מען בייט ניט די יסודות פון דער בורזשואַזנער אָרדנונג, — קורץ, דאָס פאַרפאָלקאָמענען און דאָס מאַכען שטאַרקער די „עקזעקוטיווע מאַכט" און איהר קריעגס־אַפּאַראַט.

עס איז גאָר קיין צווייפעל ניט, אַז דאָס זיינען די אַלגעמיינע שטריכען פון דער גאַנצער נייעסטער לאַנגזאַמער ענטוויקלונג פון קאַפּיטאַליסטישע שטאַאַטען בכלל. אין אַ משך פון דריי יאָהר צייט, פון 1848 ביז 1851, האָט פראַנקרייך אויף אַ קלאָרען, בולט'ען און דייטליכען אופן געוויזען דעם זעלבען ענטוויקלונגס פּראָצעס, וועלכער איז אייגען פאַר דער גאַנצער קאַפּיטאַליסטישער וועלט.

באַזונדערס שטאַרק ווערט די „שטאַאַטליכע מאַשין" ווען עס הויבען זיך אָן ענטוויקלען די עראָבערישע אַפּעטיטען, ווען ס'הויבט זיך אָן די צייט פון גרויס־קאַפּיטאַל, די צייט פון ריעזיגע קאַפּיטאַ־ליסטישע מאָנאָפּאָלען, די צייט ווען פון'ם מאָנאָפּאָליסטישען קאַ־פּיטאַליזם ווערט אַ שטאַאַטליך־מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַליזם, דאַן צעוואַקסט זיך די שטאַאַטליכע מאַשין ווי אויף הייוועו, מען שטעלט אָן אַ וועלט מיט טשינאָווניקעס, דער קריעגס־אַפּאַראַט ווערט ריעזיג גרויס און צוזאַמען דערמיט ווערען גרויס און שטאַרק די רעפּרעסיווע מיטלען, וואָס מען נעמט אָן געגען דעם פּראָלעטאַ־ריאַט. אַזוי קומט עס פאָר אי אין די מאָנאַרכיסטישע, אי אין די סאַמע פרייעסטע רעפּובליקאַנישע לענדער.

און עס איז גאָר קיין צווייפעל ניט, אַז די אַלוועלטליכע גע־שיכטע פיהרט איצט, נאָך מעהר ווי אין 1852טען יאָהר, דערצו

אַז אַלע כוחות פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע זאָלען זיך קאָנצענטרירען און צוזאַמען מאַכען אַ סוף און פארניכטען די שטאַאטליכע מאַשין.

מיט וואס דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף די דאָזיגע שטאַאטליכע מאַשין פארבייטען, וועגען דעם האָט די פּאַריזער קאָמונע אונז גע־געבען זעהר אַ באַלעהרענדען מאַטעריאַל.

דריטער קאפיטעל.

דער שטאאט און די רעוואָלוציע. די ערפאהרונג פון דער פאַריזער קאמונע אין 1871טען יאהר. מארקס'עס אַנאַליז.

1. אין וואס באשטעהט די העלדישקייט פון דער פראבע, וואס די קאמונארען האבען געמאכט?

עס איז באקאנט, אז עטליכע מאנאטען פאר דער קאמונע, אין הערבסט 1870טען יאהר, האט מארקס געווארענט די פראנצויזישע ארבייטער, דערוויזענדיג זיי, אז דער פארזוך ארונטערצוווארפען די רעגיערונג וואלט געווען א נארישער, ריזיקאלישער שריט. אבער ווען מען האט אין מארטש 1871 ארויפגעצוואונגען אויף די ארבייטער אן ענטשיידענדען קאמפף און זיי האבען דעם דאזיגען קאמפף אנגענומען, ווען דער אויפשטאנד איז געווארען א פאקט, האט מארקס מיט דער גרעסטער באגייסטערונג באגריסט די פראלעטארישע רעוואלוציע, כאטש מען האט איהם פון אלע זייטען פאראויסגעזאגט א שלעכטען סוף. מארקס האט זיך ניט נערעכענט דערמיט, וואס איניגע האבען גע'טענה'ט, אז די דאזיגע באוועגונג איז ניט אין צייט, ווי דער טרויעריג בארימטער פאררעטער פון דעם מארקסיזם, פלעכאנאוו, וועלכער האט אין נאוועמבער 1905 געשריבען אין אזא גייסט, וואס האט גערופען די ארבייטער און פויערים צום קאמף, און אין דעצעמבער 1905, שוין פארקירעוועט דעם דישעל צוריק, און ווי עס פאסט פאר אן אמת'ן ליבעראל, גענומען שרייען: „מען האט זיך ניט געדארפט נעמען פאר'ן געוועהר".

מארקס האָט ניט נאָר אָנגעקוואָלען פון דער העלדישקייט פון די מענשען, וועלכע האָבען „געשטורעמט דעם הימעל“ ווי ער האָט אָנגערופען די קאָמונאַרען. אין דער רעוואָלוציאָנערער מאסען־באוועגונג, כאָטש זי האָט ניט דערגרייכט דעם ציעל, וואָס זי האָט פאַר זיך באַשטימט, האָט ער געזעהן די אונגעהייערע וויכטיגקייט פון דער היסטאָרישער ערפאהרונג; ער האָט אין דעם געזעהן א געוויסען שפאַן פאָראויס אין דער אַלוועלטליכער פּראָלעטארישער רעוואָלוציע, א פּראַקטישען שפּאַן, וואָס איז א סך וויכטיגער פון הונדערטער פּראָגראַמען און חקירות.

וואָרים מארקס האָט זיך געשטעלט אזא אויפגאַבע: זיך אריינטראַכטען אין דער דאָזיגער ערפאהרונג און זי אַנאַליזירען, ארויסנעמען דעם מוסר השכל און בכלל עס באַטראַכטען אויפ'ן גרונד פון זיין לעהרע.

דעם איינציגען „צוגאָב“ צום קאָמוניסטישען מאַניפעסט, וואָס מארקס האָט געפונען פאַר נויטיג צו מאַכען, האָט ער געמאַכט אויפ'ן גרונד פון דער רעוואָלוציאָנערער ערפאהרונג פון די פּאַריזער קאָמונאַרען.

די לעצטע הקדמה צו דער נייער דייטשער אויסגאַבע פון'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“, וועלכער איז אונטערגעשריבען פוןביידע מחברים, איז דאַטירט דעם 24טען יוני, 1872. אין דער דאָזיגער הקדמה געבען צו ביידע מחברים קאַרל מארקס און פריעדריך ענגעלס, אז די פּראָגראַמע פון'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“ איז „שוין איצטער ערטערווייז צו אַלט“.

„מעהר פון אַלעם — שרייבען זיי אין דער פאָררעדע — האָט די קאָמונע באוויזען אז „דער ארבייטער קלאַס קען ניט גלאט אזוי פשוט ווערען דער בעל־הבית פון דער פאַרטיגער שטאַאַטליכער מאַשין און זי לאָזען ארבייטען ווייטער צוליעב זיינע איינענע ציעלען...“

די לעצטע ווערטער, וואָס מיר האָבען אריינגענומען אין גענ־

זענע פיסלאף (") האָבען די מחברים ארויסגענומען פון קארל מארקס'עם ווערק : „די בירגער־קריעג אין פראנקרייך".

און אזוי זעהן מיר, אז דער גרינדליכסטער מוסר השכל פון דער פאריזער קאמונע איז פון מארקס'ן און ענגעלס'ן באטראכט געוואָרען פאר אזוי אונגעהייער וויכטיג, אז זיי האָבען איהם אריינגענומען ווי א הויפט צוגאב צום „קאָמוניסטישען מאניפעסט".

און דאָס כאראקטעריסטישסטע דערביי איז, וואָס דוקא אָט דעם עיקר האָבען די אָפּארטוניסטען צוקאליעטשעט, דוקא די באדייטונג פון דעם עיקר ווייסען ניט ניין צעהנטעל אויב ניט ניין־און־נייִנציג חלקים פון די, וועלכע האָבען געלעזען דעם „קאָמוניסטישען מאניפעסט". ווי אזוי מען האָט אָט דעם עיקר צוקאליעטשעט און צודרעהט וועלען מיר ריידען ווייטער, אין א באזונדער ארטיקעל, וואו מיר וועלען זיך דארויף אָפּשטעלען געטוי. דאָ וועט זיין גענוג צו באמערקען, אז דאָס מערקווירדיגסטע דערביי איז, וואָס דוקא אָט דעם באקאנטען אויסצוג, וואָס מיר האָבען דאָ געבראכט פון מארקס'ן, פשט'עלט מען אוים אזוי, אז ס'זאָל הייסען, אז דערמיט האָט מארקס אונטערשטראָכען דעם געדאנק פון לאנגזאמער ענטוויקלונג אין געגענזאץ צו דעם געדאנק פון פארכאפּען די מאכט.

אין דער אמת'ען אָבער איז דאָס פונקט פארקערט. מארקס'עס געדאנק באשטעהט אין דעם, אז דער ארבייטער קלאָס דארף צו־ברעכען, צוקלאפּען די „פארטיגע שטאאטליכע מאשין", און זיך ניט באגנוגענען בלויז דערמיט וואָס ער פארכאפּט זי.

דעם 12טען אפּריל, 1871, ד. ה. פונקט אין דער צייט פון דער קאמונע, האָט מארקס געשריבען צו קוגעלמאן'ען אזוי :

....„אויב דו וועסט ארייגקוקען אין'ם לעצטען קאפּיטעל פון מיין בוך „דער אכטצעהנטער ברומער", וועסטו זעהן, אז וועגען אזא פארזוך פון דער פראנצויזישער רעוואָלוציע האָב איך שוין געזאָגט אָט וואָס : מען דארף ניט איבערגעבען די ביוראָקראטישע קריעגס־מאשין פון איינע הענד אין די אנדערע, ווי מען האָט דאָס געטאָן ביז איצט — צוברעכען זי דארף מען (דאָס וואָרט „צוברע־

כען" האָט מארקס אַליין אונטערשטראָכען), און דאָס איז דער ערשטער וויכטיגסטער באַדינג פון אַן אמת'ער פאָלקס־רעוואָלוציע אויפ'ן קאָנטינענט. און אין דעם טאַקי באַשטעהט דער פאַרזוך פון אונזערע העלדישע פאַריזער חברים" (זייט 709 „נייע צייט, יאָהר 2—1901). (מארקס'עס בריעף צו קוגעלמאַן'ען זיינען ער־שיענען אין רוסיש אין ניט ווייניגער ווי צוויי אויפלאַגעס. איינע פון זיי איז אַרויסגעגעבען געוואָרען אונטער מיין רעדאַקציע און מיט מיינער אַ פאָררעדע).

די דאָזיגע ווערטער „צוברעכען די ביוראָקראַטישע קריעגס־מאַשין פון'ם שטאַאט" ענטהאַלטען אין קורצען דעם וויכטיגסטען פונקט פון דער מארקסיסטישער לעהרע בנוגע דעם שטאַאט. און דוקא אָט דעם וויכטיגען פונקט האָבען קאַוטסקי'ס חסידים ניט נאָך פאַרגעסען, נאָר אויך צוקאַליעטשעט און פאַרדרעהט!

עס איז אינטערעסאַנט אָנצו־ווייזען אויף צוויי פעלער אין דעם אויסצוג, וואָס מיר האָבען דאָ געבראַכט פון מארקס'ען. ער־שטענס, באַגרעניצט ער זיין אויספיהר מיט דעם קאָנטינענט. *) דאָס איז געווען פאַרשטענדליך אין 1871טען יאָהר, ווען ענגלאַנד איז נאָך געווען בלויז אַ ריין קאַפּיטאַליסטישע לאַנד אָהן אַ מיליטע־רישער מאַשין און ביז אַ געוויסען גראַד אָהן אַ ביוראָקראַטיע. דאַרום האָט מארקס אויסגעשלאָסען ענגלאַנד, וואו מען האָט זיך געקענט פאָרשטעלען און וואו עס איז געווען מעגליך אַ רעוואָלוציע, און זאָגאַר אַ פאָלקס־רעוואָלוציע אָהן דעם וויכטיגסטען באַדינג צוצו־שטערען די „פאַרטיגע שטאַאטליכע מאַשין".

---

*) קאָנטינענט מיינט ער אייראָפּא, אויסער די בריטאַנישע אינזלען. אין דעם זינען געברויכען דאָס וואָרט די ענגלענדער, כדי צו אונטער־שיידען די איבעריגע טיילען פון אייראָפּא פון די ענגלישע באַזיצונגען אין אייראָפּא. אַזוי פלעגט מען אויך רופען ענגלאַנד אין אַמעריקא, ווען די פאַראייניגטע שטאַאטען האָבען נאָך געהערט צו ענגלאַנד, און אויך ווען עס איז פאַרגעקומען די אַמעריקאַנער רעוואָלוציע — איבערזעצער.

איצט אבער, אין 1917, ווען עס קומט פאר אזא גרויסע אימ־פעריאליסטישע מלחמה, פאלט שוין אוועק די גרעניץ, וואס מארקס האט געשטעלט, מחמת אי ענגלאנד, אי אמעריקא, די גרעסטע און לעצטע פארשטעהער פון דער אנגלא־זאקסישער „פרייהייט", אין דעם פרט, וואס ס'האט דארטען אויסגעפעהלט אזא זאך ווי סאל־דאטשינע און ביוראקראטיע, האבען זיך שוין אויך אינגאנצען אריינגעקייקעלט אין דעם אלגעמיין־אייראפעאישען שמוציגען, בלוטיגען זומפף פון די ביוראקראטיש־מיליטערישע איינריכטונגען, וועלכע דערשטיקען און דערווארגען אלעס. איצטער איז שוין די לאגע אזא, אז אי אין ענגלאנד, אי אין אמעריקא מוז דער „וויכטיגסטער באדינג פון יעדער אמת'ער פאלקס־רעוואלוציע" זיין דאס צוברעכען, דאס פארניכטען די „פארטיגע שטאאט־ליכע מאשין".

צווייטענס, א באזונדער אויפמערקזאמקייט פארדיענט מארקס'עס אויסערגעוועהנליך טיעפע באמערקונג, אז דאס פארניכטען די ביוראקראטיש־מיליטערישע שטאאטליכע מאשין איז „דער וויכטיגסטער באדינג פון יעדער אמת'ער פאלקס־רעוואלוציע". דער דאזיגער באגריעף וועגען א „פאלקס"־רעוואלוציע דוכט זיך אויס מאדנע ווען מארקס זאגט עס, און פלעכאנאוו'ס חסידים און די מענ־שעוויקעס, די אנהענגער פון פיאטער סטרואווע, וועלכע ווילען דוקא מאכען דעם אנשטעל, אז זיי זיינען מארקסיסטען, וואלטען גאר גע־קענט זאגען, אז דאס האט זיך מארקס גלאט „ארויסגעכאפט מיט א ווארט". זיי האבען די מארקסיסטישע לעהרע אזוי ברוטאל צו־טרייבערט, געמאכט פון איהר אזא געמיטליך בעל הבתי'שע תורה, אז אויסער א געגענשטעלונג צו דער בורזשואזנער און פראלעטארי־שער רעוואלוציע עקזיסטירט פאר זיי גאר ניט, און אפילו די דאזיגע געגענשטעלונג פארשטעהען זיי אזוי אז ס'נודיעט אזש.

אויב מען זאל נעמען פאר א ביישפיעל די רעוואלוציעס פון'ם צוואנציגסטען יאהרהונדערט, דאן וועט, ס'פארשטעהט זיך, אי די פארטוגעזישע, אי די טערקישע רעוואלוציעס דארפען באטראכט

ווערען אלס בורזשואזנע. קיין פאָלקס־רעוואָלוציעס זיינען זיי ניט געווען, מחמת אפילו אין קיין איינער פון זיי זיינען דיברייטע מאסען פון פאָלק, דאָס הייסט, די גרעסטע מאַיאָריטעט פון פאָלק, ניט ארויסגעטראָטען אקטיוו און זעלבסטשטענדיג מיט עקאָנאָמישע און פאָליטישע פאָדערונגען. פאַרקערט, די רוסישע בורזשואזנע רעוואָלוציע פון די יאָהרען 1905—7, כאָטש זי האָט ניט געהאט אזעלכע „גלענצענדע“ זיעגע ווי די פאָרטוגעזישע און טערקישע רעוואָלוציעס האָבען געהאט, איז אָהן צווייפעל דאָך געווען אַ „אמת’ע פאָלקס־רעוואָלוציע“, ווייל די ברייטע מאסען פון פאָלק, די סאמע „נידעריגע לייט“, וועלכע ווערען געשטיקט און נע’רודפ’ט, האָבען זיך זעלבסטשטענדיג אַ הויב געטאָן און ארויפגעלעגט אויפ’ן גאַנג פון דער רעוואָלוציע דעם שטעמפעל פון זייערע אייגענע פאָדערונגען, פון זייערע אייגענע פארזוכען אויסצובויען אַ נייע געזעלשאפט אויפ’ן אָרט פון דער צעוואָרפענער אלטער געזעלשאפט.

אין 1871טען יאָהר איז אין אייראָפּא, אויפ’ן קאָנטינענט, דער פּראָלעטאריאט אין קיין לאנד ניט געווען די מאַיאָריטעט פון פאָלק. אַ „פאָלקס“־רעוואָלוציע, וועלכע האָט אין איהר שטראָם ארייגעשלעפט אַ ווירקליכע מאַיאָריטעט, האָט ניט געקענט זיין אזעלכע, סיידען זי האָט ארומגעכאפּט אי דעם פּראָלעטאריאט, אי דאָס פּויערטום.ביידע קלאסען האָבען דאַן צונויפגעשטעלט דאָס „פאָלק“. ביידע קלאסען זיינען פאראייניגט דורך דעם, וואָס די „ביוראָקראטיש־מיליטערישע שטאַאטליכע מאשין“ דריקט, וואָרגט און עקספּלואטירט זיי. צוקלאַפּען די דאָזיגע מאשין, זי צוברעכען — דאָס איז דער ווירקליכער אינטערעס פון’ם „פאָלק“, פון זיין מאַיאָריטעט, פון די ארבייטער און דאָס רוב פּויערים, דאָס איז דער „וויכטיגסטער באַדינג“ פון אַ פרייען פאַרבאנד צווישען די אָרימסטע פּויערים און די ארבייטער, און אָהן אזאַ פאַרבאנד איז קיין דעמאָקראטיע ניט פעסט, אָהן אזאַ פאַרבאנד איז קיין סאָציאַליסטישער איבערבוי ניט מעגליך.

צו אזאַ פאַרבאנד, ווי מיר ווייסען, האָט די פּאַריזער קאָמונע

דורכגעבראָכען אַ װעג, אָבער זי האָט איהר ציעל ניט דערגרייכט איבער אַ סך אינערליכע און אויסערליכע סבות.

הייסט עס, אַז ריידענדיג װעגען אַן „אמת'ער פאָלקס־רעװאָלוּ־ציע", האָט מאַרקס, ניט פאַרגעסענדיג אפילו אויף קיין איין מינוט די באַזונדערע אייגענשאַפטען פון דער קליינבורזשואַזיע (װעגען איהר האָט ער בכלל גערעדט אַ סך און אָפט), גוט גענומען אין אכט די פאַקטישע צװישען־באַציהונגען פון די קלאַסען אין די מעהרסטע קאָנטינענטאַלע שטאַאטען אין אייראָפּא אין 1871טען יאָהר. און פון דער אנדערער זייט האָט ער אָנגעװיזען, אַז די „ענטװיקלונג" פון דער שטאַאטליכער מאַשין איז נויטיג צוליעב די אינטערעסען פון די אַרבייטער און די פּויערים, פאַראייניגט זיי און שטעלט פאַר זיי אַװעק די אַלגעמיינע אויפגאַבע פּטור צו װערען פון'ם „פּאַראַזיט" און איהם אויסבייטען אויף עפּעס נייעס.

אויף װאָס זשע ?

2. אויף װאָס זאָל מען אויסבייטען די צובראָכענע שטאַאטליכע מאַשין ?

אויף דער דאָזיגער פראַגע האָט מאַרקס אין 1847טען יאָהר, אין קאָמוניסטישען מאַניפעסט געגעבען בלויז אַן אבסטראַקטען ענט־פער, אָדער בעסער געזאָגט, ער האָט בלויז אָנגעװיזען די אויפגאַבע, אָבער ניט די מיטלען װי זי צו לעזען. מאַכען פון דער „אָרגאַניזאַ־ציע פון'ם פּראָלעטאַריאַט אַ הערשענדען קלאַס", „אויסקעמפען דעמאָקראַטיע" — דאָס איז געװען דער ענטפער פון'ם „קאָמוניס־טישען מאַניפעסט".

ניט פאַרלאָזענדיג זיך אויף קיין חלומות, האָט מאַרקס פון דער ע ר פ א ה ר ו נ ג פון דער מאַסען־באַװעגונג ערװאַרטעט אַן ענט־פער װעגען דעם, אין װאָס די ממשות'דיגע פאָרמען פון דער דאָזיגער פּראָלעטאַרישער אָרגאַניזאַציע, אלס אַ הערשענדער קלאַס, װעלען זיך אָנהויבען אויסגיסען, אויף װאָס פאַר אַן אופן די דאָזיגע

אָרגאַניזאַציע וועט זיך איינפּאַסען מיט דעם מעהר פאָלשטענדיגען און אויסגעהאַלטענעם כּלל פון „אויסקעמפּפען דעמאָקראַטיע”.

ווי די ערפאַהרונג פון דער קאָמונע איז ניט געווען קליין, האָט זי מאַרקס מיט דער גרעסטער אויפמערקזאַמקייט באַטראַכט אין זיין בוך „די בירגער קריעג אין פראַנקרייך”. מיר וועלען דאָ ברענגען די וויכטיגסטע אויסציגע פון דעם דאָזיגען ווערק:

„אין'ם 19טען יאָהר הונדערט האָט זיך ענטוויקעלט די „צענטראַליזירטע שטאַאַטליכע מאַכט, וועלכע שטאַמט פון די פריהערדיגע יאָהר הונדערטער, און וועמעס אָרגאַנען זיינען אומעדום פּול — אַ שטענדיגע אַרמעע, פּאָליציי, אַ ביוראָקראַטיע, כּלי קודש (גייסטליכע) און געריכטען”. מיט דער ענטוויקלונג פון'ם קלאַסענאַנטאָגאָניזם צווישען קאַפּיטאַל און אַרבייט, האָט די „שטאַאַטליכע מאַכט וואָס אַמאָל אַלץ מעהר און מעהר אָנגענומען דעם כאַראַקטער פון אַ געזעלשאַפטליכער מאַכט אויף צו אונטערדריקען די אַרבייטער, אַ כאַראַקטער פון אַ מאַשין פון קלאַסען־הערשאַפט. נאָך יעדער שריט פאָראויס פאַר דעם קלאַסען־קאַמפּף, האָט זיך דער אונטערדריקענדער כאַראַקטער פון דער שטאַאַטליכער מאַכט אַרויסגעוויזען אַלץ מעהר און מעהר אין דער עפענטליכקייט”. „נאָך דער רעוואָלוציע פון 1848—49 ווערט די שטאַאַטליכע מאַכט אַ נאַציאָנאַלער קריעגס־וואַפען פון קאַפּיטאַל געגען אַרבייט”. די צווייטע אימפּעריע מאַכט זי נאָך שטאַרקער.

„דער דירעקטער געגענזאַץ פון דער אימפּעריע איז געווען די קאָמונע. זי איז געווען די באַשטימטע פאָרמע פון אַזאַ רעפּובליק, וועלכע האָט געדאַרפט אָפּשאַפען ניט נאָר די מאָנאַרכיסטישע פאָרמע פון קלאַסען־הערשאַפט, נאָר אויך די קלאַסען־הערשאַפט גופא”.

אין וואָס זשע איז באַשטאַנען די דאָזיגע „באַשטימטע” פאָרמע פון דער פּראָלעטאַרישער, סאָציאַליסטישער רעפּובליק? וואָס פאַר אַ שטאַאַט האָט זי אָנגעהויבען באַשאַפען?

„דער ערשטער דעקרעט פון דער קאָמונע איז געווען אָפּצושאַ־

פען די שטענדיגע אָרמעע און אויף איהר אָנט איינפיהרען די באַוואפענונג פון׳ם פאָלק״.

אָט די פאָדערונג געפינט מען איצט אין די פראָגראמען פון אַלע פארטייען, וועלכע ווילען דוקא, אז מען זאָל זיי רופען סאָציאַליסטישע. אָבער וואָס פאר א ווערט עס האָבען די פראָגראמען זייערע קען מען זעהן דערפון ווי עס האָבען זיך אויפגעפיהרט אונזערע סאָציאַליסטען - רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס, וועלכע האָבען זיך גלייך נאָך דער רעוואָלוציע פון׳ם 27טען פעברואר, פאקטיש אָפגעזאָגט דורכצופיהרען אין לעבען אָט די פאָדערונג.

„די קאָמונע איז צונויפגעשטעלט געוואָרען פון דעלעגאטען, וועלכע זיינען דורך אַלגעמיינער שטימרעכט ערוועהלט געוואָרען אין די פארשיעדענע טיילען פון פאריז. זיי, די דאָזיגע דעלעגאַטען זיינען געווען פאראנטוואָרטליך, און צו יעדער צייט האָט מען זיי געקענט צוריקרופען און ערוועהלען אנדערע אויף זייער פלאַץ. די מעהרסטע פון זיי זיינען, פארשטעהט זיך, געווען ארבייטער, אָדער אזעלכע, וואָס זיינען אנערקענט געוואָרען אלס פארטרעטער פון׳ם ארבייטער קלאַס״...

„ביי דער פאָליציי, וועלכע איז ביז דאַן געווען די וואפע פון דער שטאאטליכער רעגיערונג, האָט מען גלייך צוגענומען די פאָליטישע באדייטונג איהרע און געמאכט פון איהר אזא קערפערשאפט, וואָס איז פאראנטוואָרטליך צו דער קאָמונע און וואָס קען צו יעדער צייט ארונטערגעזעצט ווערען...

„דאָס זעלבע האָט מען געטאָן מיט די שטאאט-בעאַמטע פון אַלע אנדערע פארשיעדענע פארוואלטונגען... אָנפאנגענדיג פון די קאָמונע-מיטגליעדער, פון אויבען ביז ארונטער, האָט די געזעלשאפטליכע ארבייט געמוזט געטאָן ווערען פאר א ז א ל ו י ן, וואָס א ן א ר ב י י ט ע ר ק ר י ג ט. די אַלע פריווילעגיעס, ווי אויך די הוצאות, וואָס מען האָט געדארפט אויסגעבען אויף די שטאאטליכע הויכע בעאַמטע זיינען פארשוואונדען געוואָרען צוזאמען מיט די הויכע בעאַמטע... און אבי מען איז פטור גע-

וואָרען פון דער שטענדיגער אַרמעע און פּאָליציי, די וואפע פון דער מאַטעריעלער מאכט פון דער אַלטער רעגיערונג, האָט זיך די קאָמונע גלייך גענומען צוברעכען די וואפע פון דער גייסטיגער אונטערדריקונג, די מאַכט פון די גלחים... די געריכטס־בעאַמטע האָבען פארלאָרען זייער אונאָפּהענגיגקייט... מען האָט זיי געמוזט עפענטליך ערוועהלען, זיי זיינען געווען פאַראַנטוואָרטליך און מען האָט זיי צו יעדער צייט געקענט צוריקרופען"...

עס קען זיך, אַלזאָ דאַכטען, אַז די קאָמונע האָט די צובראָכענע שטאַאטליכע מאַשין אויסגעביטען „בלויז" אויף אַ מעהר דעמאָקראַטישער מאַשין: אָפּגעשאַפט די שטענדיגע אַרמעע, און איינגעפיהרט, אַז אַלע בעאַמטע זאָל מען ערוועהלען און זיי קענען צו יעדער צייט צוריקרופען. אָבער אין דער אמת'ען איז דער דאָזיגער „בלויז" שוין גאָר קיין קלייניגקייט ניט; דאָס באַדייטעט אַ ריעזיגער אויסבייט פון געוויסע איינריכטונגען אויף אַנדערע איינריכטונגען, וועלכע זיינען אין פּרינציפּ פון גאָר אַן אַנדער שניט. און דאָ באַמערקט מען גראַד וואָס ס'הייסט „מאַכען פון אַ כמות אַן איכות (פון אַ קוואַנטיטעט אַ קוואַליטעט)": אַ דעמאָקראַטיע, וואָס ווערט דורכגעפיהרט אַזוי פאָלשטענדיג און אויסגעהאַלטען ווי ס'איז מעגליך, פאַרוואַנדעלט זיך פון אַ בורזשואַזנער דעמאָקראַטיע אין אַ פּראָלעטאַרישער, פון אַ שטאַאט, וואָס איז אַ ספּעציעלע מאַכט צו אונטערדריקען אַ באַשטימטען קלאַס, אין עפּעס אַזוינס, וואָס איז שוין אייגענטליך קיין שטאַאט ניט.

שטיקען די בורזשואַזיע און איהר ווידערשטאַנד, איז נאָך אַלץ נויטיג. פאַר דער קאָמונע איז דאָס געווען באַזונדערס נויטיג, און איינע פון די אורזאַכען, פאַר וואָס זי איז דורכגעפאַלען איז דאָס, וואָס זי האָט די בורזשואַזיע ניט גענוג געשטיקט. אָבער אין דעם פאַל איז די אונטערדריקענדע קערפּערשאַפט די מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג און ניט די מינאָריטעט, ווי עס איז שטענדיג געווען סאַי ביי דער שקלאַפעריי, סאַי אין דער צייט פון לייב־איינענטום, און סאַי אין דער צייט פון געדונגענער שקלאַפעריי.

און ווען די מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג אַליין שטיקט איהרע אונטערדריקער, דאַן דאַרף מען שוין ניט האָבען קיין „ספּעציעלע“ אונטערדריקענדע מאַכט. אין דעם זינען הויבט דער שטאַאַט אָן אָפּשטאַרבען. אנשטאַט די ספּעציעלע איינריכטונגען פון דער פּריווילעגירטער מינאָריטעט (די טשינאָווניקעס, פאַרשידענע נאַטשאַלניקעס און אָפיצירען), קען די מאַיאָריטעט אַליין אַלעס דירעקט דורכפיהרען, און וואָס מעהר די אַרבייט פון דער שטאַאַטליכער מאַכט ווערט דורכגעפיהרט פון׳ם פאָלק אַליין, אַלץ קלענער ווערט די נויטווענדיגקייט אין אַזאַ מאַכט.

באַזונדערס מערקווירדיג אין דעם פּרט איז מאַרקס׳עס אונטערשטרייכונג פון דער מאָס פון דער קאָמונע : די אָפּשאַפונג אויסצוגעבען געלד אויף דער רעגירונג, די אַלע געלד־כבודים פאַר די פאַרשיעדענע שטאַאַט־בעאַמטע און דער איינפיהר אַז אַלע שטאַאַטס־אַנגעשטעלטע זאָלען קריגען אַזוי פיעל ווי פיעל אַן אַרבייטער קריגט. גראָד דאָ איז קלאָר דער איבערברוך — פון אַ בורזשואַזנער דעמאָקראַטיע צו אַ פּראָלעטאַרישער, פון אַ אונטערדריקענדער דעמאָקראַטיע צו אַ דעמאָקראַטיע פון די אונטערדריקטע קלאַסען, פון אַ הערשאַפט, אַלס אַ „ספּעציעלע מאַכט“ צו אונטערדריקען אַ באַשטימטען קלאַס, צו אַ אונטערדריקונג פאַר די אונטערדריקער דורך דער אַלגעמיינער מאַכט פון דער מאַיאָריטעט פון פאָלק, די אַרבייטער און די פּויערים. אין דוקא אָט דעם פּונקט, וואָס איז אייגענטליך דער וויכטיגסטער אין מאַרקס׳עס לעהרע, אין דער פראַגע וועגען שטאַאַט, האָט מען מעהר ווי אַלעס פאַרגעסען. אין די פּאָפּולערע ערקלערונגען — זיי זיינען דאָך אָהן אַ שיעור — רעדט מען גאָר ניט וועגען דעם. מען האָט זיך געמאַכט אַ כלל דאָס צו פאַרשווייגען און קוקען דאַרויף ווי אויף אַ מין תמימות, אַ מין „נאַאיוויטעט“ אויף וואָס מען קען זאָגען, אַז עס איז שוין עבר זמן, — פּונקט ווי די קריסטען, קריגענדיג די לאַגע פון אַ שטאַאַטליכע רעליגיאָן, האָ־

בען „פארגעסען" אן דער „נאאיוויטעט" פון'ם קריסטענטום, וואס האט זיך אנגעהויבען מיט א דעמאקראטיש־רעוואלוציאנערען גייסט.

לפנים דוכט זיך טאקי אויס, דאס די פאדערונג, אז די הויכ־געשטעלטע שטאאטליכע בעאמטע זאלען ניט קריגען אזוי פיעל פאר זייער ארבייט, איז „פשוט" א פאדערונג פון א נאאיווען, פרי־מיטיווען דעמאקראטיזם. איינער פון די „באגרינדער" פון'ם נייעסטען אפארטוניזם, דער געוועזענער סאציאל דעמאקראט עדוארד בערנשטיין, האט זיך ניט איינמאל צולאזט איבערקייענדיג די אויסגעדראשענע חוזק מאכעריי אויפ'ן חשבון פון'ם „פרימיטי־ווען" דעמאקראטיזם. ווי אלע אפארטוניסטען, פונקט ווי די הייג־טיגע חסידים פון קאוטסקי'ן, האט ער לחלוטין ניט פארשטאנען, אז ערשטענס איז דער איבערגאנג פון קאפיטאליזם צו סאציאליזם א ו מ מע ג ל י ך אהן א געוויסען „צוריקקעהר" צום „פרימי־טיווען" דעמאקראטיזם (ווארים ווי קען מען דען אנדערש דורכפיה־רען די שטאאטליכע ארבייט דורך דער מאיאריטעט פון דער בא־פעלקערונג ?) און צווייטענס, אז דער „פרימיטיווער דעמאקרא־טיזם" אויפ'ן יסוד פון'ם קאפיטאליזם און דער קאפיטאליסטישער קולטור, איז לחלוטין ניט דאס זעלבע, וואס פרימיטיווער דעמא־קראטיזם אין די אוראלטע אדער פאר־קאפיטאליסטישע צייטען. די קאפיטאליסטישע קולטור האט געשאפען א ריעזיגע אינדוסטריע, פאבריקען, אייזענבאהנען, א פאסט, א טעלעגראף, א. אז. וו., און אויף ד ע ם ד א ז י ג ע ן י ס ו ד זיינען די מעהרסטע פונק־ציעס פון דער אלטער שטאאטליכער מאכט געווארען אזוי פשוט, אז עס איז שוין גאר ניט אזוי שווער זיי צו מאכען נאך פשוט'ער און זעהן, אז זיי זאלען זיין צוגענגליך פאר אלע גראמאטנע מענ־שען, וועלכע קענען לעזען און שרייבען, אז אט די אלע פונקציעס, אט די אלע ארבייטען וועט מען קענען טאן פאר א געוועהנליכען „לוין, וואס אן ארבייטער קריגט", און אז מען קען (און מען מוז) פון אט די אלע ארבייטען אראפנעמען דעם יחוס פון „הויכגע־שטעלטע".

דער איינפיהר, אַז אַט די אַלע בעאַמטע דאַרף מען ערוועהלען, אַז מען קען זיי צו יעדער צייט צוריקרופען און אַז זיי דאַרפען פאַר זייער אַרבייט באַקומען ניט מעהר ווי אַן „אַרבייטער באַקומט געוועהנליך“ — אַט די פּשוטע „זעלבסט פאַרשטענדליכע“ דעמאָקראַטישע איינפיהרונגען, וועלכע פאַראייניגען פאָלשטענדיג די אינטערעסען פון די אַרבייטער און דאָס רוב פּויערים, דיענען אין דערזעלבער צייט אַלס בריק, וואָס פיהרט פון׳ם קאַפּיטאַליזם צום סאָציאַליזם. די דאָזיגע איינפיהרונגען ריהרען אָן דעם שטאַאַטליכען, ריין־פּאָליטישען איבערבוי פון דער געזעלשאַפט, אָבער זייער גאַנצען זינן און באַדייטונג קריגען זיי ערשט אין פאַרבינדונג מיט דער פאַרווירקליכטער, אָדער צוגעגרייטער „עקספּראָפּריאַציע פון עקספּראָפּריאַטאָרס“, ד. ה., אין דעם איבערגאַנג פון׳ם קאַפּיטאַליסטישען פּריוואַט אייגענטום אויף די אַלע פּראָדוקציאָנס מיטלען אין אַ געזעלשאַפטליכען אייגענטום.

מאַרקס האָט געשריבען:

„דערמיט וואָס די קאָמונע האָט אָפּגעשאַפט די צוויי גרעסטע הוצאות, וואָס זיינען געווען נויטיג אויפצוהאַלטען די אַרמעע און די שטאַאַטליכע בעאַמטע, האָט זי געמאַכט פאַר אַן אמת דעם לאָזונג פון אַלע בורזשואַזנע רעוואָלוציעס — אַ רעגירונג, וואָס זאָל קאָסטען ביליג“.

פון׳ם פּויערטום, פּונקט ווי פון אַנדערע קליינבירגערליכע שיכטען, קען בלויז אַ נישטיגע מינאָריטעט „זיך דערהויבען און ווערען מיט לייטען גלייך“, אין דעם בורזשואַזנעם זינען, ד. ה., ווערען פאַרמעגליך, אָדער קריגען שטעלעס אַלס פּריווילעגירטע שטאַאַטס־בעאַמטע. די גרעסטע מאַיאָריטעט פונ׳ם פּויערטום אין יעדער קאַפּיטאַליסטישער מדינה, וואו עס איז נאָר פאַראַן אַ פּויערטום (און אַזעלכע קאַפּיטאַליסטישע מדינות זיינען אין דער מאַיאָריטעט) ווערט געדריקט פון דער רעגירונג און גאַרט נאָך איהר מפּלה, גאַרט נאָך אַ „ביליגער רעגירונג“. און אַט דאָס קען פאַרווירקליכען בלויז דער פּראָלעטאַריאַט, און ווען ער פאַרווירקליכט דאָס,

מאכט ער אין דערזעלבער צייט א שריט צום סאציאליסטישען איבערבוי פון שטאאט.

3. די פאַרניכטונג פון׳ם פּאַרלאַמענטאַריזם.

„די קאָמונע — האָט מארקס געשריבען — האָט געדאַרפט זיין ניט קיין פּאַרלאַמענטאַרישע, נאָר אן ארבייטענדע קאָרפּאָראַציע, וואָס זאָל אין איין און דערזעלבער צייט זיין אי די געזעצגעבענדע קערפּערשאַפט, אי די דורכפיהרערין פון די געזעצען"...

„אנשטאָט צו באַשליסען איין מאָל אין דריי, אָדער איין מאָל אין זעקס יאָהר וואָס פאר א פּריץ פון׳ם הערשענדען קלאַס עס זאָל זיין אין פּאַרלאַמענט פאַרטראָטען און אונטערדריקען דאָס פאָלק, אנשטאט דעם האָט די אלגעמיינע שטימרעכט געדאַרפט דינען דעם פאָלק אליין, וואָס איז אָרגאַניזירט אין קאָמונעס, כדי דורך דעם צו געפינען פאר דער נויטיגער ארבייט גוטע אויפּפּאַסערס, בוכהאלטערס און אנדערע ארבייטער, פּונקט ווי די אינדיווידועלע רעכט צו וועהלען ווערט אויסגענוצט פון אן איינצעלנעם ארבייטס־געבער צו געפינען פאר זיך פּאַסענדע מענשען פאר זיין געשעפט".

די דאָזיגע מערקווירדיגע קריטיק איבער׳ן פּאַרלאַמענטאַריזם, וואָס איז ארויסגעזאָגט געוואָרען נאָך אין 1871, געהט איצט אויך אריין אין׳ם צעטעל פון „פאַרגעסענע ווערטער" פון דער מאַרקסיס־טישער לעהרע, א דאַנק דער הערשאפט פון׳ם סאָציאַל־שאָוויניזם און אָפּאָרטוניזם. די מיניסטאַרען און פּאַרלאַמענטאַרען ביי פאַך, די פאַרטרעטער פון׳ם פּראָלעטאַריאַט און די „שאַכער־מאַכער" סאָציאַליסטען פון אונזער צייט, האָבען די גאַנצע קריטיק אויפ׳ן פּאַרלאַמענטאַריזם איבערגעלאָזט פאר די אַנאַרכיסטען, און אויף אָט דעם זעלטען־קלוגען גרונד האָבען זיי יעדער קריטיק אויפ׳ן פּאַר־לאַמענטאַריזם געשטעמפּעלט מיט׳ן נאָמען „אַנאַרכיזם"! און עס איז גאָר קיין חידוש ניט, וואָס דער פּראָלעטאַריאַט פון די „פּאָרטגע־שריטענע" פּאַרלאַמענטאַרישע לענדער, פיהלענדיג א עקעל צו אזעלכע אומשטיינס געזאָגט ־ סאָציאַליסטען ווי די שיידעמאַנס,

דאווידס, לעגיענס, סאנבאס, רענאָדעלס, הענדערסאָנס, וואנדערוועל־דעס, סטאונינגס, בראַנטינגס, ביסאָלאַטיס און קאָמפּ. האָט אַלץ מעהר און מעהר אָנגעהויבען ארויסווייזען סימפּאַטי צום אַנאַרכאָ־סינדיקאַליזם, ניט קוקענדיג דארויף, וואָס דאָס איז געווען דער לייבליכער ברודער פון׳ם אָפּאָרטוניזם.

אָבער ביי מארקס׳ן איז די רעוואָלוציאָנערע דיאַלעקטיק קיינ־מאָל ניט געווען קיין פּוסטע מאָדע־מליצה, אָדער א גלעקעל, ווי ביי פּלעכאַנאָוו׳ן, קאוטסקי׳ן און די אַלע אנדערע. מארקס האָט גע־קענט אָהן רחמנות רייסען שטיקער פון׳ם אנארכיזם און איהם קריי־טיקירען דערפאַר, וואָס ער קען ניט אויסנוצען אפילו דעם „שטאַהל" פון׳ם פּאַרלאַמענטאַריזם, באַזונדערס דאַן, ווען מען האָט נאָך ניט פאַר זיך קיין רעוואָלוציאָנערע סיטואַציע, — אָבער אין דער זעל־בער צייט האָט ער אויך געקענט געבען אַן אמת רעוואלוציאנער־פּראָלעטאַרישע קריטיק אויפ׳ן פּאַרלאַמענטאַריזם.

איינמאָל אין עטליכע יאָהר באַשליסען וואָס פאַר א פּריץ פון׳ם הערשענדען קלאַס עס זאָל דריקען און שטיקען דאָס פאָלק אין פּאַרלאַמענט, — אָט אין וואָס עס באַשטעהט דער אמת׳ער תמצית פון דעם בורזשואַזנעם פּאַרלאַמענטאַריזם, ניט נאָר אין די פּאַרלאַמענטאַריש־קאָנסטיטוציאָנעלע מאָנאַרכיעס, נאָר אויך אין די דעמאָקראַטישסטע רעפּובליקען.

אָבער אויב מען שטעלט אַוועק די פראַגע וועגען שטאַאט, אויב מען באַטראַכט דעם פּאַרלאַמענטאַריזם אַלס איינע פון די שטאַאטס־איינריכטונגען, פון׳ם שטאַנדפּונקט פון׳ם פּראָלעטאַריאַטס אויפ־גאַבען אין ד ע ם פּרט, ט ו וואו־זשע איז דער אויסגאַנג פון׳ם פּאַרלאַמענטאַריזם? ווי אַזוי קען מען זיך באַגעהן אָהן איהם?

און דאָ מוז מען נאָך אמאָל און נאָך אמאָל זאָגען אָט וואָס: דער היינטיגער „סאָציאַל־דעמאָקראַט" (לעז בעסער: דער הייג־טיגער פאַררעטער פון סאָציאַליזם) האָט אַזוי פאַרגעסען אָן דעם מוסר השכל, וואָס מארקס האָט אראָפּגענומען פון דער פאַריזער

קאָמונע, אַ זקיין אַנדער קריטיק אויפ'ן פּאַרלאַמענטאַריזם קען זיך איהם גאָר ניט פאָטויפען אין קאָפּ, נאָר אָדער מצד די אַנאַרכיסטען, אָדער מצד די רעאַקציאָנערען.

דער אויסגאַנג פונ'ם פּאַרלאַמענטאַריזם באַשטעהט ניט אין דעם, וואָס מען זאָל פאַרניכטען די רעפּרעזענטאַטיווע אין וואַהל־קערפּערשאַפטען, נאָר אין דעם, וואָס מען וועט פון די דאָזיגע רעפּרעזענטאַטיווע קערפּערשאַפטען, וועלכע זיינען איצט ניט מעהר ווי פּלאַפּעל־מאַשינען, מאַכען „אַרבייטענדע" קערפּערשאַפטען. „די קאָמונע האָט געדאַרפט זיין ניט קיין פּאַרלאַמענטאַרישע איינ־ריכטונג, נאָר אַן אַרבייטענדע, וואָס זאָל אין איין און דערזעלבער צייט זיין אי די געזעצגעבענדע קערפּערשאַפט, אי די דורכפיהרערין פון די געזעצען".

„ניט קיין פּאַרלאַמענטאַרישע, נאָר אַן אַרבייטענדע איינריכ־טונג", דאָס זיינען ווערטער, וואָס זיינען געזאָגט געוואָרען אויף צו טרעפען ניט לעבען אויג, נאָר טאַקי אין אויג פון די היינטיגע פּאַרלאַמענטאַרען און פּאַרלאַמענטאַרישע שטוב־הינטלאַך" פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. נעמט פאַר אַ ביישפּיעל וועלכע ס'ניט איז פּאַרלאַמענטאַרישע מדינה, פון אַמעריקאַ ביז דער שווייץ, פון פראַנקרייך ביז ענגלאַנד, נאָרוועגיען און אַנדערע: די אמת'ע „מלוכה" אַרבייט ווערט אָפּגעטאָן הינטער די קוליסען און ווערט דורכגעפיהרט פון די דעפּאַרטאַמענטען, קאַנצעלאַריעס און שטאַבען. אין די פּאַרלאַמענטען פּלאַפּעלט מען בלויז, דאָרטען פאַררעדט מען נלאָט די צייהן, כדי צו מאַכען דעם אָנשטעל פאַר'ן „פּראָסטען פאָלק", אַז מען טוט עפּעס, אַז מען קעהרט וועלטען. אויף ווי ווייט עס איז אַזוי קען מען זעהן דערפון וואָס אַפילו, אין דער רוסישער רעפּובליק, אין דער בורזשואַזנער דעמאָקראַטישער רעפּובליק, וואָס האָט זיך נאָר וואָס פון אייעלע אויסגעפּיקט, האָט מען שוין גענו־מען פּלאַפּלען און פּלאַפּלען. אַזעלכע העלדען פון דער פאַרשי־מעלטער בעל הבית'על־דיגקייט, ווי די סקאָבעליעווס און צערעטעלים, טשערנאָווס און אַוקסענטיעווס, האָבען געקענט אַפילו די סאָוויעטען

פארפּאטשקען אזוי ווי דער עקעלהאפטסטער סאָרט פּארלאמענטאַ־ריזם און מאכען פון זיי פּוסטע פּלאפּלערס. די הערען „סאָציאַ־ליסטישע" מיניסטאָרען דרעהן אַ מח אין די סאָוויעטען כדי צו מאַ־כען דעם אָנשטעל פאר די פּויערים, אז זיי קעהרען וועלטען; זיי האַלטען געצאצקעטע דרשות און פּלאפּלען וועגען רעוואָלוציעס, כדי מען זאָל מיינען, אז זיי טוען טאקע עפּעס אויף. אין דער רעגיערונג גופא טאנצט מען שטענדיג אַ „קיילעכדיגס" און מען זעהט, אז פון איין זייט, זאָל מען נאָך נעקסט פארטיילען די כבודים און פאָר־זאָרגען מיט גוטע שטעלעס אלץ מעהר „סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָ־נערען" און מענשעוויקעס, און פון דער אנדערער זייט, זאָל מען אָגב אָנהאַלטען די אויפמערקזאמקייט פון פאָלק. און אין די קאַנ־צעלאריעס און אין די שטאבען „טוט מען אָפּ" די מלוכה־ארבייט!

די צייטונג „דיעלאָ נאראָדאַ", דער אָרגאַן פון דער סאמע רעכטער*) פּארטיי „סאציאליסטען־רעוואלוציאנערען", האָט זיך ניט לאנג צוריק אין אַ לייט־ארטיקעל מודה געווען, — אזוי אָפּענהער־ציג ווי עס קען זיך נאָר מודה זיין איינער פון אַ „פיינער געזעל־שאפט", וואו „אלע" געבען זיך אָפּ מיט פּאָליטישער פּראָסטיטוציע, — אז אפילו אין יענע מיניסטעריומס, וועלכע געהערען צו די „סאָ־ציאַליסטען" (ענטשולדיגט מיר פאר'ן אויסדרוק!), אפילו דאָר־טען בלייבט דער גאנצער אפּאראט אין די הענד פון די אַלטע טשי־נאָווניקעס, די גאנצע ארבייט ווערט געטאָן פּונקט ווי אין יענע גוטע צייטען און די אַלע אנפאנגען וואָס די רעוואָלוציאָנערען מאַ־כען דערלאָזט מען ניט „פראנק און פריי". און אפילו אָהן דער ווידוי ווייסט מען אויך, אז דאָס גאנצע באטייליגען זיך פון די מענשעוויקעס און עס'ערען אין דער רעגיערונג איז קיין אויסגע־בלאָזענע איי ניט ווערט. כאראקטעריסטיש איז בלויז דאָס, וואָס אין איין מיניסטאָרען־געזעלשאפט, צוזאמען מיט די קאדעטען, גע־

*) לענין האָט דאָס געשריבען דאָן ווען קערענסקי איז נאָך געווען אין מאכט.

פינט מען אויף די העררען טשערנאָווס, רוסאַנאָווס, זינזינאָווס און
די אַנדערע רעדאַקטאָרען פון דער „דיעלאָ נאַראָדאַ“, און וואָס דאָס
גאַנצע געזינדעל האָט שוין אויף אַזוי פיעל פאַרלאָרען די בושה, אַז
מען שעהמט זיך שוין גאָר ניט עפענטליך זיך מודה צו זיין, אַז
„ביי זיי“ אין די מיניסטעריומס געהט אַלץ אויפ׳ן אַלטען שטייגער!
די רעװאָלוציאָנערע־דעמאָקראַטישע פראַזע — דאָס איז ביי זיי
אַ מיטעל צו פאַרדרעהן די קעפּ פון די דאָרפישע איוואַנעס, און די
קאַנצעליאַרסקע שאַכער־מאַכער אַרבייט — אויף „צופריעדען־צו־
שטעלען“ די קאַפּיטאַליסטען — און אין דעם ליגט דער גאַנצער תוך
פון דער „עהרליכער“ קאָאַליציע.

אויפ׳ן אָרט פון דעם פאַרקויפטען און פאַרשימעלטען פאַר־
לאַמענטאַריזם פון דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט שאַפט די קאָ־
מונע אַזעלכע איינריכטונגען, אין וועלכע די פרייהייט צו שפּרעכען
און באַשפּרעכען פאַרוואַנדעלט זיך ניט אין אַ שווינדלעריי, מחמת
די פּאַרלאַמענטאַרען מוזען אַליין אַרבייטען, אַליין דורכפיהרען די
געזעצען, אַליין זעהן וואָס ס׳קומט אַרויס פון דעם אַלעם, אַליין
דירעקט זיין פאַראַנטוואָרטליך פאַר די מענשען, וועלכע האָבען
זיי ערוועהלט. די רעפּרעזענטאַנטיווע איינריכטונגען בלייבען טאַ־
קי, אָבער דער פּאַרלאַמענטאַריזם, אַלס אַ ספּעציעלע סיסטעם, אַלס
אַ באַזונדער פאַרטיילונג פון צווישען געזעצגעבענדע און געזעצפיה־
רענדע, אַלס אַ פּריווילעגירטער שטאַנד פאַר די דעפּוטאַטען עק־
זיסטירט מ ע ה ר נ י ט. אָהן רעפּרעזענטאַנטיווע איינריכטונ־
גען קענען מיר זיך ניט פאַרשטעלען קיין דעמאָקראַטיע, אפילו אַ
פּראָלעטאַרישע דעמאָקראַטיע, אָהן פּאַרלאַמענטאַריזם וויעדער קע־
נען מיר זיך יאָ פאָרשטעלען און מ ו ז ע ן זיך דאָס פאָרשטעלען,
אויב די קריטיק אויף דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט איז פאַר אונז
ניט קיין פּוסטע מליצה, אויב אונזער שטרעבונג אַרונטערצואוואַר־
פען די הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע איז טאַקי אַן אמת׳ע און
אויפריכטיגע, און ניט קיין מיטעל אויף צו כאַפּען די שטימען
ביי די אַרבייטער, ווי עס איז ביי די מענשעוויקעס און סאָציאַליס־

טען־רעוואָלוציאָנערען, וו יעס איז ביי די שיידעמאַנס און לעגיענס, סאַנבעס און וואַנדערוועלדעס.

זעהר באַלעהרענד איז דאָס, וואָס ריידענדיג וועגען די שטאַאַטליכע בעאַמטע, וואָס מען מוז האָבען אפילו אין דער קאָמונע און אין דער פּראָלעטאַרישער דעמאָקראַטיע, נעמט מאַרקס פאַר אַ ביישפּיעל די אָנגעשטעלטע פון „יעדער אַנדער ארבייטסגעבער", ד. ה. די געוועהנליכע קאַפּיטאַליסטישע אונטערנעמונג מיט „אַרבייטער, אויפפּאַסער און בוכהאַלטערס."

ביי מאַרקס'ן געפינט מען ניט אפילו קיין קלענסטען וואונק פון אוטאָפּיזם אין דעם זין, אז ער זאָל אליין פאַרפאַסען און אויסטראַכטען אַ „שפּאָנעל נייע" געזעלשאַפט. ניין, ער שטודירט, ווי אַ נאַטירליך־היסטאָרישען פּראָצעס, דעם נייעם געזעלשאַפטס־געבורט פון דער אַלטער געזעלשאַפט, די איבערגאַנגס פאָרמען פון דער צווייטער צו דער ערשטער. ער נעמט די ווירקליכע ערפאַהרונג פון דער פּראָלעטאַרישער מאַסען־באַוועגונג און סטאַרעט זיך אַרויסצונעמען דערפון דעם פּראַקטישען מוסר השכל. ער „לערענט זיך" ביי דער קאָמונע, ווי אַלע גרויסע רעוואָלוציאָנערע דענקער האָבען קיין מורא ניט געהאַט זיך צו לערנען ביי דער ערפאַהרונג פון די גרויסע באַוועגונגען פון דעם אונטערדריקטען קלאַס, און איז קיינמאָל ניט צוגעגאַנגען צו זיי מיט די „עצות טובות" פון אַ למדן (ווי למשל די עצה טובה פון פּלעכאַנאָוו'ן: „מען האָט זיך ניט געדאַרפט נעמען פאַר'ן געוועהר", אָדער ווי צערעטעלי'ס עצה, אז „דער קלאַס דאַרף זיך אַליין באַשרענקען").

וועגען אָפּשאַפען די שטאַאַטליכע בעאַמטע מיט איינמאָל, דורך און דורך, קען גאָר קיין רייד ניט זיין. דאָס איז אַ אוטאָפּיע. אָבער צ ו ק ל א פ ע ן מיט איינמאָל די אַלטע מאַשין פון שטאַאַטליכע בעאַמטע און טאַקי גלייך אויפ'ן אָרט זיך נעמען בויען אַ נייע, וועלכע פיהרט ביסלעכוויז דערצו, אז די אַלע שטאַאַטליכע בעאַמטע זאָלען קיין יחסנים ניט זיין, דאָס איז ניט קיין אוטאָפּיע, נאָר אַ ערפאַהרונג פון דער קאָמונע, דאָס איז די

דירעקטע, באַלדיגע אויפגאַבע פון׳ם רעוואָלוציאָנערען פּראָלע־טאַריאַט.

דער קאַפּיטאַליזם אַליין מאַכט פּשוט די פונקציע פון דער „שטאַאַטליכער״ פאַרוואַלטונג, ער גיט אַליין די מעגליכקייט צו באַזייטיגען די „אויבערהערשאַפט״ און איינפיהרען דעם גאַנצען ענין אַלס אַן אָרגאַניזאַציע פון פּראָלעטאַריער (אַלס דער הער־שענדער קלאַס), אין׳ם נאָמען פון דער גאַנצער געזעלשאַפט, וואָס שטעלט אָן „אַרבייטער״, אויפפּאַסער און בוכהאַלטערס״.

מיר זיינען ניט קיין אוטאָפּיסטען. מיר זיינען ניט קיין „טרוימער״, וואָס טראָגען זיך אַרום מיט אַ חלום ווי אַזוי מען זאָל זיך מיט איינמאָל באַגעהן אָהן אַ שום פאַר־וואַלטונג, אָהן אַ שום געהאָרכזאַמקייט; דאָס זיינען אַנאַרכיס־טישע חלומות, וועלכע נעמען זיך פון דעם ניט פאַרשטעהן די אויפ־גאַבען פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור. זיי זיינען אין עצם פרעמד דעם מאַרקסיזם און דיענען אין דער ווירקליכקייט גאָר אַן אַנדער ציעל, און דאָס איז — אָפּציהען די סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע אַזוי לאַנג ביז די מענשען וועלען ווערען אַנדערע. ניין, מיר ווילען אַ סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע מיט אַזעלכע מענשען ווי איצט, וועלכע קענען זיך ניט באַגעהן אָהן אונטערטעניגקייט, אָהן אַ קאָנטראָלע, אָהן „אויפפּאַסערס און בוכהאַלטערס״.

אָבער אונטערטעניג זאָל מען זיין דעם באַוואָפענטען אוואַנ־גאַרד פון אַלע עקספּלואַטירטע און אַרבייטענדע — דעם פּראָלע־טאַריאַט. די ספּעציעלע „אויבערהערשאַפט״, די „נאַטשאַלסטוואָ״ פון די שטאַאַטליכע בעאַמטע קען מען, מוז מען טאַקי גלייך אויפ׳ן שטעל אָנהויבען אויסבייטען אויף פּשוטע פונקציעס פון „אויפ־פּאַסער און בוכהאַלטערס״, אויף אַזעלכע פונקציעס, וועלכע זיינען שוין פּאַסיג פאַר דער ענטוויקלונגס־מדרגה פון די שטאָדטישע מענשען בכלל און קענען גאַנץ לייכט דורכגעפיהרט ווערען פאַר אַ „לוין וואָס אַן אַרבייטער קריגט געוועהנליך״.

אָרגאַניזירענדיג אַ גרויסע פּראָדוקציאָן, געמענדיג אין אכט,

וואָס דער קאַפּיטאַליזם האָט שוין געשאַפן, איז מיר ארבייטער אַליין, פאַרלאָזענדיג זיך אויף אונזער אייגענער ערפאַהרונג, שאַפענדיג די שטרענגסטע אייזערנע דיסציפּלין, וואָס ווערט געשטיצט פון דער מלוכה־מאַכט פון די באַוואַפענטע ארבייטער, וועלען מיר דערמיט ברענגען דערצו, אז די שטאַאַטליכע בעאַמטע זאָלען פּשוט זיין די דורכפיהרער פון די אויפגאַבען, וואָס מיר האָבען זיי אָנפאַרטרויט, זיי זאָלען זיין פאַראַנטוואָרטליך, מען זאָל זיי קענען בייטען, און שכירות זאָלען זיי קריגען באַשיידענע, ווי „אויפּפּאַסערס און בוכהאַלטערס" (ס'פאַרשטעהט זיך, מיט טעכניקער פון אַלע סאָרטען און מדרגות) — אָט דאָס איז אונזער, פּראָלעטאַרישע אויפגאַבע, אָט פון וואָס מען קען און מען מוז אָנהויבען ווען עס קומט פאָר א פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע. אזא אָנפאַנג, וואָס ווערט געמאַכט אויף דעם גרונד פון דער גרויסער פּראָדוקציאָן, פיהרט אַליין צו א לאַנגזאַמער „אָפּשטאַרבונג" פון פּריוועליגירטע טשינאָווניקעס, אזא אָנפאַנג פיהרט ביסלעכוויים דערצו, אז עס זאָל געשאַפען ווערען אַן אמת'ע אָרדנונג אָהן גענזענע פּיסלאַך, אַן אָרדנונג, וואָס האָט ניט אין זיך קיין ברעקעל עהנליכקייט צו גערונגענער שקלאַפעריי, אַן אָרדנונג, אין וועלכער די אַלע ארבייטען וועלען ווערען פּשוט דורך דעם, וואָס עס וועט, נאָך דער רייהע נאָך, יעדען איינעם אויסקומען זיי צו טאָן און דורך דעם וועלען זיי שוין במילא ווערען א געוועגליכע זאַך און עס וועט אוועקפאַלען זייער יחוס אַלס ארבייטען, וואָס ווערען געטאָן פון א ספּעציעלען קלאַס מענשען.

איינער א שאַרפזיניגער דייטשער סאָציאַל דעמאָקראַט פון די 70־ער יאָהרען פון'ם פאַרגאַנגענעם יאָהרהונדערט האָט אָנגערופען די פּאָסט א ביישפּיעל פון א סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט. דאָס איז זעהר ריכטיג. איצט איז די פּאָסט א ווירטשאַפט, וואָס ווערט געפיהרט אויף דעם שטייגער פון א שטאַאַטליך־קאַפּיטאַליסטישען מאָנאָפּאָל. דער אימפּעריאַליזם פאַרוואַנדעלט ביסלעכוויים אַלע טראָסטען אין אזא מין אָרגאַניזאַציע. איבער די „פּשוטע"

האָראָפּאַשניקעס, וועלכע זיינען פאַרוואָרפען מיט ארבייט און הונגערען, שטעהט די בורזשואזנע דעמאָקראַטיע. אָבער דער מע־כאַניזם פון דער געזעלשאַפטליכער ווירטשאַפט איז שוין דאָ פאַראַן א פאַרטיגער. ארונטערוואַרפען די קאַפּיטאַליסטען, צוקלאַפּען מיט דער אייזערנער האַנט פון די באַוואַפענטע ארבייטער דעם ווידער־שטאַנד פון די עקספּלואַטאַטאָרס, צוברעכען די ביוראָקראַטישע מאַשין פון דעם היינטיגען שטאַאַט — און מיר האָבען פאַר זיך א גוט ענטוויקעלטען מעכאַניזם, וועלכען מען האָט באַפרייט פון דעם בלוט־זויגער און וועלכען די פאַראייניגטע ארבייטער אליין קענען לאָזען ווייטער אין גאַנג, אָנשטעלענדיג טעכניקער, אויפ־פּאַסער, בוכהאַלטערס, באַצאָהלענדיג זיי, פּונקט ווי אלע אנדערע „שטאַאַטליכע” אָנגעשטעלטע, אַזוי פיעל וויפיעל מען צאָהלט געוועהנליך אַן ארבייטער. אָט דאָס איז די ממשות'דיגע, פּראַקטישע אויפגאַבע אין באַצוג צו אלע טראָסטען, אָט דורך דעם וועלען די ארבייטער איינמאָל פאַר אלע מאָל פּטור ווערען פון דער עקספּלואַ־טאַציע, און דאָס איז די ערפאַהרונג, וואָס די קאָמונע האָט פּאַקטיש אָנגעהויבען דורכפיהרען.

די גאַנצע פאָלקס־ווירטשאַפט, אָרגאַניזירט, ווי די פּאָסט, כדי די טעכניקער, אויפפּאַסער און בוכהאַלטערס, פּונקט ווי אלע אנדערע אָנגעשטעלטע ביים שטאַאַט, זאָלען פאַר זייער ארבייט קריגען באַצאָהלט „ניט מעהר ווי אַן ארבייטער קריגט”, אונטער דער קאָנטראָלע און אונטער דער פיהרערשאַפט פון'ם באַוואַפענטען פּראָלעטאַריאַט — אָט דאָס איז אונזער נאָהענטסטע אויפגאַבע. אָט אַזאַ שטאַאַט און דוקא אויף אַזאַ עקאָנאָמישען יסוד מוזען מיר האָבען. אָט דאָס וועט פיהרען דערצו, אַז דער פּאַרלאַמענ־טאַריזם זאָל אונטערגעהן און די רעפּרעזענטאַטיווע איינריכטונגען זאָלען דאָך בלייבען פעסטע, אָט דאָס וועט באַפרייען די ארביי־טענדע קלאַסען פון דעם שווינדעל פון די בורזשואזנע איינריכ־טונגען.

דאס ארגאניזירען די איינינקייט פון דער נאציאן

„אין יענער קורצער אנדייטונג וועגען דער נאציאנאלער אר־גאניזאציע, וואס די קאמונע האט קיין צייט ניט געהאט ווייטער צו באארבייטען, ווערט זעהר באשטימט ארויסגעזאגט דער געדאנק, אז די קאמונע האט געדארפט... ווערען די פאליטישע פארמע אפילו פון קלענסטען דערפעל"... פון די קאמונעס װאלט מען אויסגע־קליבען אפילו א „נאציאנאלע דעלעגאציע" אין פאריז.

...„ניט פיעל, אבער זעהר וויכטיגע פונקציעס, וועלכע װאלטען נאך דאן געבליבען ביי דער צענטראלער רעגירונג, האט מען ניט געדארפט אפשאפען, — אזא פעסטשטעלונג װאלט געװען א באַ־וואוסטזיניגע פאלשקייט, — נאר איבערגעבען די קאמונאלען, ד. ה. די פאראנטווארטליכע בעאמטע"...

...„די איינינקייט פון דער נאציאן איז ניט געוועזן אין גע־פאהר אונטערצוגעהן, נאר פארקעהרט, עס האט געהאלטען דערביי, אז זי, די נאציאן, זאל נאך מעהר ארגאניזירט ווערען דורך דער קאמונאלער ארדנונג. די איינינקייט פון דער נאציאן האט גע־דארפט ווערען א ווירקליכקייט, אן אמת'ע איינינקייט, דורך דעם וואס מען האט ארונטערגעווארפען יענע שטאאטליכע מאכט, וועל־כע האט זיך פארגעשטעלט אלס די פארקערפערונג פון דער דאזיגער איינינקייט, און גאר געוואלט זיין אומאפהענגיג פון דער נאציאן, וואס איז געשטאנען איבער איהר. אין דער אמת'ן איז אט די שטאאטליכע מאכט גאר געװען ניט מעהר ווי א מכה אויפ'ן קער־פער פון דער נאציאן..." „די אויפגאבע איז באשטאנען אין דעם, אז מען זאל אפהאקען די אונטערדריקענדע ארגאנען פון דער אלטער רעגירונגסמאכט, צונעמען די רעכט ביי אזא מאכט, וואס פרע־טענדירט דארויף, אז זי זאל שטעהן איבער דער געזעלשאפט, און דאס איבערגעבען אין די הענט פון די פאראנטווארטליכע דיענער פון דער געזעלשאפט".

אויף ווי ווייט די אפארטוניסטען פון דער הייגטיגער סאציאל־

דעמאָקראַטיע האָבען ניט פאַרשטאַנען, אָדער בעסער געזאָגט, ניט געוואָלט פאַרשטעהן מאַרקס'ן, קען מען קלאָר זעהן אין בערנשטיין'ס בוך וועגען די אויפגאַבען פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. דוקא וועגען די אויבענגעבראַכטע אויסצוגען פון מאַרקס'ן, האָט בערנשטיין געשריבען, אַז אָט די פּראָגראַמע „לויט איהר פּאָליטישען תוך, באַווייזט אין אַלע איהרע הויפּטשטריכען די גרעסטע עהנליכקייט צו פּרודאָנ'ס פעדעראַליזם... און אפילו אין די אַנדערע פּונקטען, וואו מאַרקס שטימט ניט איין מיט דעם „קליין־בורזשואַ" פּרודאָן, איז ביי זיי ביידען דער געדאַנקען־גאַנג אַזוי נאָהענט, ווי עס איז נאָר מעגליך". ס'פאַרשטעהט זיך, זאָגט ווייטער בערנשטיין, אַז די באַדייטונג פון די מוניציפּאַליסטען וואַקסט, אָבער „איך צווייפעל זעהר אין דעם, אַז די ערשטע אויפגאַבע פון דער דעמאָקראַטיע זאָל זיין אַזאַ איינפיהר פון מאָדערנע שטאַאַטען און אַזאַ פאָלשטענדיגער אויסבייט פון זייער אָרגאַניזאַציע, ווי מאַרקס און פּרודאָן שטעלען זיך פאָר — צונויפשטעלען אַ נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג פון דעלעגאַטען פון פּראָווינציעלע און אָבלאַסטנע פאַרזאַמלונגען, וועלכע זאָלען צונויפגעשטעלט ווערען פון די דעלעגאַטען פון די קאָמונעס, — אַזוי אַז די גאַנצע פריהערדיגע נאַציאָנאַלע פאַרטרעטערשאַפט וואָלט אינגאַנצען פאַרשווינדען" (זייטען 134-36, דייטשע אויסגאַבע, 1899טען יאָהר).

אָט דאָס הייסט נסים ונפלאות: צונויפמישען מאַרקס'עס מיינונגען וועגען „דער פאַרניכטונג פון דער שטאַאַטליכער מאַכט, וואָס איז אַ פּאַראַזיט" מיט פּרודאָנ'ס פעדעראַליזם! אָבער דאָס איז ניט קיין צופאַל, ווייל אַן אָפּאָרטוניסט קומט גאָר אפילו אין דער מחשבה ניט, אַז מאַרקס רעדט דאָ גאָר ניט וועגען פעדעראַליזם אַלס אַ געגענגעוויכט צום צענטראַליזם, נאָר נאָר וועגען דער פאַרניכטונג פון דער אַלטער, בורזשואַזנער שטאַאַטליכער מאַשין, וואָס עקזיסטירט אין אַלע בורזשואַזנע מדינות.

אַן אָפּאָרטוניסט האָט אין זינען בלויז דאָס, וואָס ס'וואַרפט זיך איהם אין די אויגען, בלויז דאָס, וואָס ער זעהט אַרום זיך

אין דעם קרייז פון קליינבירגערליכער בעל־הבית'עלדיגקייט און „רעפאָרמערשען" שימעל, און דאָס זיינען די „מוניציפּאַליטעטען"! וועגען אַ פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע קען דער אָפּאָרטוניסט אַפילו שוין ניט טראַכטען.

עס איז נאָר צום לאַכען. און דאָס מערקווירדיגסטע דערביי איז, וואָס אין דעם פּרט האָט זיך מיט בערנשטיינ'ען קיינער גאָר־ניט געשפּאַרט. אַ סך מענשען האָבען מיט בערנשטיינ'ען פּאָ־לעמיזירט — באַזונדערס פּלעכאַנאָוו אין דער רוסישער ליטעראַטור, קאָוטסקי אין דער אייראָפּעאישער, אָבער קיין איינער פון זיי האָט איהם ניט אָנגעוויזען ווי ער האָט אין דעם פּרט מאַרקס'ען צו־סאָליעטשעט.

דער אָפּאָרטוניסט האָט אויף אַזויפיעל פאַרגעסען צו דענ־קען רעוואָלוציאָנער און טראַכטען וועגען אַזאַ זאַך ווי אַ רע־וואָלוציע, אַז ס'איז ביי איהם רעכט צוצושרייבען צו מאַרקס'ען אַזאַ זאַך ווי „פעדעראַליזם" און איהם אויסמישען מיט דעם באַ־גרינדער פון'ם אַנאַרכיזם פּרודאָן. און די הערען קאָוטסקי און פּלעכאַנאָוו, וועלכע ווילען דוקא זיין שטרענגע מאַרקסיסטען און אָנהענגער פון מאַרקס'עס רעוואָלוציאָנערער לעהרע, מאַכען נאָר אַ שווייג וועגען דעם! און דאָ ליגט איינער פון די עיקרים פון יענער שלעכטער אויסטייטשונג פון מיינונגען וועגען דעם אונ־טערשייד צווישען מאַרקסיזם און אַנאַרכיזם — די שלעכטע אויס־טייטשונג, וועלכע איז אַזוי אייגען פאַר די קאָוטסקיאַנער און אָפּאָרטוניסטען. וועגען וועלכע עס וועט אונז נאָך אויסקומען צו רעדען.

אין די געבראַכטע אויסצוגען מאַרקס'עס וועגען דער ער־פאַהרונג פון דער קאָמונע, איז ניטאָ אַפילו קיין שום וואונק אויף פעדעראַליזם. מאַרקס געהט זיך צונויף מיט פּרודאָנ'ען דוקא דאָרט, וואו דער אָפּאָרטוניסט בערנשטיין זעהט עס גאָר ניט. און מאַרקס געהט זיך פאַנאַנדער מיט פּרודאָנ'ען דוקא דאָרטען, וואו בערנ־שטיין זעהט, אַז זיי געהען זיך צונויף.

מארקס געהט זיך צונויף מיט פּרודאָנ׳ען אין דעם, וואָס זייביידע זיינען דערפאר אז מען דארף „צוקלאפּען״ די היינטינע שטאאטליכע מאשין. אָט די עהנליכקייט צווישען דעם מארקסיזם און דעם אנארכיזם (און אויך צווישען פּרודאָנ׳ען און באקונינ׳ען) ווילען די אָפּאָרטוניסטען און קאָוטסקיאנער גאָר ניט זעהן, ווייל אין דעם פּרט זיינען זיי אוועק פון׳ם מארקסיזם.

דוקא אין דער פּראגע וועגען פעדעראליזם געהט זיך מארקס פאנאנדער אי מיט פּרודאָנ׳ען אי מיט באקונינ׳ען (שוין אָפּגערעדט פון דער דיקטאטור פון׳ם פּראָלעטאריאט). פון די קליינבירגערליכע אנשויאונגען פון׳ם אנארכיזם קומט ארויס דער פעדעראליזם פּרינציפּיעל. מארקס איז א צענטראליסט. און אין די אויסצוגען וואָס מיר האָבען אויבען געבראכט האלט ער זיך פעסט אָן׳ם צענטראליזם. בלויז אזעלכע מענשען, וואָס זיינען פול און פיל מיט דעם קליינבירגערליכען „אָבערגלויבען״ אין שטאאט, קענען פארבייטען די יוצרות און אָננעמען די פארניכטונג פון דער בורזשואזנער מאשין אלס די פארניכטונג פון׳ם צענטראליזם.

נו און אויב דער פּראָלעטאריאט און דער אָרימסטער פּויער וועלען איבערנעמען די שטאאטליכע מאכט אין זייערע אייגענע הענט, וועלען זיך אָרגאניזירען אין קאָמונעס פאָלשטענדיג פריי און *פאראייניגען* די טעטיגקייט פון אלע קאָמונעס געגען קאפּיטאל, צושטערען דעם ווידערשטאנד פון די קאפּיטאליסטען און איבערגעבען דאָס אייגענטום־רעכט פון די אייזענבאנען, פאבריקען, ערד און די אלע אנדערע זאכען דעם גאנצען פאָלק, דער גאנצער געזעלשאפט, וועט דאָס דען ניט זיין קיין צענטראליזם? וועט דאָס דען ניט זיין דער אויסגעהאלטענסטער דעמאָקראטישער צענטראליזם? און דערצו נאָך א פּראָלעטארישער צענטראליזם.

בערנשטיינ׳ען קען זיך גאָר אויפ׳ן שכל נישט לעגען, אז ס׳איז מעגליך אזא זאך ווי א פרייוויליגער צענטראליזם, א פרייווילינע פאראייניגונג פון קאָמונעס אין דער נאציע, א פרייווי־

לינע צונויפשמעלצונג פון פראלעטארישע קאמונעס, אויף צו צו־שטערען די בורזשואזנע ממשלה און די בורזשואזנע שטאאטליכע מאשין. ווי יעדער פיליסטער, שטעלט זיך בערנשטיין פאר דעם צענטראליזם ווי א מין זאך וואס דארף זיין פון אויבען, ווי א מין קליקע פון טשינאווניקעס און א סאלדאטשינע, וואס קען ארויפגע־צוואונגען ווערען און וואס דארף אפגעהיט ווערען.

און פונקט ווי מארקס וואלט פאראויסגעזעהען די מעגליכ־קייט, אז עס וועלען זיך שוין געפינען אזעלכע, וואס וועלען זיינע מיינונגען שלעכט אויסטייטשען און זיי איבערדרעהען מיט'ן קאפ אראפ, שטרייכט ער אומיסטען אונטער, אז באשולדיגען די קאמונע אין דעם, אז זי האט געוואלט מאכען א תל פון דער אייניגקייט פון דער נאציאן און אפשאפען די צענטראלע מאכט, הייסט פשוט באוואוסטזיניג פאלשעווען פאקטען. מארקס נעברויכט אומיסטען דעם אויסדרוק „ארגאניזירען די אייניגקייט פון דער נאציאן", כדי אוועקצושטעלען דעם באוואוסטזיניגען, דעמאקראטישען, פרא־לעטארישען צענטראליזם נעגען דעם בורזשואזנעם, מיליטערישען, קנעפעלדיגען צענטראליזם.

אבער עס איז שוין א כלל, אז א מענש, וואס וויל ניט הערען, איז נאך ערגער ווי א טויבער. און די אפארטוניסטען פון דער היינטיגער סאציאל־דעמאקראטיע ווילען גאר ניט הערען וועגען אזא זאך ווי די פארניכטונג פון דער שטאאטליכער מאכט און וועגען אפשניידען די מכה.

5. די פארניכטונג פון'ם פאראזיט — דעם שטאאט.

מיר האבען דא אויבען געבראכט מארקס'עס יווערטער, וואס ריהרען אן דעם ענין וואס מיר באהאנדלען און מיט מוזען דא ברענגען נאך.

יעדע נייע זאך, וואס די געשיכטע שאפט, האט שוין אזא מזל — האט מארקס געשריבען — אז מען נעמט זי אן פאר א

מין עהנליכקייט צו די אַלטע און זאָגאר אָפּגעלעבטע פאָרמען פון׳ם געזעלשאַפטליכען לעבען, אָן וועלכע די נייע איינריכטונגען זיינען אביסעל געראָטען. דאָס זעלבע איז מיט דער נייער קאָמונע, וועלכע צוברעכט די היינטיגע שטאַאטליכע מאַכט. זי האָט מען אויך באַטראַכט ווי אַ מין תחית המתים פון די קאָמונעס, וואָס זיינען געווען נאָך אין מיטעלאַלטער... ווי אַ מין בונד פון קליינע שטאַאטען (אַזוי איז געווען די מיינונג פון מאָנטעסקיע און די זשיראָנדיסטען)... ווי אַ גרעסערע פאָרמע פון׳ם אַלטען קאַמפּף געגען אַן איבערגע-טריבענער צענטראַליזאַציע...״

„... אַ קאָמונאַלע אָרדנונג וואָלט דעם געזעלשאַפטליכען קער-פּער אָפּגעגעבען צוריק די אַלע כוחות, וואָס זיינען פאַרצעהרט געוואָרען פון דער בלוטזויגענדער מכה, דעם „שטאַאט״, וואָס ער-נעהרט זיך אויפ׳ן חשבון פון דער געזעלשאַפט און פאַרהאַלט איהר יעדער פרייע באַוועגונג. בלויז דורך דעם אַליין וואָלט פראַנקרייך׳ס אויפלעבונג זיך אַ רוק געטאָן פאָראויס.

„... אַ קאָמונאַלע אָרדנונג וואָלט געבראַכט די דאָרפישע פּראָ-דוצירער אונטער דער גייסטיגער פיהרערשאַפט פון די הויפּט שטעדט אין יעדער געגענד און וואָלט זיי דאָרט פאַרזאָרגט, דורך די שטאָדטישע ארבייטער ,וועלכע זיינען די נאַטירליכע פאַרטרעטער פון זייערע אינטערעסען. דאָס עקזיסטירען גופא פון דער קאָמונע האָט לאָגישערווייזע געפיהרט צו לאָקאַלער זעלבסטפאַרוואַלטונג, אָבער שוין ניט אַלס אַ געגענגעוויכט צו דער שטאַאטליכער מאַכט, וועלכע וועט שוין איצט איבעריג...״

„די פאַרניכטונג פון דער שטאַאטליכער מאַכט״, וועלכע איז געווען אַ „בלוטזויגענדע מכה״, „אָפּשניידען״ זי, „פאַרניכטען״ זי; „די שטאַאטליכע מאַכט ווערט שוין איצט איבעריג״ — אָט וועלכע אויסדריקען מאַרקס געברויכט ווען ער שאַצט אָפּ און אַנאַליזירט די ערפאַהרונג פון דער קאָמונע.

אָט דאָס אַלעס איז געשריבען געוואָרען מיט אַ קנאַפּען האַלבען יאָהרהונדערט צוריק, און איצט קומט אויס איבערצוקערען בערג

ווען מען דאַרף פאַר די ברייטע מאַסען ווייזען אַ ניט צו'הרג'עטען מאַרקסיזם. די אויספיהרען, וואָס זיינען געמאַכט געוואָרען פון די באַטראַכטונגען אויף דער לעצטער גרויסער רעוואָלוציע, וואָס מאַרקס האָט איבערגעלעבט, האָט מען פאַרגעסען פונקט דאַן ווען עס איז געקומען די צייט פון די נאָכפאָלגענדע גרויסע רעוואָלוציעס פון'ם פראָלעטאַריאַט.

„די פאַרשיידענאַרטיגע אויסטייטשונגען, וואָס די קאָמונע האָט אַרויסגערופען און די פאַרשיידענאַרטיגקייט פון די אינטע־רעסען, וועלכע האָבען אין איהר זייער אויסדרוק געפונען, באַווייזען, אַז זי איז ביז'ן העכסטען גראַד געווען אַ ווייכע פּאָליטישע פאָרמע, בעת די אַלע פריהערדיגע רעגירונגס פאָרמען זיינען אין עצם געווען אונטערדריקענדע. איהר ווירקליכער סוד איז באַשטאַנען אָט אין וואָס: זי איז אין תוך געווען די רעגירונג פון דעם אַרבייטער קלאַס, דער רעזולטאַט פון'ם קאַמפּף פון דעם פּראָדוצירענדען קלאַס געגען דעם ערשאבערישען קלאַס, זי איז געווען ענדליך די אָפענע פּאָליטישע פאָרמע, ביי וועלכער עס האָט געקענט פאַרווירקליכט ווערען די עקאָנאָמישע באַפרייאונג פון אַרבייט"...

„אָהן אָט דעם לעצטען באַדינג וואָלט אַ קאָמונאַלע אָרדנונג געווען אוממעגליך און אַ נאַררעריי"...

די אוטאָפּיסטען האָבען זיך אָפּגעגעבען מיט דער אַרבייט צו „ענטדעקען" פּאָליטישע פאָרמען, דורך וועלכע עס זאָל פאָרקומען דער סאָציאַליסטישער איבערבוי פון דער געזעלשאַפט. די אַנאַר־כיסטען האָבען זיך אינגאַנצען אָפּגעטרייסעלט פון דער פראַגע ווע־גען פּאָליטישע פאָרמען. די אָפּאָרטוניסטען פון דער היינטיגער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע האָבען אָנגענומען די בורזשואַזנע פּאָלי־טישע פאָרמען פון דעם פּאַרלאַמענטאַריש־דעמאָקראַטישען שטאַאַט פאַר אַזאַ מיטעל, אָהן וועלכען מען קען זיך ניט באַגעהן, און דערביי האָבען זיי זיך צוקלאַפּט די שטערענס בוקענדיג זיך פאַר דער

דראַזינער געטשקע, און יעדע שטרעבונג צוצוברעכען אַט די פאָרמען האָט ביי זיי געהייסען אַנאַרכיזם.

פון דער גאַנצער געשיכטע פון'ם סאָציאַליזם און דעם פּאָליטישען קאַמפּף איז מאַרקס געקומען צום שלוס, אַז דער שטאַאַט מוז פאַרשווינדען, אַז די איבערגאַנגס־פאָרמע פון זיין פאַרשווינדען (דער איבערגאַנג פון שטאַאַט צו ניט־שטאַאַט) וועט זיין „דער פּראָלעטאַריאַט, אָרגאַניזירט אַלס דער הערשענדער קלאַס". אָבער ענטדעקען די פּאָליטישע פאָרמען פון דער צוקונפט האָט זיך מאַרקס ניט אונטערגענומען. ער האָט זיך באַגנוגענט דערמיט, וואָס ער האָט פּינקטליך בעאָבאַכטעט די פראַנצויזישע געשיכטע, זי אַנאַליזירט און געקומען צום שלוס, צו וועלכען דאָס 1851טע יאָהר האָט געפיהרט: עס דערנענטערט זיך די צייט ווען די בורזשואַזנע שטאַאַטליכע מאַשין וועט פאַרניכטעט ווערען.

און ווען די רעוואָלוציאָנערע מאַסען באַוועגונג פון'ם פּראָלעטאַריאַט האָט אויסגעבראָכען, האָט מאַרקס, ניט קוקענדיג אויף דעם דורכפאַל פון דער באַוועגונג, ניט קוקענדיג דאַרויף, וואָס זי האָט זיך אַזוי ווייניג געהאַלטען און געווען אַזוי שוואַך, אָנגעהויבען צו שטודירען וואָס פאַר אַ פאָרמען זי האָט ענטדעקט.

די קאָמונע איז געווען די „ענדליך אָפענע" פאָרמע פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, דורך וועלכער עס קען פאָרקומען די עקאָנאָמישע באַפרייאונג פון ארבייט.

די קאָמונע איז געווען דער ערשטער פאַרזוך פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע צו צוקלאַפּען די בורזשואַזנע שטאַאַטליכע מאַשין און איינפיהרען אַ „ענדליך אָפענע" פּאָליטישע פאָרמע, מיט וועלכער מען קען און מען מוז פאַרבייטען די צוקלאַפּטע.

פיערטער קאפיטעל.

ווי די אָפּאָרטוניסטען האָבען צוקאַליעטשעט מארקס'ען.

מיט דער פראגע וועגען דער באציהונג פון'ם שטאאט צו דער סאָציאַלער רעוואָלוציע און די באציהונג פון דער סאָציאַלער רע־וואָלוציע צום שטאאט, האָבען זיך די אָנגעזעהענסטע טעאָרעטיקער און פובליציסטען פון צווייטען אינטערנאציאָנאַל (1889—1914), ווייניג וואָס אָפּגעגעבען, פונקט ווי זיי האָבען זיך ווייניג וואָס אָפּגעגעבען מיט דער פראַגע וועגען רעוואָלוציע בכלל. אָבער דאָס סאַמע כאראקטעריסטישע אין דעם פראָצעס פון'ם בהדרגה'דיגען וואוקס פון'ם אָפּאָרטוניזם, וועלכער האָט געבראַכט די נידערלאַגע פון'ם 2טען אינטערנאציאָנאַל אין 1914, באַשטעהט אין דעם וואָס אַפילו ווען מען איז שוין צוגעקומען נאָהענט צו אָט דער פראַגע, האָט מען זיך געסטאַרעט זי אויסצומיידען, אָדער אינגאַנצען ניט באַמערקען.

אין סך הכל קען מען זאָגען, אַז דאָס אויסדרעהען זיך פון דער פראגע וועגען דער באציהונג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע צום שטאאט, דאָס אויסדרעהען זיך, וואָס לוינט זיך דעם אָפּאָרטוניזם, האָט געבראַכט דערצו, אַז מען זאָל דעם מארקסיזם אַזוי צוקאַליעטשען און אַזוי באַשמוצען.

כדי צו געבען כאָטש אַ קורצע כאראַקטעריסטיק וועגען דעם וועלען מיר נעמען די אָנגעזעהענסטע טעאָרעטיקער פון'ם מארקס־סיזם, פּלעכאַנאָוו'ן און קאוטסקי'ן.

1. פּלעכאַנאָוו'ס פּאָלעמיק מיט די אַנאַרכיסטען.

פּלעכאַנאָוו האָט דער פראַגע וועגען דער באַציהונג פון'ם אַנאַרכיזם צום סאָציאַליזם געווידמעט אַ באַזונדער בראָשורע:

„אַנאַרכיזם און סאָציאַליזם“, וואָס איז ערשינען אין דייטש, אין 1894טען יאָהר.

פּלעכאַנאָוו האָט די דאָזיגע טעמא באַהאַנדעלט אויף אַ כיט־רען אופן. ער האָט אויסגעמיטען צו רעדען וועגען דעם סאַמע שאַרפסטען און סאַמע וויכטיגסטען פּונקט אין'ם קאַמפּף געגען אַנאַרכיזם, נעמליך, דעם פּונקט וועגען דער באַציהונג פון דער רעוואָלוציע צום שטאַאַט און די פראַגע וועגען שטאַאַט בכלל! אין זיין בראָשורע זעהען זיך מעהרסטענטיילס אָן צוויי טיילען: איינע — אַ היסטאָריש־ליטעראַרישע, מיט אַ טייערען מאַטעריאַל איבער דער געשיכטע פון די אידעען פון שטירנער'ן, פּרודאָנ'ען און אַנדערע; די צווייטע טייל: אַ פיליסטערישע, מיט אומגע־לומפּערטע חקירות און סברות, אַז ס'איז אוממעגליך צו דערגעהן אַ טאָלק און מאַכען אַן אונטערשייד צווישען אַן אַנאַרכיסט און אַ באַנדיט.

דאָס צונויפּמישען די יוצרות איז גלאַט זעהר כאַראַקטעריס־טיש פאַר דער גאַנצער טעטיגקייט פּלעכאַנאָוו'ס אין דער צייט פון ערב דער רעוואָלוציע און אין'ם משך פון דער רעוואָלוציאָנערער פּעריאָדע אין רוסלאַנד: אין די יאָהרען 1905 און 1917 האָט זיך פּלעכאַנאָוו טאַקי אַרויסגעוויזען אַלס אַ האַלבער דאָקטרינער און אַ האַלבער פיליסטער אין דער פּאָליטיק פון נאָכשלעפּען זיך ביים עק פון דער בורזשואַזיע.

„מיר האָבען געזעהן ווי מאַרקס און ענגעלס, פּאָלעמיזירענדיג מיט די אַנאַרכיסטען, האָבען אַלץ קלאָרער אַרויסגעבראַכט זייערע אַנשויאונגען אויף דער באַציהונג פון דער רעוואָלוציע צום שטאַאַט. אַרויסגעבענדיג אין 1891 מאַרקס'עס „קריטיק פון דער גאָטהער פּראָגראַמע“, האָט ענגעלס געשריבען, אַז „מיר (ד. ה. מאַרקס און ענגעלס) זיינען דאַן געווען אין'ם סאַמע ברען פון קאַמפּף מיט באַקונינ'ען און זיינע אַנאַרכיסטען — נאָכ'ן גאָטהער קאָנגרעס פון'ם (ערשטען) אינטערנאַציאָנאַל זיינען קוים צוויי יאָהר אַוועק“.

די אַנאַרכיסטען האָבען זיך מיט אַלע מעגליכקייטען געסטאַ־

רעט צו ערקלערען די פּאַריזער קאָמונע אַלס „זייערע", אַלס אַ זאַך, וואָס באַשטעטיגט זייער לעהרע, און דערביי האָבען זיי ניט פאַרשטאַנען דעם מוסר השכל פון דער קאָמונע און ווי מארקס אַנאַליזירט דעם מוסר השכל. זיי האָבען ניט פאַרשטאַנען אפילו דאָס, וואָס ס'איז כמעט געווען נאָהענט צו דער ווירקליכקייט אין די ממשות'דיג־פּאָליטישע פראַגען: צי מען דאַרף צוקלאַפּען די אַלטע שטאַאטליכע מאַשין און מיט וואָס מען זאָל זי פאַרבייטען — דאָס האָט דער אַנאַרכיזם ניט געגעבען.

אָבער רעדען וועגען „אַנאַרכיזם און סאָציאַליזם", אויסמיידענדיג די גאַנצע פראַגע וועגען שטאַאַט, ניט באַמערקענדיג די גאַנצע ענטוויקלונג פון'ם מאַרקסיזם פאַר און נאָך דער קאָמונע, וואָלט געמיינט אומבאַדינגט זיך אַרונטערקלייבען צום אָפּאָרטוניזם. וואָרים דער אָפּאָרטוניזם דאַרף טאַקי מעהר ווי אַלעס, אַז די דאָזיגע צוויי אַנגעוויזענע פראַגען זאָלען נאָר ניט אוועקגעשטעלט ווערען. דאָס אַליין איז שוין דער נצחון פון'ם אָפּאָרטוניזם.

2. קאַוטסקי'ס פּאָלעמיק מיט די אָפּאָרטוניסטען.

אין דער רוסישער ליטעראַטור זיינען קאַוטסקי'ס ווערק, אָהן צווייפעל, איבערזעצט מעהר ווי אין וועלכער ניט איז אַנדער ליטעראַטור. ניט אומזיסט וויצלען זיך אייניגע דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטען, אַז אין רוסלאַנד לעזט מען קאַוטסקי'ן אַ סך מעהר ווי אין דייטשלאַנד.

קאַוטסקי איז ביי אונז אין רוסלאַנד באַריהמט ניט נאָר דורך דעם וואָס ער האָט פּאָפּולאַריזירט דעם מאַרקסיזם, נאָר אויך דורך דעם, וואָס ער האָט פּאָלעמיזירט מיט די אָפּאָרטוניסטען און מיט בערנשטיינ'ען אַן דער שפּיצע. און זעהר ווענינ מענשען ווייסען דעם פאַקט ווי קאַוטסקי האָט זיך פאַרלאָרען און זיך גענומען פאַרטיידיגען דעם סאָציאַל־שאָוויניזם אין דער צייט פון'ם גרויסען קריזיס פון 1914—15. זעהר ווענינ מענשען ווייסען דעם פאַקט,

אַז איידער קאַוטסקי האָט אַרויסגעטראָטען געגען די אַנגעזעהענסטע פאַרטרעטער פון׳ם אָפּאָרטוניזם אין פראַנקרייך (מילעראַן און זשאָרעס) און אין דייטשלאַנד (בערנשטיין), האָט ער אַרויסגעוויזען אַ ניט זיכערקייט און זיך שטאַרק געוואַקעלט. די מאַרקסיסטישע „זאַריאַ", וועלכע איז ערשינען אין שטוטגאַרט אין די יאָהרען 1901—02, די צייטונג, וועלכע האָט שטאַרק פאַרטיידיגט די פּראָלעטאַריש־רעוואָלוציאָנערע אַנשויאונגען, איז געווען געצוואונגען צו פּאָלעמיזירען מיט קאַוטסקי׳ן און זיך אויסדריקען, אַז זיין ניט אַהין און ניט אַהער רעזאָלוציע, וואָס איז אָנגענומען געוואָרען אויפ׳ן פּאַריזער אינטערנאַציאָנאַלען סאָציאַליסטישען קאָנגרעס אין 1900 אין באַצוג צום אָפּאָרטוניזם, איז אַ „קאַוטשוקעווע". אין דער דייטשער ליטעראַטור זיינען פאַרעפענטליכט געוואָרען קאַוטסקי׳ס בריעף, און אין זיי זעהט מען נאָך קלאָרער, ווי ער האָט זיך שטאַרק געשלאָגען מיט דער דעה און זיך גע׳ישוב׳ט איידער ער איז אַרויסגעטראָטען געגען בערנשטיין׳ען.

פון נאָך גרעסערער באַדייטונג איז דאָס, וואָס אין דער פּאָליטיק גופא, אין דעם אופן ווי ער באַהאַנדעלט די פראַגע וועגען אָפּאָרטוניזם, זעהט מען ווי קאַוטסקי בויגט זיך צום אָפּאָרטוניזם אין דער פראַגע וועגען שטאַאַט.

פאַר אַ ביישפּיעל וועלען מיר נעמען זיין ערשטע גרויסע ווערק געגען אָפּאָרטוניזם, זיין בוך „בערנשטיין און די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּראָגראַמע". קאַוטסקי לייקענט טאַקי אָפּ בערנשטיינ׳ען. אָבער כאַראַקטעריסטיש איז אָט וואָס:

אין זיינע טרויעריג באַריהמטע „גרונדגעזעצען פון סאָציאַליזם" באַשולדיגט בערנשטיין דעם מאַרקסיזם אין „בלאַנקיזם" (די דאָזיגע באַשולדיגונג האָבען די אָפּאָרטוניסטען און אַלע בורזשואַזנע ליבעראַלען אין רוסלאַנד שוין אַ מאָל טויזענד באַנוצט געגען די פאַרטרעטער פון׳ם רעוואָלוציאָנערען מאַרקסיזם, די באָלשעוויקעם). דערביי שטעלט זיך בערנשטיין ספּעציעל אָפּ אויף

מאַרקס'עס „בירגער קריעג אין פראַנקרייך" און פּרוּאווט — אויף אַ זעהר אומגעלונגענעם אופן — פאַרגלייכען מאַרקס'עס אַנשויאונג אויף דעם מוסר השכל פון דער קאָמונע מיט דעם שטאַנדפּונקט פון פּרודאָנ'ען. ספּעציעל שטעלט זיך בערנשטיין אָפּ אויף מאַרקס'עס אויספיהר, וואָס ער האָט אונטערגעשטראָכען אין דער פאָררעדע, אין 1872טען יאָהר, צום „קאָמוניסטישען מאַניפעסט", און וועלכער לויט אַזוי: „דער ארבייטער קלאַס קען ניט גלאַט איבערנעמען אין זיינע אייגענע הענט די פאַרטיגע שטאַאַטליכע מאַשין און זי לאָזען ווייטער אַרבייטען פאַר זיינע אייגענע צוועקען".

בערנשטיינ'ען זיינען אָט די ווערטער אַזוי „געפעלען" געוואָרען, אַז ער האָט זיי אין זיין בוך איבערגע'חזר'ט ניט ווייניגער ווי דריי מאָל, אויסטייטשענדיג זיי אויף אַ צודרעהטען אָפּאָרטוניסטישען אופן.

ווי מיר האָבען שוין אויבען געזעהן, אַז דערמיט האָט מאַרקס געמיינט צו זאָגען, אַז דער ארבייטער קלאַס מוז צוקלאַפּען, צוברעכען, אויפרייסען די גאַנצע שטאַאַטליכע מאַשין. און ביי בערנשטיינ'ען קומט גאָר אויס, אַז מיט אָט די ווערטער האָט מאַרקס געוואָרענט דעם ארבייטער קלאַס געגען צו שטאַרקע רעוואָלוציאָנערע האַנדלונגען בעת זיי פאַרכאַפּען די מאַכט.

קיין מעהר אומגעלומפּערטע און צודרעהטע אויסטייטשונג פון'ם מאַרקסיזם קען מען זיך שוין ניט פאָרשטעלען.

און וואָס האָט קאַוטסקי געטאָן אָפּלייקענענדיג דעם בערנשטייניזם?

ער האָט זיך קונציג אויסגעדרעהט, און אינגאַנצען ניט אָנגעריהרט די פראַגע ווי דער אָפּאָרטוניזם צוקאַליעטשעט דעם מאַרקסיזם אין דעם פּרט. ער האָט בלויז געבראַכט דעם אויבענדערמאָנטען אויסצוג פון ענגעלס'עס פאָררעדע צו מאַרקס'עס „בירגער קריעג", זאָגענדיג דערביי, אַז לויט מאַרקס'ען, קען דער

אַרבייטער קלאַס ניט באַהערשען די פאַרטיגע שטאַאַטליכע מאַשין; נאָר ער קען בכלל זי פאַרכאַפּען, און דאַס אַלעס. און וועגען דעם וואָס בערנשטיין שרייבט צו מאַרקס'ען פּונקט דעם היפּוך פון דעם וואָס ער האָט געזאָגט, וועגען דעם, אַז מאַרקס האָט פון 1852טען יאָהר אָן ווידער און אָבער באַהויפּטעט, אַז די אויפגאַבע פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע איז צו צוקלאַפּען די שטאַאַטליכע מאַשין, וועגען דעם דערמאָנט קאַוטסקי אפילו א וואָרט ניט.

און עס איז אויסגעקומען אַזוי, אַז דער סאַמע תוך, דער סאַמע עיקר, וואָס אונטערשיידעט דעם מאַרקסיזם פון'ם אָפּאָרטוניזם אין דער פראַגע וועגען די אויפגאַבען פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, איז ביי קאַוטסקי'ן אַרויסגעקומען פאַרשמירט!

„די לעזונג פון דער פראַגע וועגען דער פּראָבלעם פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור — האָט קאַוטסקי געשריבען „געגען" בערנשטיינ'ען — קענען מיר גאַנץ רוהיג איבערלאָזען פאַר דער צוקונפט" (זייט 172, דייטשע אויסגאַבע).

דאָס איז ניט קיין פּאָלעמיק געגען בערנשטיינ'ען, נאָר אין תוך גענומען, נאָר א מין פּשרה, א מין אויפגעבען די פּאָזיציע דעם אָפּאָרטוניזם. וואָרים וואָס נאָך דאַרפען די אָפּאָרטוניסטען אויב ניט דאָס, אַז מען זאָל „גאַנץ רוהיג איבערלאָזען פאַר דער צוקונפט" די סאַמע וויכטיגסטע פראַגען וועגען דער אויפגאַבע פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע.

מאַרקס און ענגעלס האָבען פון 1852טען יאָהר ביז'ן 1891טען יאָהר, אין א משך פון פערציג יאָהר צייט, געלערנט דעם פּראָלעטאַריאַט, אַז ער דאַרף צוקלאַפּען די שטאַאַטליכע מאַשין. און קאַוטסקי האָט אין 1899, בעת די אָפּאָרטוניסטען האָבען אין דעם פּונקט אַזוי פאַראַטען דעם מאַרקסיזם, אָפּגעטאָן א קונציג שטיקעל אַרבייט און צודרעהט די פראַגע אַזוי, אַז עס איז אויסגעקומען א פראַגע צי עס איז בכלל גאָר נויטיג צוצוברעכען די שטאַאַטליכע

מאשין, און דערביי האָט ער זיך באהאלטען אונטער׳ן שויץ פון דעם בירגערליכען „אומשטרייטבארען״ (און אומפורכטבארען) אמת, אז די קאָנקרעטע פאָרמען פון א אידעע קענען מיר קיינמאָל פריהער ניט ווייסען!

צווישען מארקס׳ען און קאוטסקי׳ן ליגט א גאנצער תהום אין זייער באציהונג צו דער אויפגאבע ווי די פּראָלעטארישע פארטיי דארף צוגרייטען דעם ארבייטער קלאס פאר א רעוואָלוציע.

איצט לאָמיר נעמען אן אנדערע, מעהר צייטיגע ווערק קאוטסקי׳ס, וואָס איז אויך אין א באדייטענדער מאָס געווידמעט דער אָפּלייקענונג פון׳ם אָפּאָרטוניזם. דאָס איז זיין בראָשורע וועגען דער „סאָציאַלער רעוואָלוציע״. דאָ האָט דער מחבר גענומען אלס זיין ספּעציעלע טעמא די פראגע וועגען דער „פּראָלעטארישער רעוואָלוציע״ און וועגען דעם „פּראָלעטארישען רעזשים״. דער מחבר האָט דאָ געגעבען זעהר א סך אומגעהויער וויכטיגע מאטעריאלען, אָבער גראָד פון דער פראגע וועגען שטאאט האָט ער זיך *אויסגעדרעהט*. אין דער בראָשורע רעדט ער בלויז וועגען פארכאפּען די שטאאטליכע מאכט, דאָס הייסט, ער רעדט אויף אזא אופן, אז עס קומט אויס דאָס ער גיט נאָך דעם אָפּאָרטוניזם, ער גיט צו, אז די שטאאטליכע מאכט דארף מען פארכאפּען, אָבער די שטאאטליכע מאשין דארף מען ניט צוקלאפּען. גראָד דאָס וואָס מארקס האָט אין 1872 ערקלערט אלס „אָפּגעלעבט״ אין דער פּראָגראמע פון׳ם „קאָמוניסטישען מאניפעסט״, האָט קאוטסקי׳ *אָפּגעפרישט* אין 1902.

אין דער בראָשורע איז א באזונדער פּאראגראף געווידמעט די „פאָרמען און די וואפען פון דער סאָציאלער רעוואָלוציע״. דאָ רעדט זיך אי וועגען א פּאָליטישען מאסען־סטרייק, אי וועגען א בירגער קריעג און אפילו וועגען אזעלכע „באוואפענטע כחות פון דעם היינטיגען גרויסען שטאאט, ווי א ביוראָקראטיע און אן ארמעע״, אָבער וועגען דעם וואָס די קאָמונע האָט שוין אויסגעלערנט די ארבייטער, ווערט אפילו א וואָרט ניט דערמאָנט. הפנים,

אַז ענגעלס האָט ניט אומזיסט געוואָרענט, ספּעציעל די דייטשע סאָציאַליסטען, געגען דעם „אַבערגלויבערשען רעספּעקט" צום שטאַאַט.

קאַוטסקי שטעלט פאָר דעם גאַנצען ענין אַזוי: דער זיעג־רייכער פּראָלעטאַריאַט „וועט פאַרווירקליכען די דעמאָקראַטישע פּראָגראַמע" און וועט אַליין אויסאַרבייטען איהרע פּאַראַגראַפען. און וועגען דעם, וואָס דאָס 1871טע יאָהר האָט געגעבען נייעס אין דער פראַגע וועגען אויסבייטען די בורזשואַזנע דעמאָקראַטיע אויף אַ פּראָלעטאַרישער — וועגען דעם ווערט אַפילו אַ וואָרט ניט דערמאָנט. קאַוטסקי קומט דאָ אָפּ מיט אַזעלכע „סאָלידע" איינגע'חזר'טע באַנאַליטעטען:

„עס איז במילא קלאָר, אַז ביי די איצטיגע פאַראַנדקעס וועלען מיר זיך ניט צושלאָגען צו הערשאַפט. די רעוואָלוציע אַליין לעגט פאָר אַ לאַנגען און טיעף־פאַרכאַפּענדען קאַמפף, וועלכער וועט שוין באַווייזען צו ענדערען אונזער איצטיגע פּאָליטישע און סאָציאַלע סטרוקטור".

עס איז גאָר קיין צווייפעל ניט, אַז דער דאָזיגער „עס איז שוין במילא קלאָר" איז פונקט אַזוי אמת ווי דער פאַקט, אַז פערד עסען האָבער און אַז די וואָלגאַ שטראָמט אריין אין קאַספּישען ים. עס איז נאָר אַ שאָדע וואָס דורך אַזאַ פוסטער און אָנגעבלאָזענער פראַזע וועגען דעם „טיעף־פאַרכאַפּענדען" קאַמפף, דרעהט מען זיך אוים פון דער פראַגע, וואָס איז אַמוויכטיגסטען פאַר'ן רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט, און דאָס איז: **אין וואָס זשע דריקט זיך אויס די „טיעפקייט" פון זיין** רעוואָלוציע אין באַצוג צום שטאַאַט, אין באַצוג צו דער דעמאָקראַטיע, ניט אַזוי ווי אין די פריהערדיגע, ניט פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציעס?

דערמיט אַליין, וואָס קאַוטסקי דרעהט זיך אויס פון אָט דער פראַגע, גיט ער אין דער אמת'ען נאָך דעם אָפּאָרטוניזם אין'ם סאַמע וויכטיגסטען פונקט, בעת ער ערקלערט איהם קריעג **מיט'ן מויל**, אונטערשטרייכענדיג די באַדייטונג פון די „אידעען פון

דער רעוואָלוציע" (אַ סך האָט די דאָזיגע „אידעע" די ווערט, אויב מען זאָל מורא האָבען אַגיטירען די ארבייטער די ממשות'דיגע אידעען פון דער רעוואָלוציע?) אָדער זאָגענדיג: „דער רעוואָלוציאָנער אידעאַליזם איז קודם כל", אָדער מעלדענדיג, אַז די ענגלישע ארבייטער שטעלען מיט זיך איצטער פאָר „קוים-קוים עטוואָס מעהר ווי די קליין-בורזשואַ".

„אין אַ סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט — שרייבט קאוטסקי — קענען עקזיסטירען זייט ביי זייט, איינער לעבען אַנדערען... די סאַמע פארשיידענסטע אונטערנעמונגס-פאָרמען: אַ ביוראָקראַטישע (?!), אַ טרייד-יוניאָניסטישע, אַ קאָאָפּעראַטיווע און אַ איינגעשטאַלטיגע"...

„עס זיינען, למשל, פאַראַן אַזוינע אונטערנעמונגען, וועלכע קענען זיך ניט באַגעהן אָהן אַ ביוראָקראַטישער (?!) אָרגאַניזאַציע, — למשל אייזענבאַהנען. דאָ קען די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציע אָננעמען אַזאַ פאָרמע: די ארבייטער קלייבען אויס דעלעגאַטען, וועלכע בילדען אַ מין פאַרלאַמענט, און דער דאָזיגער פאַרלאַמענט צוטיילט די ארבייט און גיט אכטונג אויף דער פאַרוואַלטונג פון'ם ביוראָקראַטישען אַפּאַראַט. אַנדערע אונטערנעמונגען קען מען איבערגעבען דער פיהרערשאַפט פון די ארבייטער פאַרבאַנדען, ווידער אַנדערע קען מען אָרגאַניזירען אויף קאָאָפּעראַטיווע יסודות" (זייטען 148 און 115 פון דער רוסישער איבערזעצונג, זשענעווער אויסגאַבע פון 1903טען יאָהר).

אָט די אַלע חקירות זיינען ניט ריכטיג, און זיי שטעלען מיט זיך פאָר אַ שפּאַן צוריק אין פארגלייך מיט דעם אויספיהר, וואָס מאַרקס און ענגעלס האָבען געמאַכט אין די 70ער יאָהרען, שטיצענדיג זיך אויף דעם מוסר השכל, וואָס זיי האָבען ארויסגענומען פון דער קאָמונע.

די אייזענבאַהנען אונטערשיידען זיך לחלוטין ניט פון אַלע אַנדערע אונטערנעמונגען פון דער גרויסער מאַשינען אינדוסטריע, זיי אונטערשיידען זיך אבסאָלוט מיט גאָרניט פון וועלכער עס איז

ניט פאַבריק, גראָסער קראָם, גרויס־קאַפּיטאַליסטישער דאָרפס־ווירטשאַפטליכער אונטערנעמונג. אין אַלע אַזעלכע אונטערנע־מונגען פאָדערט די טעכניק אָהן צווייפעל די שטרענגסטע דיס־ציפּלין, די גרעסטע פּינקטליכקייט פון יעדען איינעם, וואָס טוט דערביי אַ געוויסען טייל פון דער אַרבייט, ווייל אַנדערש קען דאָס גאָך שטערען דעם גאַנצען גאַנג פון דער אַרבייט און אַלעם קאַליע מאַכען. אין אַלע אַזעלכע אונטערנעמונגען וועלען די אַרבייטער, אודאי, „אויסקלייבען דעלעגאַטען, וועלכע בילדען אַ מ י ן פּ אַ ר ל אַ מ ע נ ט".

אָבער אין דעם איז דאָך דער גאַנצער עיקר, וואָס דער דאָ־זיגער „מין פּאַרלאַמענט" וועט נ י ט זיין פון יענעם מין פּאַר־לאַמענטען ווי אין די בורזשואַזנע־פּאַרלאַמענטאַרישע איינריכ־טונגען. אין דעם איז דאָך דער גאַנצער עיקר, וואָס דער דאָזיגער „מין פּאַרלאַמענט" וועט ניט נאָר „צוטיילען די אַרבייט און אַכ־טונג געבען אויף דער פאַרוואַלטונג פון׳ם ביוראָקראַטישען אַפּאַ־ראַט", ווי קאַוטסקי האָט זיך פאַרגעשטעלט. אין אַ סאָציאַליס־טישער געזעלשאַפט וועט דער דאָזיגער „מין פּאַרלאַמענט" פון אַרבייטער דעפּוטאַטען טאַקי צוטיילען די אַרבייט און אַכטונג געבען אויף דער פאַרוואַלטונג פון׳ם „אַפּאַראַט", אָבער דער אַפּאַ־ראַט וועט נ י ט זיין קיין „ביוראָקראַטישער". באַקומענדיג די פּאָליטישע מאַכט, וועלען די אַרבייטער צוקלאַפּען דעם אַלטען ביוראָקראַטישען אַפּאַראַט, זיי וועלען איהם צוברעכען ביז׳ן גרונד, קיין שטיין אויף אַ שטיין וועלען זיי ניט איבערלאָזען, און אויף זיין פּלאַץ וועלען זיי אויסבויען אַ נייעם, וואָס וועט באַשטעהן פון אַרבייטער און אָנגעשטעלטע, וועלכע וועלען בשום אופן ניט קענען ווערען קיין ביוראָקראַטען, ערשטענס, דערפאַר וואָס מען וועט זיי ניט באַשטימען, נאָר ערוועהלען, און דערצו נאָך קענען צוריקרופען צו יעדער צייט; צווייטענס, דערפאַר, וואָס זיי וועלען פאַר זייער אַרבייט קריגען ניט מעהר ווי אַן אַרבייטער קריגט געוועגליך, און דריטענס, דערפאַר, וואָס עס וועט אויסקומען אַזוי,

אַז די אַרבייט צו קאָנטראָלירען און אויפפּאַסען וועט אויספאַלען אַלע מאָל אויף אַן אַנדערען, וואָס וועט ערוועהלט ווערען, און ווייל עס וועט אויסקומען יעדען איינעם אמאָל צו זיין אַ „ביוראָקראַט", וועט שוין קיינער קיין „ביוראָקראַט" ניט זיין.

קאוטסקי האָט זיך לחלוטין ניט אריינגעטראַכט אין מאַרקס'עס ווערטער: „די קאָמונע איז ניט געווען קיין פּאַרלאַמענטאַרישע, נאָר אַן ארבייטענדע קאָרפּאָראַציע, וואָס גיט און פיהרט דורך געזעצען אין איין און דערזעלבער צייט".

קאוטסקי האָט גאָרניט פאַרשטאַנען דעם אונטערשייד צווישען אַ בורזשואזנעם פּאַרלאַמענטאַריזם, וואָס פאַראייניגט דעמאָקראַטיע (ניט פאַר'ן פאָלק) מיט ביוראָקראַטיזם (געגען פאָלק), — און אַ פּראָלעטאַרישען דעמאָקראַטיזם, וועלכער וועט גלייך אָננעמען מיטלען איינגאַנצען אויסצוראָטען דעם ביוראָקראַטיזם, און וועלכער וועט זיין אימשטאַנד דורכצופיהרען די דאָזיגע מיטלען ביז צום סוף, ביז מען וועט איינגאַנצען פּטור ווערען פון'ם ביוראָקראַטיזם, ביז מען וועט איינפיהרען דעמאָקראַטיע פאַר'ן פאָלק.

קאוטסקי האָט דאָ אַלץ ארויסגעוויזען דעם „אבערגלויבערישען יראת הכבוד" פאַר'ן שטאַאט, און די „אבערגלויבערישע אמונה" אין'ם ביוראָקראַטיזם.

איצט לאָמיר איבערגעהן צו קאוטסקי'ם לעצטען און בעסטען ווערק געגען די אָפּאָרטוניסטען, צו זיין בראָשורע „דער וועג צו מאַכט" (דאַכט זיך, אַז אין רוסיש איז דאָס נישטאָ, ווייל די בראָשורע איז ערשינען פונקט דאַן ווען די רעאַקציע איז געווען אין סאַמע ברען, אין 1909). די דאָזיגע בראָשורע איז אַ גרויסער שריט פאָרווערטס אויף וויפיעל עס ווערט אין איהר נאָר אָנגערירט די פראַגע וועגען דער רעוואָלוציאָנערער פּראָגראַמע בכלל.

דער מחבר ווייזט קלאָר אַן דאַרויף ווי די קלאַסען-געגענזאַצען בכלל ווערען אַלץ שאַרפער, און דאַרויף וואָס דער אימפּעריאַליזם שפּיעלט דאָ אין דעם פּרט זעהר אַ באַדייטענדע ראָלע. נאָך דער

„רעוואָלוציאָנערער פעריאָדע פון די יאָהרען 1781—1789", הויבט זיך אָן פאַר מערב אייראָפּאַ, פון 1905 אָן, א אַנאַלאָגישע פעריאָדע פאַר'ן מזרח. אַן אַלוועלטליכע קריעג רוקט זיך שנעל אַלץ נעהנ־טער און נעהנטער. „דער פּראָלעטאַריאַט קען מעהר ניט רעדען וועגען א פריהצייטיגער רעוואָלוציע". „מיר זיינען שוין אַריינ־געטראָטען אין דער רעוואָלוציאָנערער פעריאָדע". „די רעוואָלו־ציאָנערע תקופה הויבט זיך שוין אָן".

אָט דאָס זיינען קלאָרע דיבורים. אָט די בראָשורע קאַוטסקי'ס דאַרף אויסגענוצט ווערען אַלס אַ מאָס צו פאַרגלייכען דאָס וואָס די דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע האָט פ א ר ש פ ר א כ ע ן צ ו ז י י ן איידער די אימפּעריאַליסטישע מלחמה האָט אויסגעבראָכען, דערמיט ווי נידעריג זי איז געזונקען (און קאַוטסקי אַליין אויך) בעת די מלחמה האָט אויסגעבראָכען. „די איצטיגע לאַגע — האָט קאַוטסקי געשריבען אין דער בראָשורע, פון וועל־כער מיר ריידען איצט — שלעפּט מיט זיך די סכנה, אַז מען זאָל אונז (דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטען) גאַנץ לייכט קענען אָנ־נעמען פאַר נאָך מעהר מעסיגער ווי מיר זיינען אין דער אמת'ען". און ארויסגעוויזען האָט זיך, אַז אין דער אמת'ען איז די דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע נאָך מעהר מעסיג און אָפּאָרטוניסטיש ווי מען האָט געדענקט!

און כאַראַקטעריסטיש איז אָט וואָס: **רעדענדיג וועגען דעם, אַז ס'הויבט זיך שוין אָן א רעוואָלוציאָנערע תקופה, איז אפילו אין דער בראָשורע, וואָס ער ווידמעט, ווי ער אַליין זאָגט, דער פראַגע וועגען דער „פ א ל י ט י ש ע ר רעוואָלוציע", האָט ער זיך אויך אויסגעדרעהט פון דער פראַגע וועגען שטאַאַט.**

און אָט דער גאַנצער סך הכל פון אויסדרעהען זיך און אויס־מיידען רעדען וועגען דער סאַמע וויכטיגסטער פראַגע, האָט גע־פיהרט צו דעם גאַנצען איבערגאַנג צום אָפּאָרטוניזם, וועגען וואָס מיר וועלען באַלד רעדען.

עס קומט אויס, אַז די דייטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע האָט

דורך קאַוטסקי׳ן געמעלדעט אַזוי: איך בלייב ביי די רעוואָלו־ציאָנערע אַנשויאונגען (1899טען יאָהר). איך אַנערקען ספּעציעל די אומפאַרמיידליכקייט פון דער סאָציאַלער רעוואָלוציע פון׳ם פּראָלעטאַריאַט (1902). אָבער איך געה דאָך צוריק געגען דעם, וואָס מאַרקס האָט שוין געזאָגט אין 1852טען יאָהר, אויב די פראַגע ווערט אַוועקגעשטעלט וועגען די אויפגאַבען פון דער פּראָ־לעטאַרישער רעוואָלוציע אין באַצוג צום שטאַאַט (1912).

און אַזוי איז די פראַגע טאַקי אַוועקגעשטעלט געוואָרען אין דער פּאָלעמיק מיט פּאַנעקוק׳ן.

3. קאַוטסקי׳ס פּאָלעמיק מיט פּאַנעקוק׳ן.

פּאַנעקוק איז אַרויס געגען קאַוטסקי׳ן, אַלס איינער פון די פאַרטרעטער פון יענער לינקער ראַדיקאַלער שטרעמונג, וואָס האָט אין איהרע רייהען געצעהלט ראָזע לוקסעמבורג, קאַרל ראַדעק און אַנדערע, און וועלכע איז געשטאַנען פעסט פאַר רעוואָלוציאָנערער טאַקטיק און געגלויבט, אַז קאַוטסקי געהט איבער אויף דער פּאָ־זיציע פון׳ם „צענטער״, וואָס וויגט זיך פּרינציפּענלאָז צווישען מאַרקסיזם און אָפּאָרטוניזם. אַז דאָס איז ניט געווען קיין טעות האָט באַוויזען די מלחמה, ווען די שטרעמונג פון׳ם „צענטער״ (וואָס רופט זיך ניט ריכטיג אָן מאַרקסיסטישער) אָדער „קאַוט־סקיאַניזם״ האָט זיך אַרויסגעוויזען מיט זיין גאַנצער מיאוסער אָרימקייט.

אין דעם אַרטיקעל „מאַסען אַקציאָן און רעוואָלוציע״ („נייע צייט״, 1912), וואו עס ווערט אָנגעריהרט די פראַגע וועגען שטאַאַט, האָט פּאַנעקוק כאַראַקטעריזירט קאַוטסקי׳ס פּאָזיציע אַלס די פּאָ־זיציע פון׳ם „פּאַסיווען ראַדיקאַליזם״, אַלס די „טעאָריע פון דער אונטעטיגער ערוואַרטונג״. „קאַוטסקי וויל ניט זעהן דעם פּראָ־צעס פון דער רעוואָלוציע״ (זייט 616), שטעלענדיג די פראַגע אויף אַזאַ אופן, איז פּאַנעקוק צוגעגאַנגען צו דער טעמא, וואָס

אינטערעסירט אונז, וועגען די אויפגאַבען פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין באַצוג צום שטאַאַט.

„דער קאַמפּף פון׳ם פּראָלעטאַריאַט — האָט ער געשריבען — איז ניט בלויז אַ קאַמפּף געגען דער בורזשואַזיע פאַר דער שטאַאַטליכער מאַכט, נאָר אַ קאַמפּף געגען דער שטאַאַט־ליכער מאַכט... דער תוך פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע איז די פאַרניכטונג פון די שטאַאַטליכע כחות און זייער אויפלע־זונג דורך די כוחות פון׳ם פּראָלעטאַריאַט... דער קאַמפּף הערט אויף בלויז דאַן, ווען עס ווערט פאַרווירקליכט דער ענדציעל און עס ווערט אינגאַנצען פאַרניכטעט די שטאַאַטליכע אָרגאַניזאַציע. די אָרגאַניזאַציע פון דער מאַיאָריטעט באַווייזט איהר אויבערמאַכט מיט דעם, וואָס זי פאַרניכטעט די אָרגאַניזאַציע פון דער הער־שענדער מינאָריטעט" (זייט 548).

דער אופן ווי פּאַנעקוק האָט פאָרמולירט זיינע געדאַנקען, ליידעט פון גרויסע חסרונות, אָבער דער געדאַנק איז דאָ דאָך אַרויס־געקומען קלאָר, און עס איז אינטערעסאַנט ווי אַזוי קאַוטסקי לייקענט דאָס אָפּ.

„ביז איצט — האָט ער געשריבען — איז דער געגענזאַץ צווישען די סאָציאַל־דעמאָקראַטען און די אַנאַרכיסטען באַשטאַנען אין דעם, וואָס די ערשטע האָבען געוואָלט אויסקעמפּפען די שטאַאַטליכע מאַכט, און די אַנדערע האָבען זי געוואָלט צושטערען. און פּאַנעקוק וויל ביידע זאַכען צוזאַמען — —אי אויסקעמפּפען די שטאַאַטליכע מאַכט אי צושטערען זי" (זייט 724).

אויב פּאַנעקוק׳ס אַרגומענטען ליידען פון ניט קלאָרקייט און עס פעהלט אין זיי אַביסעל דאָס ממשות׳דיגע און בולט׳ע (שוין ניט רעדענדיג וועגען אַנדערע חסרונות, וואָס האָבען מיט אונזער טעמא קיין שייכות ניט), האָט קאַוטסקי גענומען דוקא דעם פּרינ־ציפּיעלען עיקר, וואָס פּאַנעקוק האָט אָנגעצייכענט, און אין דעם סאַמע פּרינציפּיעלען עיקר פון דער פראַגע

האָט קאוטסקי אינגאַנצען פאַרלאָזט די פּאָזיציע פון׳ם מאַרקסיזם און איז אינגאַנצען אַוועק צום אָפּאָרטוניזם. דעם אונטערשייד צווישען די סאָציאַל־דעמאָקראַטען און די אַנאַרכיסטען האָט ער באַשטימט זעהר ניט ריכטיג, ער האָט דעם מאַרקסיזם דאָ צו־קאַליעטשעט און פאַרביליגט.

דער אונטערשייד צווישען די מאַרקסיסטען און אַנאַרכיסטען באַשטעהט אין דעם, וואָס 1) די ערשטע, שטעלענדיג פאַר זיך די אויפגאַבע די פאָלשטענדיגע פאַרניכטונג פון׳ם שטאַאַט, אַנער־קענען דעם דאָזיגען ציעל אַלס פאַרווירקליכט ערשט נאָכדעם ווי די סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע וועט פאַרניכטען די קלאַסען, ווי אַ רעזולטאַט פון דעם איינפיהרען דעם סאָציאַליזם, וואָס פיהרט דערצו, אַז דער שטאַאַט זאָל אָפּשטאַרבען; די צווייטע, די אַנאַר־כיסטען, ווילען די פאָלשטענדיגע פאַרניכטונג פון׳ם שטאַאַט באַלד, ניט פאַרשטעהענדיג די באַדינגונגען, וואָס זיינען נויטיג פאַר אַזאַ פאַרניכטונג. 2) די ערשטע, די מאַרקסיסטען, אַנערקענען אַלס נויטוועגדיג, אַז דער פּראָלעטאַריאַט, נאָכדעם ווי ער האָט שוין איינגעקראָגען די פּאָליטישע מאַכט, זאָל אינגאַנצען פאַרניכטען די אַלטע שטאַאַטליכע מאַשין, און זי אויסבייטען אויף אַ נייער, וואָס באַשטעהט פון אַ אָרגאַניזאַציע פון באַוואָפענטע אַרבייטער, אויף דעם שטייגער פון דער קאָמונע; די צווייטע אָבער, די אַנאַרכיסטען, באַשטעהענדיג פעסט דאַרויף, אַז די שטאַאַטליכע מאַשין מוז פאַרניכטעט ווערען, שטעלען זיי זיך פאַר זעהר ניט קלאָר, **אויף וואָס** דער פּראָלעטאַריאַט זאָל זי אויס־בייטען און ווי אַזוי ער וועט זיך באַנוצען מיט דער רעוואָלוציאָ־נערער מאַכט; די אַנאַרכיסטען לייקענען גאָר אינגאַנצען, אַז דער רעוואָלוציאָנערער פּראָלעטאַריאַט דאַרף זיך באַנוצען מיט דער שטאַאַטליכער מאַכט, און זיי אַנערקענען נאָרניט די רעוואָלוציאָ־נערע דיקטאַטור פון׳ם פּראָלעטאַריאַט. 3) די ערשטע, די מאַרק־סיסט׳ן, פאָדערען, אַז דער פּראָלעטאַריאַט זאָל צוגעגרייט ווערען פאַר אַ רעוואָלוציע דורך דעם וואָס מען וועט זיך באַנוצען מיט

דעם איצטיגען שטאַאַט; די אַנאַרכיסטען אַנערקענען ניט אַזאַ זאַך.

געגען קאַוטסקי'ן האָט פּאַנעקוק אַרויסגעשטעלט דווקא דעם מאַרקסיזם. וואָרים מאַרקס האָט אונז געלערנט, אַז דער פּראָלעטאַריאַט קען ניט גלאַט אויסקעמפּפען די שטאַאַטליכע מאַכט אין דעם זין אַז דער אַלטער שטאַאַטליכער אַפּאַרט זאָל בלויז איבערגעהן אין נייע הענט, נאָר ער דאַרף דעם אַלטען אַפּאַראַט צוקלאַפּען און אויף זיין פּלאַץ צונויפשטעלען אַ נייעם.

קאַוטסקי געהט אַוועק פון'ם מאַרקסיזם צו די אָפּאָרטוניסטען, מחמת דער סאַמע עיקר, די פאַרניכטונג פון דער שטאַאַטליכער מאַשין, איז ביי איהם גאָרניט. אַזאַ זאַך, ווי די פאַרניכטונג פון דער שטאַאַטליכער מאַשין, לעגט זיך די אָפּאָרטוניסטען ניט אויפ'ן שכל, דאָס קלעפּט זיך עפּיס ניט צו זיי; דער גאַנצער ענין איז ביי זיי אַ קלייניגקייט, און זיי זיינען יוצא דערמיט, וואָס זיי טייטשען אויס דאָס וואָרט „אויסקעמפּפען" אויף זייער אייגענעם שטייגער און עס קומט ביי זיי אויס, אַז דאָס מיינט מען גלאַט קריגען די מאַיאָריטעט אין דער שטאַאַטליכער מאַשין.

כדי צו פאַרדעקען דעם אופן ווי ער צוקאַליעטשעט דעם מאַרקסיזם, פאַלט קאַוטסקי אויף אַזאַ שכל: ער ברענגט אַ פּסוק פון מאַרקס'ען אַליין. אין 1850 האָט מאַרקס געשריבען וועגען דער נויטווענדיגקייט פון דער „ענטשידענער צענטראַליזאַציע פון די כוחות און די הענט פון דער שטאַאַטליכער מאַכט". כאַפּט זיך קאַוטסקי אָן אָן דעם און פרעגט מיט נצחון: צי וויל ניט פּאַנעקוק צושטערען דעם „צענטראַליזם"?

דאָס איז שוין פּשוט מעשה קונצענמאַכער, פּונקט ווי בערנשטיין'ס פאַרגלייכט דעם מאַרקסיזם און דעם פּרודאָניזם און די אַנזיכטען אויף פעדעראַציע אַנשטאָט פעדעראַליזם.

דער „פּסוק", וואָס קאַוטסקי האָט אַרויסגענומען פון מאַרקס'ן, קלעפּט זיך ווי אַן אַרבעס צום וואַנט. צענטראַליזם איז מעגליך אי אין דער אַלטער אי אין דער נייער שטאַאַטליכער מאַשין. אויב

די ארבייטער וועלען פרייוויליג פאראייניגען זייערע באוואפענטע כחות, וועט דאָס זיין צענטראליזם, אָבער ער וועט זיין געגרינדעט אויף דער „פּאָלשטענדיגער פארניכטונג" פון דעם שטאאטליכען צענטראליזירטען אפּאראט, מיט דער שטענדיגער ארמעע, פּאָליציי און ביוראָקראטיע. קאוטסקי האנדעלט דאָ מעשה שווינדלער דערמיט, וואָס ער דרעהט זיך איינגאנצען אויס צו דערמאָנען די גוט באקאנטע אויספירען פון מארקס'ן און ענגעלס'ן וועגען דער קאָמונע, און שלעפּט ארויס א פסוק, וואָס קערט זיך גאָרניט אָן מיט'ן גאנצען ענין, וועגען וואָס עס האנדעלט זיך.

„אפשר וויל גאָר פאנעקוק פארניכטען די שטאאטליכע פונקציעס פון מלוכה בעאמטע (טשינאָווניקעס)?" — געהט קאוטסקי ווייטער אָן מיט זיינע ארגומענטען — אָבער מיר קענען זיך דאָך ניט באגעהן אָהן טשינאָווניקעס, ניט אין פארטיי און ניט אין פּראָפעסיאָנעלע אָרגאניזאציעס, הײנט ווער שמועסט שוין אין א שטאאטליכער פארוואלטונג! אונזער פּראָגראמע פאָדערט ניט די פארניכטונג פון מלוכה בעאמטע, נאָר אז זיי, די מלוכה בעאמטע, זאָלען ערוועהלט ווערען פון'ם פאָלק...

„דאָ האנדעלט זיך ניט וועגען דעם, וואָס פאר א פּנים דער פארוואלטענדער אפּאראט וועט האָבען אין'ם „צוקונפטיגען שטאאט", נאָר וועגען דעם, צי אונזער פּאָליטישער קאמפף פארניכטעט די שטאאטליכע מאכט נאָך איידער מען האָט זי אויסגעקעמפפט. (די אונטערשטרייכונג איז קאוטסקי'ס). וואָס פאר א מיניסטעריום מיט זיינע אָנגעשטעלטע (טשינאָווניקעס) וואָלט געקענט פארניכטעט ווערען?" עס ווערט אויסגערעכענט די מיניסטעריומס פון בילדונג, יוסטיץ, פינאנצען און קריעג. „ניין, קיין איינע פון די איצטיגע מיניסטעריומס וועט ניט אויפגעלעזט ווערען דורך אונזער פּאָליטישען קאמפף געגען דער רעגירונג... און איך ווידערהאָל, כדי אויסצומיידען מיספארשטענדניסע: דאָ האנדעלט זיך ניט וועגען דעם וואָס פאר א פאָרמע די זיעגרייכע סאָציאל-דעמאָקראטיע וועט צוגעבען

דעם „שטאַאַט פון דער צוקונפט", נאָר וועגען דעם, ווי אונזער אָפּאָזיציע וועט ענדערען דעם איצטיגען שטאַאַט (זייט 725).

פּשוט גערעדט הייסט דאָס זיך שטעלען יענעם אין מיטען וועג און פאַרדרעהען דעם גאַנצען ענין אין אַ זייט. פּאַנעקוק האָט אַוועקגעשטעלט די פראַגע גראָד וועגען דער רעוואָלוציע. דאָס איז קלאָר פון דעם קעפּעל פון זיין אַרטיקעל און אויך פון די אויסציגע, וואָס זיינען געבראַכט געוואָרען. און איבערשפּרינגענדיג אין מיטען דערינען צו דער פראַגע וועגען דער „אָפּאָזיציע", בייט קאַוטסקי אויס דעם רעוואָלוציאָנערען שטאַנדפּונקט אויף אַן אָפּאָרטוניסטישען. ביי איהם קומט אויס אַזוי: איצט איז אַן אָפּאָזיציע, און נאָכדעם, ווען מיר וועלען שוין האָבען אויסגעקעמפּפט די מאַכט, וועלען מיר אַ שמועס טאָן וועגען דעם. די רעוואָלוציע פאַרשווינדט... און דאָס ווילען טאַקי די אָפּאָרטוניסטען.

דאָ האַנדעלט זיך ניט וועגען דער אָפּאָזיציע און ניט וועגען פּאָליטישען קאַמפּף בכלל, נאָר דוקא וועגען אַ רעוואָלוציע. אַ רעוואָלוציע באַשטעהט אין דעם, וואָס דער פּראָלעטאַריאַט פאַרניכטעט דעם „פאַרוואַלטענדען אַפּאַראַט" און דעם גאַנצען שטאַאַטליכען אַפּאַראַט, און בייט איהם אויס אויף אַ נייעם, וואָס באַשטעהט פון באַוואָפענטע אַרבייטער. קאַוטסקי ווייזט דאָ אַרויס אַן „אַבערגלויבישען יראת הכבוד" פאַר „מיניסטעריומס". אָבער, פרעגען מיר, פאַרוואָס קען מען זיי ניט אויסבייטען, לאָמיר זאָגען, אויף קאָמיסיעס פון ספּעציאַליסטען, וואָס זאָלען זיין ביי די פולהערשענדע סאָוועטען פון אַרבייטער און סאָלדאַטען דעפּוטאַטען?

דער עיקר פון דעם ענין באַשטעהט לחלוטין ניט אין דעם, צי די „מיניסטעריומס" וועלען בלייבען, צי עס וועלען זיין „ספּעציאַליסטען קאָמיסיעס", אָדער אַנדערע איינריכטונגען. דאָס איז לחלוטין ניט וויכטיג. דער עיקר פון דעם ענין באַשטעהט אָבער יאָ אין דעם, צי עס בלייבט די אַלטע שטאַאַטליכע מאַשין (וועלכע

איז מיט טויזענטערליי פעדים צוגעבונדען צו דער בורזשאזיע און דורך און דורך דורכגעדרונגען מיט שימעל און פולקייט) אדער צי זי ווערט פארניכטעט און ווערט אויסגעביטען אויף א נייער. א רעוואלוציע דארף ניט באשטעהן אין דעם, וואס א נייער קלאס זאל נעמען פיהרען די גרענדע מיט דער הילף פון דער אלטער שטאאטליכער מאשין, נאר אין דעם, אז ער זאל צוקלאפען די אלטע מאשין און פיהרען די גרענדע מיט דער הילף פון א נייער מאשין — אט דעם גרונד־געדאנק פון'ם מארקסיזם האט קאוטסקי פארשמירט, אדער ער האט איהם גאר ניט פארשטאנען.

די פראגע, וואס ער האט געשטעלט וועגען די מלוכה בעאמטע (טשינאווניקעס), באווייזט קלאר, אז ער האט ניט פארשטאנען דעם מוסר השכל פון דער קאמונע און מארקס'עס לעהרע. „מיר באגעהען זיך ניט אהן טשינאווניקעס ניט אין פראפעסיאנעלע און ניט אין פארטיי־ארגאניזאציעס"...

מיר באגעהען זיך ניט אהן טשינאווניקעס אונטער'ן קאפיטאליזם, אונטער דער הערשאפט פון דער בורזשאזיע. דער פראלעטאריאט איז אונטערדריקט, די הארעפאשנע מאסען זיינען פארשקלאפט פון'ם קאפיטאליזם. אונטער'ן קאפיטאליזם איז דער דעמאקראטיזם באשרענקט, צוטויפגעדריקט, ארומגעשניטען און צוקאליעטשעט דורך דער גערונגענער שקלאפעריי און דורך די נויטען און דער ארימקייט פון די מאסען. דערפאר, און נאר דערפאר ווערען ארונ־טערגעפיהרט פון'ם וועג די בעאמטע אין אונזערע פאליטישע און פראפעסיאנעלע ארגאניזאציעס (אדער בעסער געזאגט, זיי האבען א נייגונג קאליע צו ווערען) איבער די ארומיגע קאפיטאליסטישע באדינגונגען, זיי באקומען די נייגונג צו ווערען ביוראקראטען, ד. ה. אזעלכע, וואס רייסען זיך אפ פון די מאסען, שטעלען זיך אוועק איבער די מאסען און ווערען גאנצע יחסנים.

אין דעם באשטעהט דער עיקר פון ביוראקראטיזם, און ביז

וואַנען מען וועט ניט פּטור ווערען פון די קאַפּיטאַליסטען, ביז וואַנען מען וועט ניט מאַכען קיין סוף פון דער בורזשואַזיע, וועט מען זיך ניט קענען באַגעהן אָהן אַ „ביוראָקראַטיזאַציע" ביז אַ געוויסען גראַד אַ פּ י ל ו צווישען די פּראָלעטאַרישע בעאַמטע.

ביי קאַוטסקי'ן קומט אויס אַזוי: אויב עס וועלען בלייבען די ערוועהלטע בעאַמטע, הייסט עס, אַז אַפּילו ביים סאָציאַליזם וועלען אויך זיין טשינאָווניקעס, וועט אויך זיין אַ ביוראָקראַטיע! און גראַד דאָס איז ניט ריכטיג. אויפ'ן ביישפּיעל פון דער קאָמונע האַט מאַרקס אָנגעוויזען, אַז ביים סאָציאַליזם ווערען די בעאַמטע אויס „ביוראָקראַטען", אויס „טשינאָווניקעס". זיי הערען דאָס אויף צו זיין ל ו י ט ד ע ר מ אָ ס וואָס מען פיהרט איין, אַז אויסער דעם, וואָס זיי ווערען ניט באַשטימט, נאָר ערוועהלט, קען מען זיי נאָך צו יעדער צייט צוריקרופען. חוץ דעם פיהרט מען דאָך איין, אַז זיי זאָלען באַקומען שכירות ניט מעהר ווי אַן אַרבייטער באַקומט געוועהנליך. חוץ דעם מאַכט מען דאָך פון די פּאַרלאַמענטאַרישע אינסטיטוציעס „אַרבייטענדע אינסטיטוציעס", ד. ה. אַזעלכע, וואָס געבען אַרויס געזעצען און פיהרען זיי דורך אין לעבען.

אין תוך גענומען איז קאַוטסקי'ס גאַנצע אַרגומענטאַציע געגען פּאַנעקוק'ן, און באַזונדערס זיין אויסגעצייכענטע טענה, אַז אַפּילו אין פּראָפעסיאָנעלע און פּאַרטיי אָרגאַניזאַציאָנען קענען מיר זיך אויך ניט באַגעהן אָהן טשינאָווניקעס, ניט מעהר ווי אַ ווידערהאָלונג פון בערנשטיין'ס „אַרגומענטען" געגען דעם מאַרקסיזם בכלל. אין זיין רענעגאַטישען בוך „די גרונדגעזעצען פון'ם סאָציאַליזם", פיהרט בערנשטיין אַ קאַמפּף געגען דער אידעע פון „פּרימיטיווער" דעמאָקראַטיע, געגען דעם, וואָס ער רופט אָן „דאָקטרינערישער דעמאָקראַטיזם" — בינדענדע מאַנדאַטען, בעאַמטע, וואָס קריגען ניט קיין באַלוינונג, צענטראַלע פאַרטרעטערשאַפט, א. אז. וו. אויף צו באַווייזען די ניט אויסגעהאַלטענקייט פון'ם „פּרימיטיווען דעמאָקראַטיזם" שטיצט זיך בערנשטיין אויף

דער ערפאַהרונג פון די ענגלישע טרייד־יוניאָנס, ווי וועב טײטשט זי אויס. פאַר די אומגעפעהר קנאַפּע 70 יאָהר פון זייער ענטוויק־לונג, האָבען די טרייד־יוניאָנס, וועלכע האָבען זיך ענטוויקעלט כלומרשט „פאַלקאַם פריי״ (זייט 137, דייטשע אויסגאַבע), זיך איבערצייגט אין דעם, אַז דער פרימיטיווער דעמאָקראַטיזם טויג ניט, און דערפאַר האָבען זיי איהם אויסגעביטען אויף אַ געוועהנ־ליכען: אויף אַ פאַרלאַמענטאַריזם, וואָס איז פאַראייניגט מיט ביוראָקראַטיזם.

דער אמת איז אָבער, אַז די טרייד־יוניאָנס האָבען זיך ניט ענטוויקעלט „פאַלקאַם פריי״, נאָר אונטער אַ פאַל־קאָמענער קאַפּיטאַליסטישער שקלאַפעריי, ביי וועלכער מען קען זיך טאַקי „ניט באַגעהן״ אָהן הנחות דער הערשענדער צרה, געוואַלט, אומרעכט, און אָהן אויסשליסען די אָרימקייט פון די מאַסען פון די עסקים פון דער „העכסטער״ פאַרוואַלטונג. ביים סאָציאַליזם וועלען אַ סך זאַכען פון׳ם „פרי־מיטיווען״ דעמאָקראַטיזם אָפּגעפרישט ווערען. אַנדערש וועט עס ניט קענען זיין, ווייל דאָס ערשטע מאָל אין דער געשיכטע פון ציוויליזירטע געזעלשאַפטען, הויבען זיך אויף די מאַסען פון דער באַפעלקערונג צו דער מדרגה פון זעלבסטשטענ־דיגען באַטייליגען זיך ניט נאָר אין שטימען און וועה־לען, נאָר אויך אין דער פאַרוואַלטונג. ווען דער סאָציאַליזם וועט קומען, וועלען אַלע רעגירען נאָך דער רייהע נאָך, און אַלע וועלען זיך שנעל צוגעוועהנען דערצו, אַז קיינער זאָל ניט רעגירען, אַז קיינער זאָל ניט הערשען.

מיט זיין גאונ׳ישען קריטיש־אַנאַליטישען שכל האָט מאַרקס אין די פראַקטישע מיטלען פון דער קאָמונע געזעהען יענעם איבערברוך, וואָס די אָפּאָרטוניסטען ווילען ניט און האָבען מורא צו אַנערקענען, דערפאַר וואָס זיי זיינען טרוסען, דערפאַר וואָס זיי האָבען קיין חשק ניט אינגאַנצען איבערצורייסען מיט דער בור־זשואַזיע; מאַרקס האָט אין דער קאָמונע געזעהען יענע

איבערברוך, וואָס די אַנאַרכיסטען ווילען ניט זעהן, צי דערפאַר וואָס זיי איילען זיך צופיעל, אָדער דערפאַר, וואָס זיי פאַרשטעהען בכלל ניט די באַדינגונגען פון סאָציאַלע מאַסען־איבערקערענישען. „אַז מען דאַרף גאָר ניט קלערען וועגען פאַר־ניכטען די אַלטע שטאַאַטליכע מאַשין, וואָרים ווי וועלען מיר קענען אויסקומען אָהן מיניסטעריומס און אָהן טשינאָווניקעס" — אַזוי טענה'ט אַן אָפּאָרטוניסט, וואָס איז דורך און דורכגעדרונגען מיט בעל־הבית'על'דיגקייט און וועלכער איז פון יענעם מין מענשען, וואָס ניט נאָר גלויבט ער ני טאָין דער רעוואָלוציע און אין איהר נצחון, נאָר ער ציטערט גאָר פאַר איהר אימת מות (פונקט ווי עס האָבען פאַר איהר מורא אונזערע מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָ־לוציאָנערען)).

„מען דאַרף דענקען בלויז וועגען פאַרניכטען די אַלטע שטאַאַטליכע מענשען, מען דאַרף זיך ניט גריבלען אין דעם ממשות'דיגען מוסר השכל פון די פריהערדיגע פּראָלעטאַ־רישע רעוואָלוציעס און אַנאַליזירען אויף וואָס און ווי אַזוי מען זאָל די פאַרניכטעטע מאַשין אויסבייטען — אַזוי טענה'ט דער אַנאַרכיסט (דער בעסערער אַנאַרכיסט, ס'פאַר־שטעהט זיך, און ניט אַזעלכער, וואָס שלעפּט זיך נאָך דער בורזשואַ־זיע צוזאַמען מיט די הערען קראָפּאָטקין און קאָמפּ.); און ביי'ם אַנאַרכיסט קומט דאַריבער אַרויס אַ טאַקטיק פון פאַרצוויי־פעלטער געוואַגטקייט, און ניט קיין אומ'רחמנות'־דיגע דרייסטע באַוועגונג, וועלכע רעכענט זיך מיט די פּראַקטישע באַדינגונגען פון דער מאַסענבאַוועגונג, פון דער רעוואָלוציאָנערער אַרבייט איבער די ממשות'דיגע אויפגאַבען.

מאַרקס לערענט אונז אויסצומיידען ביידע טעות'ען, ער לערענט אונז צו זיין דרייסט אין דער פאַרניכטונג פון דער גאַנצער אַלטער שטאַאַטליכער מאַשין, און אין דערזעלבער צייט לערענט ער אונז אוועקצושטעלען די פראַגע קאָנקרעט: די קאָמונע האָט געקענט אין פאַרלויף פון עטליכע וואָכען צייט אָנהויבען

בויען *אַ נייע* פּראָלעטאַרישע, שטאַאַטליכע מאַשין, און אַזוי דאַרף מען דורכפיהרען די אָנגעוויזענע מיטלען צו אַ גרעסערען דעמאָקראַטיזם און צו אַ פאַרניכטונג פון ביוראָקראַטיזם. לאָמיר זיך ביי די קאָמונאַרען לערנען רעוואָלוציאָנערע דרייסטקייט, לאָמיר אין זייערע פּראַקטישע מיטלען זעהן די *אָנדייטונג* פון פּראַקטיש־ממשותדיגע און באַלד מעגליכע מיטלען, און דאַן, *געהענדיג אויף אַזאַ וועג*, וועלען מיר צוקומען צו דער פאָלשטענדיגער פאַרניכטונג פון ביוראָקראַטיזם.

די מעגליכקייט פון אַזאַ פאַרניכטונג איז פאַרזיכערט דערמיט, וואָס דער סאָציאַליזם וועט פאַרקירצען דעם אַרבייטס־טאָג, וועט דערהויבען *די מאַסען* צו אַ נייעם לעבען, וועט אַוועקשטעלען די *מאַיאָריטעט* פון דער באַפעלקערונג אין אַזעלכע באַדינגונגען, וואָס וועלען מאַכען מעגליך, אַז *אַלע* אָהן אָן אויסנאַהם, זאָלען אויספילען „שטאַאַטליכע פונקציעס“, און דאָס וועט ברענגען דערצו, אַז *דער שטאַאַט זאָל בכלל אין גאַנצען אָפּשטאַרבען*.

„די אויפגאַבע פון אַ מאַסען־סטרייק — זאָגט קאַוטסקי ווייטער — קען קיינמאָל ניט באַשטעהן אין דעם, אַז מען זאָל פאַרניכטען די שטאַאַטליכע מאַכט, נאָר אין דעם, אַז מען זאָל די רעגירונג ברענגען דערצו, אַז זי זאָל מאַכען הנחות אין וועלכע ס'ניט איז באַשטימטער פראַגע, אָדער אויסבייטען די רעגירונג, וואָס איז פיינדליך צום פּראָלעטאַריאַט, אויף אַ רעגירונג, וואָס געהט דעם פּראָלעטאַריאַט אַקעגען („ענטגעגענקאָמענדע“)... אָבער קיינמאָל און אונטער קיינע אומשטענדען קען דאָס (ד. ה. דער זיעג פון'ם פּראָלעטאַריאַט איבער דער פיינדליכער רעגירונג) ניט פיהרען צו דער *פאַרניכטונג* פון דער שטאַאַטליכער מאַכט, נאָר בלויז צו אַ געוויסער *ענדערונג* אין די באַציהונגען פון די כוחות *אין דער שטאַאַטליכער מאַכט גופא*... און דער ציעל פון אונזער פּאָליטישען קאַמפּף בלייבט דאָ, פונקט ווי ביז איצט, אויסצוקעמפּפען די שטאַאַטליכע מאַכט דורך קריגען

אַ מאַיאָריטעט אין פּאַרלאַמענט און דורך דעם פּאַרוואַנדלען דעם פּאַרלאַמענט אין אַ בעל הבית איבער דער רעגירונג" (זייטען 726, 727, 732).

דאָס איז שוין טאַקע דער סאַמע רעכטער און סאַמע ביליגער אַפּאָרטוניזם, זיך אָפּזאָגען פון אַ רעוואָלוציע אין דער פּראַקטיק און זי אָנערקענען מיט'ן מויל. קאַוטסקי'ס געדאַנק געהט ניט ווייטער פון אַ „רעגירונג, וואָס געהט דעם פּראָלעטאַריאַט אָקעגען" — אַ שריט צוריק צו בירגערליכקייט אין פאַרגלייך מיט דעם 1847טען יאָהר, ווען דער קאָמוניסטישער מאַניפעסט האָט ערקלערט די „אָרגאַניזאַציע פון'ם פּראָלעטאַריאַט אַלס דעם הערשענדען קלאַס".

קאַוטסקי'ן וועט אויסקומען צו פאַרווירקליכען זיין באַליעבטע „איינינקייט" מיט די שיידעמאַנס, פּלעכאַנאָווס, וואַנדערוועלדעס, וועלכע שטימען אויך איין צו קעמפּפען פאַר אַ רעגיערונג, וואָס „געהט דעם פּראָלעטאַריאַט אָקעגען".

און מיר וועלען זיך אָפּרייסען פון די דאָזיגע פאַררעטער פון'ם סאָציאַליזמוס און וועלען קעמפּפען פאַר דער פאַרניכטונג פון דער גאַנצער אַלטער שטאַאַטליכער מאַשין, אַז דער באַוואָפּענטער פּראָלעטאַריאַט אַליין זאָל זיין די רעגיערונג. דאָס זיינען „צוויי גרויסע אונטערשיעדען".

קאַוטסקי'ן וועט אויסקומען צו זיין אין דער אָנגענעמער געזעלשאַפט פון די לעגיענס און דאַווידס, פּלעכאַנאָווס, פּאָטרעסאָווס, צערעטעלים, טשערנאָווס, וועלכע שטימען איין צו קעמפּפען פאַר דער „ענדערונג אין די באַציהונגען פון די כוחות אין דער שטאַאַטליכער מאכט נופא", פאַר „קריגען אַ מאַיאָריטעט אין פּאַרלאַמענט און פאַר דער אויבערמאַכט פון'ם פּראָלעטאַריאַט איבער דער רעגיערונג", דאָס איז דער סאָלידער, בעל־הבית'ישער ציעל, וואָס איז פאַר די אָפּאָרטוניסטען ווי אָנגעמאָסטען, אַ ציעל, וואו אַלעס בלייבט זיך אַזוי פיין אין די ראַהמען פון דער בורזשואַזנער פּאַרלאַמענטאַרישער רעפּובליק.

און מיר וועלען זיך נעהן אונזער וועג און מיט די אָפּאָרטוניסטען וועלען מיר זיך ניט אָנקערען ; און דער גאַנצער אויפגעקלערטער פּראָלעטאַריאַט וועט זיין מיט אונז אין׳ם קאַמפּף, וואָס מיר פיהרען, ניט פאַר דער „ענדערונג אין די באַציהונגען פון די כוחות אין דער שטאַאטליכער מאַכט גופא“, נאָר פאַר דער פאַרניכטונג פון דער בורזשואזיע, פאַר דער צושטערונג פון דעם בורזשואַזנעם פּאַרלאַמענטאַריזם, פאַר א דעמאָקראַטישער רעפּובליק אויף דעם שטייגער ווי די קאָמונע איז געווען, אָדער א רעפּובליק פון סאָוויעטען פון ארבייטער און סאָלדאַטען־דעפּוטאַטען, פאַר א רעוואָלוציאָנערער דיקטאַטור פון׳ם פּראָלעטאַריאַט.

* * *

נאָך רעכטער פאַר קאַוטסקי׳ן אין׳ם אינטערנאַציאָנאַלען סאָציאַליזם זיינען אַזעלכע שטרעמונגען ווי די „סאָציאַליסטישע מאָנאַטשריפטען“ אין דייטשלאַנד (לעגיען, דאַוויד, קאָלב און א סך אנדערע, איינגעשלאָסען אויך די סקאַנדינאַווער סטאַונינג און בראַנטינג), די זשאָרענדיסטען און וואַנדערוועלדע אין פראַנקרייך און בעלגיען, טוראַטי, טרעוועס און אַנדערע פאָרשטעהער פון׳ם רעכטען פליגעל אין דער איטאַליענישער פּאַרטיי, די פאַביאַנער און „אונאָפּהענגיגע“ („אונאָפּהענגיגע ארבייטער פּאַרטיי“, וואָס איז אין דער אמת׳ען שטענדיג געווען אָפּהענגיג פון די ליבעראַלען) אין ענגלאַנד, און דאָסגלייכען. אָט די אַלע הערען, שפּילענדיג א גרויסע, און גאַנץ אָפט, די גרעסטע ראָלע אין דער פּאַרלאַמענטאַרישער ארבייט און אויך אין דער פּובליציסטיק פון דער פּאַרטיי, לייקענען אָפּען אָפּ די דיקטאַטור פון׳ם פּראָלעטאַריאַט און זיינען אויסגעשפּראָכענע חסידים פון׳ם אָפּאָרטוניזם. ביי די דאָזיגע הערען קומט אויס, אז א דיקטאַטור פון׳ם פּראָלעטאַריאַט איז א „ווידערשפּרוך“ צו דעמאָקראַטיע ! ! אין עצם זיינען זיי פּונקט דאָס זעלבע וואָס די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטען.

נעמענדיג אָט דאָס אַלעס אין אַכט, האָבען מיר א רעכט צו

קומען צום שלום, אַז דער צווייטער אינטערנאַציאָנאַל, אין דער גרעסטער מאַיאָריטעט פון זיינע אָפיציעלע פאָרשטעהער, האָט זיך ארונטערגעקייקעלט צום אָפּאָרטוניזם. די ערפאַהרונג פון דער קאַמפּינע האָבען זיי ניט נאָר פארגעסען, נאָר צוקאָליעטשעט אויך. די אַרבייטער מאַסען האָט מען ניט נאָר געגעבען צו פאַרשטעהען, אַז עס איז נאָהענט די צייט, ווען זיי וועלען מוזען ארויסטרעטען און צוקלאַפּען די אַלטע שטאַאַטליכע מאַשין, אויסבייטענדיג זי אויף אַ נייער און פארוואַנדלענדיג אויף אַזאַ'ן אופן זייער פּאָליטישע הערשאַפט אין אַ פונדאַמענט פון אַ סאָציאַליסטישען איבערבוי פון דער געזעלשאַפט, — די מאַסען האָט מען אַריינגעקלאַפּט אין קאָפּ אַריין פונקט דעם היפוך, און די ווערטער „אויסקעמפּפען די מאַכט" האָט מען אויסגעטייטשט אַזוי, אַז עס זיינען געבליבען טויזענדטער וועגען צו פיהרען צום אָפּאָרטוניזם.

דאָס צוקאָליעטשען און דאָס פארשוויינען די פראַגע וועגען דער באַציהונג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע צו הערשאַפט, האָט געמוזט שפּיעלען אַ גרויסע ראָלע דאַן, ווען די שטאַאַטען זיינען, דורך דעם אימפּעריאַליסטישען קריגס־אַפּאַראַט, געוואָרען מלחמה מאָנסטערס, וואָס פרעסען אויף מיליאָנען מענשען צוליעב דעם, אַז עס זאָל ענטשיידעט ווערען די פראַגע צי ענגלאַנד אָדער דייטשלאַנד, אָדער אַן אַנדער קאַפּיטאַל זאָל באַהערשען די וועלט.

שלום־וואָרט.

די דאָזיגע אָפּהאַנדלונג האָב איך אָנגעשריבען אין פאַרלויף פון די צוויי חדשים אויגוסט און סעפּטעמבער, 1917. איך האָב שוין געהאַט צונויפגעשטעלט דעם פּלאַן פאַר אַ קאַפּיטעל, וואָס זאָל הייסען: „די ערפאַהרונג פון די רוסישע רעוואָלוציעס פון 1905 און 1917“. אָבער מעהר ווי דאָס קעפּעל האָב איך ניט אויסגעוויזען אָנצושרייבען אפילו אַ שורה. מיר האָט „געשטערט“ דער פּאָליטישער קריזיס, דאָס אָנקומען פון דער אָקטאָבער רעוואָ־לוציע, 1917. מיט אַזאַ „שטערונג“ קען מען זיך בלויז פרעהען. אָבער אויף דעם קאַפּיטעל „די ערפאַהרונג פון די רוסישע רעוואָ־לוציעס פון 1905 און 1917“ וועט מען לאַנג דאַרפען וואַרטען, ווייל איך דענק, אַז דאָס וועט מיר אויסקומען אָפּצולעגען אויף אַ גאַנץ היבשער צייט; אָבער וואָס קען מען זיך העלפען! עס איז אַ סך אַנגענעמער און אַ סך ניצליכער דורכצומאַכען די „ערפאַהרונג פון אַ רעוואָלוציע“, איידער צו שרייבען וועגען איהר.

דער 30טער נאָוועמבער, 1917.
פּעטראָגראַד.